Michel BIRBÆK

roman

Relații sexuale

MICHEL BIRBÆk
Relaţii sexuale

BEZIEHUNGSWAISE
Michel Birbæk
Copyright © 2007 by Verlagsgruppe Lübbe GmbH Co. kg, Bergisch Gladbach
Copyright © Romanian edition published by arrangement with Verlagsgruppe Lübbe through Agenţia literară Sun.
RELAŢII EXUALE
Michel Birbæk
Copyright © 2010 Editura ALLFA

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
BIRBAEK, MICHEL
Relaţii sexuale/Michel Birbæk; trad.: Matei Martin.
— Bucureşti: ALLFA, 2010
ISBN 978 – 973 – 724 – 258 – 7
I. Martin, Matei (trad.)
821.112.2 – 31 135.1
Toate drepturile rezervate Editurii ALLFA.
Nicio parte din acest volum nu poate fi copiată fără permisiunea scrisă a Editurii ALLFA.
Drepturile de distribuţie în străinătate aparţin în exclusivitate editurii.
All rights reserved. The distribution of this book outside România, without the written permission of ALLFA, is strictly prohibited. Copyright © 2010 by ALLFA
Editura ALLFA: Bd. Constructorilor nr. 20 A, el. 3.
Sector 6, cod 060512 – Bucureşti
Tel.: 021 402 26 00
Fax: 021 402 26 10
Departamentul distribuţie: Tel.: 021 402 26 30; 021 402 26 33
Comenzi la: comenziall.ro www.all.ro
Redactor: Olimpia Novicov
Design copertă: Alexandru Novac
Michel Birbæk

Relaţii sexuale
Traducere din limba germană
De Matei Martin

Şapte ani mai târziu…

Capitolul 1

Biserica e plină, invitaţii murmură nerăbdători, copiii cu flori se zbenguie, iar lângă altar, regizorul transmite, grăbit, la cască, ultimele indicaţii. Toate privirile sunt aţintite asupra uşii prin care urmează să intre mirii. O ţin pe Tess de mână şi încerc să nu mă clatin. Petrecerea burlacilor s-a terminat acum două ore.

— Cred că-mi vine să vomit.

Dă din cap.

— Doar n-o să vomiţi acum, şopteşte ea, fără să-şi întoarcă privirea de la uşă.

— Mda, îi răspund, clătinându-mă.

Ne holbăm în continuare la uşa care nu se mai deschide odată. Nici urmă de miri. Invitaţii încep să tuşească. O fi uitat careva inelele? S-o fi răzgândit cineva? Vreo încurcătură?

Tess îmi aruncă o privire.

— Şi zici că l-ai dus acasă la timp?

— Dacă eu nu aş fi aici, nici el nu ar fi aici, dar eu am ajuns, aşa că a ajuns şi el.

Mă clatin de-a binelea. De data asta, e pe bune. Să le ia naiba de şnapsuri! Dar mi-aş fi reproşat o eternitate şi trei zile dacă m-aş fi lăsat păgubaş înainte să-l bag pe mire sub masă; în fond şi la urma urmei, o dată-n viaţă te însori. Hmm. Asta-i o vorbă cam depăşită.

— Chiar lângă noi, un cameraman se împiedică de-un cablu şi-i smulge sunetistului microfonul din mână. Stativul se răstoarnă, cu zgomot, pe podea. Toate capetele se întorc într-acolo. Unul dintre copii se sperie şi începe să plângă. Preotul ridică ameninţător din sprânceană, cameramanul se scuză ridicând mâna, regizorul zbiară în cască. Sunetistul montează din nou stativul, iar eu simt că în stomac, micul dejun prinde aripi.

— Oare or avea ăştia toalete la biserică?

Tess se holbează la uşă şi nu-mi răspunde.

— Ar cam trebui să aibă, de vreme ce oferă vin şi biscuiţi, nu? Doar e o condiţie impusă de autorităţile locale.

Mă ignoră. E clar, s-a zis cu distracţia la nunţi. Îmi înghit voma, respir adânc şi mă uit în jos. Privirea mi se opreşte asupra benzilor adezive de pe podea. Marcaje. Verde e pentru echipa de filmare, roşu e pentru miri, lila pentru copiii cu flori, negru pentru oaspeţii americani şi maro pentru invitaţii din Germania. Maro. Unele lucruri nu se schimbă niciodată. Cum cei doi se cunosc doar de patru luni, există posibilitatea ca, dincolo de acea uşă, să se petreacă ceva. De câte ori nu s-a întâmplat ca eu şi Tess să pierdem avioane, termene sau întâlniri pentru că ceea ce aveam noi de făcut nu suferea amânare. Ehei, ce mult e de-atunci.

Începe muzica. În biserică, oamenii răsuflă uşuraţi. Echipele de filmare trec pe marcajele lor. Uşa de intrare se deschide. Dintr-odată, murmurul încetează. Stan o ia hotărât pe culoar, prin furtuna de bliţuri. Poartă un frac şi dă din cap, zâmbind. Când trece pe lângă mine, îmi face cu ochiul. Îi întorc zâmbetul şi-i fac semn că are şliţul descheiat. Dumnezeule, e incredibil: se însoară Stan. Niciodată n-a stat cu vreo femeie suficient de mult timp încât să-i reţin numele, iar acum se însoară. Se opreşte în faţa preotului şi se întoarce. Odată cu el, cu toţii ne îndreptăm privirile spre intrare. După un scurt moment de încordare, tatăl aduce mireasa. E îmbrăcată numai în alb, şi nici măcar vălul nu-i poate atenua strălucirea. Întreaga adunare e cuprinsă de-un val de gripă. Se strănută şi se fornăie. Echipele de filmare se împleticesc pentru a obţine poziţii cât mai bune, rudele fotografiază în delir, copiii aruncă petale de flori pe culoar. O strâng pe Tess de mână. Ea o strânge pe-a mea.

După ce preotul – care se crede un fel de *entertainer* atins de lumina divină – rosteşte o scurtă alocuţiune introductivă, ceremonia începe. Mirii se privesc surâzători; în sfârşit, începe; preotul îl întreabă pe Stan dacă vrea s-o ia pe Stella de soţie. Stan spune că da. Mireasa surâde. Preotul o întreabă pe mireasă dacă vrea să-l ia pe Stan de soţ. Ea îi răspunde că da. Stan surâde. Îşi pun inelele, apoi preotul binecuvântează perechea ce până acum trăia într-o relaţie foarte sălbatică, şi-i leagă pentru o viaţă. Stan ridică vălul miresei şi, în clipa în care o sărută, întregul univers pare că se opreşte în loc. Apoi, biserica parcă e cuprinsă simultan de gripă şi TBC – oamenii strănută, fornăie, tuşesc, ovaţionează şi aplaudă. Noi batem din palme şi fluierăm. Tess îşi şterge, pierdută, lacrimile şi se lipeşte de mine. Îi strâng din nou mâna. Îmi aruncă o privire ciudată înainte să se uite

iarăşi în faţă, acolo unde cei doi tot n-au terminat cu sărutatul. Nu e greu de ghicit la ce se gândeşte. Ea îl iubeşte pe el. El o iubeşte pe ea. De şapte ani. Stau într-o biserică. Din nou, la o nuntă. Şi din nou, nu la nunta lor.

Cincisprezece ore mai târziu stau la un bar din lemn de mahon, beau un espresso şi încerc să mă dreg. După cununie am fost într-o sală de bal, unde ne aşteptau bufetul, şampania, discursurile frumoase şi-o extraordinară trupă de salsa. Când, după zece ore, petrecerea s-a spart, perechea a scos încă o surpriză din pălărie: două limuzine lungi au condus ultimii petrecăreţi la L.A., în Sunset Room – clubul lui Bruce Willis şi-al lui Will Smith. Iată-ne ajunşi aici. Tess se destrăbălează pe ringul de dans în timp ce eu încerc să fac conversaţie cu un regizor danez venit la Hollywood ca să realizeze un *remake* mare şi scump după un film mic şi ieftin. Se pare că a reuşit. A ajuns mai bogat şi mai cunoscut. Dar nu e de invidiat, căci el şi-ar dori, mai degrabă, să o frece cu amicii lui prin Copenhaga şi să facă filme mici şi ieftine. Când îl întreb de ce nu face asta, mă priveşte uimit şi îmi răspunde că n-are cum, de vreme ce totul merge aşa bine aici. Şi iar începe să se plângă de situaţia lui mizerabilă.

Îmi comand încă un espresso şi mă fac că nu-l aud. Aş vrea să am şi eu problemele lui. Actor de mâna a doua cu agent clasa întâi, relaţie de mâna a doua cu o femeie clasa întâi. Ambele merg de mult prea multă vreme bine. Sau prost. Depinde cum o iei.

Vine cafeaua. Sorb din ceaşcă şi mă uit în jur. Încăperea e arhiplină. Asta poate şi pentru că, cel puţin teoretic, îi poţi întâlni aici pe proprietari. Astfel de perspective sunt atrăgătoare – dar cine ştie, poate chiar e careva din cei foarte mari pe aici. Încerc să arunc o privire prin încăperea destinată VIP-urilor, însă paznicul îmi zâmbeşte cu regret. Până şi un paznic american pare să fie la curent cu parcursul carierei mele.

Privirea mi se opreşte pe ringul de dans. Mireasa şi-a schimbat rochia de nuntă cu o rochie albă de bal. Sunt un voaior absolut. Dar n-o văd decât pe Tess, care se dezlănţuie lângă ea, în rochia albastră. Râde, radiază, dansează. Energia ei e contagioasă. E de-a dreptul asaltată. Ştiu că sună primitiv şi ţaca, dar faptul că gagica mea e asaltată pe un ring de dans, la Hollywood, mă face să mă simt mândru, în urmă cu doar câţiva ani, aş fi scos-o afară, în parcare, ca să-i arăt mândria. Deh, vremurile bune.

Regizorul constată că scena noastră nu ţine. Şterge rolul meu din scenariu şi se cară. Nici nu pleacă bine, că lângă mine apare un Stan transpirat. Smokingul i s-a lipit de corp ca un sac fleşcăit. Aruncă o privire la espresso-ul meu, bagă două degete în ceaşcă, le scoate şi începe să-şi lingă vârfurile degetelor.

— Ce-i căcatul ăsta? mă întreabă contrariat.

Strâng pleoapele.

— Două degete. Presupus umane. Pe vârfuri s-a lipit o licoare maronie. Probabil un espresso foarte scump, necesar victimei pentru a se trezi. Dar asta o vom afla cu certitudine doar după analiza spectrală.

— Treaz, spune el.

— O stare în care nu-ţi mai e rău, îi explic.

Mă priveşte consternat, lasă degetele în jos, împinge ceaşca la o parte şi-i face un semn barmanului, care seamănă oarecum cu Tom Cruise, şi care prepară cocktailuri cu nişte fiţe de parcă toţi ar fi venit aici doar ca să-l vadă pe el cum mixează.

— Pe lângă asta, m-am conversat un pic cu noii mei prieteni. Au succes, ceea ce li se pare mişto. Cu toate astea, totul e de căcat, dar şi asta li se pare mişto.

— Lamentaţii de Hollywood, spune el, şi-i mai face lui Tom un semn, însă acesta nu-şi întrerupe spectacolul. Stan îl priveşte încruntat. Presimt, din experienţă, că va urma o scenă penibilă.

— Că tot veni vorba, încerc să-l abat, portarul nu vrea să-mi dea voie în camera VIP-urilor. De unde ştie el că nu sunt VIP? Se uită la posturile TV germane? Are propria lui redacţie care-i furnizează zilnic o listă cu vedetele internaţionale?

— Psihologie, propune Stan, şi, uitând de Tom, face acum cu mâna spre celălalt capăt al barului, acolo unde o frumuseţe şatenă stă la şuetă cu un tip atractiv, care seamănă cu Jim Jarmusch. Iar ea parcă ar fi Kate din „Lost”. La cum arată angajaţii de aici, adevăratele vedete se pierd prin mulţime. Inteligent. Asta dacă tipa chiar o fi vreo angajată, căci poartă uniformă, însă nu reacţionează la semnele lui Stan, care între timp agită energic ambele mâini.

— Amatori de căcat, şopteşte el.

— Poate că-i într-o vizită privată, încerc s-o scuz, poate bea şi ea un Pellegrino cu prietenul ei, după program.

— Cu siguranţă.

Plesneşte cu palma peste tejghea şi-i explică lui Kate, într-o

engleză avansată, că dacă vrea să fie distribuită într-unul din filmele lui, atunci trebuie să demonstreze că e în stare să joace rolul unei chelneriţe aducându-ne patru blestemate de beri. Câteva capete se răsucesc spre noi. Zâmbesc împăciuitor. Stan dă din mână, mai dezinvolt ca niciodată. Şi are succes, căci Kate se pune în mişcare, se apropie de noi şi, cu un zâmbet prietenos, notează comanda lui Stan. Se îndreaptă spre frigider cu paşi de manechină. Stan îmi aruncă o privire de şmecher. „În afară de asta, VIP-urile nu sunt în camera VIP-urilor, ci în zona VIP a camerei VIP-urilor".

Ridic din sprâncene.

— Există o zonă VIP în camera VIP-urilor?

Dă din cap că da şi trage de pantaloni, pentru a-i dezlipi de corp.

— VIP-urile mai importante vor să stea împreună.

Mă holbez la el.

— Şi-apoi? Ce mai urmează? Celule individuale pentru megastaruri?

Râde. Kate înşiră pe tejghea patru sticle de Corona, zâmbeşte servil, laudă filmele lui Stan, ia bancnota şi se retrage. Pe bar, acolo unde stătuse bancnota, apare o carte de vizită albăstruie cu un înscris de culoare roz. Stan aruncă o privire şi rânjeşte.

— Penetrissa S. Starling.

— Poate chiar e numele ei real, propun eu.

— Cu siguranţă, râde Stan. Îmi pune o sticlă în mână, ia şi el una şi închină. Pentru femeile din vremurile bune, pentru femeile normale, cu nume reale.

— Ok.

Ciocnim, apoi soarbe totul dintr-odată. Eu doar o gust. Stan se uită la mine. Suspin şi duc din nou sticla la gură. Până aici ne-a fost cu trezitul din beţie.

Punem sticlele goale deoparte, le luăm pe următoarele, ciocnim şi tragem o duşcă. Apoi ne sprijinim de tejghea şi ne uităm cum nevasta lui Stan şi încă o gagică se împing una într-alta în timp ce dansează pe ritm de rock. Spectacolul îi face să vibreze până şi pe pastilaţii meseriaşi. Stan îşi sprijină capul în bărbie. Nările îi tresară de parcă ar inspira un parfum deosebit. Îmi remarcă privirea, zâmbeşte surprins, mai ia o înghiţitură şi dă din cap în direcţia ringului de dans.

— Cum ţi se pare?

Ne uităm amândoi la ringul de dans, unde fetele se aplaudă

surâzătoare.

— Deci, mă bâlbâi eu, este fără îndoială cea mai mişto femeie pe care am văzut-o.

Rânjeşte mândru.

— Nu-i aşa?

— Şi chiar e dublură pentru fundul lui Jennifer Lopez?

Dă încetişor din cap, se încruntă şi studiază câteva modele Calvin Klein care-şi încearcă norocul cu gagicile noastre.

— N-am crezut niciodată c-o să te văd însurat cu una care-şi împrumută fundul.

Nu râde. În schimb, se împinge de la bar. Îi pun mâna pe braţ.

— Şi Tess face asta.

Stan rămâne în picioare. Nici măcar nu reuşeşte să bea ce e în gâtul sticlei. Îmbătrânim cu toţii. Privim cum negociază femeile noastre cu bunăciunile. Care se retrag, jignite. Tess ne face semn cu mâna. Îi fac şi eu semn. Stella ne face semn cu mâna. Stan îi trimite o bezea şi se sprijină, din nou, de bar.

— Şi, altfel, cum este?

Se gândeşte o clipă, apoi face o mişcare amplă cu sticla de bere.

— Americancă.

Mă uit la el.

— Adică intră în războaie de agresiune încălcând legislaţia internaţională?

Nu râde. În schimb, rade toată sticla, se aşază şi râgâie. Kate ne priveşte. Stan are patru degete ridicate. Confirmă comanda cu un zâmbet frumos. Stan se uită iarăşi la mine, însă nu-şi mai prea controlează privirea. De buzunarul smokingului i s-au lipit două alune. De bună seamă, petrecerile zilnice îl marchează şi pe el.

— Merge zi de zi la sala de fitness, apoi la birou, iar seara toceşte pentru cursurile de formare complementară. Din când în când, merge la câte-o petrecere ca să cunoască pe cineva care ar putea s-o recomande pentru un job. Când are câte o zi liberă, înnebuneşte şi se cufundă într-un acţionism orb. N-a mai avut concediu de patru ani; e convinsă că dacă o zi nu faci nimic, poţi să mori.

— Şi ai apărut tu.

— Şi-am apărut eu, îngână el.

Kate ne mai pune patru sticle îngheţate pe bar şi iar ne arată zâmbetul acela minunat. Stan îi împinge o bancnotă şi-i face semn să

plece. Ea îi ia bancnota, surâde încă o dată, şi în momentul în care dă să plece, lasă iarăşi pe bar o carte de vizită albăstruie cu înscris de culoare roz.

Tenacitatea ar trebui să dea roade, însă pentru un tip de-abia însurat, e clar că efortul e insuficient. Stan ignoră cartonaşul şi-mi împinge două sticle. Ciocnim şi radem berile.

Câţiva invitaţi de la nuntă vin la noi ca să-şi ia rămas bun. Stan le explică pentru a suta oară că întârzierea de la cununie se datorează faptului că miresei i s-a desprins o cusătură la rochie, apoi este îmbrăţişat şi pupat de nenumărate ori pe obrazul stâng şi pe obrazul drept. Aşa ceva nu i se întâmplă în fiecare zi.

Musafirii de la nuntă o iau spre ieşire.

— O cusătură plesnită… zic eu.

— Mda, mda, rânjeşte el, înhăţând următoarea sticlă. Şi? La voi când o să se rupă cusătura?

— Ce vrei să spui? îl întreb, şi mai trag o duşcă.

Se holbează la mine.

— Păi ce crezi, fraiere!

— Nu prea se pune problema. În ultima vreme, nu ne mai vedem atât de des.

Lasă sticla din mână.

— Nu mă lua cu din astea.

— Nu te iau nicicum. Tess vrea carieră. Carieră publică.

— Cu chestia aia legată de *training*?

Dau din cap şi încerc să evit privirea Penetrissei, care s-o fi gândit că se mulţumeşte chiar şi cu amicul producătorului.

— Deocamdată e la VW. Dacă ai şti cu cât o plătesc ăia, cazi pe spate.

— Super, zice el.

— Evident, îi spun, şi ciocnesc sticla mea de a lui; dar ne cunoaştem de prea multă vreme ca să scap aşa uşor.

Se uită pieziş la mine.

— Bucură-te! Iubita ta are succes? O să vă îmbogăţiţi!

Mă mulţumesc să dau din cap. El rânjeşte.

— Mai că-mi vine să cred că eşti invidios.

Înainte să apuc să-i dau o replică isteaţă, se întorc dansatoarele noastre de pe ringul de dans. Mireasa vibrează de atâta energie. Se agaţă de gâtul lui Stan şi îl sărută pătimaş. Tess mă apucă cu braţul de

talie, se lipeşte de mine şi îmi zâmbeşte.

— Despre ce vorbiţi?

— Despre nunta voastră, spune Stan.

Tess înţepeneşte în braţele mele. Îi arunc lui Stan o privire. Rânjeşte tâmp. Stella ne priveşte strălucitoare, când pe unul, când pe celălalt.

— Vă căsătoriţi?

— Nu, răspundem simultan.

Strălucirea Stellei mai pierde câţiva waţi.

— Adică: sigur că vrem să ne căsătorim, spun eu, fără s-o privesc pe Tess.

— Dar, deocamdată, încă nu, completează ea.

Stella ne priveşte succesiv când pe unul, când pe celălalt.

— Vreţi şi copii?

Stan îşi avertizează complicea din priviri.

— Sigur că vrem şi copii, răspunde Tess.

— Dar, deocamdată, încă nu, completez eu.

Stella ne priveşte succesiv când pe unul, când pe celălalt. Apoi îşi dă seama că a ajuns pe-un teren minat. Tace şi-şi coboară privirea în podea. O salvează soţul ei:

— Uau, iubi, e melodia noastră! O înşfacă de mână şi-o trage pe ringul de dans, de unde se aude un remix oribil după „Ain't no Sunshine". Ăsta n-a fost niciodată cântecul lor. Dar poate de-acum, o să fie. Poate, de-acum încolo, o să-l asculte la fiecare aniversare a nunţii, şi-or să se prăpădească de râs: „Hei, mai ţii mine?" „Evident. Vai, ce penibil a fost". „Şi? încă mai vor să se căsătorească?" „Sigur că vor. Dar, *deocamdată*, *încă nul* Hahaha!"

Trupul lui Tess e tot încordat. Privirea se scurge prin încăpere. Ca de obicei, se odihneşte un pic. Se sprijină de mine, îmi zâmbeşte şi-şi suflă o buclă de pe frunte.

— O nuntă frumoasă.

— Minunată, zic eu, sperând să nu întrebe acum. Nu ştiu ce-i voi spune, chiar nu ştiu.

— Mă bucur că suntem aici, zice ea.

— Da, îi spun uşurat, bine că ai putut să-ţi iei liber.

Imediat ce scuip cuvintele, îmi muşc buza de jos. Dumnezeule, chiar nu pot să-i dau pace. Mă iscodeşte. Ochii ei albaştri sunt lipsiţi de expresie. Pentru o clipă mi se pare că am distrus momentul, dar ea se

relaxează repede şi surâde.

— Uau, iubi, uite, melodia noastră!

Îmi înşfacă mâna şi mă trage, râzând, pe ringul de dans, şi-ncepem să dansăm pe acest remix indicibil de căcăcios. S-a întâmplat ceva? Nu. Al doilea conflict major s-a dizolvat într-o clipită. Nu ne gândim la asta, altfel, ar trebui să vorbim şi despre cel mai mare conflict al nostru. Şi ştim amândoi, nu e locul potrivit să începem o asemenea discuţie. Oare asta să fie arta de-a avea o relaţie bună – să te bucuri de lucrurile frumoase, să le ignori pe cele urâte?

Dansăm. Lângă noi se zbenguie Stan şi soţia lui. Din când în când mai apar musafiri care îşi iau rămas bun. La un moment dat, dansez cu Stella, apoi o iau iar pe Tess, pe urmă îl invit pe Stan; moment în care DJ-ul, ca şi cum s-ar fi săturat de noi, calcă pe frână, face un viraj de 180 de grade şi pune o piesă languroasă de-a lui Barry White, pe care sigur nu pot să dansez cu un proaspăt însurăţel fără s-o ofensez pe soţie. Aşa că-mi înşfac gagica.

Îşi trece buclele după urechi cu ambele mâini, îşi lipeşte podul palmei de pieptul meu şi-mi zâmbeşte. Nu ştiu exact de câte ori ne-am tras-o, pe vremuri, din cauza acestui surâs, dar chiar şi astăzi zâmbetul o face să pară străină şi misterioasă. Instinctul de cuceritor mi se activează imediat, dar înainte să apuc să fac ceva, îmi pare din nou familiară, şi impulsul se stinge. Îşi lipeşte faţa de umărul meu, mă pupă pe gât şi-şi lipeşte sânii de mine. De mult n-am mai simţit-o atât de ofensivă. În noaptea asta poate că reuşim să salvăm ceva din această energie şi s-o aducem în pat. E marea noastră şansă să facem sex într-o noapte a nunţii.

Muzica încetează. Ne târâm mai departe pe ringul de dans şi ne uităm împrejur. Muzica rămâne stinsă. În cele din urmă, ne oprim, ca două maşini resetate, şi ne uităm în sus, spre cabina DJ-ului. Cabina e goală. Se aprind luminile din tavan. Tess oftează şi-şi îngroapă iarăşi faţa pe gâtul meu. Mă uit spre Stan, care stă lângă mine şi-i zâmbeşte Stellei.

— Ce se întâmplă?

— Închid, spune el, fără să-şi întoarcă privirea.

— Ce face?! în oraş e mai multă coca decât în Columbia, şi ăştia vor să închidă înainte de răsăritul soarelui?

— Pe mine nu mă deranjează. Eu am obligaţii conjugale.

Îi surâde Stellei. Ea îi întoarce surâsul. Tess se giugiuleşte pe

lângă mine. Surâd.

Când părăsim clubul, în zori, suntem aşteptaţi, la ieşire, de cele două limuzine lungi. Stan îi îndrumă pe cei câţiva musafiri rămaşi spre una dintre limuzine, iar noi patru ne urcăm în cealaltă. Mă aşez comod pe o banchetă. Tess se aşază *lângă mine*, îşi trage picioarele sub ea şi se lipeşte de mine. Stella aprinde televizorul, Stan bagă capul prin geamul despărţitor şi-i spune şoferului ceva. Maşina se pune în mişcare. Stan închide geamul despărţitor, scoate patru Corona din minibar şi îmi oferă două. Deşurubez capacul, îi înmânez lui Tess o sticlă şi cele două cupluri ciocnesc.

— Pentru miri.

— Miri, spune Stan, privindu-şi soţia.

Nu l-am văzut niciodată privind astfel. Poate că de-abia după ce te însori te uiţi în felul acesta. Poate o să-mi dau singur seama. Mda.

Tess îmi înfige nasul ei rece după ureche.

— Suntem împreună, în concediu, şopteşte.

Dau din cap.

— Ne plimbăm cu limuzina prin L.A.

Dau din cap.

— Cine te iubeşte?

— Tu?

Dă din cap, în urechea mea. Părul ei mă gâdilă. Mă sărută pe pomeţi, apoi îşi culcă fruntea pe pieptul meu şi alunecă, în căutarea unei poziţii mai comode, tot mai jos, până când rămâne cu faţa în poală. Închide ochii, inspiră adânc şi devine tot mai grea. Adoarme după câteva clipe. Cam asta a fost cu salvarea energiei pentru în pat. Pe ecran, o femeie spână înjură un adolescent. Publicul aplaudă frenetic. Pe bancheta de vizavi, Stan s-a cocoţat pe nevastă-sa. O linge, ea chiţăie, se pipăie reciproc, în fine, aşa o fi în dimineaţa nunţii.

Cobor unul dintre geamuri şi respir curenţii de aer noptatec care bat în maşină; îi privesc pe cei doi soţi şi mă gândesc la vara în care am cunoscut-o pe Tess. Ce de nopţi fără somn. Eram atât de îndrăgostit încât nu puteam adormi. Important era să fim împreună. Unul cu celălalt. Unul pentru celălalt. Unul în celălalt. Să respirăm. Să râdem. Să croim planuri. Să construim perspective. Să ne împărtăşim secrete. Şi după ce ne săturam unul de celălalt, ne despărţeam doar pentru ca după câteva ore să ne fie iar dor unul de celălalt. Dumnezeule, ce dor îmi e de dorul acela. Dar pasiunea a fost înlocuită

de ceva ce-mi place la fel de mult: în loc să fiu îndrăgostit de ea, o iubesc, în loc s-o descopăr, mă încred în ea, în loc să ne înfierbântăm, suntem *cool*, în loc să ne surprindem, facem glume complice. Acest fel de a iubi e formidabil. Dacă n-ar exista efectele secundare. *Hello*! *Eşti în limuzină*. *Femeia pe care o iubeşti e pe tine*, *şi în faţa ta*, *un cuplu proaspăt căsătorit tocmai face* petting. *Asta*, *în cazul în care ce fac ei mai poate fi numit petting*. *Aşa că fii american*: *ia un antidepresiv*, *re taxează-te şi enjoy the show*.

La televizor, lumea plânge şi se îmbrăţişează. Publicul aplaudă frenetic. Mai iau o înghiţitură din sticlă şi adulmec părul lui Tess care, chiar şi după o noapte întreagă petrecută într-un mediu plin de fum, tot a măr miroase. Habar nu am cum face asta. Învolburate de pasiune, mâinile lui Stan se ridică în aer. E momentul perfect ca să i-o plătesc pentru faza cu nunta.

— Oameni buni, eu parcă aş mânca ceva…

Nicio reacţie.

— Hei, aşa se poartă la voi, să vă lăsaţi musafirii să crape de foame?

Stan îşi scoate repede mâna de sub rochia Stellei doar ca să-mi arate un deget, Stella foloseşte prilejul pentru a se ridica şi-a cerceta panoul de comandă.

— Care-o fi?

Stan îmi aruncă o privire şi arată neîncrezător spre unul dintre butoane. Ea îl apasă, geamul despărţitor se deschide. Îl roagă pe şofer să oprească la primul *drive-in*, apoi geamul se închide la loc, iar Stan vrea iarăşi s-o tragă pe Stella spre el. Sunt mai rapid.

— Stella, ia spune, după fundul lui J. Lo., ce mai urmează? Care-i următorul pas în carieră?

Se eschivează, zâmbind, din mâinile soţului, şi se uită spre mine.

— Agentul meu crede că ar putea să-mi catalogheze mâinile.

Mă holbez la ea.

— Există cataloage pentru mâini?

Îmi aruncă o privire surprinsă.

— Sigur că există.

Stan încearcă s-o tragă iar spre el, dar ea se dă mai în spate şi-şi atinge abdomenul.

— Vreme de un sezon, am fost şi în catalogul de abdomene. Pe-atunci, încă mai eram în formă.

Se uită îngrijorată la corpul ei. Ne uităm împreună la talia ei subţire ca un fir de trestie. Stan îmi aruncă o privire, dar nu-s chiar atât de beat. Nu-i spune niciodată unei femei care se consideră prea grasă că e o femeie care se consideră prea grasă. Pentru că n-o să te mai creadă niciodată pe cuvânt.

— Hm, mda, poate că te-ai lăsat dusă de val. E normal, când te măriţi. Dar eşti foarte bine dotată şi sunt convins că după un pic de antrenament, o să fie iarăşi totul sub control.

Mă priveşte zâmbind, apoi întoarce capul şi se lipeşte de Stan.

— Nemţii ăştia sunt atât de şarmanţi.

— Aşa e, spune el. Iar Lasse e danez.

Se uită la mine şi vrea să-mi spună ceva, dar Stan o trage spre el. Şi-n scurt timp se aud iarăşi acele sunete care-mi spun că se simt bine. O mângâi pe Tess pe spate, iau o înghiţitură şi savurez curentul răcoritor, un semn – primul semn credibil – c-o să fie cald. Scot capul pe fereastră şi închid ochii. Vântul îmi vâjâie prin păr. Ce frumos.

Unul dintre lucrurile care m-au fascinat în ceea ce priveşte natura e că totul are o raţiune de-a fi. Nimic nu se petrece fără motiv. Absolut nimic. Faptul că Stan şi-o doreşte acum aşa de tare pe Stella va declanşa reproducerea. Cei doi or să procreeze cât timp or să se dorească. Hei, s-a terminat cu evoluţia. Dar cum se face că noi, cei implicaţi în relaţii de lungă durată, nu ne-o mai tragem? Să fie asta o strategie de a evita suprapopularea? Sau motorul sexual este oprit intenţionat, ca să ne fie mai uşor să rămânem fideli? Pe bune, ăsta chiar e un plan foarte isteţ al naturii. Asta, teoretic. Practic, lucrurile stau altfel. Hm. Oare am prins natura pe picior greşit? încă o greşeală, în afară de familia Bush, de familia Berlusconi şi de cea a predicatorului de la televizor care vinde mântuirea în funcţie de sumele donate de credincioşi. O fi televiziunea o metodă eficientă de a ucide viaţa, dar faptul că aceşti ţepari reuşesc să realizeze, nepedepsiţi, o atât de uriaşă imbecilizare a populaţiei doar pentru a-şi spori averile personale… Şi, până la urmă, cine sunt cei care donează? Cât de disperat trebuie să fii încât să crezi porcăria asta? Cât de prost trebuie să cunoşti oamenii? Cât de needucat să fii? Şi cum de nu se înfige nimeni în ei? Oare în America chiar nu există control în mass-media? Cum de nu spun nimic bisericile? Sau or fi şi ele implicate?

Îmi retrag capul în maşină şi deschid ochii. Pe cealaltă banchetă s-a lăsat liniştea. Stella stă la Stan în braţe, cu capul lăsat pe umerii lui;

ochii îi sunt închişi, figura – relaxată. Stan o mângâie pe spate şi îi priveşte chipul de parcă ar fi femeia vieţii lui.

— Cataloage pentru mâini. Au înnebunit, americanii ăştia.

Mă priveşte întunecat.

— Mai bine ţi-ai face tu rost de-un catalog de talente.

— Hei, acum te-ai supărat pe mine, sau ce? Ce vină am eu, ţi-ai făcut-o singur. Acuma, sigur, într-adevăr, în noaptea nunţii e cam nasol, dar într-un fel e şi haios, nu? Măcar o să-i fac pe alţii să râdă când o să le povestesc, nu crezi?

Iar îmi arată degetul. Ocazie cu care îşi toarnă o jumătate de sticlă de bere pe smoking. Se uită îngândurat la sticlă în timp ce se scurge berea. Când se goleşte, învârte din încheietura mâinii. Nu sunt singurul de pe direcţia lui.

Se ridică încet, fără ca Stella să-i alunece din poală, se întinde, deschide minibarul, mai pescuieşte o sticlă de Corona şi mi-o aruncă. Sticla şuieră prin faţa mea şi dispare prin geamul deschis. Mă holbez la el. El se holbează la geam, de parcă l-ar fi scuipat. Apoi iarăşi pescuieşte o sticlă din frigider. Îmi ţin mâinile pentru a proteja faţa lui Tess. Stan ocheşte şi aruncă. Prind sticla în apropierea pieptului. Scoatem capacele şi închinăm. Afară, curge America. Noi stăm înăuntru. Cu berea în mână, cu iubitele adormite în poală.

După un mic incident – maşina a rămas înţepenită la intrarea în *drive-in* – ajungem, pe când se crapă de ziuă, la motelul nostru din Newport Beach. O trezesc pe Tess şi-o ajut să coboare din maşină. Camera e la doar câţiva paşi de noi, însă imediat ce picioarele ei ating asfaltul, oftează încet, îşi strânge pleoapele la vederea zorilor, îşi trece braţele după gâtul meu, îşi ascunde faţa pe umăr şi-şi ridică picioarele.

— Vrei să te duc în braţe?

Capul i se mişcă vertical, lipit de gâtul meu. Zâmbesc cu toată gura.

— Eşti atât de dulce, Tessa Krytowski.

Iarăşi dă din cap. O apuc, rânjind, de picioare, o ridic şi-o duc spre motel. Reuşesc să deschid uşa de la cameră şi-o instalez. În momentul în care ajung în faţa patului imens şi încerc să-i desprind braţele din jurul gâtului meu, îşi întredeschide ochiul stâng.

— Rochia.

Ochiul se închide la loc. Funcţionează până şi în starea asta.

Trag de fermoarul rochiei, şi rochia alunecă. În aceeaşi clipă

păşeşte în faţă şi se prăbuşeşte în pat cu un oftat uşurat. Îi arunc rochia pe un scaun, mă aplec şi-o bat uşor pe fund. Îl ridică. Îi dau jos chiloţii şi o miros. Dansul a excitat-o. Dar din acea înfierbântare n-a mai rămas nimic. Acum suntem doar doi prieteni apropiaţi care se bagă în pat după o zi obositoare.

— Dormi, iubi. Mă întorc îndată.

Mormăie ceva, se cuibăreşte în plapumă şi adoarme instantaneu. Mai rămân o clipă ca să reţin momentul. Momentul. Atmosfera. Senzaţia. Apoi înşfac ochelarii de soare.

Stan stă sprijinit de limuzină. Şi el poartă ochelari fumurii şi se uită spre cerul pe care-a apărut un soare încă inofensiv. Pe capota maşinii sunt două sticle de Corona. Arunc o privire în maşină. Stella e întinsă, chircită, pe o banchetă, şi doarme.

Ecranul e acum întunecat. Scot capul afară, iau sticla şi o ciocnesc de geamul maşinii. Din maşină, şoferul îmi mulţumeşte, zâmbind, şi-mi arată sticla lui cu apă. Îi pasez sticla lui Stan şi o iau pe cealaltă. Scoatem capacele şi ciocnim.

— Pentru nuntă.

— Pentru a ta, de-ar veni odată.

Bem şi ne uităm cum răsare soarele peste Pacificul scânteietor, încă o zi însorită în iarna californiană. Jos, pe plajă, primii oameni au început să facă jogging. Unul dintre ei e de două ori mai gras decât ceilalţi şi se mişcă atât de încet, încât pare că stă locului.

— Crezi că Tess o să te aştepte o veşnicie?

— Mai beau berea asta, după care intru.

Pentru o clipă, pare că vrea să mă lase în pace, apoi scutură capul, mustrător.

— Chiar ar trebui să vă căsătoriţi şi voi.

— Nu e momentul potrivit.

— După şapte ani nu mai există decât momente potrivite.

— Ne e imposibil să stabilim un termen, i-o tai scurt.

— Chiar mi se pare că sună a frustrare. Eşti sigur că nu eşti invidios pe succesul ei? Vreau să spun că ea e în plină ascensiune, în vreme ce tu însuţi eşti doar un comic de mâna a treia.

— De mâna a doua, te rog frumos, îi spun, şi mai beau o duşcă.

Se uită la mine şi aşteaptă până când, în cele din urmă, dau din umeri.

— Nu, nu sunt invidios pe succesul ei, dar mă enervează timpul

pe care-l investeşte în acest succes. Urăsc acest blestemat de job, băga-mi-aş picioarele în ea de carieră.

Nu râde. Jos, pe plajă, un *powerjogger* îl întrece, cu paşi uriaşi, pe grăsanul nostru. Când ajung la acelaşi nivel, *powerjoggerul* rânjeşte şi-i spune ceva de neînţeles, dar gestul e clar: prinde-mă dacă poţi! Grăsanul ţopăie pe urmele lui.

Stan trage o duşcă sănătoasă din sticlă, o lasă jos şi râgâie.

— Însoară-te cu ea, o să vezi, totul se va schimba.

Îmi dau ochii peste cap, gest care, văzut de după lentilele ochelarilor de soare, nu pare chiar aşa de brutal.

— Tu ai auzit ce ţi-am spus? Ei îi place blestematul ăla de job. Şi m-a sprijinit când am avut succes. Acum ea face carieră, şi tu vrei s-o încurajez să renunţe la ea? Tu cum ai reacţiona dacă ţi-ar cere Stella să nu mai lucrezi?

Iarăşi mă priveşte prin ochelari. Îşi strânge buzele batjocoritor.

— Trăieşti în Evul Mediu? De ce trebuie neapărat să nu mai lucreze doar pentru că vă căsătoriţi? Sau crezi că femeile trebuie să stea la cratiţă şi alte căcaturi din astea?

— Contra-întrebare: de ce să ne căsătorim, dacă anul trecut ne-am văzut doar în treizeci de weekenduri? Eu unul, îmi văd agentul mai des decât o văd pe ea, şi asta în condiţiile în care pe el chiar îl evit.

Nu ştie ce să-mi răspundă. Sunt cât pe ce să-i povestesc despre problema mea, că doar îmi e prieten. Dacă ar fi să-l ascund pe Necuratul la mine în pivniţă, Stan e omul căruia aş putea să-i povestesc asta. Dacă ar fi să-i şterg din greşeală lui Billy Crystal[1] gagurile secrete din computer, lui Stan aş putea să i-o spun. Dar dacă i-aş povesti că eu şi cu Tess ne-am răcit, atunci nu mai e niciun loc sigur pe pământ unde m-aş putea ascunde. Toţi prietenii mei o iubesc pe Tess.

Jos, pe plajă, *powerjoggerul* se apucă de gamba stângă, încetineşte şi, în cele din urmă, se opreşte. Noi mai bem o înghiţitură de bere şi ne uităm cum grăsanul recuperează teren şi, în cele din urmă, îl întrece. Când îl depăşeşte, *powerjoggerul* îl urmăreşte cu privirea, dar grasul trece pur şi simplu pe lângă el, fără să se revanşeze. E mişto să ai stil.

---

[1] Actor, scenarist, regizor şi producător american. în anii ’80-’90 a produs şi a evoluat în numeroase sitcomuri de succes şi a fost de opt ori amfitrionul Galei Premiilor Academiei Americane de Film.

Stan râgâie din nou.

— Poate că ia o pauză de carieră.

Super. În ochii lui, sunt grasul care ţopăie în urmă. Mai beau o înghiţitură. Privirea mi se opreşte pe intrarea în motel, în ale cărei vitrine de sticlă ne oglindim. Doi tipi în smoking, cu ochelari de soare, şi câte-o sticlă de bere în mână, se sprijină, blazaţi, de o limuzină. Dacă aş fi măcar pe jumătate aşa *cool* cum arată ăla, aş intra acum în hotel şi aş fute-o pe Tess, fie că-i trează, fie că nu. Fie că are chef, fie că nu. Fie că e Tess, fie că nu. Să uit de povestea noastră. Să uit de problemele noastre. Să fiu, pur şi simplu, un bărbat care-şi urmează instinctul cu o femeie atractivă. Într-o vreme, eram fericit că nu sunt genul ăsta de bărbat. Acum aş da orice ca să pot s-o fac. Măcar pentru o noapte. O noapte de futai nu ne-ar rezolva problemele, dar măcar ar oferi un sens pentru a le rezolva.

Soarele se ridică. Aerul e deja fierbinte. *Powerjogg*erul şchiopătează înapoi, de unde a venit. Grasul aproape că nu se mai vede. Mi-am terminat berea.

— Trebuie să mă duc în pat.

Dă din cap. Ne îmbrăţişăm. Costumul îi miroase ca o tavernă, iar el arată de parcă ar fi mâncat bătaie. Nu-i de mirare, şi picioarele mele parcă sunt de mămăligă, cu toate că, spre deosebire de Stan, eu am apucat să moţăi câteva ore, noaptea trecută. Pregătiri pentru nuntă, petrecerea burlacilor, cununie, party – zile întregi de nesomn.

Chestia asta, cu sexul în noaptea nunţii, e o poveste. Când intră în maşină, mă priveşte obosit.

— Bătrâne, *sorry* că trebuie să ţi-o spun, dar dacă o feşteleşti cu femeia asta, eşti un *loser*.

— Mulţumesc, îi zic, arătându-i un deget.

— Pentru puţin, răspunde, şi intră în maşină.

Portiera se închide şi mă privesc în geamul reflectorizant al maşinii. Nu, singur, în faţa unui motel, arăt degetul. Îmi prezic singur viitorul?

Imaginea din oglindă se pune în mişcare, trăgând după ea această prognoza sumbră. Mă târăsc până în cameră şi, cât timp mă dezbrac, mă ţin de pereţi. Tess a rămas nemişcată. Faţa acoperită de bucle, fundul în sus. De câte ori nu mi s-a întâmplat să mă întorc, noaptea, de la job, şi s-o găsesc aşa. Câteodată o trezeam înainte. Alteori în timp ce. Amintirile provoacă un impuls. Iat-o. Îi place să fie

luată, îi place s-o ia. Ar trebui s-o fac, pur şi simplu. Ar trebui. Acum.

Acum!

…

Alunec sub plapumă, îi dau la o parte buclele de pe faţă şi o privesc. Pupilele tresaltă încoace şi încolo pe sub pleoape. Gura îi e încordată. Oftează încet. Are coşmaruri. Adesea visează despre job. Că dă greş. E cel mai mare coşmar al ei.

Oftează din nou şi-şi încordează muşchii. Riduleţele din jurul ochilor se adâncesc. Apoi scrâşneşte din dinţi de mi se face pielea de găină. Îmi pun mâna pe burta ei caldă, o mişc încet în cerc şi cânt.

— Le lele, omul de pe lună te priveşte…

Deschide ochii şi se uită cuminte le mine.

— Copilaşii dorm… dormi şi tu…

Surâde, slăbită, în timp ce încordarea o mai lasă.

O mângâi mai departe.

— Le le fi… lângă pătuţ sunt doi pantofiori… doi pantofiori la fel…

Mă opresc din mângâiat şi rămân cu mâna lipită de burta ei.

— Obosită… îmi şopteşte.

O mângâi în continuare.

— Culcă-te… dormi şi tu…

— Te iubesc, mormăie ea.

Îmi apucă mâna, se întoarce pe partea cealaltă, se cuibăreşte în pernă şi-şi lipeşte fundul de mine. Alunecăm unul în celălalt, aşa cum fac cuplurile de milioane de ani. Îmi lipesc faţa de ceafa ei şi respir căldura ei somnoroasă. Câtă iubire, şi ce puţină pasiune.

Capitolul 2

Patru săptămâni mai târziu suntem în aer. Dacă fericirea stă în detalii, atunci ar trebui să fiu fericit, căci am prins locuri lângă ieşirea de siguranţă, iar gagica mă mângâie pe picior în timp ce citeşte o carte de strategii comunicaţionale. Eu mă uit la un film pe ecranul de la bord, însă povestea îmi scapă, căci încerc să derulez încă o dată, cu ochiul interior, imaginile din cea mai frumoasă vacanţă a mea de până acum. Cât timp ne-am tratat pentru a scăpa de mahmureala de după nuntă, am urmat împreună cu perechea de căsătoriţi programul turistic complet: Hollywood, Huntington Beach, Universal Studios, Seaworld, Hearst Castle. Apoi, Stan şi Stella au plecat în luna de miere, iar noi am luat-o în sus, pe Route 1, spre San Francisco. A fost uimitor. Golf după

golf după golf după golf. Fiecare cu micul său univers. N-am găsit niciun semn că pe-aici mai trecuseră oameni, în afară de pinipede, pescăruşi şi mare nu se mai mişca nimic, eram doar noi şi natura. Şi apoi, Big Sur… Stai pe-un recif, admiri Pacificul de-un albastru strălucitor, îţi ţii gagica de mână, zâmbeşti soarelui călduţ de februarie, şi la nici zece metri trece o ceată de delfini. Nu-i de mirare că atât de mulţi americani privesc restul lumii cu dezinteres. Cine trăieşte aici, îşi cam pierde sentimentul că ar mai avea nevoie de restul lumii.

La un moment dat, am ajuns la San Francisco şi ne-am căutat un motel liniştit. Timp de câteva zile am trăit într-unul din cele mai frumoase oraşe pe care le-am văzut. O vreme am bântuit docurile, am fotografiat Alcatraz, am trecut de câteva ori peste Golden Gate, ne-am plimbat în sus, pe străzile abrupte, ne-am dat cu tramvaiul şi-am cheltuit o groază de bani pe tot felul de tâmpenii. Când ne-am întors la Newport Beach ca să ne relaxăm împreună cu perechea de căsătoriţi, Stella a insistat să ne arate Las Vegas – aşa că am pornit la drum, prin deşert, spre oraşul cartoforilor. Cât timp cei trei şi-au făcut de lucru prin cazinouri, eu am zăcut, cu febră, în pat. Noroc că m-am pus destul de repede pe picioare ca să prind spectacolul lui Billy Crystal. Ceea ce m-a făcut, din nou, să mă gândesc la job-ul meu: pe vremuri mă bucuram când vedeam spectacole bune.

Pe drumul de întoarcere am petrecut o noapte în deşert – o experienţă indescriptibilă. Ca, de altfel, întreaga călătorie. A fost plin de supersurprize; însă cel mai mişto au fost călătoriile în doi. Ore în şir am fost doar noi. S-a întâmplat chiar să nu schimbăm nicio vorbă timp de aproape o zi întreagă – asta, desigur, dacă nu punem la socoteală momentele în care Tess fredona cântecelul ei de *car-pooling*[2] pentru a-mi atrage atenţia că putem trece pe banda de depăşire destinată maşinilor cu mai mult de un pasager. Asta e o bandă pe care ai voie să circuli mai repede dacă în maşină se află mai mult de un pasager. Ajungi mai repede pentru că nu eşti singur… *I love carpool-entry*!

Şi Tess. Luna aceasta mi-am dat seama nu numai că o iubesc – chiar o plac. Îmi place. Îmi place umorul ei. Felul ei de a lua distanţă atunci când se enervează. Îmi place mirosul ei. Râsul ei. Isteţimea ei.

---

[2] Practică de împărţire a maşinii (covoiturage) încurajată de guvernul american în timpul celui de-al doilea război mondial pentru a economisi combustibil. Pe la jumătatea anilor ’70 a redevenit un obicei extins, în formă structurată.

Felul cum se poartă cu străinii. Curiozitatea ei. Raţionalitatea ei. O iubesc atât de conştient cum n-am mai iubit nicio altă femeie. Sunt la fel de conştient de faptul că au trecut treizeci de zile de concediu fără ca noi să ne fi certat sau să fi făcut dragoste. A fost vremea noastră. Şansa noastră. Să vorbim. Să ne futem. Să ne certăm. Să ne schimbăm.

Dar, ca de obicei, am făcut ce ştim noi mai bine când suntem împreună

— Să savurăm viaţa. Pe de o parte, a fost cea mai frumoasă vacanţă din viaţa mea, pe de altă parte, în două ore aterizăm în Germania, unde ne aşteaptă viaţa normală. Cotidianul de care ne-am înstrăinat. Deficitul de sex. Oare aşa au apărut poveştile despre sex în toaletele avioanelor? Să fi fost cupluri care voiau să şi-o tragă înainte să se termine vacanţa? Cei care deturnează avioane să fi fost oare nişte cupluri care nu aveau chef să se întoarcă la viaţa lor anostă? Ceea ce nu ar fi, pentru noi, decât parţial valabil, căci Tess de abia aşteaptă să înceapă din nou lucrul. Sunt singurul care n-ar avea nicio obiecţie dacă am ateriza de urgenţă pe o insulă părăsită. Trebuie neapărat să schimb ceva în viaţa noastră. Sau în a mea. Sau în amândouă.

Mâna îi stă cuminte pe piciorul meu. Când mă uit la ea, zâmbeşte repede, dar nu suficient de repede ca să mă împiedice să remarc expresia chinuită din ochii ei. Îşi trece o şuviţă rebelă după ureche şi se întinde în spătar.

— Cine te iubeşte? şopteşte ea.

— Hram, ia stai un pic, tu?

Gura îi zâmbeşte, dar privirea e serioasă.

— Foarte.

Îşi lipeşte buzele calde de pometii mei. Apoi se întinde din nou în spătar, îmi ia mâna pentru a mi-o pune pe genunchii ei, deschide cartea şi citeşte mai departe. După o vreme, răsfoieşte o pagină. Din câte se pare, citeşte pe bune. Respir din nou. Încă o noapte, şi s-a zis cu vacanţa. De mâine avem din nou o relaţie de weekend. Unii cred că tocmai distanţa ţine o relaţie în viaţă. Din punctul ăsta de vedere, ne merge super.

După o aterizare cam dură ne înghesuim în hala de sosiri a aeroportului şi ne uităm după colega mea de apartament, care s-a oferit să ne aştepte.

— Nenică, zice Tess.

Îi urmăresc privirea. Frauke vine rânjind spre noi. Cu mantaua

roşie şi pălăria de aceeaşi culoare iese atât de clar în evidenţă printre oamenii îmbrăcaţi în haine cenuşii, de iarnă, că parcă ar fi Halle Berry într-o saună pentru chelioşi. În urma ei se târăşte colegul meu de apartament. Poartă nişte pantaloni largi, numai buni pentru *high-kicks*, şi sub hanoracul descheiat poartă un trening cu glugă care lasă să se întrevadă corpul musculos. Dar asta e o întâmplare. Ce scrie pe trening, în schimb, nu e nicio întâmplare: „Dacă faci rău planetei, te-am spart!”

— Bun venit în lumea civilizată, ne spune Frauke. O îmbrăţişează mai întâi pe Tess, apoi pe mine, împrăştiind în jur un pregnant şi inconfundabil miros de cânepă. Şi? Cum a fost în Ţara Sclavilor?

— Inde-scrip-tibil, îi răspunde Tess, începând să descrie.

Cele două se iau de mână şi pornesc.

— Hei, bagajele!

Mă ignoră şi o iau, sporovăind, spre ieşire. Mă holbez la colegul de apartament care, la rândul lui, se holbează la privelişte pe sub marginile glugii. Zborul cu avionul e un delict împotriva mediului, iar el se află într-un loc plin de terorişti de mediu.

— Asta-i egalitatea pe care ne-o dorim?

În loc să răspundă, ia valiza lui Tess sub braţ şi porneşte spre ieşire. Îmi aduc mâna la ochi ca să-mi dau seama dacă nu cumva am devenit invizibil, apoi o iau pe urmele lui. Când ne strecurăm afară, pe uşile batante, mă lovesc temperaturile. Frig usturător şi o uşoară arsură de soare. Ador senzaţia. Timp de două secunde.

Maşina lui Frauke e fix în faţa ieşirii. Întotdeauna găseşte loc de parcare în faţa uşii. E unul din marile mistere ale vieţii mele. Cele două tocmai se urcă răzând în maşină şi trântesc uşile. Trapa se deschide automat. Mă uit la Arne.

— N-au ce să facă, e comandat electronic, altfel ar fi deschis-o manual.

Nu râde. În schimb, se apucă să îndese bagajele.

Globalizare de căcat? Lobbyşti la putere? Nici la din astea nu reacţionează; fără să spună un cuvânt, face un pas înapoi. Îmi înfig valiza în portbagaj şi-i arunc o privire.

— Totul e în regulă?

Colţul gurii i se ridică un centimetru.

— Ciuperci.

Rânjesc.

— Şi acum nu vorbeşti pentru că ţi-e teamă că te-apucă pandaliile? Ai văzut *liliecii*? Dumnezeule, liliecii sunt *peste tot*?

Şuier prin aer. Îmi aruncă o privire şuie, iar eu mă abţin de la alte forme de umor de *jetlag*. Suntem prieteni. Dar el e un luptător sportiv de doi metri şi 120 de kilograme. Şi e pe halucinogene.

Trântesc capota şi ne urcăm pe bancheta din spate. În faţă, Tess povesteşte cum a fost nunta. Maşina se pune în mişcare. Mă sprijin în banchetă ca să ascult relatarea lui Tess, care e întreruptă foarte repede de povestea euforică de dragoste a lui Frauke. Se pare că a avut un weekend mişto. A fost cu şeful ei la un seminar şi a avut parte de el tot weekendul. Înainte ca el să se întoarcă acasă, la soţia lui, pe care cu siguranţă o va părăsi foarte curând. Mă abţin de la comentarii, mă întind şi simt lângă mine masa inertă a colegului de apartament. Stă nemişcat, ca o stâncă, şi se uită la maşinile care trec pe lângă noi. Urăşte avioanele, urăşte maşinile. Dacă era după el, acum ar fi trebuit s-o luăm spre casă pe bicicletă. A venit doar ca s-o poată vedea pe Tess înainte ca ea să plece din oraş. Câteodată am impresia că o iubeşte la fel de mult ca mine.

În faţă, relatarea lui Frauke e tot mai generală; vremea a fost nasoală. FC a avut o serie de succese: două jocuri, două victorii consecutive. Şi cancelaria lui Frauke a avut o serie de victorii: şapte cazuri au fost excluse de instanţă. Astăzi, asemenea matrapazlâcuri sunt considerare succese. Artiştii ţăcăniţi de lângă noi au declanşat alarma de incendiu când erau în saună. Au venit pompierii. În afară de asta, Arne iar s-a luat la caft, când cu demisia. Pe numele lui a fost făcută o reclamaţie de care biroul lui Frauke se va ocupa, încă o dată, pe gratis. E aproape un *deal* – el se caftеşte, ea îl scoate din bucluc.

În faţă se pomeneşte cuvântul „agenţie”. Mi se strânge stomacul.

— Agenţie?

Nu mi se răspunde. Mă întind printre scaunele din faţă.

— Hei, aici, în spate, la intrarea angajaţilor.

— A sunat de la agenţia ta.

— Şi?

— Doar n-ai vrea să-ţi ascult eu mesageria vocală.

— N-ai face-o?

— Ascult-o tu!

Marfă. Mă întind din nou pe spate. Tess se întoarce spre mine

şi-mi zâmbeşte peste umăr.

— Sigur e ceva mişto.

— Cu siguranţă, răspund, fiind sigur că cele două vor schimba priviri cu subînţeles: afirmaţiile negative sunt ca nişte predestinări, şi poate, până la urmă, hopul peste care trebuie să trec în carieră e doar o chestie ce ţine de karma, nu? Nu. Altfel decât cele două visătoare din faţa mea, eu văd lucrurile realist: cariera mea merge în sus. Mai precis, în amonte. Atunci, când în Germania au ajuns pentru prima dată spectacolele de *stand-up*, am profitat din plin de *boom* şi am avut bafta să pic pe mâna unei agenţii mari. O vreme a mers bine: festivaluri, turnee, apariţii la tv; apoi *boom-ul* s-a isprăvit şi s-a separat grâul de neghină. Noii comedianţi s-au profesionalizat, iar eu, în loc să-mi ameliorez spectacolele, retuşam textele. Era bine pentru texte şi prost pentru spectacole. Mai întâi am fost sărit de la distribuţii, apoi din festivaluri, apoi turneele mele au început să treacă prin scene tot mai mici şi tot mai slab vizitate de public, şi cu onorarii din ce în ce mai reduse. După ce în ultimii doi ani am moderat inaugurări de târguri, de magazine de maşini şi de mail-uri, am reuşit, în cele din urmă, vara trecută, să câştig lozul cel mare: o sută douăzeci şi trei de spectacole ca solist, pe un vapor-club. Vârsta medie a publicului era mai mare decât nivelul de colesterol al lui Rainer Calmund[3], iar rândul întâi adormea pe la ora 19. Niciun vis nu suportă aşa mult realism! Unii îşi încheie cariera în provincie, eu – pe baltă. Ar trebui să scriu un nou program şi să mă retrag la ţară, dar de ani de zile nu-mi vine nicio idee. Cel mai recent text al meu e de trei ani, şi fără un program nou, nici nu pot pleca în turneu. Deci sunt în continuare cu fundul în baltă.

Dintr-odată mă simt obosit. Ajunge să te gândeşti cinci minute la carieră pentru a transforma vacanţa într-o amintire îndepărtată. Lângă mine, Arne se uită la un avion care, deasupra noastră, se pregăteşte să aterizeze. Militează cu toate mijloacele împotriva extinderii aeroportului. Nu are nicio şansă să împiedice acest lucru. Cu toate astea, se luptă. Şi-a păstrat însufleţirea. Norocosul de el, încă mai poate să urască.

Frauke găseşte un loc de parcare fix în faţa uşii, însă norocul ni

---

[3] Înalt funcţionar în cadrul Federaţiei Germane de Fotbal, om de afaceri şi „gras” celebru, cunoscut, printre altele, pentru participarea la o emisiune gastronomică.

se termină brusc în momentul în care, pregătindu-ne să descărcăm bagajele, se apropie de noi o femeie împleticită. Când să-i arăt intrarea în curtea clinicii psihiatrice de vizavi, mi se aruncă în braţe.

— Hai băi să biem una miecă, şopteşte ea.

O privesc dezarmat.

— Ce?

— Nu te mai prefăcea aşea, gângăveşte.

Mă dau mai în spate pentru a scăpa de duhoarea toxică a gurii şi mă holbez la faţa ei machiată excesiv. N-am văzut-o în viaţa mea.

— O freci toate zioa pe-acilişea. Toate zioa acilişea.

În cele din urmă, mă prind că ţoalele ei seamănă cu un fel de costum. În momentul când, de după colţ, apare, cântând, o grupă de husare îmbrăcate în blănuri, fac în sfârşit racordul cu textul. Îi arunc lui Tess o privire încruntată, dar ea le face semn cu mâna husariţelor.

— Fetiţe din Köln, ia priviţi ce prinţ dregălaş!

Husarele ţipă entuziasmate.

— PRIETENII ADEVERAŢITRE SĂ STEA LAOLALTĂ!

Tess şi Frauke încuviinţează într-un glas:

— TRE' SĂ STEA LAOLALTĂ CA CIOCANUL ŞI NICOVALA!

Arne se avântă curajos pe poarta de intrare. L-aş urma cu plăcere, numai că beţivana se ţine de mine şi urlă din toţi bojocii că vrea s-o pup. Dansăm un pic, apoi reuşesc să mă eliberez. Înşfac valiza şi o tulesc, în râsetele generale, în curte. Când trântesc uşa în urma mea, în stradă se leagă frăţii. Super. Să aterizezi la Köln tocmai de *Weiberfastnachi*[4]. N-ar trebui s-o mai las pe Tess să facă rezervările la avion.

Când trec prin curtea interioară, pisica artiştilor sare, brusc, de pe zid, şi nu mai poate trăi fără picioarele mele. Dau drumul valizei, mă aplec, o umflu, mă ridic şi-i fac vânt. Pluteşte graţios prin aer, peste zid, şi aterizează fără zgomot în curtea vecină. Asta ar trebui să-i împrospăteze memoria.

Deschid uşa şi intru în hala întunecată. Doar în fund, în camera lui Arne, arde o lumină. Spaţiu locuibil: şapte sute de metri. Luat la un preţ de nimic, fiindcă era varză. Graţie unor renovări care au durat mai

---

[4] Aşa-numita „Noapte a muierilor" marchează debutul carnavalului stradal şi are loc in joia de dinaintea Lăsatei Secului (Miercurea Cenuşii, la catolici).

bine de un an, acum e o bijuterie. Ca să plătesc creditele, va trebui să mă dau încă treizeci de ani cu barca pe Marea Baltică. Dar măcar aici mă simt acasă. Exorbitant.

Deschid luminile din tavan. Pe masa din bucătărie tronează resturile de paste, chiuveta e plină de vase murdare. Dovadă că a gătit Frauke. Are nevoie de toate farfuriile, tigăile şi cratiţele din casă ca să facă nişte paste. Scara spre acoperiş a fost transformată în garderobă, de toate treptele atârnă paltoane grele. Acolo sus mai avem o sută de metri de terasă, unde vara se poate dormi sub cerul liber. Mica scenă pe care mi-am amenajat-o acolo pe vremea când încă mai credeam că merită să lucrez la prezenţa scenică e acum plină cu cartoane, găleţi de vopsea şi casete demo. În hamac sunt aruncate nişte reviste pentru femei. Imaginea statică cu jocul de Play-Station de pe ecranul televizorului îmi indică faptul că sunt mort. Deschid uşa camerei mele şi intru direct în baie, ca să dau drumul la apă. Cada mea. În baia mea. Una dintre condiţiile pe care le-am pus atunci când am cumpărat hala a fost ca fiecare să aibă baia lui. Încă o dată, locuinţă comună? Cu plăcere. Încă o dată, baie comună? Niciodată.

Când ies din nou în hală, cele două gagici tocmai intră, zgomotos, şi cu mâinile goale. Nu ştiu cum se face, dar au uitat bagajele în maşină.

— Fetele din Köln îşi aşteaptă prinţul, râde Tess.

— Dacă se mai frăsuieşte în continuare prin curte, le pocnesc. Şi, dacă e, în instanţă o să pledez pentru autoapărare în numele păstrării sănătăţii mentale.

Tess îşi încreţeşte fruntea şi se uită la Frauke.

— Cum poţi să urăşti atât de tare carnavalul?

Frauke se uită la mine.

— Chiar aşa: care e problema?

— Stilul?

Amândouă îşi dau ochii peste cap. Deschid frigiderul, ridic cutia de fructe şi extrag de-acolo sticla de şampanie. Frauke îşi încreţeşte fruntea. Îi zâmbesc.

— Eşti atât de drăguţă să scoţi din dulap nişte pahare?

Îmi aruncă o privire, scotoceşte prin dulap şi găseşte într-un târziu trei pahare cu picior înalt pe care nu le-a folosit când a gătit. Ăst timp, deschid sticla. Tess arată spre pahare.

— Cine nu vrea?

— Arne nu bea alcool, spune Frauke.

— Aha, zice Tess, şi-şi trece o buclă după ureche.

Mă prefac că n-am observat nimic, tom şampania perlată şi ridic paharul:

— Pentru acasă!

Ciocnim paharele şi bem. După un zbor lung, nimic nu se compară cu un pahar de şampanie rece şi o baie fierbinte. O combinaţie care, pe vremuri, se termina adesea cu o partidă de sex obosit, dar plăcut, da, da. Arăt spre geamul despărţitor în spatele căruia arde lumina.

— Am lăsat apa să curgă. Acuşica ar trebui să se umple cada.

Închide ochii un pic şi toarce. Apoi îi mulţumeşte lui Frauke pentru că ne-a luat de la aeroport şi dispare în camera mea. Cum pleacă, mă uit la Frauke.

— Agenţie.

— Au sunat de mai multe ori. Pare important. În afară de asta, au mai sunat şi câţiva prieteni buni de-ai tăi, care tocmai au trecut, întâmplător, prin Köln, şi voiau să te vadă.

Îmi enumeră câteva nume de oameni cu care am doar un singur lucru în comun: ei iubesc carnavalul, iar eu locuiesc în Köln. Într-o vreme, puneam hala la dispoziţia fanilor carnavalului. E o greşeală pe care nu vreau s-o mai repet.

— Plus că a sunat şi deşteapta de soră-ta…

— Nu-i mai spune aşa.

— Dă-mă în judecată… Şi-apoi banca. Părea important. Eh, şi cum a fost în vacanţă? Aţi făcut în sfârşit…?

Face o mişcare lascivă, de parcă ar vrea să ia curba cu un Ford T. Mă uit la ea. Cum se face că le povesteşti prietenilor orice? Ca să fii mai vulnerabil?

— Deci nu, se hlizeşte ea. Dumnezeule, linişte şi pace capătă o cu totul altă semnificaţie la voi.

— Nu cumva ai vreo treabă şi eu te reţin?

— Gata, m-am cărat, rânjeşte ea, şi-şi pune paharul gol pe masă. O să fiu plecată toată noaptea, aşa că puteţi să vă desfăşuraţi în voie, asta în caz că vreodată…

— Te pup.

— Ho, că m-am cărat, râde ea. Şi nu uita de bagaje.

Îşi ia paltonul roşu şi iese râzând, ca să petreacă noaptea de

carnaval împreună cu bulangiul care i-a promis că-şi va părăsi nevasta pentru ea. La el nu se poate, aici nu-l aduce, pe bună dreptate, aşa că or să aterizeze la un hotel pentru a sărbători decizia. Mâine dimineaţă se vor trezi, şi după un ultim număr, va mai cumpăni asupra acestei hotărâri de mare însemnătate, iar ea va fi încă o dată înţelegătoare. Faptul că se poartă atât de grijuliu cu nevasta lui arată cât e de responsabil, nu-i aşa? Femeile şi bulangiii – n-o să pricep niciodată asta.

Când ajunge în curte, o aud cum vorbeşte cu mâţa care, din câte se pare, s-a întors. Ceva nu e în regulă cu orătania asta.

Bat în geamul despărţitor.

— Te deranjează dacă aduc bagajele cât timp faci baie?

Geamul nu răspunde, aşa că deschid uşa laterală şi intru în camera mea de lucru. Mă aşez la birou şi studiez cu atenţie beculeţul de la căsuţa vocală, care clipeşte precipitat. Lângă telefon, o listă pe care Frauke a notat conştiincios apelurile preluate. Tot acolo sunt ordonate faxuri, scrisori şi extrase de cont. Conform listei, Frauke a preluat personal două apeluri de la agenţie; nu a aflat despre ce e vorba, i s-a spus doar că trebuie să sun de urgenţă. Conform extraselor de cont, nimeni nu s-a gândit să-mi ofere un milion. În schimb, Arne a hotărât din nou să nu-mi vireze partea lui de chirie. Drept pentru care banca a decis să-mi aplice penalităţi ale căror termene se apropie, ceea ce l-a determinat pe preşedintele consiliului de administraţie să-şi întrerupă partida de golf din Dubai, să dicteze un avertisment pe care secretara l-a scris cu picioarele şi să mi-l trimită cu avionul personal direct în cutia poştală. În plus, mai găsesc şi o înştiinţare pentru nişte taxe suplimentare pe anul trecut. Mă uit de trei ori la sumă. Care nu se micşorează, privind-o.

Fiindcă tot îmi merge aşa bine, apăs pe butonul căsuţei vocale. Primele trei apeluri sunt de la agenţie. Diverse angajate mă roagă să le sun fără să explice despre ce e vorba. Apoi o veste de la deşteapta de soră-mea. Sune lucrează de peste douăzeci de ani cu copiii şi uită uneori că nu ne-am născut ieri. Îi place să explice unele chestii de mai multe ori şi, în timp ce-ţi vine să te spânzuri, te mai şi întreabă, penetrant, dacă ai înţeles. Nu înţeleg chiar toate cuvintele din mesaj – pe fundal, circa o sută de copii reconstituie bătălia de la Stalingrad –

dar esenţa e mereu aceeaşi: Far[5] nu numai că e bolnav, e chiar pe moarte, tuşeşte mai mult ca de obicei, ba, pe deasupra, mai are şi dureri; doar că nu vrea să recunoască; să vin urgent acasă dacă vreau să-l mai văd în viaţă.

Ridic receptorul şi formez acel număr de la Copenhaga care nu s-a schimbat de pe vremea când eram copil. După ce sună de şapte ori, răspunde.

— Optsprezece – optzeci şi patru-şaptesprezece.

— Din câte aud, iar eşti pe moarte.

— Cine-i acolo?

— Fiul tău.

Bombăne în receptor şi aud pe fundal cum întreabă pe cineva dacă într-adevăr are un fiu. Se pare că răspunsul a fost da, căci se întoarce la telefon.

— Salut, fiule. Scuze, nu prea mă mai ajută memoria.

— Am înţeles.

— Eh, iată ceva nou. Şi? Ce mai face noră-mea?

— Îi merge bine. Tocmai ne-am întors din concediu şi…

— E gravidă? intervine el.

— Din câte ştiu eu, nu.

— Hm.

O scurtă pauză pe care o introduce mereu atunci când vrea să pună un accent. Hotărăsc să-i fac pe plac.

— Dar poate că iese astăzi ceva. Mă aşteaptă în cadă.

— Ăsta-i fiu-miu!

Dă iarăşi receptorul la o parte şi-l aud, pe fundal, cum îi explică cuiva că trebuie să fiu şi eu înscris în testamentul său. Apoi vine din nou la telefon şi mai discutăm un pic despre când l-am vizitat ultima oară: înainte sau după ultimul război? Are dreptate. Vara trecută a trecut de mult. Trebuie să plec. Îmi e dor de el. I-o spun. Ajustează prin augmentare partea mea de moştenire, şi-mi aminteşte că un eventual nepoţel mă va transforma în moştenitor unic. Îmi transmite salutări din partea iubitei lui şi închide.

Formez următorul număr de Copenhaga. Cum Sune se trezeşte în fiecare dimineaţă la şase şi jumătate, la ora asta e deja în pat, aşa că

---

[5] Tata, în limba daneză.

îi explic, pe mesageria vocală, că tocmai am vorbit cu un muribund bine dispus, şi că îmi e dor de ea. Închid şi las mesageria mea vocală să difuzeze restul mesajelor. Urmează invitaţii la petreceri şi veşti de la prieteni care se plâng că sunt mereu de negăsit şi că ar trebui, în sfârşit, să-mi cumpăr un telefon mobil. Plus câteva solicitări din partea unor prieteni care organizează evenimente caritabile. Poate ar trebui să-i rog să organizeze pentru mine asemenea evenimente. Apoi, iarăşi agenţia. Încă trei mesaje par să fie urgente, deşi nu oferă niciun fel de informaţii. Un optimist ar spera că nu se spune nimic la telefon pentru că ar vrea să vadă *live* reacţia spontană de veselie de pe chipul meu atunci când sper la uriaşa şansă de a-mi reface cariera care mi se oferă. Un pesimist s-ar gândi că e vorba de un nou job atât de nasol, încât nimeni nu ar putea să mi-l comunice la telefon pentru că sigur l-aş refuza, m-aş enerva, şi atunci vor trebui să mă concedieze. Evident, e doar o ipoteză.

Când termin, în sfârşit, cu mesageria, trec în revistă extrasele de cont. N-o să pot suporta la infinit restanţele lui Arne la chirie, iar pentru a plăti penalizările, va trebui să dau spargere la nişte bănci. Dar de asta o să mă ocup mâine. Acum trebuie să mă duc la gagica mea, în cadă, înainte să treacă efectul şampaniei reci şi-al apei fierbinţi.

Când intru în cadă, stă cu ochii închişi în cada aburindă, plină de spumă. Buclele ude îi sunt lipite de faţă, sfârcurile i se iţesc din spumă, iar degetele de la picioare răsar la capătul căzii.

— Pe bune, chiar am prins cea mai mişto gagică.

Deschide ochii şi zâmbeşte.

— Atunci, de ce n-o săruţi?

Mă aplec şi sărut câteva broboane de sudoare de pe buza superioară. Toarce. Se iveşte o mică scânteie. Însă în timp ce mă dezbrac, e iarăşi ca de obicei: senzaţia de excitare se transformă în senzaţia de plăcere. Când, în sfârşit, sunt gol, alunec în cadă, lângă prietena mea. De-abia mă excitasem, acum sunt satisfăcut. Împăcat. Nicio poftă de a cuceri. E ca şi cum apropierea ei ar şterge orice urmă de scânteie sexuală la fel de intensiv cum, odinioară, stârnea flăcările.

— Şi? întreabă ea.

O privesc preţ de o clipă.

— Nu au spus despre ce e vorba.

Zâmbeşte încurajator.

— Trebuie să fie de bine, altfel n-ar telefona de mai multe ori.

— Cu siguranţă.

De această dată îmi ignoră tonul abătut şi zâmbeşte mai departe.

— Bărbatul meu are succes. Asta îmi place.

Dau din cap. Gagica mea are prea mult succes. Şi asta nu-mi place deloc. Însă ca de obicei nu spun nimic şi ciocnesc paharul de-al ei. Bem pentru succesul meu. Pune paharul deoparte, îşi lipeşte mâna caldă de pulpa mea şi închide ochii. O cercetez. Faţa ei bronzată, cu vagi riduri de expresie în jurul ochilor. Sânii ei dulci. Încerc să mă concentrez. Apa e fierbinte. Corpurile noastre sunt lipite. Dacă mi-aş întinde acum mâna, aş putea s-o ating la fofo. Fofoloanca ei dulce şi minunată care m-a răsfăţat atât de des. Pe care am răsfăţat-o atât de des. Mă gândesc la cum mi se mai dăruia. Mă gândesc la cum sună când vine. Erezia din timpul actului. Smerenia de după. Zâmbetul de pe chipul ei atunci când terminam. Mă gândesc la tot ce a fost mai frumos, mai mişto, mai jegos şi… nimic. Mai jos de gât nu se mişcă nimic. Paraplegie sexuală.

Deschid ochii şi o privesc. Oare şi ea se gândeşte la acelaşi lucru? Oare stă şi se gândeşte cum să combată această senzaţie paralizant de plăcută?

Deschide ochii şi inspiră adânc.

— Puh. Trebuie să ies.

Se apleacă spre mine, îmi dă un pupic şi ţâşneşte din cadă. O privesc cum se înveleşte într-un prosop şi apoi, în faţa oglinzii, face ce ştiu fetele cel mai bine. E frumoasă. Dezirabilă. Atractivă. Senzuală. Iar mâine iar o să ia un tren înainte ca noi să apucăm să facem sex. Nenică, doi ani fără sex. Douăzeci şi patru de luni. Mai mult de şapte sute cincizeci de zile. Şi de nopţi. Şi nu doar atât.

Îşi pune capul de-a curmezişul şi îl scutură ca să-şi scoată apa din urechi.

— Ai cumva beţişoare cu vată?

— Sari într-un picior! îi răspund.

Ne uităm uluiţi unul la celălalt, apoi ne pufneşte râsul, deşi tonul meu a fost cam prea aspru pentru a părea glumeţ. Arăt înspre dulăpiorul din colţ, unde se află dintotdeauna beţişoarele.

— Sus, în dreapta.

— Nenică, chiţăie ea şi-o ia spre dulap.

Mă uit cum ia beţişoarele şi părăseşte baia pentru ca eu să n-o

pot vedea în timp ce-şi curăţă urechile, căci asta ar putea fi cam neerotic, şi, nu-i aşa, doar nu vrem să izgonim tensiunea erotică prin lucrurile ce ţin de viaţa cotidiană? Chiar şi după o sută de ani încă mai ţine seama de potenţialii ucigaşi ai plăcerii, iar eu nu mă pot gândi decât la faptul că nici măcar nu mai ştie unde ţin beţişoarele.

Când ies din baie învelit în prosop, Tess e aşezată pe pat, îmbrăcată într-un tricou şi în chiloţi, mănâncă o bruschetă cu nişte bucăţele oarecare şi frunzăreşte o revistă „Galore”[6].

— Sper că nu ai luat nimic de pe raftul mic al frigiderului.

— Doar n-am înnebunit, zice ea cu gura plină.

Nu, dar cine a uitat că Arne nu pune gura pe alcool, a uitat probabil şi unde îşi ţine ciupercile. I-am spus de o mie de ori că într-o bună zi o să se întâmple o mare dandana, însă în fond şi la urma urmei, e raftul lui, şi poate face ce vrea acolo, nu-i aşa?

Îmi caut lenjerie curată prin dulap, ies din prosop şi încep să mă şterg. Privirea îmi cade pe porcuşorul sexual din bibliotecă. E acoperit cu un strat subţire de praf. Oh, simbolism!

— Hai să ieşim, propune Tess, şi mai muşcă o dată din pâine.

— E Weiberfastnacht, îi amintesc, în timp ce continui să mă şterg.

— Păi tocmai de aceea, spune ea, hai să ieşim şi să sărbătorim.

Îi arunc o privire.

— Cât eşti de sigură că nu te-ai atins de raftul lui Arne?

Nu râde.

— Ah, omule, hai, că oricum nu putem dormi din pricina schimbării de fus orar.

Arunc prosopul pe spătarul scaunului şi îmi pun chiloţii.

— Vrei o cafea? Eu am chef de-o cafea şi mă duc să fac una delicioasă pentru noi doi, vrei? Hmm, în sfârşit, o cafea adevărată, nu acea infuzie de şosete. Marfă, nu?

Îmi înşfac tricoul şi ies în hală înainte să mă poată convinge să ne petrecem ultima seară a concediului într-o crâşmă plină de descreieraţi.

Când m-am mutat la Köln, auzisem deja nişte poveşti despre

---

[6] Titlul unei reviste glossy destinată aproape integral interviurilor cu vedete pop.

carnaval, dar realitatea s-a dovedit a fi mult, mult mai dură. Cinci zile de distracţie programată în avans, cu transsexuali costumaţi în arcaşi care se lălăie pe o muzică *un cool* şi zvâcnesc aiurea capetele cherchelite. Dacă nu-ţi place să fii ciupit de beţivani, ai pus-o. Dacă ceri un pahar curat, eşti considerat spărgător de petrecere. Tess crede că n-am înţeles esenţa chestiei, zice că, de fapt, carnavalul ar fi o formă de înălţare spirituală. Faptul că, timp de cinci zile, mergi pe străzile germane şi laşi orice străin să îţi zâmbească, să te pipăie, să te îmbrăţişeze, să te invite, să te sărute, e semnul că încă există speranţă pentru o *One World*. De fiecare dată când îmi expune această teorie, dau din cap. Îmi place faptul că vede totul aşa pozitiv. Însă mă aştept ca pe parcursul unei experienţe spirituale să poţi merge pe stradă fără să calci prin borâtură. Carnaval.

Capitolul 3

Din prăvălie se aude ceea ce carnavaliştii şi alţi sadici ai gustului ar numi muzică. Încă de la intrare ne întâmpină un transsexual costumat în bărbos. Îi arunc lui Tess o privire, însă ea deschide uşa râzând şi iată-ne în saună. Pe scaune, mese şi pervazuri dansează, înveseliţi de bere, la peste cincizeci de grade, piţipoance, piraţi, prinţi, poliţişti, hoaţe, fotbalişti, fani de-ai lui Schumacher, bebeluşi uriaşi, alimente şi câţiva Teletubbies zglobii.

Comentariile la adresa noastră încep numaidecât. Pe vremuri, proba de curaj consta în a ucide un balaur – astăzi tot ce ai de făcut pentru a-ţi dovedi vrednicia e să intri necostumat într-o cârciumă, de carnaval. Tess are propria ei metodă: îmi aruncă paltonul, se înghesuie într-o grupă de legume, îşi trece braţele după umerii unui morcov şi ai unui castravete – ce mai, e ca şi integrată în comunitatea carnavalescă. Mă cunoaşte suficient de bine încât să nu-şi mai bată capul să mă introducă şi pe mine. Să n-o laşi să plece singură de acasă e o chestie, să faci ca ea, e cu totul şi cu totul altceva.

Îmi deschei paltonul, mă lupt ca să trec prin mulţimea asudată şi ginesc un loc la bar de unde am o vizibilitate bună asupra haosului. După niciun minut, sudoarea mi se scurge, şuvoaie, pe spinare. Agăţ paltoanele de-un cârlig şi mă uit după Tess. La sex şi la petreceri se lasă dusă de val, aşa că un carnaval compensează multe. Chelnerul zburdă cu berile prin mulţime precum un rechin prin bancul de plevuşcă. Comand o apă. El îmi întinde o bere. Mă holbez la urma de ruj de pe halbă, dar înainte să pot articula ceva, se cară. O poliţistă râde

de mine. Din precauţie, îi întorc spatele. Cârciuma e în picioare.

— NAAA! CE VREME SUPER-MARFĂ ŞI CE VESELIE!

Mulţimea urlă. Toţi se iau de mână şi dansează. Sunt storcit de tejghea.

— SĂ UITĂM DE LACRIMI ŞI DE ÎNTRISTARE!

Dintr-o parte, cineva îmi înfige ceva tare în coaste; urmează un pardon scuipat printre dinţi, la mişto.

— CÂND DAU AŞA DIN PIEPT MĂ SIMT MAI DEŞTEPT!

Cineva îmi toarnă ceva ud pe spate. Două mâini îmi cuprind trunchiul şi trag de cămaşă. Mă agăţ de tejghea.

— HAI MAI APROAPE, CĂ DOAR NU-I SFÂRŞITUL LUMII!

Mulţimea repetă extaziată refrenul, apoi se linişteşte un pic. Mâinile îmi dau drumul. În schimb, poliţista e fix în faţa mea şi zăngăne cătuşele. Buzele ei vor să spună „amendă", dă să mă apuce de încheietura mâinii, dar nimereşte paharul. Conţinutul mi se scurge pe cămaşă. Când s-o beştelesc, începe din nou.

— NAAA! CE VREME SUPER-MARFĂ ŞI CE VESELIE!

Un zid de corpuri mă apasă. Cineva îmi smulge paharul gol din mână. Altcineva mă calcă pe picior. De data asta nu-şi mai cere scuze: mai întâi mă lipeşte de tejghea, apoi mă trage. Încerc din răsputeri să rezist şi reuşesc, în cele din urmă, să mă salvez, ţinându-mă de tejghea înainte să vină vreun bandit să-mi fure locul. Îl împing la o parte, mă agăţ de cuier şi-mi şterg sudoarea care mi se scurge în ochi. Cămaşa mi-e udă, coastele mă dor, degetul mare de la picior e muci, şi probabil că o să mă aleg şi cu un herpes. Bine măcar că au trecut cinci minute. Chelnerul trece din nou, comand o Fanta, iau berea şi mă pregătesc pentru o bătălie lungă şi murdară.

După încă vreo douăsprezece şlagăre sunt răpus de băuturi, texte şi încercări turmentate de agaţament. Însă am o speranţă. În cârciumă îşi face intrarea o grupă de africani. Arată chiar dulci în costumele lor, iar tobele domină îngrozitorul sunet al melodiilor populare cu un *bush-groove* viu şi antrenant. Evident, până la urmă cursul de *samba-vhs* se întâlneşte cu fluieraşele, şi muzica *groove* păţeşte exact ceea ce a păţit Polonia când a fost invadată de Wehrmacht. Cu toate astea, ritmul e tot mai contagios şi cuprinde întreaga crâşmă, lăbăreala populară dă oleacă înapoi şi totul pare ceva mai viu. Tess mătură suprafaţa de dans. Poartă o pălărie de *cowboy* şi-o barbă vopsită. Cântă teatral, iar eu simt cum colţurile buzelor mi

se îndreaptă spre cer. Nu sărbătorește niciodată cu colegii de serviciu pentru că nu vrea să fie văzută în aceste ipostaze. Nu vrea să le piardă respectul. Eu mai degrabă mi-aș face griji că s-ar putea îndrăgosti cu toții de ea. Cine știe câți nu s-or fi îndrăgostit deja.

Mă caută cu privirea, mă descoperă, îmi aruncă un pupic cu mâna și se afundă din nou în abisurile subculturii. Între timp, polițista mi se dă la bandit. Vorba aia, are doar cinci zile ca să realizeze ceea ce și-a propus în celelalte trei sute șaizeci. Îl arestează și-n scurt timp, limba ei începe să facă chestii nelegiuite. Beau dintr-un pahar din care astăzi a băut probabil juma' de cartier și mă întreb dacă oi fi destul de beat ca să merg la buda carnavalescă. Cum răspunsul e oricum negativ, golesc paharul nostru, al tuturor, îi fac chelnerului un semn, cer un suc de mere, primesc berea și-mi las privirea să se plimbe prin haos. În jurul meu se petrece, se flirtează, se sărută, se pipăie, se bea și se cântă. Numai lucruri care îmi sunt simpatice. Mai puțin în timpul carnavalului. Ceva nu-mi place la acest tablou. Sunt prea mulți homofobi îmbrăcați ca niște travestiți. Prea mulți rasiști care se vopsesc cu negru ca să-și poată spune „Negrii din Köln". Prea mulți moraliști care încalcă, timp de cinci zile, regulile altminteri atât de fundamentale, doar pentru ca, odată isprăvit carnavalul, să ajungă iarăși punctuali la serviciu și să lucreze ca orbetele. *Hello*! *Dacă chiar ești așa incredibil de deștept și de rațional*, *cum se face că toți se distrează mai bine decât tine*? *Uită-te la ei cum dansează*. *Uită-te la gagica ta*, *cum strălucește*. *Căcat*! *Fii vesel*. *Dansează*! *Cântă*. *Bucură-te cu ei*!

Ok. Să încercăm. Punctul 1: alcool. Avem. Punctul 2: țopăiala. S-a făcut. Punctul 3: ne agățăm de vecin și dansăm. Ok, grupa de piraţi oricum m-a adoptat. Punctul 4: cântă. Nu merge. Punctul 5: pupături în dreapta și-n stânga. Nici asta nu merge. Ok. În cazul ăsta, să tragem jokerul: facem cinste cu o rundă de bere. De la capăt. De la capăt. De la capăt.

Funcționează. Timp de câteva minute sunt de-al lor. Însă după o bâțâială pe neiertătorul text „*Heidewitzka*, *Herr Kapitän*" și-o îngrozitoare bere-cincizeci-de-țigări-și-ai-vomitat oferită de-o piţipoancă fără maniere, încetez să mă mai prefac. Îmi părăsesc neobservat prietenii, mă înghesui într-un colț între tejghea și intrarea la toaletă, mă lipesc, de bunăvoie, de zid, și respir adânc. Gagica mea se bâțâie pe un pervaz. Se uită spre mine, eu ridic paharul pentru a

închina cu ea, dar îl pierd, lovit de sceptrul unui papă poponar care tocmai e pe cale să blagoslovească un drăcuşor. Râde, cerându-şi scuze. Eu dau din umeri. Mă blagosloveşte şi se întoarce la diavol. Şi iarăşi începe.

— SĂ MERGEM LA DOMUL DIN KÖLN, CĂ DOAR E AL MEU!

De data aceasta sunt împins spre budă de o ceată de microbişti costumaţi în tricouri asudate înţepător.

— CE FACI? NU AICI. SĂ NU NE VADĂ CAREVA!!

Dar asta nu are niciun sens. Nu mi-a trecut niciodată prin cap c-aş putea să-mi doresc un album *a-capella* de Modern Talking.

— HAI LA DOMUL DIN KÖLN, CĂ ACEEA E CASA MEA!

Grupul de fani mă împinge tot mai aproape de intrarea la budă, unde s-a format o coadă. Trag aer în piept ca să-i pot înjura pe huligani. Atotputernicule! mai bine sugi şosete de sportivi şi mănânci vomă decât să respiri lângă o budă carnavalescă.

— ŞI DACĂ ŞI-N PIAŢA MARE TOATĂ LUMEA CÂNTĂ, PUTEM MERGE LA PALAT!

Duhoarea eliberează forţe nebănuite. Dau de vreo două ori la gioale, mă folosesc de spaţiul astfel obţinut pentru a mă strecura printre doi fotbalişti, mă agăţ de tricoul arbitrului care-mi dă galben şi reuşesc, din elan, să nimeresc un loc mai ferit, la colţ, lângă automatul de ţigări. Dumnezeule, ce caut eu aici?

Mă uit după chelner. În loc de chelner, mă trezesc cu o Pippi Şoseţica care se holbează la mine. Faţa pictată cu pistrui, pe umăr o maimuţă de cârpă. Arată drăguţ.

— Tu eşti danezul cel haios!

Îmi încreţesc fruntea şi-mi aduc mâna la urechea dreaptă.

— Ce?

— Danezul cel haios, ţipă ea, dând din cap. Domnul Nielson e profund mişcat.

— Nu.

Mă cercetează cu privirea, dând, în continuare, din cap, dar de data asta nu mai pare atât de convinsă.

— Semeni foarte mult cu el.

— Şi tu semeni cu cineva.

Vine chelnerul. Cer un latte macchiato. Îmi pune o bere în braţe, îşi ia şi el una, ciocneşte cu mine şi varsă conţinutul halbei în stomac. Fluidul i se scurge în gura deschisă şi dispare fără ca el măcar să

înghită. Coboară paharul gol de la gură, în timp ce eu dau din cap admirativ, şi se cară. Pippi e tot aici. Probabil ca tocmai e cutremur, căci se ţine strâns de mine; mă întreabă drept cine anume vreau să trec. Îi explic că sunt nudist şi că port costumul sub haine. Nu pricepe din prima. O îmbrobodesc în continuare până când i se pare că-i o tâmpenie. Îi ia mult mai mult timp decât mie ca să-şi dea seama.

Când, în sfârşit, se tirează, observ că Tess se uită la mine. Dau ochii peste cap. Zâmbeşte. Ne privim prin încăperea efervescentă până când gura ei se metamorfozează într-un râs larg, care ce mă face să tresalt. Dumnezeule, cât de mult o iubesc. Şi cu toate astea, suntem singurii din oraş care în seara asta n-o să avem parte de sex.

Capitolul 4

Lumină slabă. Pat cald. Corpuri calde. Ascult bubuielile din propriul cap. Îmi e greaţă. Bere de carnaval. Căldicică. Din paharele alea. Ce-şi spune un carnavalist când se trezeşte în Miercurea Cenuşii cu herpes, sifilis şi hepatită? Că a avut noroc.

Deschid ochii. Zorii se strecoară prin luminator. Faţa lui Tess e pe pernă, lângă mine. Doarme adânc. Gura e întredeschisă, între buze e o buclă. I-o scot cu grijă. Suspină şi se linge pe buze. Mă trezesc cu o erecţie. Wow. Deci, pot să am erecţie în prezenţa ei. Bineînţeles, cu condiţia să doarmă. Hmm. Oare când am avut-o pe ultima când ea era în stare de veghe? Oare deviez spre necrofilie? Oare o să mă masturbez la cadavre în timpul serviciului, ca paznic la morga? *Hello*! Mda, bine. Asta tre' să fie alcoolul din sânge. Vreau să închid ochii – cel mai bine, pe veci – însă simt că-mi plesneşte băşica, aşa că mă rostogolesc cu grijă din pat, încercând să păstrez conţinutul stomacului la locul lui, şi-o iau, clătinându-mă, spre baie. Dumnezeule, ce rău îmi e.

Arunc două aspirine într-un pahar cu apă, mă piş preţ de vreo zece minute, folosesc fără efect, o jumătate de tub de pastă de dinţi, beau aspirina, mă întorc iar în pat şi jur, ca în fiecare an: niciodată n-o să mai merg la carnaval.

Lumină puternică. Pat cald. Nema corp cald. Deschid ochii. Prin luminator, soarele iernatic străluceşte pe un cer albastru şi senin.

Dinspre hală se aud voci, undeva, în spate, graseiază Dean Martin. Pentru o clipă sunt din nou copil şi mă trezesc în camera mea de-acasă, în timp ce părinţii cântă afară. În fiecare dimineaţă mă trezeam pe *swing* şi-i auzeam şi pe ei cântând. E frumos să te trezeşti. Dacă aş avea un copil, şi eu l-aş trezi pe *swing*. Armstrong, Sinatra,

Krall, Bennett, Fitzgerald, Martin, Davis, Connick jr., Simone, Cullum – lista e lungă. Şi ideea e fără sens. Căci nu am copii. Ca să-i ai, trebuie să faci sex. Super. Nici nu m-am trezit bine că am şi intrat în pâine.

Încet-încet, mă ridic. Ceasul arată ora zece. Tess trebuie să ajungă la gară la unsprezece. Valurile de greaţă mă copleşesc. Privirea mi se opreşte asupra porcuşorului sexual de pe bibliotecă. Ce zi!

Uşa de la cameră se deschide. Tess intră, legănând o tavă. S-a îmbrăcat deja în costumul de business, şi-a strâns părul la spate, într-un coc. După patru săptămâni de jeanşi, tricouri şi păr lăsat liber, priveliştea e şocantă. Urăsc uniforma asta.

— ’neaţa, iubire.

Lasă tava jos, mă pupă, montează şmecheria japoneză şi-o pune pe pat. Apoi aşază farfurii, tacâm, şervet, omletă, sare, piper, un gogoşar tăiat în patru, iar la final îmi aruncă două aspirine într-un pahar cu apă şi umple două cupe cu şampania rămasă de ieri. Ridică paharul şi îmi zâmbeşte. Ciocnim şi bem. Apoi pun paharul deoparte şi mă afund din nou în pernă. Ea arată spre farfurie şi omletă.

— Mănâncă. Sunt ouăle bio ale lui Arne, de la găini super-fericite.

Iau furculiţa şi încerc oul.

— Hmm. În cazul ăsta, îmi vine să super-îmbrăţişez pe cineva.

Tess se uită cum rad oul. În cameră nu se aude nimic în afară de zgomotul de vase şi muzica dată încet din hală. Când ridic privirea, iar are acea expresie pe figură. Îşi coboară privirea şi se joacă cu o buclă desprinsă din coc. Fruntea îi e uşor încreţită, iar ochii i s-au oprit asupra farfuriei, de parcă ar fi descoperit acolo cine ştie ce procese chimice complicate. Poate că tocmai se gândeşte la el. Cred că gagica mea are o relaţie. Cândva tot trebuia să se întâmple. La mine n-a durat aşa de mult. I-am pus punct în momentul în care mi-am dat seama că sentimentul de vină mă preocupă mai mult decât sentimentul de bine. Şi nu i-am spus nimic despre asta, aşa cum nici că nu-mi spune nimic. Atunci nu voiam s-o rănesc, pentru că aveam nevoie de seninătatea ei pentru liniştea mea sufletească. Sau, cel puţin, aşa îmi închipuiam. Dar poate că am fost pur şi simplu laş. Poate că ea e, pur şi simplu, laşă. Poate că şi ea are remuşcări. Sau poate că eu sunt pe lângă, iar ea se gândeşte, pur şi simplu, la ce-o să mănânce la cină.

— Ce e, iubitule?

Acum nu mai trage de şuviţă, se uită fix la mine.

— Nimic, spun eu, balansând cu furculiţa nişte ou fericit.

— Atunci, încetează cu asta.

— Cu ce? o întreb, privind-o şi mestecând.

Se apleacă spre mine, îmi pune trei degete pe frunte ca să-mi întindă ridurile.

— Uite cu asta.

— Ok.

Se uită înveselită la mine.

— Ok?

— Da, clar, nicio problemă.

Gura i se destinde. Liniile albe din jurul ochilor se dizolvă în riduri de expresie. Palma ei îmi mângâie obrazul.

— A fost frumos.

Inima calează. Pentru o clipă, înţepenesc, dar ea începe să vorbească de vacanţă. Pot din nou să respir. Sper numai să nu fie vorba de şeful ei narcisist, căci altfel va trebui să mă transform într-un macho de căcat şi să-i buşesc mecla aia îmbălsămată. Dar asta e improbabil. Sigur că şi-a găsit un tip mişto. Super. Gagica mea şi-o trage cu un tip care-mi place. Cine ştie, poate odată o să mergem şi la cinema, toţi trei, în pula mea. I-a s-o întreb eu dacă paranoia asta e întemeiată. Acum.

Acum!

…

Super. Şi cum rămâne cu mine? Cum de nu spune nimic? Poate ar trebui să-i chemăm pe băieţii de la CIA să ne debrifeze. Poate că în sfârşit, cu cinci litri de serul adevărului în sânge, o să putem vorbi despre problemele noastre. Dacă aş fi o firmă, cu siguranţă că m-ar ajuta mai mult. Relaţia srl. Rog periaţi bilanţurile. Dacă aş fi un contract, atunci cu siguranţă ar rezolva, profesional, problemele, însă pentru că mă iubeşte este neputincioasă. De ce suntem aşa? De ce suntem deştepţi doar până în momentul în care se iveşte o chestiune care ne priveşte? Şi, până la urmă, ce mi s-a întâmplat? în relaţiile mele de dinainte se discuta totul şi ne-o trăgeam încă multă vreme după ce nu mai era nimic de spus. Şi tocmai cu Tess nu fac niciuna, nici cealaltă. Oare când am încetat să mai vorbim unul cu celălalt? De când nu mai facem sex? Nu mai vorbim pentru că astfel ar trebui să discutăm şi despre asta? Dumnezeule, ce conversaţii frumoase aveam pe vremuri. Sinceri, deschişi, curioşi şi plini de înţelegere pentru nevoile noastre diferite. Oare ce s-a întâmplat? N-am idee. Câteodată viaţa e de căcat.

Când intrăm în hală, îl găsim pe Arne chircit pe un scaun, citind taz[7]. Freza de Prinţul-Inimă-de-Oţel îi stă pe creştet ca un coif. Poate amortizează loviturile bulanelor de poliţist. Lângă el stă o avocată îmbrăcată în costum de indian. Pare fericită. Din câte se pare, bulangiul a reuşit să mintă convingător azi-noapte. Gesticulează vesel şi îngaimă ceva, tocmai a tras adânc dintr-un *joint*. Mă uit după dâra de fum.

— Aşa mergi tu la birou?

Expiră fumul şi chiţăie.

— Te-ai ţăcănit? Crezi că vreunul dintre clienţii noştri e-n stare să se bazeze, astăzi, pe un avocat? O consiliere după carnaval ar putea să-l coste şi zece ani.

Râde.

— Atunci n-ai nevoie de maşină.

Se opreşte din râs şi-şi încreţeşte fruntea.

Mergem în tăcere. În faţa noastră, maşinile se târâie de parcă pe carosabil ar fi douăzeci, şi nu doar doi centimetri de zăpadă. Mă lupt cu tentaţia de a apăsa pedala de acceleraţie şi să-l depăşesc pe panicatul din faţa mea care frânează din cinci în cinci metri de parcă n-ar mai fi văzut zăpadă în viaţa lui. La radio, un moderator isteric ne promite hiturile cele mai bune dintre cele mai bune, şi mai multă zăpadă. Tess schimbă postul şi nimereşte o dispută între doi oameni despre avantajele şi dezavantajele extinderii UE. Ar fi o temă de interes pentru ea, dar preferă să închidă radioul şi să stea liniştită, uitându-se, cu capul uşor întors, pe parbriz. Degetele de la mâna dreaptă păcăne uşor în tapiseria portierei. Ceva o preocupă. Aşa că avem ceva în comun. Dacă pleacă acum, o să ne mai vedem de abia peste două săptămâni, când o să aibă un weekend liber, şi-atunci o să fie terminată şi-o să vrea să se liniştească. Aşa că cel mai bine ar fi să vorbim acum.

Acum!

…

Cum de o fi aşa de greu să spui ceva neplăcut? Şi cum de sunt atât de uşurat că nu o facem? Şi cum de sunt atât de dezamăgit că nu o facem? Şi cum de nu o facem? Şi cum de nu…

Păcăneala încetează. Îi arunc o privire. Iar se joacă cu şuviţa. Trage de ea cu două degete. Şi îi dă drumul. Şi iar o trage. Totul cu o

---

[7] Die Tageszeitung este un cotidian german de stânga.

privire pierdută. Încă stă lângă mine, dar e de mult cu mintea la serviciu. Întotdeauna mi-a fost teamă de asta, şi în acelaşi timp am admirat-o. Când se termină o chestie, e în stare să se întoarcă pe loc şi să plece. Când încă eram apropiaţi, se lăsa dusă de val fără nicio problemă, pentru ca, după niciun minut, să se concentreze intens pe ceea ce are de făcut. Poate chestia asta o transformă într-un om mai liber, mai independent. Poate asta o face să fie un *coach* bun. Pe mine, în schimb, mă sperie. Oare o să poată să se îndrepte spre un altul cu tot atâta hotărâre? Oare o fi şi făcut-o?

Îmi simte privirile, îmi surâde, îşi trece şuviţa nărăvaşă după urechea stângă şi se uită pe geam, în faţă. Apoi, o vreme, avansăm. Ceva mai mult. În tăcere. Kilometru după kilometru. Trainer de comunicare, nu comunică. Comic, i-a trecut râsul. Şi-un *carpool-entry* la orizont.

Ajuns la gară, găsesc un loc de parcare şi opresc motorul. Tess îşi desface centura de siguranţă şi se uită la ceas. Se întinde după mânerul de deschidere a uşii şi deschide portiera. În maşină intră un curent de aer rece.

— Aşteaptă, îi spun.

Rămâne în maşină şi mă priveşte întrebătoare, cu un picior în afara maşinii.

— Eu… îngaim, şi iară îmi pierd suflul.

Mă priveşte cu atenţie. După o clipă alunecă din nou în scaun, trage portiera, se întoarce spre mine, îmi pune o mână pe genunchi şi dă din cap.

— Mai avem câteva minute.

Minute. Eu aş avea nevoie de ore. Sau de ani. Sau poate că nu. De fapt, e uşor să vorbeşti. Asta, dacă şi spui ceva. Îmi iau iarăşi avânt. Nimic. Lângă mine, Tess îşi suflă la o parte şuviţa, care iarăşi s-a desfăcut, şi aşteaptă. Se uită din nou la ceas şi se apleacă pentru a apăsa pe butonul de la centura mea. Aceasta sare din lăcaş. Vine mai aproape, se lipeşte de mine, şi-şi pune capul pe umărul meu.

— Cine te iubeşte? întreabă ea, ronţăindu-mi bărbia.

— Şoricica mea iubiţică?

Înţepeneşte cu buzele lipite de bărbia mea. Dă drumul, ridică capul şi mă priveşte atentă.

— Eşti furios.

— Asta e analiza ta profesională?

Îşi încreţeşte fruntea şi se retrage puţin. Respir uşurat. Pe lângă maşină trece o familie. Tatăl, mama, fiul, fiica. Fericiţi ca în reclamă. Despărţiţi fiind de oţel, tablă şi sticlă, trec pe lângă noi fără să ne bage în seamă. Fiecare pe planeta lui.

— Scuză-mă, îi spun.

Îşi pune mâna într-a mea.

— Of, iubitule, îmi pare rău că trebuie să plec atât de repede, tare aş mai fi rămas la tine.

— Da, îi spun, dar o cunosc; îi place blestematul ăla de job şi se bucură că, în sfârşit, reîncepe.

Mai aruncă o privire rapidă la ceas. Văd cum se concentrează şi cum dă din cap ca să mă înveselească.

— De ce nu poţi să-mi împărtăşeşti şi mie gândurile tale? Nu trebuie să le formulezi perfect. Spune-mi, pur şi simplu, ce gândeşti.

— Mă gândesc că îmi ascunzi ceva.

Pentru o clipă arată de parcă ar fi văzut o stafie. Apoi se sprijină în fotoliu şi ridică umerii, de parcă ar fi cuprins-o un val de friguri, îşi întoarce faţa de la mine şi se uită pe geamul lateral. În spatele nostru claxonează un BMW şi semnalizează că vrea să intre în parcare. Ridic mâna şi-i fac semn.

— Tess.

Se uită în continuare pe geam. BMW-ul mai claxonează o dată. Iar îi fac semn. După o clipă, dă din cap.

— Ar fi trebuit să ţi-o spun mai devreme.

Vocea ei sună slab şi scremut. Simt un gol în stomac. Buricele degetelor joacă iar darabana pe tapiseria portierei. Observă şi ea, ridică mâna şi şi-o pune în poală, lângă cealaltă.

— Aveam de gând să-ţi vorbesc despre asta în vacanţă, însă ne-am simţit aşa de bine împreună că nu am mai vrut să te încarc cu asta şi… am aşteptat un moment potrivit, dar n-am găsit şi…

Vocea i se sugrumă. Se uită în continuare, cu capul întors, pe fereastra laterală. Stomacul mi s-a transformat în stană de piatră. Se întoarce cu faţa spre mine şi ridică un pic mâna. Privirea» e nesigură.

— Ţi-am ascuns-o pentru că am vrut să mă bucur de timpul petrecut cu tine. A fost egoist din partea mea. Pentru asta îmi cer iertare.

— Ok.

Îşi scutură capul, obrajii i se înroşesc, iar ochii i se umplu de

lacrimi.

— Nu, nu-i Ok. Oare ce-am păţit? Doar sunt plătită ca să-i ajut pe oameni să-şi rezolve problemele, nu?

Îi tremură buzele. Dau din cap şi mă forţez să aştept. Ea îşi scutură capul.

— Încerc deja de atâta timp să vorbesc cu tine şi nu o fac, deşi îmi lipseşte. Îmi lipseşte. Părerea ta îmi lipseşte. *Tu* îmi lipseşti…

Iar îşi întoarce privirea de la mine. Acum se uită prin parbriz. BMW-ul rulează lângă noi. Şoferul şi-a scos capul pe geam şi se holbează la noi.

— Tess.

Îmi întoarce privirea.

— *Ce* mi-ai ascuns?

Îşi muşcă buza inferioară. Acum o să spună. Şi-o trage cu nenorocitul de şef. Intru în defensivă. Muşchii mi se încordează automat pentru a contracara durerea. Doamne, cât urăsc discuţiile astea.

— Mi-au oferit un job.

Clipesc.

— Un job?

Tess aprobă. Uşurarea mă cuprinde înainte ca sinapsele mele să stabilească o conexiune între noul job şi vechea suspiciune.

— Şi? Cum e şeful tău în pat?

Pleoapele îi tremură. Apoi execută o grimasă smiorcăită.

— Pentru jobul ăsta chiar că m-aş fi culcat cu el, dar a zis că nu-i nevoie.

— Ce-a mai ajuns şi lumea asta.

— Aşa-i?

Ne zâmbim sumbru. Dacă ar fi fost ceva cu şeful ei, acum mi-ar fi spus-o. Deci şi-o trage cu un altul. Ar trebui să mă simt mai bine, nu? Dar mă întreb ce-o fi aşa de important la un job încât să mi-l ascundă. În aceeaşi clipă mă prind care-i faza.

— Rămâi la Wolfsburg?

Îşi coboară privirea şi rămâne, pentru o vreme, nemişcată. Apoi scutură încet din cap. Încerc să-mi amintesc. VW. Unde mai au ăştia uzine? în SUA? în Mexic?

Îşi ridică privirea şi se uită la mine, cu un aer vinovat.

— Deocamdată e vorba de o jumătate de an în China.

Privirea îi tremură nițel. Apoi dă din cap. Mă simt de parcă mi-ar scădea tensiunea. Picioarele îmi sunt reci. Mi se usucă gura și îmi țiuie urechile. China. Deocamdată.

Lângă noi, BMW-ul rulează scrâșnind din roți. Tess se apropie de mine și mă ia de mână.

— Îmi pare rău că-ți spun abia acum. Totul a veni așa de brusc și a trebuit mai întâi să-mi dau seama ce simt.

Îmi ling buzele și-mi dreg glasul.

— Și? Ți-ai dat seama?

Dă din cap.

— Pleacă un pic.

Pupilele i se dilată.

— Ce… spune ea fără suflare.

— Dă-te un pic mai încolo. Am nevoie de spațiu.

Se îndepărtează până ajunge lipită de portieră și mă privește rănită. Eu mă lipesc de portiera mea, creând și mai mult spațiu între noi.

— Încă nu am semnat nimic, voiam mai întâi să vorbesc cu tine.

— Fantastic.

Respiră adânc. Încerc să mă controlez.

— Lasă-mă să ghicesc: trebuia să te gândești la asta în concediu și la întoarcere, să le spui ce-ai decis.

Clipește și se uită la bărbia mea.

— Îmi pare rău, chiar n-am putut să vorbesc cu tine despre asta, pentru că a fost așa de…

— Na, bine, spun eu și închid ochii. China. O jumătate de an. Deocamdată.

Deschid iarăși ochii și îmi dau seama că iar se uită la ceas. Mă uit la ceasul din stradă și-mi dau seama că trenul ei pleacă peste exact șase minute.

Când deschid portiera, frigul mă lovește năprasnic. Îi scot valiza din portbagaj și-o las jos. Când coboară din mașină și vine la mine, are ochii umezi. Îmi deschid brațele. Alunecă în îmbrățișarea mea și se lipește de mine.

— Îmi pare atât de rău că nu ți-am spus-o imediat, șoptește ea.

BMW-ul se apropie iarăși, tiptil, și se oprește lângă noi. Șoferul a mai dat o tură și nu a găsit loc de parcare.

— Hai să vorbim în liniște despre asta. Îi dau drumul și-i strâng

mânerul valizei în mână. Poţi să-ţi iei liber o zi, în weekend?

Ezită şi face o grimasă vinovată.

— E greu. Dar încerc. Îţi spun mâine, bine?

— Da, îi răspund.

Stă locului, se agaţă cu privirea ei melancolică de mine şi-mi pune mâna ei caldă pe obraz.

— Cine te iubeşte?

Ridic şi eu o mână şi-i mângâi obrazul înroşit de ger.

— Şi eu te iubesc, Tessa Krytowski.

— Asta-i bine. Pentru un moment pare că ar vrea să se mai lipească o dată de mine. Apoi inspiră şi se întinde. O să încerc să-mi iau liber tot weekendul.

— Ar fi fain.

Îşi lipeşte buzele de ale mele, înşfacă bagajul şi pleacă. O urmăresc cum o ia spre gară. Chiar înainte să intre pe poartă, se întoarce, stârnind înjurături crunte în BMW. Mă uit după vreo valiză, ceva, dar nu descopăr nimic ce-ar fi putut uita. Se opreşte în faţa mea, lasă valiza jos şi-mi cuprinde faţa cu ambele mâini.

— Iubitule. Îmi pare chiar foarte rău că nu ţi-am spus imediat. Chiar n-aş vrea să…

— Stai în caca de căţel, i-o tai eu.

Se uită în jos. O apuc de nas.

— Nenică, spune ea, ridicându-şi privirea.

— Hai să vorbim despre asta la sfârşitul săptămânii.

Palma ei îmi mângâie obrazul. Privirea ei mă atinge adânc.

— Trenul, îi amintesc.

Mă mai pupă o dată pe gură, îşi ia valiza şi iar o ia din loc. Trece pe lângă staţia de taxiuri şi se opreşte iarăşi, apoi se întoarce cu faţa spre mine, ceea ce provoacă o claxoniadă isterică a BMW-ului. Râde, clipind, îmi aruncă un pupic cu mâna şi dispare pe poarta de intrare a gării. BMW-ul vine, ameninţător, mai aproape. Îi arunc şoferului o privire. Îmi aruncă şi el o privire. Vrea locul de parcare. Eu vreau să fie ca pe vremuri. Fiecare cu ale lui.

Deschid portiera, alunec pe locul meu, trântesc uşa, bag cheia în contact, dar când să-i dau drumul, constat că nu-mi mai pot mişca încheietura mâinii. Mă uit cum mi-au rămas degetele paralizate, pe cheie. China. O jumătate de an. Deocamdată.

Capitolul 5

Primul lucru pe care îl văd alergând pe scările ce duc la peron e conductorul care urcă în tren. Marfă. O dată în viaţă trenul pleacă la fix. Accelerez pe peron şi reuşesc să sar într-un vagon înainte să se închidă uşile. Conductorul râde.

— Na, cineva e în întârziere.

Mă mulţumesc să dau din cap. N-are rost să-i stric plăcerea. Cine ştie cât o să mai treacă până o să mai prindă un tren care pleacă le timp.

După ce mă lupt să străbat cinci vagoane supraaglomerate, o găsesc pe cea care trebuie în vagonul de clasa I, pe jumătate gol. Verifică nişte acte. Mă prăbuşesc, respirând greoi, pe fotoliul de lângă ea. Câţiva călători ridică capetele şi îmi aruncă priviri, din fotoliile lor. În fond, sunt locuri libere berechet, n-are rost să sari din prima pe o femeie care călătoreşte neînsoţită.

Tess îşi ridică privirea şi zâmbeşte prietenos. Chipul ei arată uimire, pentru ca apoi să izbucnească într-un hohot de râs surprins.

— Iubitule.

— Voiam, în sfârşit, să te revăd, îi şoptesc.

Arată spre geam.

— Dar, mergem…

Dau din cap aprobator. Râde şi, scuturând din cap, îmi ia mâna şi mi-o pune pe genunchiul ei. Ceilalţi pasageri ne privesc şi ei zâmbitori. Aşa-i iubirea. Mă întind spre ea şi cobor vocea.

— N-o să reuşesc.

Îmi mângâie mâna şi zâmbeşte.

— Ce nu reuşeşti?

Nu-i răspund. Preţ de o secundă rămâne nemişcată. Apoi zâmbetul îi îngheaţă. Îşi lipeşte ambele mâini de mâna mea şi mi-o strânge.

— Şi tu îmi lipseşti, şopteşte.

— N-o să-ţi fie mai bine, nu?

— Bineînţeles că nu… Amuţeşte pentru o clipă, pentru a-şi căuta cuvintele potrivite. Dar e o mare oportunitate să intru pe piaţă şi să-mi fac noi contacte. Asta o să-mi deschidă multe uşi în relaţiile internaţionale.

— Bine, bine, dar cum rămâne cu celălalt job?

Pentru o clipă, privirea îi alunecă într-o parte, apoi se focusează din nou. Zâmbeşte neîncrezătoare.

— Care celălalt job?

Arăt spre ea, apoi spre mine. Fruntea i se încreţeşte.

— Dar noi nu suntem un job.

Dau din cap.

— Păcat. Fiindcă dacă am fi, atunci sigur te-ai pregăti tot atât de temeinic pentru întâlnirile noastre, ba chiar te-ai mai înscrie şi pentru ore suplimentare.

Asta o răneşte. Observ asta şi poate chiar mi-am dorit lucrul ăsta. Dacă ar investi în parteneriatul nostru tot atâta cât investeşte şi în job, aş fi cel mai fericit om din lume. Sau poate nu. Cine ştie? Poate că Stan are dreptate, poate sunt pur şi simplu gelos. Nu mai ştiu nimic decât că sigur n-o să fim mai apropiaţi dacă trăim pe continente diferite.

— China… Cum crezi c-o să meargă? Am eşuat deja când ai ajuns la Wolfsburg.

Îmi strânge mâna şi aruncă o privire împrejur. Nici măcar la clasa I nu poţi avea o asemenea discuţie fără ca toată lumea să tragă cu urechea. Se uită iarăşi la mine, rugându-mă, din priviri, să n-o fac de râs în public. Dau din cap.

— Iubire, nu mai pot să aştept. De doi ani duc o viaţă de *single*, şi cine ştie dacă te mai întorci după ce intri în *big business*.

Se holbează la mine cu gura întredeschisă şi are dreptate. O viaţă de *single*? Ce mai e şi asta? Şi cum de nu mă întreabă ce mai e şi asta? Pentru că în lumea ei – cea a psihologiei comunicaţionale – o întrebare e acelaşi lucru cu un îndemn inconştient de a pune celui care întreabă aceeaşi întrebare? Oare nu vrea să fie întrebată? Ce căcat, m-am săturat de paranoia asta, am obosit de atâtea interpretări, vreau doar să ştiu unde sunt, vreau claritate, precizie, vreau să respir liber.

Închide gura, trage aer pe nas şi-şi vine în fire. Vine conductorul. Tot bine dispus este, şi sensibil ca o mortăciune. Da, am urcat în tren, bună observaţia. Nu, nu am bilet de călătorie. Nu, nu ştiu până unde vreau să merg. Wuppertal e prima staţie, urmează imediat Haga, până la Hanovra nu vreau să merg. Până la urmă, ne înţelegem pentru Bielefeld. Până acolo mai e peste o oră. Ar trebui să ajungă, nu? Sigur, dar întrebarea care se pune e pentru ce.

Mâinile au devenit pumni şi stau pe coapse. Conductorul caută ajutor în ochii lui Tess, dar ea se uită pe geam, simţindu-se, ca de obicei atunci când îi fac vreo figură în public, penibil. Îmi înmânează biletul şi

restul şi habar nu are peste ce a nimerit – de-abia plecase, punctual, din gară, şi acum, nebunia asta! în cele din urmă, se îndreaptă, cu o mutră acră, spre următorul pasager. Ceilalţi se uită de mult la noi mai pe faţă, mai pe la spate, dar să mă pupe cu toţii undeva, aşa-i iubirea.

Tess îşi apropie atât de mult gura de urechea mea încât îi simt respiraţia.

— Hai să nu vorbim despre asta aici.

Îmi întorc faţa spre ea şi-o privesc, de aproape, direct în ochi.

— Păi, atunci, unde? Şi când? Mă suni tu, de la Beijing?

Privirea i se întunecă. Figura îi devine lipsită de expresie. Respiră iar şi controlat. Pentru o clipă am impresia că o să ţipe, dar, ca de obicei, se calmează, mă ia de mână şi se ridică.

În vagonul restaurant, barmaniţa frunzăreşte, plictisită, o revistă pentru femei. Când trecem pe lângă ea, ne aruncă o privire. O salut, scuturând din cap, şi se cufundă din nou în lumea femeii moderne. Poate or fi şi nişte sfaturi pentru relaţii acolo. la s-o întreb.

Ne îndreptăm spre o masă de colţ izolată şi ne aşezăm. În afară de noi, în vagon mai e doar un om de afaceri. Stă la prima masă şi vorbeşte în engleză cu omul invizibil. Tess ia meniul şi îl cercetează. Eu îmi cobor privirea asupra mâinilor, deschid, în sfârşit, pumnii, şi încerc să-mi limpezesc gândurile. Omul de afaceri nu mai are semnal. Pentru o clipă nu se mai aude decât zgomotul universal al călătoriei, trenul pe şine. Cineva a spus că asta ar trebui să fie ca un calmant, dar eu sunt deja mult prea liniştit. Am atâta furie în mine cât are şi-un conductor. Ce facem aici? O discuţie? O ceartă? Mai mult? Mai puţin? Oare mai puţin poate însemna, uneori, mai mult? Sau, mai mult – mai puţin? Sau mai puţin înseamnă mai puţin când nu mai aberezi?

Tess îşi ridică privirea din meniu şi se uită la mine.

— Chiar vezi lucrurile în felul ăsta, că noi…

— Stai aşa, îi spun, şi-i arăt palmele.

Dacă e să mă iau după expresia ei, iarăşi am rănit-o, însă ea încearcă să nu transmită nimic, mulţumindu-se să dea din cap. Respir adânc şi încerc să îndepărtez ceaţa din cap.

Un tren care vine din direcţia opusă trece, tunând, pe lângă noi. Amândoi ne speriem, şi frica îi rămâne întipărită pe figură mult timp după ce trenul a dispărut. N-aş vrea să ştiu cum arată mutra mea, căci îmi dau seama cum s-ar putea interpreta. În ultima vreme m-am tot gândit cum ar fi mai bine pentru noi, şi mă tot bântuie ciudata idee să

mă despart de femeia pe care o iubesc. Iubirea nu desparte, iubirea unește. Sau nu?

— Îmi pare rău pentru ce am spus mai devreme, a fost nedrept. Mă bucur pentru succesul tău, dar… Ridic din umeri, scuzându-mă. Dar mă bucur doar pentru tine. Nu și pentru mine. Pentru mine, asta nu e bine.

Dă din cap, încurajându-mă să vorbesc. Cât timp vorbesc eu, ea n-are de ce s-o facă. Mă surprind jucându-mă cu solnița. Îi dau drumul și-mi întind mâna pe masă.

— Jobul ăsta al tău… ocupă mult loc… nu e tocmai ușor… e… iubire, crede-mă… Uită-te la viețile noastre. Ne mai vedem doar în weekenduri, și-acum vrei să pleci în străinătate? Cum crezi că o să funcționeze?

— Și ce propui? mă întreabă ea, de parcă ar fi doar problema mea.

O cunosc de mult prea multă vreme ca să mă enervez. E și ea la fel de neajutorată ca mine.

— Păi, știu și eu… în ultimii ani totul s-a schimbat, ne vedem prea puțin. Îmi e dor de tine.

Zâmbește și-și trage nasul.

— Și mie îmi este dor de tine.

— Știu, îi spun, și știu că e pe bune. Dar nu îi e chiar atât de dor de mine încât să trăiască așa cum vreau eu.

— Poate că și mie îmi e dor de cum era pe vremuri. Sau de cum e acum. În ultimii ani am avut o relație de weekend. Acum, China… Cum o să fie? O relație de sfârșit de an? Iubire, nu crezi și tu că e cam…?

Văd cum îi curg lacrimile din ochi. Își întoarce privirea și se uită pe geam. Trecem printr-o gară. Câteva panouri. Câteva clădiri. Au trecut. Omul de afaceri a prins iarăși legătura. Vorbește încet, cu ochii închiși, concentrându-se asupra argumentelor omului invizibil, exact așa cum m-am concentrat eu asupra potențialului relației noastre.

Tess își întoarce privirea de la peisajul trecător și se uită, tristă, la mine.

— Îmi pare rău.

Dau din cap.

— Chiar nu e nevoie să…

— Ba da, mă întrerupe ea, și-și șterge fața cu ambele mâini. Își trece șuvița după urechi și se uită, din nou, la mine. Știu bine ce

pretenţii aveam de la tine.

Dau să spun ceva, dar ea îmi face un semn cu mâna.

— Nimic nu mai e în regulă. Ultimii ani au fost de-a dreptul nebuni. Viaţa mea a contat mult mai mult decât a noastră. Ştiu bine acest lucru. Dar… mă gândeam… îşi trage nasul.

— M-am gândit tot timpul că te neglijez, însă în relaţiile lungi există diferite faze, aşa că…

Clipeşte de câteva ori, îşi întoarce iarăşi privirea de la mine şi se uită pe geam. O păşune. Nişte copaci. Un teren de fotbal acoperit de zăpadă. Un pod plin cu nebuni care ne fac cu mâna. La un moment dat mă priveşte din nou şi-mi zâmbeşte sumbru. Din goana trenului, peisajul i se reflectă în ochii umezi. Lacrimile i se scurg pe obraji. Şi le şterge cu arătătorul.

— Munca… Îşi umezeşte buzele şi-şi caută cuvintele. Am găsit aici ceva ce n-am avut niciodată. Pot să lucrez săptămâni în şir şi asta mă face fericită. Dă din cap şi-şi mai şterge o dată lacrimile. Munca mă împlineşte. Se uită repede la mine şi zâmbeşte tânguitor. Bine, nu aşa cum m-a împlinit relaţia noastră, dar… îşi pune mâinile într-ale mele şi se apleacă, complice, spre mine. Iubitule, ştiu că ultimii ani au fost grei, dar eu te iubesc, tu mă iubeşti, şi…

Întuneric! Zgomotele trenului se amplifică exploziv în tunel. Tess amuţeşte. Omul de afaceri înjură în germană. Două mâini le ţin pe ale mele. În lumina slabă a lămpilor de urgenţă, mâinile par mici şi fragile. Barmaniţa se scuză, formal, pentru pana de curent. Zice că a reclamat deja defecţiunea, la dus. O să se repare în curând. Nimeni nu are nimic de obiectat. Omul de afaceri îşi luminează măsuţa cu ecranul telefonului mobil. Simt căldura mâinilor lui Tess şi aştept să vină din nou lumina.

Lumină. Capătul tunelului mă izbeşte la fel de puternic ca intrarea în tunel. Zgomotele şinelor se atenuează brusc. Tess clipeşte, cu ochii înroşiţi de lacrimi, în lumina de zi. Omul de afaceri e din nou în legătură cu Londra. Tess se apleacă spre mine, sprijinindu-şi coatele în masă, îmi ridică mâinile şi le cuprinde cu ale ei. Ochii ei mă privesc peste vârfurile degetelor.

— Te înţeleg. Ştiu că vrei mai multă viaţă cotidiană. Dar vreau să te rog ceva.

Închide ochii. Observ că îmi ţin respiraţia şi trag aer în piept. Deschide ochii şi mă cercetează cu privirea.

— Vreau să ne dai un pic de timp.

— Timp pentru ce?

— Timp de gândire.

Mă gândesc un pic şi observ că în timp ce mă gândesc, dau din cap.

— Iubito, ne-a luat doi ani ca să purtăm această discuţie. Vreau să ştiu cum vezi tu lucrurile în ceea ce ne priveşte ca să-mi pot da seama ce am eu de făcut în continuare. Nu pot să mai aştept, e… Viaţa mea stagnează, nu fac decât să aştept. Şi nu mai vreau să aştept; aşteptarea mă face nefericit.

Clipeşte. Încearcă un zâmbet. Îi iese o grimasă nervoasă.

— Dar… ce înseamnă asta? Chiar crezi că…?

Îşi coboară privirea şi se uită la masă.

— Mai există o posibilitate, îi spun.

Îşi ridică iarăşi privirea, de această dată plină de speranţă. Trag aer în piept.

— Vino acasă.

Clipeşte şi-şi duce mâna într-o parte, pe gât.

— Şi cum îţi imaginezi asta?

— Demisionează. Vino acasă. Caută-ţi un job prin apropiere.

Privirea ei e grăitoare. Probabil că s-a mai gândit la asta, la faptul că avem probleme, dar nu a luat niciodată în considerare această soluţie. Îi merge mult prea bine aşa. Citesc răspunsul în ochii ei înainte să mă apuce iarăşi de mâini. Îmi scot mâinile din strânsoarea ei şi i le prind pe ale ei într-ale mele.

— Iubire, o să-ţi găseşti alt job. Te ajut eu.

Nu-mi dau seama dacă chiar se gândeşte la asta sau dacă încearcă să caute o scăpare; în orice caz, până să mă privească din nou, străbatem câteva sate. În ochii ei citesc regretul.

Nu pot, şopteşte ea, încă nu, mai adaugă, şi trage adânc aer în piept. Iubitule, eu… Amuţeşte şirică neajutorată din umeri.

— Înţeleg, îi răspund, şi înţeleg pe bune. Îmi vine să şi borăsc de atâta înţelegere. Dar aşa e atunci când partenerul descoperă ceva şi vrea să trăiască ceea ce tu ai descoperit şi trăit deja cu multă vreme în urmă. E mult de când munca însemna o împlinire, dar nu a trecut chiar suficient de mult încât să uit ce sentiment minunat e să urmezi o profesie şi o vocaţie.

— Mai există o posibilitate, spune ea.

Inima prinde un gol de aer şi-o ia aşa de rău razna că de abia mai respir. Afară, miriştea arde înşelător.

— Care anume?

Ai putea să vii tu. Se apleacă spre mine, cu o privire scânteietoare. Ia gândeşte-te: o altă cultură, noi obiceiuri, totul într-o lume în plin avânt economic. Şi noi doi putem trăi toate lucrurile astea, o să fim zi de zi împreună. Ca pe vremuri.

Dă din cap, sugerându-mi să fiu de acord cu ea. Pun mâinile noastre mai într-o parte ca să-i pot vedea gura.

Şi ce-o să fac eu acolo?

— Trăieşti, zice ea, lăsând să sune asta ca o stare ideală.

— Din ce? Jobul meu ţine de limbă. Iar chineză n-o să învăţ nici în o mie de ani.

Face o mişcare dubioasă cu capul.

— O să câştig suficient pentru amândoi. Iar tu te-ai putea bucura de această pauză, aşteptând inspiraţia, adunând impresii, gândindu-te în linişte la ce ai de gând să faci pe mai departe, la cum vrei să trăieşti, la cum vrei să trăim.

Pauză. Inspiraţie. China. Cum să nu.

— Iubire, de abia dacă mai facem sex, de abia dacă ne mai vedem, şi acum vrei să emigrăm împreună? Cum crezi că o să funcţioneze? Eu te aştept la hotel, şi seara, când te întorci, frântă, de la serviciu, citim împreună o carte bună?

Pare la fel de dezorientată ca mine atunci când a propus prima dată chestia asta. Îşi apleacă privirea, ca să-şi ascundă ochii. Trenul merge tot mai încet. Suntem anunţaţi că în curând se va opri în staţie. Barmaniţa încasează banii de la omul de afaceri şi aruncă o privire la masa noastră. Comand două cafele. Se holbează la faţa mohorâtă a lui Tess, la mâinile noastre încârligate şi se retrage. Intrăm în gară. O voce bine dispusă ne explică pe ce parte trebuie să coborâm şi ne mulţumeşte pentru încredere. E o fericire să mergi cu un tren punctual. Mă rog, o fericire pentru unii.

Tess îmi ţine strâns mâinile şi capul plecat. Poate că vrea să-şi ascundă privirea de călătorii care se urcă în vagon. Încerc să-mi bag în cap că tocmai suntem pe cale să ne despărţim. Cea mai bună relaţie din viaţa mea încetează în acest moment. Şapte ani. Însă tot ce-mi trece prin cap acum e că bagajul ei a rămas nesupravegheat, pe bancheta de la clasa I.

Trenul se pune din nou în mişcare. Barmaniţa ne aduce două cafele. La masa de lângă se întinde o familie formată din cinci capete. Copiii se smiorcăie, părinţii îi pun la punct cu voci domoale. Îi tom lui Tess un pic de lapte în pahar şi amestec. Apoi pregătesc cafeaua mea şi înghit licoarea oribilă. Tess ţine în continuare capul plecat şi-mi strânge mâna stângă. Afară, peisajul curge tot mai repede, accelerând la două sute de kilometri pe oră. La masa de lângă noi, mama l-a umflat pe băiat şi se stropşeşte încetişor la el, uitându-se, ruşinată, în jur, ca să vadă dacă nu cumva cineva a băgat de seamă că nu e în stare să-şi ţină în frâu copiii. Oare de ce încercăm cu toţii să părem perfecţi când, de fapt, ştim bine că ne e imposibil să fim perfecţi? Nu există mai mult ca perfectul, există doar iubirea. Dar uite că nici aia nu ne mai ajunge. Sau? Pe vremuri chiar credeam asta – şi aveam dreptate. Oare totul e predestinare? Oare totul o să fie bine dacă mă conving pe mine însumi că e bine? Nu. Dacă ar fi fost aşa, de mult timp ar fi trebuit să ne meargă bine.

Tess îşi ridică privirea, mă priveşte în ochi şi-mi surâde, cu buze tremurânde.

— Deci, ne despărţim? Aşa, pur simplu?

Ridic din umeri, împing cafeaua, fac turul mesei şi mă aşez lângă ea, pe banchetă. Îi petrec braţul după umeri, o trag spre mine, îi desfac cocul, îi lipesc capul de gâtul meu şi-i miros părul cu iz de măr. Am stârnit atenţia familiei de la masa de lângă. Părinţii îşi întorc, vexaţi, privirea, copiii ne privesc curioşi. Până în momentul în care părinţii se prind şi încep iarăşi să-i muştruluiască. O ţin pe gagica mea în braţe şi, în momentul în care buzele ei îmi ating gâtul, simt cum tremură.

— E o nebunie, şopteşte ea.

Dau din cap şi-o trag mai aproape. Mâna mea trece prin părul ei bogat. Doamne, ce-mi mai place mirosul ăsta.

— Dar ne iubim, şopteşte ea.

Da, şoptesc eu, dar asta nu schimbă cu nimic problema noastră. Uneori cred că tocmai asta e problema. Dacă nu ne-am iubi, ar fi mai simplu… Căcat, nici eu nu ştiu.

Punctează cu un sunet chinuit şi-şi vâră nasul mai adânc în gâtul meu. Afară, peisajul iernatic trece ca viaţa la capătul tunelului. Cei de la masa alăturată ne ignoră. Intră alţi oameni de afaceri.

Conductorul mai dă o tură. Simt căldura lui Tess prin haine, o miros şi încerc să-i alung tristeţea. Dar ce mă fac cu a mea? Nu ştiu la

ce m-am aşteptat, dar asta e dincolo de orice închipuire. Ne despărţim în vagonul restaurant, pe Căile Ferate Germane, înconjuraţi de oameni de afaceri. Când o să-mi recapăt simţul umorului, trebuie să mă prăpădesc de râs.

La un moment dat se anunţă că urmează Bielefeld. Fără să mai ştiu cum am ajuns aici, stau în faţa uşii deschise şi ne îmbrăţişăm. Tess plânge la pieptul meu. Mă ustură ochii. Îi trag bărbia în sus şi-i sărut buzele umede. Ultimii pasageri se urcă în vagoane. Conductorul fluieră. O mai sărut odată. Îi respir mirosul. Îi simt corpul. Apoi ne privim în ochi. Ne sărutăm. Cobor.

Uşa se închide în urma mea. Mă uit pe geam. Îşi lipeşte mâna de geam, ca o prizonieră. De cealaltă parte a geamului, îmi lipesc palma de a ei. O imagine mişto. Asta cred şi ceilalţi pasageri, care ne zâmbesc binevoitori. Da, da, aşa e iubirea.

Trenul se pune în mişcare. Tess arată spre inimă, apoi spre mine. Dau din cap. Ştiu. Şi încă cum. Zâmbeşte iarăşi tânguitor şi se luptă cu lacrimile. Mi se strânge inima. Trenul merge tot mai repede. Îşi lasă mâna să cadă, neputincioasă, şi ne privim cât se mai poate. Încă înainte ca trenul să iasă din aria mea vizuală, mi-au îngheţat degetele. Doamne, la câte asemenea scene de film am întors capul, şi acum, uită-te la mine. Prin cap îmi trece un uragan de metafore. *Iubita dispăru la orizont*, *şi i se făcu frig*. *A dispărut iubirea care-l încălzea*. *Inima lui fu cuprinsă de nepăsare faţă de lumea din jur*. *Trenul iubirii a plecat*.

Călători îmbrăcaţi gros aleargă pe lângă mine, aruncându-mi priviri mirate. Sunt singurul de pe peron fără palton şi fără căciulă; conform orarului, următorul tren e de abia peste o oră. Marfă. Am nevoie urgent de un loc cald. Iarăşi îmi vin în minte metaforele.

O scară duce spre hala gării. Îmi cumpăr de la un bistro o cafea şi mă aşez în sala de aşteptare. Şi cafeaua asta merită să fie aruncată la gunoi, dar măcar îmi pot încălzi mâinile cu paharul. Oamenii se dau în lături din faţa mea. Doar un om fără adăpost mă măsoară cu privirea.

Timpul trece. Încet. Capacitatea de a gândi e inexistentă. Mă uit în jur, beau şi nimic. Omul fără adăpost se târăşte spre mine. Îmi rânjeşte cu dinţii lui stricaţi şi-mi spune că nu-i bună cafeaua de aici, de la gară. Îmi arată ieşirea. Afară ar fi una mai bună. Dar afară e frig. Dă din cap, se holbează la cămaşa mea, şi-şi trage paltonul gros mai bine pe el. Şi-ar trage un magazin de cafea, de fapt, un chioşc pe roţi. Ca

să poată merge cu el peste tot unde e nevoie de-o cafea bună.

Până acum câţiva ani era reprezentant de vânzări. Călătorea cu plăcere şi mergea adesea chiar şi în străinătate. Un prieten de-al lui l-a convins să-şi investească toate economiile într-o afacere imobiliară. Şi economiile i s-au dus pe apa sâmbetei. Nici cu jobul nu i-a mers prea bine, aşa a ajuns aici. La întrebarea ce s-a ales de ceilalţi prieteni ai Im. Se uită prin hală. Apoi îmi spune că le merge bine. Poate că ar fi trebuit să aibă grijă de ei, atunci când i-a avut, pentru ca acum să-l ajute, dar asta nu ştii niciodată.

Îi iau o bere, iar mie îmi cumpăr un ceai. Îmi povesteşte despre viaţa lui de atunci. Nicio vorbă despre cea de acum; cu toate astea, se poate face o asemănare situaţia mea. Eu măcar am prieteni. Eu am o casă. Un loc în care mă pot ascunde atunci când nu mă împac cu anumite lucruri.

Între două înghiţituri îi mulţumesc de companie. Înţelege greşit şi leorpăie în continuare. Îmi lipseşte puterea de a clarifica această neînţelegere. Mai beau un ceai. Trecătorii mă ignoră în continuare.

Un om îmbrăcat prea subţire, care arată de parcă ar fi fost bătut, se întreţine cu un nebun. Hei, am avut şi eu o zi proastă. Asta cred că e fraza de început a tuturor poveştilor despre declin. Doar o zi proastă. Şi nici următoarea n-a fost mai bună.

Capitolul 6

Când intru în hală, Frauke stă pe canapea şi se uită pentru a suta oară la „Titanic". Deasupra ei e un nor gros de fum, de parcă vaporul ar fi luat foc. Dă capul pe spate, expiră şi adaugă norului încă un metru cub de fum. Apoi se propteşte în coate şi se uită la mine.

— E în regulă?

— Da, de ce?

— Ţi-a luat patru ore ca să te duci până la gară şi să te întorci?

— Am avut accident. Pagube totale. Îmi pare rău.

Nu râde. În schimb, ridică braţul în aer şi-şi loveşte de câteva ori podul palmei cu degetele. Îi arunc cheile de la maşină. Le prinde şi-mi aruncă o privire.

— Şi? Ce voia agenţia?

— Încă nu am sunat.

Oftează.

— Nu-i de mirare că stagnezi cu cariera. Ar trebui să fii luat cu japca.

— Arăt spre ecranul televizorului, acolo unde Leo tocmai scuipă peste balustradă.

— Să ştii că până la urmă o să moară.

Scutură capul şi apoi se afundă, din nou, în perne.

— De data asta, va reuşi, sunt sigură.

Aş putea să-i explic că exact acest tip de atitudine e cea care o ajută să creadă într-un happy-end cu bulangiul ăla, dar poate nu-s tocmai omul potrivit pentru această discuţie.

În camera mea miroase a Tess. Cât timp mă îmbrac în hainele de casă, privirea mi se agaţă iarăşi de porcuşorul sexual. Ne cunoşteam de abia de o lună când, euforic, după o partidă fenomenală de sex, aruncasem o monedă în puşculiţa de plastic pe care-o cumpărasem, cândva, de la piaţa de vechituri. Tess mi-a făcut o scenă: sexistule. Nesimţitule. Ea n-ar fi un obiect sexual. Cât pe ce s-o cred. Apoi s-a relaxat, s-a scuzat şi-a spus că obolul e mult prea mic. Am băgat o bancnotă şi i-am mulţumit. Vremurile bune. Vremuri lipsite de griji. Vremuri fără remuşcări.

Aşa s-a împământenit ideea ca după o partidă bună de sex, cu priviri grăitoare şi frisoane, să punem în puşculiţă o bancnotă. Uneori, pe la petreceri, ne ciondăneam în legătură cu creşterile tot mai mari; ale costurilor de trai. Cei din jurul nostru se cărau urgent când asistau la asemenea discuţii plicticoase de cuplu. Noi, însă, ne amuzam, negociam suma finală, stabileam modalităţile de plată, şi la un moment dat o luam brusc din loc, pentru a consolida bugetul. Chiar şi astăzi, când vine vorba de economii, mă gândesc la sex, iar odată, când mi-am deschis un cont… în fine, nu contează, acum, porcuşorul sexual stă de mai bine de doi ani pe raft. Nemâncat. Nu l-am luat de acolo pentru că ar fi trebuit să-i amintească ce ne lipseşte. Dar acum aş putea s-o fac. Da. Îl las acolo şi plec.

Alerg prin centura verde de-mi scuip plămânii. După patru săptămâni de junkfood şi mâncat în maşina închiriată, merge mai bine decât mă temeam. Ajung repede la o vârstă la care condiţia fizică se poate înrăutăţi peste noapte. Însă gândurile mă motivează. *În sfârşit*. *Aţi vorbit*. *Aţi spus care e problema*. *A fost o decizie bună*! *Ştii asta*! *Acum nu mai trebuie să aştepţi*! *Viaţa merge mai departe*!

O să fie bine! Marfa. Şi atunci cum se face că mă simt de căcat? Ar trebui să mă simt uşurat că am vorbit, dar eu sunt… furios?… dezamăgit? Nu. Eu… n-am nicio idee cum sunt. Nu sunt mulţumit. Nu

sunt nici nemulţumit. Peste toate s-a aşternut un sentiment ciudat, aşa, ca o pătură de azbest peste foc. Respir pe nas şi încerc să ating acea stare în care te deconectezi total, însă, graţie carnavalului, drumul e plin de sticle aruncate pe jos şi de măscărici. Măcar grămezile de cioburi nu se mişcă. Traversez strada, măresc ritmul când ajung pe malul apei, urc dealul şi mă concentrez pe respiraţie, însă cum ajung un pic la groove, dau peste câte-un măscărici care mă ia cu „faci sport, eşti mort" sau cu „matale în ce te-ai deghizat?". Încerc să-i ignor până când mă trezesc în faţă cu un poliţist care dă din bulan.

— Controlul autovehiculului. Documentele şi permisul!

Însoţitorii lui râd de se prăpădesc şi-şi dau cu presupusul unde-aş putea eu să-mi ţin documentele. Din cât de greu îmi vine să nu i le dau, îmi dau seama că nu am fugit destul de departe. În schimb, fac un arc de cerc şi încasez o răgâială zgomotoasă, ceea ce stârneşte hohote în rândul grupului. Păcat că nu se poate depune o plângere pentru glume de căcat. Alerg. Mai departe. Pe deal, în jos, pe următoarea stradă, pe centura verde, iar pe stradă. China, centura verde, stradă, China…

Să fugi e ca şi cum ai adormi: în cel mai bun caz, nu te prinzi. Când mă trezesc, sunt deja pe drumul de întoarcere. Cum mă trezesc? Aud din depărtare cum măscăricii mei preferaţi îi fac unei joggerişte numărul ăla genial cu controlul documentelor. Joggeriţa îi ocoleşte şi este încurajată, pe drumul vieţii, de râsetele grosolane ale măscăricilor. Oare dacă Gandhi ar vedea toate astea, s-ar mai jertfi încă o dată pentru omenire? Hmm. Poate chiar ar implora asta.

Mă descoperă.

— Ala, din nou.

— Poate că între timp şi-a găsit documentele.

Toată lumea râde. Amicul meu poliţistul iarăşi întinde braţele. Îl ocolesc şi culeg fel de fel de comentarii despre costum, despre cum arăt, despre stilul meu de alergare şi despre sportivi, în general.

După douăzeci de metri mă opresc şi mă întorc spre ei.

Sunteţi deja în comă, sau ce?

Amuţesc şi se uită, surprinşi, la mine. Unul dintre ei se întoarce spre tovarăşul său şi-l întreabă ce am zis.

Da, da, la voi mă refer, fraierilor. De când a intrat în tradiţia carnavalului să faceţi mişto de femei? Chiar nu vă e ruşine?

Le ia o clipă ca să-şi revină. Apoi încep să urle şi aleargă spre

mine. Îi las să se apropie un pic, apoi sprintez, îi aştept să se apropie, sprintez din nou, rămân iarăşi în urmă, îi las să se apropie şi iar mă pun pe fugă. După cincizeci de metri sună de parcă aş fi urmărit de o hoardă de descreieraţi. După încă cincizeci, nu mai au suflu nici măcar ca să mă înjure. Până la urmă, tovarăşul poliţist se opreşte, gâfâind, şi se sprijină cu mâinile pe coapse; fără el, nici ceilalţi nu prea mai au chef să alerge după mine. Mă opresc şi eu la o distanţă respectabilă şi le fac semn cu mâna, ceea ce declanşează un cor de injurii chinuite. De genul bulangiule, pişatule, îţi sparg faţa.

Când nu mai au suflu, ridic mâna, ca să le captez atenţia. Tac din gură ca să audă ce am de spus.

— Căraţi-vă naibii la Düsseldorf, fascişti degeneraţi ai umorului ce sunteţi.

De data asta, chiar vor să afle. Mă urmăresc cât o lungime de teren de fotbal, ba, unul dintre ei vine după mine până la intersecţia ni următoarea stradă. Apoi, până şi ultimul se opreşte. Fornăie ca nişte morse, ceea ce nu-i împiedică să mă înjure în continuare. Mă mic la pământ şi mă apuc de flotări.

Unul dintre ei aruncă după mine cu o sticlă. Sticla cade la doi metri de mine, fără să se spargă. E pe jumătate plină. Trebuie că sunt tare supăraţi. Întorc sticla cu gura în jos şi las conţinutul să curgă. Continuă să mă înjure, dar le lipseşte nervul, aşa că se tirează încetul cu încetul, proferând felurite ameninţări. Expresia orgoliului rănit întipărită pe feţele lor face toţi banii. Le mai fac un semn cu mâna, galopez mai departe şi deja mă simt un pic mai bine. Hm. Deci e-adevărat: carnavalul poate fi mişto, totul e să intri în atmosferă.

Încă înainte ca măscăricii să se facă nevăzuţi, mi-a dispărut şi sentimentul superiorităţii, fiind înlocuit de un gol. Am senzaţia că mi-am lăsat gagica baltă. Şi ea pe mine. Nici urmă de mânie, prea puţină tristeţe – e o decizie bună. Dar nici conştientizând asta nu mă simt mai bine. E ca după o operaţie. Mai întâi, o incizie necesară, dureroasă. Apoi regenerarea. Apoi, sănătatea. Sper.

Capitolul 7

Frauke stă pe canapea, cu picioarele trase sub fund, şi scânceşte încet. În mână are o batistă. Norul de fum de deasupra ei a căpătat proporţii considerabile, iar pe ecran, Titanicul se scufundă în acordurile orchestrei de pe punte. O, simbolism. Oare o să ajung şi eu să spun bancuri la bărcile de salvare, în timp ce vaporul-club se

scufundă şi primul ofiţer îi pocneşte pe pensionarii isterizaţi?

Frauke îşi trage iarăşi nasul. De abia mă mai pot abţine să-i povestesc marile noutăţi. Dacă îi povestesc acum, mâine o să mai fiu aici. Atunci, când i-am povestit lui Frauke de acea combinaţie care a periclitat relaţia mea cu Tess, a luat-o atât de personal încât părea că am înşelat-o chiar pe ea. Nu mi-a vorbit o săptămână şi ieşea din cameră când apăream eu. Ce-o să facă când o să afle asta?

După ce-am făcut un duş, mi-am despachetat bagajele, am schimbat aşternuturile, am curăţat cada şi mi-am pregătit un espresso, intru în camera mea de lucru. Sorb din cana fierbinte şi mă uit pe iţeam, în grădina golaşă. Copacul e chel. Nu sunt flori. Nu e iarbă. Cam în şase-opt săptămâni o să înflorească din nou. După iarnă vine primăvara, şi-atunci viaţa o să fie frumoasă chiar şi pentru oamenii singuri. Dumnezeule, sunt single. Cum vine asta? Te fuţi în stânga şi-n dreapta şi te simţi liber? Te izolezi şi te însingurezi? O cauţi pe următoarea? O jeleşti pe ultima? Cum naiba nu mă simt uşurat?

Ridic receptorul şi-o sun pe Tess. Cutia vocală. Ezit o clipă, apoi îi las un mesaj. Că mă gândesc la ea. Că o iubesc. Că m-aş bucura să o revăd. Sper să se poată în weekend. Cuvinte obişnuite. Sensuri extraordinare. Închid. Ok. Mai departe. Dă-i drumul.

Privirea se aţinteşte pe facturi. Ca să mai amân acel telefon, le mai citesc o dată. Încă un focar de crize care aşteaptă decizii, căci am făcut şi eu greşeala pe care o fac mulţi: când ai anumite venituri, se găsesc o grămadă de oameni care te sfătuiesc cum să nu plăteşti impozit, aşa că am cumpărat pe credit; plăteşti, într-adevăr, impozit mai mic, dar în acelaşi timp te obligi să câştigi în fiecare an la fel de mult ca în anul-record. Şi zbang: la un moment dat ai venituri care-ţi oferă sentimentul de siguranţă şi libertate pentru mulţi ani la rând, apoi ai brusc datorii care te obligă să ai în următorii treizeci de ani tot atâta succes. Altfel, banca îţi ia totul. Mulţumită groaznicei consilieri a unor experţi financiari, succesul se poate transforma într-o sabie a lui Damocles; dacă nu-mi ameliorez situaţia veniturilor în următoarea perioadă, am o problemă. Iar faptul că Arne nu-şi plăteşte partea lui de chirie, nu mă ajută deloc; de fapt, ar fi trebuit de mult să vorbesc cu el în acest sens, şmecherul de mine, haha. Dar cine ştie, poate acum, că s-a spart gheaţa, o să ajung un fel de expert în discuţii neplăcute. O să vedem…

Înşfac receptorul şi formez numărul agenţiei. Femeia care

răspunde îmi e necunoscută, ceea ce e oarecum *fair*, căci şi ea mă pune să-mi silabisesc numele. Îi spun că se scrie exact aşa cum se pronunţă, şi că dacă nu se descurcă, se poate uita în catalogul agenţiei, acolo e scris. Drept pedeapsă sunt pus în *hold*. Ceea ce presupune că trebuie să ascult câteva poante de-ale lui Ausbilder Schmidt[8]. După câteva minute de aşteptare sunt cât pe ce să-i salut dulce, dar dacă e să învăţ ceva de la tipul ăsta, atunci asta ar fi disciplina. Mai întâi, conductorul, apoi măscăricii, acum secretara. Ce mai urmează? Scrisori de ameninţare către preşedintele federaţiei?

— Clemens Dibrani, rosteşte, unsuros, agentul meu.

— Bună Clemens, sunt Lasse. Damkjær Nielsen, mai adaug, prevăzător.

Sculat din morţi, râde el, scurt, dar sincer.

De fapt, am fost doar patru săptămâni în concediu, îi spun, înainte să-mi dau seama că poate se referă la cariera mea.

— Ai ceva pentru mine?

Iarăşi râde un pic.

Canalul nostru preferat caută actori de *stand-up* pentru un *show*. *E* un program cu etape de calificare, ca la „*Star Search*”. Mai întâi un *casting*, apoi calificările, pe urmă finala cu cel mai bun. Calificarea şi finala se difuzează la tv. Finalistul primeşte propriul lui sitcom. Sper că eşti flexibil, căci castingul la NRW e astăzi. Mai precis, peste cinci ore.

— Cinci ore.

Râde scurt.

— Am tot încercat să dăm de tine. Chiar nu îţi asculţi deloc mesageria pe mobil?

— Mi l-au ciordit, spun eu, încercând să-mi amintesc cam care erau onorariile pentru apariţiile la televizor.

— Iarăşi? râde el. Eşti singurul pe care-l cunosc care nu are mobil. Ar fi mult mai simplu să facem afaceri dacă am putea da de tine.

— O să-mi cumpăr mâine unul.

— Bine, în regulă. Ascultă, e între noi… Face o scurtă pauză ca să se asigure că înţeleg cât de importantă e următoarea afirmaţie. O să-ţi vorbesc deschis.

---

[8] Pseudonimul unui comic german pe nume Holger Miiller, cunoscut pentru glumele cazone.

— Mulţumesc.

— Eşti ca un fel de mascotă a agenţiei, însă, în ultima vreme, cererile au scăzut dramatic. Trebuie să facem ceva.

Mascotă.

— Înţeleg, spun eu, şi-mi gâtui vorba aceea despre cum e să rămâi la discuţie după ce de peste o jumătate de an ai jucat pe lac, în faţa unui public în comă. Dar poate că nu-i o întâmplare. N-aş fi singurul artist trimis în provincie ca să scape de el.

— Deci, castingul ăsta, de azi… continuă el, şi face iarăşi o pauză.

— Sunt numai urechi, îl asigur.

— Unii de-aici cred că suntem cu un număr mai mare decât poţi tu, alţii zic că eşti fumat. Sunt destul de dezamăgiţi de evoluţia ta din ultima vreme. N-ar strica să le arăţi tuturor de ce eşti capabil. Ai programul tău cel bun, nu?

— Desigur, îl mint eu şi mă abţin de la alte comentarii.

— Super, spune el, şi pare foarte uşurat. Le-am zis de la bun început că danezul cel haios e omul potrivit pentru asta, dar ştii cum sunt ăştia…

Ăştia. Sunt foarte aproape să mă predau. Dar are dreptate. N-ar strica să dau un semn al succesului. Pe pagina de Internet a agenţiei, lângă fotografiile cu ceilalţi artişti şi premiile aferente sunt trecute şi apariţiile la tv. Lângă a mea scrie doar „în turneu”.

— Mai eşti pe fir? întreabă vocea cleioasă din receptor.

— Sigur. Mă gândesc doar la chestia asta cu „un număr prea mare” şi „fumat”. Sună cam aiurea. Mai e ceva ce ar trebui să ştiu? Sună cumva ca un ultimatum.

La celălalt capăt al firului se instalează, pentru o clipă, liniştea. Apoi râde scurt.

— Dar n-a pomenit nimeni de aşa ceva. Am spus eu asta? Nu. Dar nu e lipsit de importanţă să arăţi lumii că eşti pe val.

— Altceva?

Tace pentru scurt timp, apoi oftează de parcă i s-ar frânge inima.

— Lasse, ştii cum e. Fiecare poate avea o fază proastă, dar a ta durează de prea mult timp, orice altă agenţie te lăsa demult, dar noi, noi chiar credem în tine. Tocmai de aceea îţi oferim şansa să ne reprezinţi la acest *casting* la care mulţi şi-ar dori să participe.

Şi dacă nu câştig?

Iarăşi o scurtă ezitare.

Atunci o să ne gândim cum ar fi cel mai bine pentru tine.

Aşa se numeşte, astăzi, un şut în fund.

— Cum rămâne cu „în agenţia noastră nu avem relaţii de afaceri, ci legăm prietenii pentru o viaţă”?

— Am spus eu asta? mă întreabă el, cu o voce vădit surprinsă.

Dau din cap, la receptor.

În ziua în care am semnat cu tine. În ziua în care RTI mi-a propus un rol principal în serialul poliţist.

— Cel din care ai ieşit în mijlocul filmărilor, mă corectează el.

— Asta pentru că partenerul meu de platou era un bulangiu pedofil, îi amintesc.

La asta, tace, şi are dreptate. Chiar sunt pe cale să mă cert cu Clemens din cauza unor oameni fără caracter?

— Deci, cel mai bine ar fi să câştig chestia asta, nu?

— Exact, zice el imediat. Asta chiar ar fi un semnal bun. Deci? Eşti pentru?

— Te-am dezamăgit eu vreodată?

Întrebarea rămâne fără răspuns.

— Bine, zice el după o secundă. Azi e fără public, e doar cu juriul. Ai nevoie de-un moment de trei minute. Stai trei secunde pe fir.

Iarăşi intru în *hold*. De data asta, cu o poantă din infernul lui rips Asmussen[9]. Mă uit pe geam. Clemens ştie la fel de bine ca şi mine că n-are sens să mă trimită la *casting*. Eram deja în cărţi la numeroase televiziuni. Şi în dulapurile cu otrăvuri. Şi-n plus, iarăşi *stand-up*. Dacă m-ar fi vizitat măcar o dată pe vapor, şi-ar fi dat seama că de ani de zile doar moderez şi spun poveşti – anume pentru oameni cărora le place să doarmă *live*. Asta nu prea merge la tv. Deşi, dacă adorm, nu mai pot să schimbe postul. Hm!

Bancul *horror* este întrerupt.

— Aşa, gata, e în regulă. Aveam un înlocuitor, dar l-am dezanunţat.

Marfă. Încă un duşman.

— Super.

---

[9] Celebru comic german, performer de stand-up comedy. Programele sale sunt axate pe umor negru, bancuri scabroase, parodii după filme horror.

E de acord cu mine că e super şi-mi face legătura cu o colegă care o să-mi dea toate informaţiile necesare. Îmi cer scuze pentru mai devreme, ea se preface că nu ştie despre ce e vorba, şi-mi dă informaţiile marginale. Castingul de azi are loc într-un hotel. Există şi un onorariu în caz că mă calific. Mă întreabă dacă am nevoie de şofer. Îi spun că nu şi-i urez o zi frumoasă. Ea nu-mi urează nimic şi închide. Mă reazăm de spătar şi mă uit în grădină. Hm. Poate că într-o bună zi o să întâlnesc o femeie care o să mă iubească şi-o să vrea să aibă o relaţie cu mine. Exact. Deci există şi posibilitatea să dau peste o agenţie care să mă considere mişto şi care să vrea să lucreze cu mine. Exact. Deci totul merge bine. Exact.

Mă mai uit o clipă în grădină, până în momentul în care izgonesc, raţional, impulsul de a mă aşeza pe canapea, lângă Frauke, cu douăzeci de filme. Trebuie să trec peste asta şi să iau ce-i mai bun. Chiar şi dacă iau ţeapă diseară, măcar o să-mi revăd nişte colegi şi poate pot spera la un job nou, pe uscat.

Programul de *mail* mă alertează. I-au trebuit câteva minute bune ca să descarce toate mesajele. După o absenţă de o lună am primit o mie cinci sute de mesaje. Spam, spam, spam, invitaţie la petrecere, spam, spam, spam, salutări de la un cunoscut, spam, spam şi-apoi iarăşi spam, spam, spam. Rămân cu numai patruzeci şi unu. Câteva sunt de la agenţie. Câteva facturi. Trei sunt de la mine însumi. Mi le-am trimis eu, pentru că mi-au venit nişte idei bune pentru numere, pe care nu voiam să le uit. Două dintre idei sunt atât de tâmpite, că încep să mă îndoiesc de mintea mea. Pe cealaltă o salvez în folderul cu idei.

Singurul mai frumos e de la Tess. E de-acum o săptămână. Probabil că mi l-a trimis din San Francisco. La un moment dat, când ne-am despărţit pentru câteva ore, s-o fi dus într-un Café Internet ca să-mi scrie cât de mult mă iubeşte. Inima îmi bate tare. San Francisco. Alunei. Când încă nu ştiam că o să plece în străinătate. Doamne, gagica mea nu pleacă în străinătate, ci în China. Nu-mi pierd doar partenera, îmi pierd prietena.

Sună telefonul. Simt un gol în stomac. Înainte să realizez asta, ţin deja receptorul în mână.

— Hala.

— Iubitule…

Vocea ei e tăcută, sună forţat şi-mi face inima să bată.

Ah, iubi…

Ne ascultăm respiraţiile.

— Ce faci?

Rezist, spune ea, respirând din greu. Mai trec câteva secunde. Toţi vor ceva de la mine. Ei vor decizii, iar eu nu mă gândesc decât la faptul că am un coşmar oribil, în care ne-am despărţit.

— În vagonul restaurant, pe căile ferate germane, îi amintesc.

Nu râde.

— Este de-a dreptul… neverosimil. Vreau să spun… ieri eram încă pe altă planetă, azi ne despărţim, iar acum sunt într-o sală de conferinţe, unde trebuie să conving nişte străini care sunt avantajele managementului conflictelor.

— Asta chiar că e aiurea.

— Da, spune ea.

— Da, spun eu.

Scurtă pauză în care ne ascultăm respiraţiile. Pe fundal, se aud, încet, păcănituri. Probabil, iarăşi degetele ei. Respiraţia îi e tot mai grăbită.

— Am rasolit-o, spune ea, cu vocea spartă.

Auzind-o, trebuie să mă concentrez la maximum ca să nu mă apuc să-i promit că totul va fi bine. Dau din cap până îmi dau seama că oricum nu mă poate vedea.

— Nu. Nimeni nu e vinovat. Pur şi simplu, ne-am înstrăinat, spun eu, şi mă mir cât de edificată îmi sună vocea.

— Da, da… dar, despărţiţi… ezită o secundă, în care-mi dau seama că păcăneala s-a amplificat. Înţeleg, şi eu m-am gândit la asta, dar… ne iubim, totuşi.

Amuţeşte din nou, iar în mine se mişcă şi se rupe ceva. Vreau ca totul să fie iarăşi bine, vreau să promit şi să sper şi să mint, vreau o nouă şansă. Oare toţi copiii de părinţi divorţaţi sunt aşa nebuni? Oare ne agăţăm unul de celălalt doar ca să salvăm, retroactiv, relaţia părinţilor noştri?

— Iubi, nu despre iubirea noastră e vorba, ci despre relaţia noastră. Nu punem capăt sentimentelor, ci doar modificăm cadrul.

Începe să respire în rafale, încearcă să se controleze.

— Nu vreau să te pierd, spune ea, cu vocea tremurândă.

Simt un tremurat în momentul în care exprimă marea mea temere. Respir adânc şi dau aerul, încet, afară, înainte să continui.

— Atunci, vino acasă. Îţi căutăm un job cu jumătate de normă, înveţi să găteşti şi ne facem o bibliotecă.

Nu râde.

— Haide, iubire, n-o să mă pierzi. Nici eu nu vreau să te pierd, asta chiar ar fi groaznic. Suntem prieteni, de ce ar trebui să se schimbe asta?

Pe fundal se deschide o uşă. O voce feminină întreabă ceva. Apoi, întreabă imediat altceva, de data asta cu multă compasiune. Apoi uşa se închide. Mă screm.

— Deci, Tessa Krytowski, ascultă-mă cu atenţie.

Fac o pauză. Nimic.

— Mă asculţi?

— Da, spune ea încetişor.

— Bine. Vorbim zilnic la telefon şi tu îţi foloseşti fiecare weekend liber ca să fim împreună. Ai văzut bine că nu se schimbă nimic, aşa că vezi ce faci ca să-ţi păstrezi jobul. Nu vreau ca fosta mea să dezamăgească, altfel nu m-aş mai putea lăuda cu ea.

Încă o vreme e linişte. Se aud nişte voci înăbuşite. Mă gândesc cu groază că stă într-un birou şi că, de după uşă, tipii stau şi ascultă şi se vor năpusti în birou la cel mai mic semn. Vreau s-o protejez, deşi mi-am dat seama de mult că nu sunt în stare. Jobul meu e să fiu spale, să-i fiu acasă, să fiu un loc în care-şi poate reîncărca bateriile.

— Te iubesc, spune ea încet, dar de data asta nu sună de parcă ar fi motiv de jelanie.

Asta pot să înţeleg. Iar acum, treci la lucru.

Iarăşi se lasă liniştea, dar când începe să vorbească, vocea ei sună iarăşi eliberată.

Chiar te iubesc.

Zâmbesc.

— Ştiu, este frumos, şi eu te iubesc pe tine. Vezi cum faci să scapi în weekend. O să-i ascundem drogurile lui Frauke şi-o să ne uităm la ea cum se urcă pe pereţi.

— Ah, da, zice ea, şi mă prind, după voce, că zâmbeşte. Mă gândesc la tine. Pe mâine, iubitule.

Închide. Pun receptorul în furcă, stau liniştit şi respir. Câte asemenea convorbiri om fi avut în ultimii ani. Ea e acolo, încearcă să se afirme. Are nevoie de cineva care să-i dea putere şi curaj când e slabă. Eu pot să fac asta. Şi e mişto. Mă linişteşte faptul că are nevoie de mine.

Da. Și totuși. Ce mult mi-ar plăcea să-i pese și ei de mine. În clipa în care mă gândesc la asta îmi dau seama că e nedrept. În primii ani a avut grijă de mine. În primii noștri ani a fost cu mine în turneu, a investit timp și energie în viața mea. Până când și-a găsit-o pe a ei. Am trăit, alternativ, viața celuilalt, dar nu ne-am construit-o niciodată pe a noastră, proprie – uite, asta aș putea să fac acum. Să mă duc cu ea în China și să lupt pentru drepturile omului? Aș putea să mă las călcat de tanc în piața păcii eterne. Asta o să intre în presa mondială, și dacă ziarele or să facă din asta subiecte centrale, poate o să-mi găsesc și o agenție nouă. *Helloo*! *Apariția ta*. *Mai ai cinci*… *ba nu*, *patru ore și jumătate*, *ca să împiedici să fii total blamat*. *Și-acum*, *pe bune*: *să fii simultan falit*, *single și șomer*, *e cam de căcat*, *așa-i*?

Îmi oblig mâna să deschidă mapa cu texte și răsfoiesc, cu jumătate de inimă, printre momente. China, fir-ar să fie!

Mapa cu texte zboară prin cameră până se izbește de un perete. Nu se deschide nici măcar în momentul în care atinge podeaua. Acțiunea e bună. Îmi e mai bine? Niciun piculeț, futu-i. *Helloo*! *Patru ore și jumătate fără zece secunde*.

Iau mapa cu texte, mă așez pe canapea și răsfoiesc prin rodul creației mele din ultimii ani. Numerele sunt vechi. Ar fi trebuit demult să scriu un program nou. Dar în zona asta nu s-a întâmplat nimic de multă vreme. Am nevoie de-un program de trei mânuțele. În absența publicului, textul nu trebuie să fie chiar așa de populist. În fața unui juriu pot să fiu ceva mai rafinat decât atunci când mi se cere polemică și volum sonor, așa că mă decid în cele din urmă pentru un program despre diferențele dintre un film de iubire și-un film de acțiune. Îl tipăresc și mă duc în hală. Deasupra canapelei a crescut o ciupercă atomică din fum de canabis, dar ecranul e închis și nici urmă de Frauke. Îmi convine să nu am spectatori. Când mi-am scris ultimul număr de *stand-up*, legea era încă deasupra cuvântului de onoare a lui Kohl.

Fac ordine prin mica mea scenă, închid trapele de ventilație și-mi aranjez luminile. Apoi îmi pun căștile și mă uit la omul din oglindă. Ar cam trebui să treacă pe la frizer. Ar cam trebui să-și cumpere un costum nou. Ar cam trebui să înceteze să se mai gândească la fosta.

Capitolul 8

O oră mai târziu regret că nu am lucrat cu regizori atunci când

încă mai voiau. Bineînţeles că am făcut şi eu un atelier cu Leo Bassi şi unul cu Django Edwards, dar mai mult mi-au plăcut decât am învăţat. Îmi plăcea prea mult să fiu autodidact. Pentru că asta avea nucul avantaj că nu-mi limitam punctele tari prin rutină. Şi marele dezavantaj că nu-mi limitam punctele slabe prin rutină. Şi de asta îmi e chiar şi după zece ani greu să repet numerele bune, pentru că niciodată nu-mi dau seama cum de mi-au ieşit aşa bune. Unii actori de comedy improvizează mult pentru că îşi permit lucrul ăsta. La ei, vocea, gestica şi textul s-au sudat. Sunt atât de buni încât găsesc atitudinea potrivită pentru fiecare impuls şi reuşesc s-o şi fructifice din punct de vedere tehnic. Eu unul, chiar şi după două ore de repetiţii mă simt de parcă israelienii şi palestinienii ar discuta politică.

După încă o oră de coială în faţa oglinzii, textul şi vocea încep să se împrietenească. Lipseşte doar partea de performance, dar după ce, vreme de un an, am încercat să nu trezesc pe nimeni cu prezenţa mea, corpul nu se poate obişnui cu această nouă libertate. Când, pentru a douăzecea oară, gesticulez greşit la aceeaşi poantă, simt miros de cânepă. Frauke se aşază la masă, cu mâinile încrucişate, şi mă urmăreşte.

— Ce faci aici?

— Repet.

Se uită la mine cu ochii înroşiţi.

— Te-am mai văzut la repetiţii. Arătai altfel.

— Am ruginit un pic. Eşti drăguţă să mă laşi singur, trebuie să continui, am un *casting* peste… arunc o privire la ceasul de pe perete. Imediat.

Se ridică, atentă, de pe loc.

— Un *casting*? Marfa.

— Da.

Se opreşte din surâs.

— Omule, nu mai fi şi tu aşa negativ.

— Nu sunt.

— Ba eşti.

— Ba nu. Sunt doar realist: n-am câştigat castinguri pe vremea când eram mai bun, iar concurenţa mai slabă. De ce-aş câştiga acum?

Dă din umeri.

— Au reuşit destui să revină în forţă.

— În cazul meu nu vorbim de o revenire în forţă, ci de-o

exhumare. Acum, mă laşi te rog să continui?

— Cum vrei, izbucneşte ea. Dar, dacă tot faci asta, măcar fă-o cu plăcere. Asta chiar n-are cum să strice într-un număr de *comedy*. Cine ştie, poate chiar e ziua cea mare pentru tine.

— Optimistă în ceea ce priveşte scopul.

— Realist fără rost.

Dau ochii peste cap. Îşi dă şi ea ochii peste cap. Oftez.

— Frauke, pleacă de-aici şi lasă-mă să lucrez!

În loc să se conformeze, bagă mâna în buzunar şi scoate inevitabilul săculeţ. Începe să-şi răsucească, liniştită, un joint.

— Şi? Cum a mers treaba ieri? Aţi reuşit, până la urmă, să… Iarăşi porneşte un Ford T.

— Nu. Tess are un job nou, o să plece în străinătate.

E, în continuare, preocupată de jointul ei.

— Pentru cât timp?

— Deocamdată, pentru o jumătate de an.

— Dă din cap şi răsuceşte, concentrată, mai departe.

— Unde?

— China.

Se opreşte din răsucit şi-şi ridică privirea.

— Oh.

— Oh, da. Acum pot să continui cu treaba?

Se uită la mine preţ de o clipă. Apoi pleacă capul. Se întoarce la jointul ei, cu aceeaşi concentrare. Îl mai piguleşte pe ici pe colo, ca să-l aranjeze.

— Vrei să ştii care e problema ta? mă întreabă.

E clar. Acum, că timp de trei zile la rând i-a mers bine cu bulangiul ei, de-abia aşteaptă să poată vorbi şi despre problemele altora.

Mă întorc spre oglindă, însă nu ştiu prea bine cum să încep. Acum, că mă urmăreşte, nu mai merge nimic. Mişto. Dacă un singur om în sală e treaz, sunt terminat. Dar poate că aş putea să le împart celor din juriu somnifere.

— Problema e că nu vă mai futeţi, continuă ea. Dacă nu ţi-ai mai tras-o de mult, uiţi cât te mişto e să faci sex. Şi-acum, pe bune: generaţia care v-a prins când v-o trăgeaţi e pe ducă.

Mă uit la ea în oglindă.

— Ai dreptate, sexul pare, într-adevăr, foarte important.

Bulangiul ăla se foloseşte de tine, te minte, te ţine în loc, îţi mănâncă timpul şi se poartă urât cu tine, iar tu accepţi toate astea pentru că, din câte se pare, reuşeşte să acopere prin sex deficitele sociale. Sexul de calitate te face să ai o relaţie fără perspective cu un bărbat fără caracter. Nu numai că accepţi, chiar te face fericită relaţia asta, azi dimineaţă te-am auzit cântând. Uite ce poate face sexul de calitate! E clar că e important. Dar nu e totul. Eşti mulţumită? Pot să continui?

Se uită iscoditor la jointul ei. În caz că o fi interesat-o ceva din ce i-am spus, ascunde foarte bine asta.

— Eşti cumva impotent?

Mă holbez la ea. Ridică privirea şi mă priveşte.

— Vreau să spun, îţi mai funcţionează echipamentul?

— Băi, chiar ţi se pare că arăt a trupă de rock? Cară-te, Frauke, trebuie să mă concentrez!

Îşi aprinde, cu poftă, jointul, şi dă din cap, ca pentru sine. Îmi oferă numărul complet al avocatului: că nu trebuie să spun nimic, că-i vorba de banii mei, de viaţa mea, de curul meu la duşul din puşcărie. Odată am urmărit cum a ignorat vreme de-o oră un arestat, până când ăla a zis ceva ce-a sunat ca un adevăr absolut.

— E chiar o temă serioasă. Mulţi bărbaţi au probleme din astea, şi când nu li se mai scoală, le vin cele mai ciudate idei. Trage tare din *joint*. Vârful se înroşeşte. Ţine fumul în plămâni, iar apoi, dând din cap, îngândurată, îi dă drumul într-un nor gros şi alb. Pe bune, am avut odată un client care a comis un viol doar ca să alunge orice suspiciune în ceea ce priveşte potenţa.

Îi întorc spatele, dau din cap, în oglindă, şi mă chinui să-mi reiau numărul de la început. Cum era privirea aia tunelară pe care trebuie s-o arborez când primul rând e în comă? Sau Satan e aşezat la masa din bucătărie, şi-n timp ce se droghează, comentează fiecare mişcare, sugând, dispreţuitor, din buze, şi punctează fiecare greşeală trăgând, şuierător, aer printre dinţi?

Capitolul 9

Când intru în foaierul hotelului, portarul îmi aruncă o privire dispreţuitoare. Probabil că se vede pe faţa mea că-s incredibil de comic, căci îmi arată, fără să scoată o vorbă, s-o iau la stânga, spre sala de festivităţi. Mă iau după indicatoare şi mă opresc în zona de intrare a sălii. Încăperea a fost împărţită prin paravane. Pe o parte a ei are loc castingul. Câteva reflectoare sunt îndreptate spre perete; în faţa

peretelui, cinci scaune pentru juraţi; niciun amplificator, nicio lumină de urmărire, nici măcar vreo scenă. Am fost şi la bairamuri mai luxoase.

Pe partea cealaltă e zona de aşteptare, acolo unde câţiva comedianţi sau şi năpustit asupra mesei de catering. Cei mai mulţi au jumătate din vârsta mea şi emană un zumzet agitat. Măcar sunt şi vreo doi veterani pe-acolo. Peter der Grandioase, care nu-i chiar aşa de bun, şi kohl, care e chiar bun, dar care pur şi simplu nu poate să creadă asta. Stau în colţuri diferite ale încăperii. Chiar şi după zece ani de muncă în acelaşi domeniu – uneori chiar în aceleaşi spectacole – megalomania şi îndoiala excesivă nu se pot suporta reciproc.

Lângă Kohl stă agentul lui, domnul Scheunemann. Un bărbat mic, politicos, care-mi aminteşte mereu de Charles Aznavour. Îmi face semn din cap. Îmi fac şi eu semn. Unul dintre puşti mă descoperă. Îi împunge pe cei de lângă el şi toţi se holbează la mine. Mamă, fii atent, mai există ăsta? Se pare că nu, de vreme ce chiar şi după cinci minute n-a venit nimeni ca să mă înscrie pe listă, aşa că intru în încăpere, îmi caut un loc liber, îi salut pe Kohl şi pe Grandios şi-ncep să-mi despachetez lucrurile. Grandiosul se ridică, vine încoace şi se prăbuşeşte în scaunul de lângă mine.

— De fapt, nici măcar nu-s aici, spune el, privind scârbit prin încăpere. Sunt în turneu, cu poşta. Şase săptămâni. Şapte reprezentaţii pe zi. Ies bani frumoşi.

Face o pauză ca să-l întreb cât câştigă.

— Bună, Peter, îi spun, şi-ncep să despachetez.

Dă din cap, gânditor.

— Mă rog, la un *casting* pentru tv, m-aş băga, deşi aici nici măcar echipă de *security* nu există, am intrat fără ca nimeni să mă întrebe de sănătate. Al-Quaida ar putea intra ca-n brânză ca să ne arunce în aer. Nu contează, important e ca televiziunea să economisească nişte bani.

— O duzină de comedianţi. O grea pierdere pentru omenire.

Nu râde. În schimb, mă priveşte dispreţuitor.

— Şi tu? Ce faci aici? Ţi s-a scufundat iahtul?

— Pauză de iarnă, îi spun, şi scot textul, din care copiez întotdeauna înainte de a ieşi pe scenă. E cea mai bună metodă pe care-o ştiu de a-mi ajuta proasta capacitate de memorare.

— Aş putea să încerc şi eu un job din ăsta pe vapor, cugetă el, muşcându-şi buza de jos.

Dacă până acum era pe lista celor cărora le-aş vinde ponturi pentru un eventual job, acum l-am şters de pe listă. Dacă vrea să meargă pe mare de bunăvoie şi nesilit de nimeni, atunci trebuie să-i meargă foarte prost. Şi nici n-a pronunţat cuvântul „grandios". Care va să zică, realitatea începe să-l depăşească.

— Mai eşti la agenţie?

Dau din cap. Ezită o clipă, apoi îşi ia avânt şi turuie.

— Ai putea să mă conectezi şi pe mine?

Înfig căştile în ipod.

— Peter, i-ai refuzat când te voiau.

Iarăşi lasă privirea să-i zburde prin încăpere.

— Ştiu.

Îmi pun căştile pe urechi şi mai aştept o clipă. Să fii venit în sfârşit ziua aceea în care o să-şi ceară iertare?

— Cinci primesc de la Poştă. Şi totul, la liber.

— Felicitări, îi zic, şi apăs pe Start.

Nu ştiu cum face că se prinde că n-am chef de discuţii, se ridică şi merge la bufet, unde împinge doi puşti la o parte ca să-şi toarne cafea. Pe vremea când eu începeam să fac *comedy*, el tocmai intra, cu al treilea program solo, în prima ligă, devenind o adevărată vedetă. Timp de doi ani a tot încasat premii, a umplut săli de două mii de locuri, şi era bine primit în orice sitcom. S-a decis să intre într-un sitcom poliţist. Cu doi gabori: unul gen picamăr, celălalt – funcţionar german tipic. Postul tv mi-a încredinţat mie rolul acestuia din urmă. În timpul filmărilor, grandiosul mi-a arătat clar cine e vedeta, iar eu încercam să-mi ţin gura, căci era marea mea şansă să devin celebru în compania câştigătorului premiului pentru *comedy*.

Câteva săptămâni am ignorat cum se purta cu oamenii şi faptul că îşi permitea asta pentru că toţi, inclusiv regizorul, producătorul şi directorul, îl pupau în fund. Apoi, situaţia a escaladat. După premiere, alegea câte una dintre fanele lui din mulţimea adunată să-i ceară autografe şi i-o trăgea la hotel; ceea ce n-ar fi nicio infracţiune dacă i-ar fi plăcut majorele. Într-o zi, când l-am prins cu una de-abia trecută de paisprezece ani, ne-am certat. A doua zi, am fost concediat de producători pentru diferende ireconciliabile. O greşeală. Din partea mea. Pentru că pe numele lui n-a apărut nicio reclamaţie. Băieţii ştiau bine ce voiau şi exact asta au primit. Şi el ştia bine ce voia şi exact asta a primit. Numai eu n-am primit ce voiam.

Serialul a fost difuzat, a devenit un succes, dar s-a oprit după un sezon, pentru că Grandiosul nu contenea să se plângă de noii lui parteneri, până în momentul în care s-a ajuns la un concept în care mai încăpea doar el. Apoi a refuzat nenumărate scenarii şi a plecat în turneu. După ce, doi ani la rând, a umblat în turneu cu acelaşi program şi-a avut nenumărate spectacole pe toate posturile, până la epuizare, n-a mai vrut nimeni să ştie de el. În loc să ia o pauză, a mai şurubărit niţel şi-a plecat din nou în turneu, cu un program aproape identic. Fanilor săi le-a luat mult timp, dar la un moment dat, până şi publicul de la tv s-a prins că e dus de nas, şi l-au lăsat din braţe. Iar când n-a mai avut niciun fel de cotă, organizatorii de evenimente, redactorii şi agenţii şi-au amintit că au fost trataţi ca naiba, şi pa.

Grandiosul se aşază pe un scaun, soarbe din cafea şi se uită peste tot, numai la mine nu. În celălalt colţ, domnul Scheunemann vorbeşte încet cu Kohl şi-l încurajază. Aşa cum Grandiosul şi-a nimicit şansa prin lăcomie şi aroganţă, şi Kohl şi-a futut şansa. Atunci când, fără cine ştie ce experienţă *live*, a câştigat un *casting* tv, mai că nu i-a venit să creadă. Le-a spus că nu se simte încă pregătit, că vrea mai întâi să-şi dezvolte aptitudinile pentru spectacole *live*. Producătorul a dat din umeri şi-a ales pe altcineva. Până acum. Între timp a devenit un comediant destul de bun, dar nimeni nu i-a mai oferit un *show*. Niciun producător nu vrea să oblige pe cineva care are îndoieli. Ale sale îi sunt suficiente.

Ascult muzică şi copiez de câteva ori textul. Între timp mai apar feţe cunoscute. Unul dintre tipi a ajuns chiar şi mai rău decât mine: dă lecţii pentru copiii bogătanilor care cred că sunt haioşi. Atotputernicule! Altfel, *next generation* e suprareprezentată. Bine că printre puştani mai sunt şi nişte femei. Spre norocul meu, niciuna dintre ele nu poartă vreun costum haios-tembel sau vreun instrument cretin-glumeţ pe care nu-l stăpâneşte. Era şi timpul ca femeile cu cotă să dispară, încetul cu încetul. Nu că aş fi în vreun fel îndreptăţit să vorbesc despre comedianţii netalentaţi, dar comediantele anilor nouăzeci sunt o jignire chiar şi pentru orgoliul meu profesional.

Peste o oră, sala amuţeşte. După paravan a început castingul, iar asistentul de producţie e nevoit să vină într-una la noi ca să-i roage pe copii să vorbească, totuşi, un pic mai încet. Ar putea la fel de bine să roage un urs să nu mai mormăie – puştii se zbenguie încoace şi încolo de puicii ar urma să apară la Hollywood Bowl. Sorb din ceaiul meu, fac

ceva exerciţii de dicţie şi schimb nişte priviri gen „îţi-mai-aduci-aminte" cu Kohl în timp ce puştii încurajază pe câte unul care urmează să intre în concurs, pentru ca apoi, imediat ce revine, să sară pe el cu tot felul de întrebări. Parcă ar fi nişte copii care se bucură că vine Moş Crăciun. Să le spun că *e fake*? Nu, căci le-aş strica plăcerea. Dar pot să mă bucur împreună cu ei? Nu, pentru că ştiu prea multe. Aşa că ar fi bine să-mi ţin gura, să stau cuminte, să mă simt bătrân şi deziluzionat. Marfa. Am ajuns să-mi compar cariera cu Moş Crăciun.

Brusc, puştii încep să tuşească şi trag cu ochiul la stânga. Le urmăresc privirea, spre intrare. Îşi face apariţia un Clemens bine bronzat, la braţ cu o blondină. Poartă un costum gri şi luceşte la gât, la urechea stângă, la încheietura mâinii stângi şi la patru degete ale mâinii stângi. Din câte am auzit de la o fostă colaboratoare, se pare că luceşte şi jos, central. Exact ca Papei, îi place să fie pupat pe inel.

Rămâne în zona intrării şi se uită prin încăpere precum Napoleon la câmpul de luptă, cu bărbia înainte, cu spatele drept. După costumul scump, făcut la comandă, şi pantofii italieneşti, de piele, ai spune că a venit la fotograf. Apoi mă descoperă, surâde cu toată faţa şi vine cu mâna întinsă spre mine.

— Lasse, râde el, bun venit pe uscat.

De-abia reuşesc să mă ridic înainte ca el să-mi strângă mâna şi să mă apuce, cu cealaltă, de cot, ca la un workshop de salut pentru tinerii politicieni.

— Mă bucur că ai reuşit să ajungi, râde el.

— Trebuia s-o fac, îi spun, altfel pierdeam tot acest spectacol.

Fac un gest cu mâna, spre adunare, de parcă m-aş afla în faţa castelului Neuschwanstein[10] şi aş arăta unui oaspete grajdurile regale. Clemens gesticulează, împrăştiind un parfum lejer, dar penetrant, de *after-shave* sport.

— Nu-ţi face griji, o să fie o seară faină pentru tine.

Ridic întrebător din sprâncene. Îşi îndreaptă degetul mare spre piept.

— Sunt în juriu. Şi ea, la fel. Arată spre însoţitoarea lui cea blondă. Vă cunoaşteţi, nu?

---

[10] Castel în Allgäu, Bavaria, construit în timpul domniei lui Ludovic al II-lea. Este una dintre principalele atracţii turistice ale regiunii. I se mai spune şi Castelul din Poveşti.

Îi întind mâna.

— Nu prea ştiu… încep, şi-mi dau seama instantaneu cine se află în faţa mea. Benedicta Hollerbach. Sau BH**11**, cum o alintă presa bulavardieră. N-am mai văzut-o de mult, şi, între timp, a făcut o grămadă de chestii. A devenit celebra, buzele i s-au mai împlinit, sânii i s-au mărit, iar ridurile de pe frunte i-au dispărut. Din câte se pare, succesul întinereşte. Îmi apucă mâna pe jumătate întinsă şi-mi zâmbeşte cu dinţişorii ei perfecţi.

— Danezul cel haios nu mă mai recunoaşte…

Caut o replică prin care să i-o plătesc pentru căcatul cu danezul-cel-haios, dar nu-mi vine nimic în minte. Oricum, dau drumul mâinii. Ochii ei căprui mă privesc batjocoritor.

Clemens îi face semn unei tipe de douăzeci de ani să ni se alăture. Stă pe un scaun, într-un colţ, şi ezită o clipă înainte să se ridice şi să vină spre noi. E cam pe la unu şaizeci, părul închis la culoare, neîngrijit, jeanşi vechi, cămaşă, pantofi sport, un pic supraponderală, ce mai, anodinul întruchipat. Mie mi-a sărit în ochi doar pentru că a intrat şi s-a aşezat fără să vorbească cu nimeni. Clemens îi zâmbeşte, îi scutură mâna şi-şi continuă campania electorală.

— Mda, uite-o pe Nina Jansen. Mă bucur foarte mult că ai reuşit să ajungi. Îmi face semn. Lasse, ea e Nina. Voi doi aveţi ceva în comun.

Mă uit la ea.

— Şi ţie îţi plac femeile?

Nu râde. Ceea ce lui Clemens i se pare Ok. Îi petrece braţul după umeri.

— Lasse, Lasse, spune el, dând din cap. Ăsta-i Lasse! continuă, apăsând-o pe umeri. Apoi îmi zâmbeşte.

— O să fiţi amândoi la aceeaşi agenţie.

Iar îi surâde. Ea îl priveşte inexpresiv, atârnând, nemişcată, în strânsoarea lui. Entuziasm pur.

Asistentul de producţie vine într-un suflet, se opreşte, respectuos, la un metru de noi, şi se uită serviabil la Clemens.

— Domnule Dibrani, mă scuzaţi, dar trebuie să continuăm.

Clemens râde din toată inima.

Merge treaba, nu? Merge, trebuie să meargă.

---

[11] Abreviere de la Biistenhalter (sutien).

Pentru siguranţă, mai râde o dată. Asistentul de producţie e de acord. BH zâmbeşte. Nenică, ce amuzant.

— Deci, asta e, rânjeşte Clemens. Ne vedem imediat.

Face iarăşi un gest şi-i urează Ninei mult noroc. Apoi o apucă pe BH de talie şi-o trage după el. Iarăşi îşi îndreaptă ochii ei căprui spre mine.

— Mult noroc, îmi zice, înfumurată.

— La fel, îi răspund, deşi ea chiar n-are nevoie de asta. Nu e genul care s-ar băga într-o chestie nesigură.

Când pleacă, toţi se uită după ei. Se uită la mersul sigur pe el al lui Clemens. La fundul mic şi ferm al lui BH, care se mişcă în blugii de marcă. La mâna lui Clemens, care-i arde o palmă. Ştie bine că toate privirile din încăpere îl urmăresc.

Mă uit la noua mea colegă.

Deh, de-acum faci şi tu parte din familie…

Mă cercetează cu privirea. Chiar ar trebui să meargă la coafor. Şi la cumpărături. Şi ar putea să deschidă gura. Dar nu face nimic din toate astea. În schimb, se uită la mine cu ochii nemişcaţi.

— Dacă eşti pantomimă, tre' să te omor.

Dă din cap, se întoarce la locul ei şi se aşază. Nimic nu-i mai mişto decât să faci rapid cunoştinţă cu o femeie. Mai stau o clipă ca prostul pe-acolo, după care mă aşez şi eu.

Este chemat Kohl. Agentul lui nu mai e lângă el. Kohl pare singur şi pierdut în momentul în care porneşte, cu umerii căzuţi, să treacă prin probabil al o sutălea *casting* al său. Apoi sunt chemaţi câţiva puşti. Apoi noua mea colegă. Sala de aşteptare se goleşte, iar cei câţiva cărora li se spune să aştepte până la sfârşit fac pe loc infarct. Se bâţâie şi se încurajează de parcă ar fi o chestiune pe viaţă şi pe moarte. Eu unul, de la un moment dat încolo, am încetat să mă mai bucur aşa. Poate că ar trebui să reînvăţ.

Patru ore mai târziu sunt prea beat. Barul de la hotel e plin şi zgomotos. A treia vodcă îmi arde pipota, dar mai am nevoie de câţiva litri ca să uit de *casting*. Numai unul dintre juraţi părea interesat de ce-am prezentat, şi acela nu a fost agentul meu. Clemens a butonat tot timpul pe Blackberry şi nu şi-a ridicat privirea decât o singură dată, ca să-mi facă cu ochiul. Unul dintre redactorii postului nu s-a lăsat nici el deranjat de prezenţa mea, făcea desene în caiet. Cel de lângă el îmi urmărea evoluţia fără să dea niciun semn cu privire la ceea ce simte,

iar BH se holba la pantofii mei şi zâmbea de parcă ar fi ştiut ceva, până când, la un moment dat, am început să mă întreb oare ce-o şti. Eram nesigur şi bâjbâiam prin text, dar în afară de agentul lui Kohl, care se uita atent, dând din cap şi luându-şi notiţe, nimeni altcineva nu părea că s-a prins sau măcar că ar fi interesat. În afară de asta, m-am calificat pentru calificări, care or să aibă loc luni.

De Rosemnontag[12].

În Köln.

Live.

În faţa a o mie de carnavalişti.

Nu ajută nici măcar faptul că o să primesc un onorariu bun. Nu ajută nici faptul că o să apar la tv, deci o să am încă o casetă demo şi o grămadă de publicitate.

O nouă etapă în cariera mea.

Mai cer ospătăriţei o dublă. Lângă ieşire, domnul Schunemann încearcă să-l liniştească pe protejatul său, care, săracul, s-a calificat şi el. La cât de nesigur e pe el, ar trebui să se simtă chiar şi mai nasol decât mine. Eu măcar ştiu că victoria mea a fost cumpărată. Ceea ce nu ştiu este de ce. Am crezut că vrea să mă dea gata, şi uite că m-a scos la înaintare. Sau poate că speră că la ameninţarea carnavalului o să fug, speriat? Speranţa nu e tocmai neîndreptăţită. Mi s-a întâmplat să fac lucruri de care nu sunt mândru. O apariţie la carnaval ar fi un nou nivel.

Vine băutura. O dau peste cap, o comand imediat pe următoarea, iar ospătăriţa îmi reproşează că de ce n-am spus de la început că vreau mai mult. Înainte să pot să-i răspund, apare BH lângă mine, la bar. Îşi comandă un Pellegrino, dă din cap şi mă priveşte cu ochii ei căprui.

— Felicitări.

Caut, de pomană, o urmă de sarcasm în privirea ei.

— Mersi.

— Ai fost bun. Dă uşor din cap, fără să mă scape din ochi. Nu eşti chiar de top, dar ai un bonus pentru simpatie. Oamenii te plac.

Dau din cap.

---

[12] Lunea de dinaintea Lăsatei Secului (Miercurea Cenuşii, la catolici). Este apogeul Carnavalului.

— Poate pentru că sunt imigrant. Ştii, danezul cel haios loveşte năprasnic.

Buzele devin din nou batjocoritoare.

— Tot mai eşti supărat pe regulile jocului? Ar trebui să fii recunoscător. Un nume ca asta are o uriaşă valoare pentru că e uşor de reţinut.

Dau din umeri.

Publicul meu de abia dacă-şi mai recunoaşte copiii.

Dă din cap, gânditoare.

— Chiar e aşa de mare vârsta medie de pe barcă?

Iarăşi amuţesc. Oare BH chiar mi-a urmărit cariera?

— Vapor, da. Am anumite poante pe care le las deoparte pentru că îmi e frică să nu le plesnească cine ştie ce vinişoare.

Râde. Şi ştie s-o facă. Cu ochii închişi. Şi gura larg deschisă. Cu dinţii aceia frumoşi. Şi părul plin. Şi corpul mlădios, care vorbeşte ca pentru sine, în timp ce capul e aruncat spre ceafă, ca s-o poţi observa neobservat. E-adevărat că pozează, dar are efect. Ar fi perfectă ca să-mi testez echipamentul. Dacă aş fi băut mai mult. Şi dacă libidoul ar putea, la fel de uşor ca altă dată, să decupleze raţiunea.

Vin băuturile. Ospătăriţa pune apa în faţa lui BH şi-o priveşte de parcă ar fi Dumnezeu pogorât din ceruri. Se sprijină pe spate şi se lasă citită, ca o carte. Mulţumeşte prietenoasă pentru apă. După o ultimă privire extaziată, ospătăriţa se cară, plutind în al nouălea cer.

BH ciocneşte cu mine.

— Pentru o *corporate identity* clasa întâi, spune ea, ridicând sticla, în care de-abia dacă e un pic mai multă băutură decât în paharul meu.

Bem pentru un nume bun, uşor de reţinut. Cum ar fi BH. Scurt. Pregnant. Revista *Stern* a făcut deja din el *der blonde Hohl*[13]. Or ea numai proastă nu este. S-a poziţionat exact acolo unde şi-a propus acum nouă ani, atunci când s-a mutat de la ţară în satul global şi şi-a tras, trăgându-şi-o, primul job în mass-media.

— Gândeşte-te la Mario Barth[14], zice ea brusc.

---

[13] Marele gol

[14] Comic german, autor şi protagonist al unui spectacol cu titlul Bărbaţii sunt porci, dar şi femeile sunt la fel. Discul cu înregistrarea spectacolului s-a vândut în peste 3,5 milioane de exemplare.

— Ok, spun eu.

Dă din cap.

— Ani în şir a purtat un tricou galben. Sau Mittermeier[15], care purta pe atunci o cămaşă albastră şi şapcă de baseball. Sau Ingo Appelt[16] şi fututul. Toate astea sunt *icon*-uri pe care le ţii minte.

Dau din cap. Mamăăă, oare îmi merge chiar aşa rău încât BH se simte obligată să-mi acorde consiliere? Sau vrea să mă ajute? Dumnezeule. Ultima dată când ne-am văzut, a încercat să mă şantajeze. Şi atunci parcă mi s-a părut mai puţin penibil.

— Unii plătesc bani grei pentru o *corporate identity*, pe când tu o ai gratis. Nu pricep… Pur şi simplu nu înţeleg de ce nu te foloseşti de ea.

Strâng din ochi.

— La o adică, crezi că dacă aş înjura în daneză când fac numărul meu cu scaunul, mă scot?

Nu râde şi-mi aruncă iarăşi privirea aceea.

— Acum n-o lua ca pe un reproş, dar te-ai întrebat vreodată cum de au făcut toţi carieră, numai tu nu?

— Huh. Şi eu care credeam că am făcut carieră.

Colţurile gurii se trag iarăşi în acea expresie batjocoritoare.

— În comparaţie cu cine? aruncă ea, uitându-se prin sală. Doar ştii bine de unde am venit şi unde am ajuns. Şi nu ştiu decât să arăt bine şi din astea… Face o mişcare imprecisă cu mâna, arătând spre corpul ei. Ia zi, cât crezi că am dat pe bluză şi pe pantaloni? Se gândeşte un pic, apoi fruntea i se netezeşte la loc.

— Cât crezi că a costat acest *outfit*? se corectează ea.

— Mult? propun eu, fără să mă uit în jos.

— Foarte mult. Dă din cap şi arată spre mine. Iar acum, uită-te la tine.

Mă uit la mine. La haina mea maro. La cămaşa mea maro, cu linii albastre, decente. La cizmele mele italieneşti, deschise la culoare. Mi se pare că arată chiar mişto. Poate mi se pare.

Mă uit iarăşi la ea.

---

[15] Michael Mittermeir este un comic german şi autor al unei cercetări academice în americanistică despre stand-up comedy. în numerele sale introduce adesea elemente de cabaret.

[16] Celebru cabaretist şi comic german, cunoscut pentru poantele despre sex.

— Şi?

Mă cercetează cu privirea, încercând să afle dacă vorbesc pe bune, apoi buzele ei iar încep să mă batjocorească.

— Haina asta o aveai pe tine şi în seara în care am făcut cunoştinţă.

Să dai la buci, beat fiind, n-aş spune că e acelaşi lucru cu a face cunoştinţă, dar Ok, se pare că haina îl face în continuare pe om. Întrebarea care se pune e ce vrea de la mine. De atunci n-am mai vorbit deloc şi acum, brusc, vrea să-mi salveze cariera?

Se uită în continuare la mine.

— Erai bun şi uite unde ai aterizat. În provincie. Şi ştii de ce?

Face o pauză de suspans. Din gura ei, *provincie* sună *ca frontul de Est*, dar acum chiar că sunt curios ce urmează, aşa că mă mulţumesc să dau din cap. Ochii se îngustează în momentul în care deschide gura ca să-mi spună adevărul ei.

— Pentru că tu nu eşti pregătit să faci ceea ce trebuie să faci pentru a avea succes.

Mă holbez la ea. Îmi stau pe limbă între zece şi patruzeci de comentarii incorecte politic în legătură cu ce a fost ea pregătită să facă pentru a avea succes.

— Ai dreptate, îi spun.

Dă din cap, ia paharul meu, pescuieşte de-acolo un cub de gheaţă *şi* şi-l împinge între buze. Când o vezi ce face, nu poţi să te gândeşti decât la un singur lucru. Gheaţa îi pârâie între dinţi, amintindu-mi cam ce-ar putea păţi cineva care-i cade în plasă. Atunci, pe mine m-a ales dinadins. Am băut prea mult la o gală de decernare de premii pentru *comedy*. Ea se tot băga pe mine, voia mereu să danseze, aducea mereu provizii de la bar, iar apoi, seara, a venit cu mine la hotel, deşi n-avea cameră acolo. Probabil că aşa făceau şi balenierele ca să-şi recruteze echipajul. De dimineaţă, când ne-am trezit, m-a luat cu binişorul şi m-a întrebat despre viitorul nostru. Voia s-o introduc în lumea tv; m-am introdus în ea, ea s-a introdus în mine.

1 Am explicat că am o relaţie stabilă. M-a privit concentrată şi apoi, încă fără ironie, a dat din cap şi mi-a propus un alt *deal*: dacă-i obţineam un bilet de intrare la gala premiilor de televiziune, nimeni n-o să afle despre noi doi. Despre ea şi despre mine. Nu m-am îndoit nicio clipă că n-ar fi pe bune, şi nici nu vreau să mă gândesc câte uşi i s-au deschis în acest fel. Cheia succesului ei.

— Știi ce ar fi bine? zice ea.

Dau din cap. Să nu fi devenit astăzi *single*. Să nu fi apărut, azi, pe scenă. Să n-o fi întâlnit azi pe BH, cu chef de pulă. Să n-o fi întâlnit, atunci, cu chef de pulă.

— Să intri pe scenă îmbrăcat într-un drapel danez. Și să-ți începi fiecare număr cu „Danezii nu mint". Așa ceva se întipărește în mintea oamenilor. Acum, pe bune, câți danezi din Germania fac *comedy*?

— Bineînțeles, nu chiar în drapel, ci numai în acele culori, se corectează ea. Oamenii or să se prindă că ești tu. Dacă oamenii se gândesc la tine când văd drapelul danez, atunci te-ai scos.

Înainte să-mi vină în minte vreo replică, apare lângă ea un reprezentant al presei și-o ia în primire. Îmi aruncă o privire curioasă. Fac un semn cu mâna, ca și cum aș fi descoperit pe cineva prin mulțime și mă cărăbănesc. Evit zona lui Clemens și mă duc spre Kohl și agentul său. Îl sfătuiesc pe Kohl să nu-și facă reproșuri în ceea ce privește calificarea, se mai întâmplă și din astea. Nu râde. Îi mulțumesc domnului Scheunemann că și-a dat silința să pară interesat deși jocurile fuseseră făcute în avans. Domnul Scheunemann mă asigură că nimeni n-a făcut niciun joc cu el și-mi urează o seară frumoasă. Asta ar trebui să fac și eu. Dar acasă mă așteaptă un pat gol, și nu mă simt suficient de pregătit pentru prima noapte singur. Uite încă o chestie pe care i-am reproșat-o adesea lui Tess: unul dintre lucrurile de bază într-o relație e să fii lângă partener în momentul în care acesta e într-o situație nasoală, nu? Și în ultimii ani, când situația nasoală a atins apogeul, ea a fost mai mereu plecată. Sau îmi merge mai bine de când nu mai e cu mine? Și, în acest caz, ce se va întâmpla acum, că a plecat de tot? *Hello*! *Ești la bar și vrei să te îmbeți*. *Dar nu ești beat*. *Definește-ți poziția față de misiune*.

Descopăr un colț liniștit la capătul tejghelei, mă așez și ridic un deget. Ospătărița se împleticește să mă servească. Acum, că s-a prins că o cunosc pe BH, mă găsește simpatic și mă servește cu un zâmbet supus. Trag o dușcă bună și las privirea să mi se scurgă prin încăpere. Clemens e asaltat de comedianți. Printre ei, Grandiosul, care mai-mai că stă capră. Chiar și numai după poziția corpului îți dai seama cât e de pupincurist. Interesant ce-o să devină ăștia. Și ce-o să ajung eu? Cât de departe sunt dispus să merg pentru a mă opri din declin sau măcar să-l încetinesc? O poantă de carnaval? Ok. Atotputernicule…

Dau restul de băutură peste cap și ridic un deget. Ospătărița nu

mă scapă din ochi, îmi face semn că a înţeles şi-mi zâmbeşte cu toţi dinţii. À-propos: mi se pare că mulţi de pe aici au consumat gaz ilariant. E o zonă fără costum, dar masca rămâne mereu pe figură. Chiar că trebuie să plec. Dar unde? în China? Acolo probabil că e chiar totuna dacă ştiu sau nu textul. Le citesc drepturile omului şi-or să se prăpădească de râs. Năsosul cel haios.

Cineva se aşază la bar, lângă mine. Trag cu ochiul. E noua mea colegă, care s-a calificat, şi ea.

— Ah, ce bine e să văd o faţă neschimonosită. Vrei să bei ceva?

Dă din cap.

— Ce nu-i în regulă cu el?

Pentru o clipă mi se pare că se referă la mine, la persoana a treia. Poate pentru că locuiesc de prea multă vreme vizavi de clinică. Apoi, urmărind privirea ei, dau de Clemens.

— Îmi face avansuri.

Avansuri.

— Simte-te răsfăţată. Mie nu mi-a făcut, şi hei, suntem în Köln.

Nu râde. În schimb, îşi întoarce faţa spre mine şi mă cercetează cu privirea.

— Mi-a spus că ai avea o sală a ta, pentru repetiţii. Ai un loc şi pentru mine? Aş vrea să repet, dar nu prea cunosc locurile de aici.

Îmi spune că e de trei săptămâni în oraş, că mai are, pentru încă o săptămână, o cameră într-o locuinţă comună, închiriată prin centrala tic închiriere a locuinţelor, şi că vrea să aştepte să vadă cum evoluează lucrurile până să-şi caute altceva. Îi dau adresa mea. Mă întreabă dacă se poate luni. Îi răspund că da. Dă din cap şi pleacă. Mă uit după ea. Ciudată fată. Sunt curios cum o s-o pună Clemens pe piaţă.

Ospătăriţa îmi aduce băutura şi demonstrează încă o dată că n-are niciun rest de mâncare în spaţiile interdentare. Cum să ajungă acolo? Dacă e să ne luăm după coaste, pare că n-a mai primit nimic de mâncare de săptămâni bune. Poate că ar trebui să le trimit o anonimă celor de la organizaţia împotriva foametei mondiale.

Cred că trebuie să mă fi uitat prea mult la ea, căci la un moment dat închide pleoapa stângă, ridică colţul drept al gurii şi sprânceana dreaptă. Aşa înţepeneşte şi se uită la mine ca Jack Nicholson după accidentul cu acid din „Batman”. La un moment dat îmi dau seama că ar vrea să pară sexi. Doamne, niciodată n-am înţeles bulănelile gen MTV. Oare ce le-o face pe femei să creadă că sunt mai atrăgătoare dacă

îşi arată oricărui străin măselele de minte, sfârcurile şi buricul, şi se îmbracă precum târfele? Moartea pasiunii. Hmm. Dar poate că-s eu de modă veche. Când se cară, mă surprind uitându-mă la curul ei. Bucile ei întărite în sala de fitness mai relativizează un pic sentimentul meu de vexare morală. Dacă o mai frec mult pe aici, nu mai garantez nimic. Chiar că trebuie să mă car. Exact. Marfă. Să-mi amintească cineva să nu mă mai despart niciodată în timpul carnavalului. Toţi se distrează de minune şi acasă nu e nimeni. Frauke e cu bulangiul ei, iar Arne, niciodată n-am ştiut ce face el la carnaval, dar în orice caz, n-o arde pe acasă. Iar eu o frec pe aici şi mă simt de căcat. Aşa cum se întâmplă de fiecare dată când stau prea mult cu Tess, m-am obişnuit să nu mai fiu singur. Ca de obicei, când pleacă, mai stau câteva zile prins în corzi până îmi revin. Toate astea au un sfârşit. Doamne ajută. Nu? Ba da. Marfă.

Patru pahare mai târziu am reuşit. Sunt beat. Tot nu m-am obişnuit cu ideea patului gol, dar nici să mai rămân nu se poate, căci într-un colţ se dansează, iar pentru dansatori e important cum arăţi şi cum pari. E ciocnirea stilurilor.

Când o iau spre ieşire, Clemens îmi face semn să vin la el. Îi fac semn că trebuie să merg la toaletă, îl salut din mers şi ies afară, în libertate. Care astăzi înseamnă chiciură, polei şi carnavalişti care se revarsă din sala festivă de alături. Ploaia rece ca gheaţa îmi aminteşte ce idee tâmpită e să pleci de acasă fără palton de iarnă, căciulă şi mănuşi. În aceeaşi secundă trece un taxi, virează cu precauţie, şi-o ia spre sala de festivităţi. Ies pe carosabil şi-i fac un semn cu o hârtie de douăzeci. Ideea e bună. Păcat că au avut-o încă douăzeci de măscărici.

Nişte beţivani încing un caft lângă gard. Cât timp se înghiontesc, alţii intră în taxi şi pleacă. Fraierii continuă să se caftească, în jurul lor e plin de măscărici care cântă. De fapt, dacă n-ar fi aşa cald, ar fi chiar un moment ca lumea. Mişto idee, să pui carnavalul în plină iarnă. Vreau să zic: cine ar avea de comentat dacă s-ar sărbători, ca la Rio, la treizeci de grade? Păi, ai putea să te arunci în iarbă şi să te culci, în loc să cauţi un blestemat de taxi la minus o sută.

Din toate părţile curg carnavalişti, se pare că în sala de festivităţi tocmai s-a spart petrecerea. După ce m-am uitat un pic la cât de mare e sala şi-am făcut nişte calcule, îmi bag mâinile la subraţ şi-mi încerc norocul pe centură. Pe străzi trec, neobosite, grupuri-grupuleţe de mascaţi, care colindă din crâşmă în crâşmă. Mă târăsc până la strada

principală, acolo unde vreo zece costumaţi stau în intersecţie ca să prindă eventualele taxiuri care trec pe acolo. Dumnezeule, o să îngheţ în mijlocul carnavalului. Sau, şi mai rău, o să mă ia ameţeala. Aşa că ori mă întorc la bordel, ori o iau la picior, spre casă, în speranţa că o să prind un taxi înainte să mor pe stradă. Alegerea nu e grea.

O jumătate de oră mai târziu am urechile congelate, dinţii îngheţaţi şi nasul paralizat. Tot ce nu am e un taxi, deşi au trecut vreo cincizeci pe lângă mine. Din câte se pare, nu au chef să ia pe careva de la jumătatea drumului. Poate că e şi din cauza gheţuşului, poate chiar frânează lângă mine şi apoi alunecă mai departe, până în oraş. Măscărici îmbrăcaţi gros trec, în goana bicicletei, pe lângă mine, şi-o iau obosiţi, spre casă sau, curioşi, spre oraş. Merg atent în direcţia Ehrenfeld, îmi ţin mâinile în faţa gurii şi suflu. Până şi aerul expirat e îngheţat. E frig!

Un semafor se face roşu. Mă opresc, căci în intersecţie patinează maşini. Pe cealaltă parte a străzii începe cartierul meu. O să mai îngheţ doar de vreo sută de ori şi ajung acasă. Ar trebui să monteze căbănuţe lângă semafoare. Şi să ofere ceaiuri calde. Sau să vândă paltoane groase. Sau ar trebui s-o iau din loc. Chiar dacă astăzi fiecare al doilea şofer e iresponsabil. Oare o să-mi dau seama dacă mă calcă vreo maşină?

Un biciclist se opreşte lângă mine şi se sprijină cu mâna de semafor. Poartă un palton gros de iarnă, o căciulă de iarnă şi mănuşi de iarnă. Poate îmi împrumută bicicleta lui sau paltonul dacă îi dau toţi banii pe care-i am la mine.

— Nu îţi e frig?

Îmi întorc uşor capul şi-l privesc, dar nu găsesc pe figura lui nicio urmă de răutate; dimpotrivă, pare chiar haios cu căciula aceea de blană trasă peste urechi.

— Dacă râd, îmi plesneşte faţa, îi răspund, fără să-mi mişc buzele.

Mă priveşte compătimitor.

— Ţi-au furat paltonul în cârciumă şi nu găseşti taxi?

— Cam aşa ceva.

— Nasol, zice el, dând din cap, în semn de aprobare. Nimic nu-i mai nasol decât să vrei să ajungi acasă şi să nu poţi să te mişti din loc. O dată, de revelion, am rămas înţepenit într-o cabană, la munte, în timp ce amicul meu se futea ca un raton băgat în priză.

— E bine de ştiut.

Semaforul arată acum verde. Mă pun în mişcare. El rămâne pe bicicletă, lângă mine.

— Dacă mai ai mult până acasă, poţi să vii să te încălzeşti la prietenul meu. Dă o petrecere. E chiar aici, în faţă.

Arată spre o casă, pe colţ. Mă uit la el. Dă din cap.

— Te agăţi şi tu de-un calorifer, bei ceva, şi când te mai încălzeşti, o iei din loc. Toată lumea face aşa la carnaval. Când se lasă frigu, oamenii merg şi ei undeva unde-i muzică la max… Dă din cap, demonstrativ… O să fie la max.

Nu e nevoie să sublinieze asta. Chiar şi de-aici se aude duduiala de la etajul întâi al casei de pe colţ. O versiune mult prea tare, mult prea zdruncinată a melodiei *Ei gehöhrt zu mir*[17], care face geamurile să zăngăne. Restul îl fac dansatorii care urlă extatic şi se bâţâie în faţa ferestrelor ca nişte epileptici în tunelul de vânt. Asta, dacă ăia chiar or fi dansatori. Ar putea la fel de bine să fie vaşnicii protagonişti ai inaugurării unei *dark room*.

— Deci, cum rămâne? Ai chef?

Chef. Haha. Mai arunc o privire în sus. Geamurile sunt fisurate şi urletele nu contenesc. Care ar fi şansa să nu nimeresc la o petrecere de poponari cu clanţele mânjite cu untură?

— Aveţi şi femei, acolo sus?

Se uită dezgustat la mine.

— Normal că există şi femei. N-ai mai auzit de lesbienele bătăuşe?

Pentru o clipă mă priveşte dezarmat. Apoi nu se mai poate abţine să nu rânjească. Eşti poponarofob, sau ce?

— Încă nu.

Rânjeşte, se dă jos de pe bicicletă şi o împinge până în faţa intrării, acolo unde mai sunt duzini de biciclete legate una de cealaltă. Dacă nu intru urgent la căldură, prevăd amputări, şi dacă ceva e sigur, e că acolo sus o să fie cald.

— Ok, doar cât să mă dezmorţesc.

— Eşti curajos, îmi răspunde el, şi-şi leagă bicicleta.

---

[17] Er gehöhrt zu mir („E al meu”) e titlul unui şlagăr din anii ’80 care a consacrat-o pe cantăreaţa de muzică uşoară Marianne Rosenberg.

Îl urmez în holul de intrare şi apoi în sus, pe scări. Pe măsură ce urcăm, muzica e tot mai tare, iar urletele se înteţesc. Pe la jumătatea drumului trecem pe lângă doi invitaţi la petrecere care s-au aşezat pe trepte. Primul e foarte păros, poartă un costum sumar de sado-maso şi plânge. Lângă el stă un şeic. Care i-a trecut ursuleţului sado-maso mâna după umeri şi încearcă să îl consoleze.

Ne oprim în faţa unei uşi de lemn cu geamuri de sticlă. Încerc să memorez numele de pe sonerie, în caz că va trebui să revin aici cu Arne ca să mă răzbun. Înainte ca salvatorul meu să deschidă uşa, îmi aruncă o privire peste umăr.

— Ţine-te bine.

— Ai vrea tu.

Rânjeşte şi împinge uşa. În sfârşit, infernul carnavalului se revarsă peste mine. Polca se întinde prin toată casa şi e doar un piculeţ cam ISTERICĂ. Îngeraşi masculini care urlă. Fufe masculine care urlă. Poliţiste masculine care urlă. *Cow-boys*, felurite figuri sado-maso, tipi îmbrăcaţi la patru ace, în fine, toţi şi-au tras pe ei cele mai nefolositoare chestii şi urlă de parcă ar fugi de nişte piranha. Condensul se scurge pe geamuri în jos, iar staţia sună de parcă ar fi Lemmy[18] la dentist. Îl urmez pe salvatorul meu la dreapta, prin mulţime, trec pe lângă două camere cu uşile – doamne ajută – închise, apoi printr-un gang lung, care-o coteşte la stânga, ies pe-o uşă în afara locuinţei, intru, din holul casei, într-un alt apartament, trec printr-o încăpere lungă până când, în cele din urmă, o luăm la stânga şi ajungem într-o bucătărie uriaşă, unde volumul muzicii e suficient de redus cât să reuşim să ne înţelegem cât de cât. În bucătărie se înghesuie vreo doisprezece bărbaţi. Stau în picioare sau pe scaune, beau şi vorbesc. Sunt două canapele şi mai multe fotolii vechi care par să aibă parte, pe timp de vară, de ieşiri la iarbă verde. O oază în mijlocul iernii grele.

— Fă-te comod.

— Mulţumesc.

Deschide un dulap, scoate un pahar, merge la frigider şi scormoneşte. Dau din cap către mulţime, mă deschei la haină, mă duc

---

[18] Numele de scenă al lui Ian Fraser Kilmister, solist şi basist britanic, co-fondator al trupei heavy metal Motorhead.

la calorifer, mă abţin, cu greu, să nu-l pup, îmi pun mâinile sub fund şi mă aşez. Parcă m-aş aşeza pe obiecte străine.

Geamul mare al bucătăriei dă spre curtea interioară şi spre casa de vizavi. Acolo, un etaj mai sus, se dă o petrecere. Câţiva oameni stau la geam şi se uită, în jos, la noi. Câţiva îmi fac semn cu mâna. Le fac şi eu semn.

Salvatorul meu se întoarce şi-mi pune un pahar în mână. Droguri *on the rocks*? Miros conţinutul şi nu simt nimic. Se pare că până şi simţul olfactiv mi-a îngheţat.

— Ce e asta?

— E ca să te încălzeşti în interior, spune el, şi-mi pune o mână pe umăr. Sebastián. Dar prietenii îmi spun Tricksi.

Tricksi.

— Bună, Sebastián. Lasse. Mersi. Pe bune, e foarte drăguţ din partea ta.

— E de la sine înţeles, spune el, şi-mi surâde într-un fel în care chiar nu-s obişnuit să îmi zâmbească vreun bărbat. Încălzeşte-te, şi apoi dansăm un pic.

— Eh, mai vedem.

— Eşti curajos, zâmbeşte el. Aloha! mai spune, şi dispare iarăşi în gang.

— Aloha, răspund, automat, cei din bucătărie, fără să-şi întrerupă discuţiile.

Pun paharul pe pervaz şi iau în vizor bufetul. Masa arată de parcă ar fi participat la concursul cea mai curată masă de party a anului. Fiecare castron cu lingura lui. Nu s-a scurs nimic pe lângă. Niciun muc de ţigară storcit prin farfurii. Un snop de şerveţele, la capătul mesei, completează tabloul. Dar nu sunt de mare ajutor, pentru că nu mai e nimic de mâncare. Pe masa de lucru e un fierbător, iar pe scândura de lângă aragaz descopăr nişte pliculeţe de ceai. Ah, dacă aş mai găsi şi… acolo, sub scândură, stau agăţate nişte cești curate. Deschid fierbătorul şi arunc o privire înăuntru. E plin. Îl pun pe suport, îi dau drumul, iau o ceaşcă, descopăr chiar şi nişte zahăr candel, arunc câteva bucăţele în ceaşcă, tom un pic de lapte şi aştept să se fiarbă apa aproape la fel de febril cum aştept şi etapele montane de la Tour de France.

— E destulă apă pentru două cești? întreabă o voce feminină, întorc capul. Lângă mine, un iepuraş. Din gura ei răsar doi incisivi falşi.

Arată dulce. Mai culeg o ceaşcă din cârlig.

— Lapte? Zahăr?

Dă din cap. Mă holbez la costumul ei. Poate reuşesc să-l şparlesc, ca să rezist mai bine pe drumul spre casă. Dar ce spun eu, cu chestia asta cred că poţi să dormi chiar şi sub un pod şi tot nu îngheţi.

Se uită la mine şi dă din cap.

— Eşti hetero.

— Scuze, n-am vrut să te dezbrac din priviri, doar că, mă rog, costumul tău mi se pare că-i aşa de cald, iar eu muream de frig, aşa că m-am gândit că e mişto că ai costumul ăsta călduros.

Nenicule, spun numai aberaţii.

Se uită cu atenţie la mine.

— Cu cine eşti aici?

— Sebastián.

Ochii îi clipesc un pic spre colţul vesel şi se întorc, fără rezultat, spre mine.

— Tricksi, completez.

— Ah, aprobă ea, nici măcar nu l-am văzut venind.

— Eşti femeie, aşa-i? glumesc eu, şi încasez imediat o privire de la un cuplu de lângă noi, care se ţine de mânuţă. Cu cine eşti aici?

— Îmi vizitez fostul colocatar. Dar el stă numai acolo, pe casa scării, şi boceşte.

— În cazul ăsta, cred că l-am cunoscut deja. Dar ce-a păţit?

— E o cioacă. Întotdeauna se găseşte cineva care să-l consoleze.

— Poate chiar are ceva pe bune.

— Cine n-are.

Pentru prima oară, de la micul dejun, simt ceva cald în mine. Începe undeva, prin stomac, urcă în sus şi-mi explodează în faţă. Iepuraşul se uită la mine, începe să zâmbească şi-şi scoate incisivii falşi.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic. Doar că am avut o zi ciudată.

— Cum aşa?

Mă întind după fierbător.

— Ştii, apa de ceai nu trebuie să fiarbă de-a binelea, îi explic, e mai bine dacă o iei fix înainte să atingă punctul de fierbere; numai aşa ceaiul va putea împrăştia cel mai bine aroma. Umplu ceştile cu apă fierbinte. N-am citit nicio demonstraţie ştiinţifică a teoriei, dar poţi

să-ţi dai seama de asta gustând. La fel de important e diametrul ceştii. Deschiderea reglează acţiunea dintre temperatură şi aromă. Şi asta ar trebui cercetat.

— Bine, lasă, râde ea, chiar nu e nevoie să vorbim despre asta. Las fierbătorul jos, îi întind ceaşca, o iau pe a mea, şi mă sprijin din nou de calorifer. Se aşază şi ea lângă mine.

— Nu ţi-e cald?

— Mona.

— Lasse. Nu ţi-e cald, Mona?

Dă din cap.

— Ba da, dar ce să fac? Sub asta n-am decât chiloţii.

— Şi crezi că interesează pe cineva de-aici chestia asta? înainte să-mi poată răspunde, în sala de dans tocmai se termină o piesă. Se produce o scurtă pauză. Apoi începe piesa următoare. După nici patru şaisprezecimi, toţi cei din bucătărie sar în sus, chiuind, cu mâinile ridicate. Îmi vărs nişte ceai fierbinte pe pantaloni. După o altă secundă, toţi cei prezenţi se înghesuie spre ieşirea din bucătărie. Pentru un moment se blochează, apoi barajul se destramă, şi dispar cu toţii. În afară de Mona şi de mine, bucătăria e goală. Fac o grimasă.

— Gloria Gaynor? Iarăşi?

Râde.

— Băieţii sunt sensibili.

În cameră, corul urlă *I will Survive*; încep să sper că ziua ar putea avea un final fericit. Şi mai e ceva. Aici e subcultură de bun gust. E trash. E un potenţial rock'n'roll. Când mă gândesc că poate încă aş mai fi putut rămâne prin barul ăla de mutanţi… Dar nu, stau aici, cu un iepuraş drăguţ, şi-ncet-încet îmi simt picioarele.

Îi zâmbesc iepuraşului şi-i fac o invitaţie pe canapeaua părăsită. Se apleacă un pic, ceea ce face ca urechile să i se lase în faţă. Mamă, ce dulce e. O urmez, zâmbind, ne lăţim pe canapea, ne întindem picioarele şi sorbim din ceaiul fierbinte. Tăcem preţ de-un sfert de ceaşcă, ascultând cum, în camera de alături, se sărbătoreşte supravieţuirea. În cele din urmă, dau din cap, spre ea.

— Deci, Mona, cum stai cu dragostea?

Se uită, surprinsă, la mine. Apoi strânge din dinţi şi pleacă capul. Buzele încep să-i tremure. Îşi întoarce faţa şi-o acoperă cu mâna liberă. Stau şi-o ascult cum respiră din greu. Pentru o vreme respiră cu sincope, până când îşi revine în fire.

— Îmi pare rău.

— Nu ştii ce rău îmi pare mie, zice ea, sufocată. Urăsc femeile care bocesc pe la petreceri.

— Ce să-i faci, eu mă simt mai degrabă uşurat. Când toţi se distrează şi eşti singurul fără chef, te simţi cumva trădător.

O clipă nu spune nimic. Apoi trage de-o ureche şi se şterge cu ea la ochi şi pe obraji. Mă întind după şerveţele şi-i dau unul.

— Mulţumesc, zice ea. Îşi duce şerveţelul la nas, suflă tare şi se uită la mine, nesigură. I s-a scurs machiajul. Arată ca un raton.

— Tu ce-ai păţit?

Pentru o clipă, ezit. Căcat, să-i dau drumul.

— Acum douăsprezece ore s-a terminat relaţia mea care durează de mai bine de şapte ani. Acum trei ore am avut o evoluţie de căcat. Iar acum două ore am aflat că trebuie să apar, luni, la carnaval. În afară de asta, sunt aproape falit, am suferit degerături de gradul trei, iar pisica vecinului foloseşte curtea mea drept closet.

Îmi pune o mână pe braţ.

— Îmi pare rău pentru relaţia ta.

În ochii ei citesc o compasiune intensă. Pun pariu că şi ea trece prin ceva similar. Un val călduţ îmi trece prin piept. A fost o imensă uşurare să pot povesti cuiva despre asta. Respir adânc.

— Şi tu, Mona?

Îşi trage nasul.

— Mai bine nici nu încep, că s-ar putea ca şi mâine dimineaţă tot despre asta să vorbim.

În următoarea oră aflu totul despre Mona, veterinara însărcinată care, împreună cu fostul coleg de apartament, vizitează carnavalul ca să se poată gândi la altceva. În Dresda are, de cinci ani, o relaţie cu Thomas, care, de când cu ecografia, nu se mai atinge de ea pentru că trupul ei e de-acum templul fiului său. Îmi imaginam chestii mult mai nasoale şi chiar mă pregăteam să fac mişto de ea, dar încetul cu încetul mi-am dat seama de adevărata dimensiune a temerilor ei.

Locuinţă proprietate personală lângă socri, va trebui să se căsătorească religios şi să renunţe la job. Mulţi ar invidia-o, dar Mona nu e pregătită să fie mamă. Vrea să lucreze şi să călătorească, nu să renunţe, pentru următorii optsprezece ani, la aventuri, la sex şi la petreceri.

Cât vorbim, iarăşi se umple bucătăria, dar păstrăm distanţa.

Băieților nu le trebuie decât o secundă ca să vadă că un hetero stă lângă o tipă care tocmai a plâns, deci e cazul să ne ignore. Îmi place chestia asta. Un locșor liniștit în mijlocul haosului. O bancă pe locul de joacă pentru copii. Un șezlong pe plajă. O canapea, la bucătărie, la o petrecere. O conversație bună cu un om sociabil. Ziua mea ia o întorsătură neașteptată.

Bem ceai, rămânem la aceeași temă și când să mai ceară un șervețel, vine fostul ei coleg de apartament. Burta păroasă îi atârnă peste slipul mini, șeicul e agățat de el. Vede figura plânsă a Monei, îmi aruncă o privire tâmpă, se întoarce fără să scoată o vorbă și iese. Ne uităm după el.

— Poate s-a ofticat că îi furi cioaca.

Nu râde, în schimb, aruncă șervețelul mototolit pe masă, expiră acrul din plămâni, își ține gura și își coboară privirea în podea.

— Căcat, spune ea, și, pentru o clipă, pare că vrea s-o ia de la capăt.

Iarăși sunt traversat de acel val cald. Fiecare cu durerea lui. Pentru Mona, o sarcină care vine prea devreme, pentru mine, o despărțire amicală. Față de problemele mai existențiale, chestiile astea sunt ca niște tulburări *light*. Dar senzația e autentică. Autentică și grea.

O împing într-o parte.

— E destul de nasol să sari, la o petrecere gay, pe singurul hetero, doar ca să-i umpli curul de lacrimi; e penibil chiar și pentru un iepuraș.

Face o grimasă și-și ține urechile drepte.

— Încetează.

Îi apuc urechea stângă și o trag spre gură.

— Ba nu, dimpotrivă, de-abia acum începem, Mona din Dresda. Acum dansăm.

Chestia cu dansul a fost, teoretic, o idee bună ca s-o fac să se gândească la altceva, să se distreze și alea alea. Asta, dacă nu ar fi fost atât de incredibil de aglomerat, dacă muzica nu ar fi fost atât de incredibil de îngrozitoare și dacă oamenii nu ar fi fost atât de incredibil de dornici de pipăială. Pur și simplu nu sunt obișnuit să mă trezesc în fața mea cu tipi care-mi zâmbesc în felul ăsta și, pe deasupra, mă mai și pipăie. La mare căutare sunt talia, burta și fundul. Parcă aș fi la controlul corporal pe aeroport. Dacă bărbații hetero s-ar purta tot atât de nasol cu femeile, atunci statul ar trebui să le dea femeilor unul sau

două vauchere care să le permită să producă vătămări corporale fără să fie urmărite penal.

După nici două piese, faţa partenerei mele e inundată de sudoare. Bănuiesc că trupul ei e afundat în apă până la şolduri. Aşa că după încă o melodie se retrage la toaletă, probabil ca să-şi instaleze o drenă. Rămân în urma ei, singur şi expus privirilor. Se pare că l-am excitat în special pe un culturist tatuat în sfârcuri şi cine mai ştie pe unde. Se holbează tâmp la mine, aşa cum leul se uită la un mieluşel, dar înainte ca el să sară la gâtul meu, apare Sebastián, mă apucă de mâini, şi le pune pe umeri şi începe să danseze. Mâinile lui încep imediat programul de talie-piept-fund.

— Ia mâinile.

Râde.

— E carnaval.

— Asta nu-i un motiv să ne luăm la bătaie, nu?

Râde din nou, dar măcar mâinile i se opresc pe turul pantalonilor.

— Îţi place aici, la noi?

— E cald şi bine. Ia-ţi mâinile!

Mai râde odată, dar îmi dă drumul. În acelaşi moment începe un tehno-remix după Barbara Streisand, şi toţi sar în sus. Cincizeci de lipi îmbrăcaţi prost sau de abia îmbrăcaţi urlă *People who need people*. Cred că nici la Omega Beach n-a fost mai tare.

Când se pune de următoarele polci, mă retrag rapid într-un colţ, lângă geam, unde aerul e ceva mai oxigenat. Carnaval, polci, bărbaţi dezbrăcaţi – nimic din toate astea nu mă încântă neapărat, dar oricât de beţi, drogaţi sau excitaţi ar fi ăştia, nu simt nici cea mai vagă urmă de agresiune, nici măcar la tipii îmbrăcaţi în jachete de piele. Ăsta e unul dintre lucrurile care-mi plac la poponari, dar pe care chiar nu le pricep: unde-şi bagă ăştia agresivitatea? Ok, hai că nu trebuie să fim chiar atât de precişi.

Nu cred că are vreo legătură cu sexul. Dacă sexul te face într-adevăr mai calm, atunci şi heterosexualii ar trebui să fie calmi, căci şi ei au parte de sex. Asta, dacă nu sunt într-o relaţie stabilă, de lungă durată. Hm. Asta să fie? Oare promiscuitatea te calmează automat? Sau dacă faci sex cu un tip te calmezi altfel decât cu o femeie? Poate că n-ar trebui să-mi pun această problemă la o petrecere de poponari. Cu atât mai puţin n-ar trebui s-o fac, cu cât *karma* mea e sub influenţa

abstinenţei sexuale. Ursuleţul sado-maso al Monei şi-a îngropat limba adânc în gura şeicului şi i-a cuprins cu labele bustul subţire. Se uită la mine ca la o prospătură în duşul de la pârnaie.

Ajutor!

Iepuraşul meu se întoarce şi le aruncă celor doi o privire.

— La noapte o să trebuiască să dorm în aceeaşi cameră cu ăştia doi, suspină ea şi-mi pune un pahar în mână.

— Poate termină până atunci.

Îmi aruncă o privire de cunoscătoare şi dă paharul peste cap.

— Acum e rândul tău.

— Crezi că e în regulă dacă bei, de vreme ce eşti însărcinată?

Suspină.

— Ultimul carnaval. Ultimul viciu. Ultima clipă de viaţă adevărată pentru următorii optsprezece ani. Şi-acu' mă iei cu din astea…

— Hei, gata, m-am cărat.

Golesc paharul, evit nişte polci, mă strecor neobservat pe lângă culturist şi ies pe balcon. O mie de sticle, totul la alegere. Pentru o clipă mă bucur de răcoare şi de aerul proaspăt aferent, dar înainte să apuc să mixez două votca-o, îmi tremură iarăşi genunchii. Pentru bebeluşul Monei mixez o ediţie mult mai apoasă a cocktailului meu şi mă înghesui repejor înăuntru. Pe drumul de întoarcere caut baia, care, evident, nu se încuie. Pe vremuri aşa ceva mi se părea dovadă de isteţime. E mult de-atunci. În încercarea de a mă pişa fără să las clanţa din mână şi fără să dau pe jos îmi sucesc umerii, şi când, în cele din urmă, reuşesc, răsuflu uşurat. Ar fi fost un coşmar de nedescris să fiu prins asupra faptului de un culturist pişăcios. Când intru din nou în încăpere, compensez din fund ceea ce mâinile mele ocupate nu pot face. Pas cu pas, avansez prin mulţime. Ajung, în sfârşit, la Mona, care şi-a descheiat fermoarul de sus şi se aerisește la fereastră. Partea cu capul şi cu urechile îi atârnă la ceafă, iar ea îşi scutură părul asudat.

— Bună, iepure.

Se îndreaptă din şale. Costumul i se mai deschide un pic, ceea ce face să i se vadă baza sânilor. Pielea îi străluceşte, părul ud leoarcă i s-a lipit de faţă, arată de parcă tocmai ar fi traversat Canalul Mânecii, îi întind unul dintre pahare. Îl ia şi-l goleşte dintr-o înghiţitură.

— Ah, ştii ceva, ai dreptate. Mai bine mă dezbrac de tot, mai mult ca sigur că n-ar deranja pe nimeni. Adică, pe bune, uită-te un pic

aici.

Îi urmăresc privirea. Pe ringul de dans, două corpuri bine antrenate şi îmbrăcate sumar se pipăie. Amândoi poartă doar masca, tanga şi cizme. La fiecare mişcare se încordează anumiţi muşchi, în timp ce se ating şi se duelează cu limbile.

— Mega porno.

Chiuie şi nu-i scapă din ochi.

— Chiloţii ăştia tanga sunt super strâmţi. Oare ce-or face dacă… oh! Se holbează la ceea ce devine tot mai vizibil. Cei doi se vrăjesc în continuare şi par că se bucură de privirile aţintite asupra lor.

— Oricum, tocmai aveam de gând să plec, spun eu.

Râde şi se agaţă de mine fără să-şi ia ochii de la spectacol.

— Acum n-o să mă laşi singură aici, hai să mai bem una mică. Se agaţă cu privirea de *show-ul* live care se desfăşoară sub ochii noştri. Aşa cum era de aşteptat, şi celălalt se lasă contaminat de atmosfera prietenoasă. Mona strânge ochii şi se uită mai atentă. Se apleacă puţin şi am vedere liberă asupra sânilor ei. Frumoşi sâni. Observ efectul acestei priviri.

— Mişto exemplar, nu?

— Amândoi, spun eu, şi trag o duşcă din băutura mea. Cu această ocazie constat că, pe drum, am încurcat cumva paharele, căci în paharul meu pare să fi plouat două zile la rând. Cu toate astea, îl dau peste cap. Mona îmi întinde paharul gol fără să-şi întoarcă privirea de la *peep-show*. Îl iau, o pup pe obraz, mă înghesui prin mulţime, îi dau unui *cow-boy* ambele pahare goale şi ies pe uşă.

Capitolul 10

Lumină puternică. Pat cald. Nema corpuri calde. Înghit de câteva ori greaţa şi deschid ochii. Prin luminator se strecoară iarăşi lumina iernatecă. Îmi bubuie capul. Oare când o să mă învăţ minte? Carnaval călătorie în afara ţării. Nu-i musai să fie în Canare, acolo unde o ţăcănită din Köln oricum a înfiinţat o Asociaţie a Prietenilor Carnavalului. Nu. Poate la anul pe vremea asta aş putea s-o vizitez pe Tess. China e suficient de departe.

Hala îmi urează bun venit cu temperaturi scăzute şi punk la nivel maxim, ceea ce înseamnă că primul trezit a fost Arne. Cei doi colegi de apartament stau la masă, poartă pulovere groase, beau cafeaua corectă politic a lui Arne şi trăncănesc. Mă aşez, tremurând, lângă ei, şi-mi tom şi eu o ceaşcă.

— De ce e aşa de cald aici?

— Facem economie la curent, spune Frauke, fără să-şi întoarcă privirea de la Arne.

— Păi şi-atunci, de ce nu dăm şi muzica mai încet?

Îşi dă ochii peste cap, se înfige în micul-dejun şi-i face semn lui Arne să continue. Tocmai raportează despre ultimele acţiuni actuale ale Grupei de Acţiune, formată dintr-un soi de budişti militanţi. Ei cred în omenire şi în viitor şi fac ceea ce fiecare dintre noi ar trebui să facem – să ne angajăm în luptă. Organizează demonstraţii, strâng semnături şi transmit jurnaliştilor tot felul de informaţii obţinute pe căi nu tocmai curate despre găinăriile pe care le fac concernele în domeniul mediului. Subliniază mereu că acţionează fără violenţă. Cu excepţia cazurilor în care sunt provocaţi. Iar scurgerile de substanţe otrăvitoare în râurile Germaniei, locurile dejoacă pentru copii contaminate şi depozitele pentru deşeuri atomice sunt provocări.

Pun nişte brânză eco pe pâinea eco, îmi înec cafeaua din Nicaragua cu zahăr tos – ceea ce-mi atrage privirile piezişe ale lui Arne – şi ascult relatările de pe linia frontului. Weekendul trecut, în afară de faptul că a salvat mediul înconjurător, s-a jucat Gotcha. E un joc video gen Rambo în care trebuie să-i beleşti, cu ajutorul unor cartuşe colorate, pe alţi hezmetici. Ei numesc asta antrenament pentru supravieţuire. Arne îi spune pedagogie aplicată. Când încalecă un preşedinte de consiliu de administraţie pe care tocmai l-a prins în regulă şi-i spune „de-acum s-a terminat cu poluarea", pentru ca apoi să-l execute, asta probabil că n-o să producă efecte în economia mondială; dar într-o lume în care o primă ele un milion e cel mai mare rău care i s-ar putea întâmpla tipului respectiv, o secundă de neajutorate e o lecţie despre umilinţă şi efemer.

Ridic mâinile.

— Hei, aţi auzit şi voi asta?

Înclin capul şi ascult cu atenţie. Amândoi amuţesc. Arne se holbează la mine. Şi Frauke pune capul oblic. După o clipă, amândoi dau din cap.

— Ce e?

Mi se pare că chitaristul a mai învăţat un acord. Acuma-s trei.

Se strâmbă. Arne mă priveşte nemişcat.

— Şi acum, că v-am captat atenţia, îmi poate spune vreunul dintre voi ce se petrece? E iarnă. Afară e frig. Şi nu am chef să îngheţ şi

în casă.

— Dăm încălzirea cu cinci grade mai jos, spune Arne. Fiecare grad economiseşte circa şase la sută energie calorică. Asta înseamnă cu o treime mai puţin la factura pentru încălzire.

— Mişto chestie, pe bune. Mă bucur. Dar n-o să umblu prin casa mea cu pulovere groase. Şi nici nu am chef să beau bere caldă pentru că ridicaţi mereu temperatura frigiderului. Şi la ce bun că mai avem telecomenzi dacă închideţi mereu televizorul din modul *stand-by*? Încetaţi cu tâmpeniile astea.

Aşteaptă liniştit pentru ca apoi să-mi ignore obiecţia.

— Numai televizorul are un consum de 12 waţi pe an în mod *stand-by*. Dacă toată lumea şi-ar activa televizorul manual, capacitatea de funcţionare a centralelor nucleare ar putea fi redusă, lobby-ul atomic ar avea încasări mai mici şi ar tăia din şpăgile acordate politicienilor şi astfel ar creşte şansele să se investească în energii alternative.

Mă uit la el. Mă priveşte inexpresiv. Oftez.

— Vreau să nu mai experimentezi pe-aici cu ciuperci.

Asta măcar îl face să-şi încreţească fruntea.

— Aici chiar că nu e nimic experimental. Cu pastilele şi prafurile, într-adevăr, nu se ştie niciodată.

— Ah, tu chiar ştiai ce faci? Te-ai plimbat prin pădure, ai văzut nişte ciuperci şi te-ai gândit *wow*, dacă le iau, pot să scad fără probleme temperatura ambientală şi pot să scot şi becul din frigider? Şi mai important e – de când iei tu asemenea decizii de unul singur?

Oi fi şi tu un soi de dictator, sau cum?

Figura îi rămâne inexpresivă, dar se mai ridică cu un centimetru. Frauke se uită când la unul, când la celălalt, în timp ce-şi mai pregăteşte un al treilea mic dejun.

— Haideţi, băieţi, nu vă certaţi.

În camera de lucru sună telefonul. Frauke dă semne că ar vrea să se ridice, dar rămâne, totuşi, aşezată. Se declanşează robotul telefonic şi o aud pe soră-mea cum întreabă dacă sunt aici.

— Deşteapta de sor-ta, zice Frauke.

— Nu-i mai spune aşa şi dă naibii drumul la căldură, spun eu, şi-o iau spre birou, de unde se aude cum Sune întreabă, pentru a doua oară, dacă sunt acasă. Ridic receptorul.

— Aici sunt. Îţi era dor de mine?

— Far e rău. Înţelegi? Trebuie să vii imediat.

Dacă ar exista un campionat mondial al ipohondrilor, aş paria pe ea.

— Acum ce mai are? I-a crescut un coş? Vreo freză ciudată? Hiperhidroză?

Rosteşte numele spitalului din Copenhaga şi închide.

Capitolul 11

Excluderea e mai bună decât se crede. Aproape că uitasem ce nasol e la spital. Aerul, mirosul, sunetul, privirile duse, şi, peste toate, frica şi neajutorarea. Prea mulţi oameni singuri şi disperaţi. Îmi vine să sparg toate uşile şi toate gemurile şi să pun muzică la maximum. Însă alerg grăbit pe culoare, mă opresc în faţa unei uşi albe, respir adânc, împing uşa şi intru în cameră. Patru paturi, dintre care trei sunt ocupate. Pe unul dintre ele stă Far. Îmbrăcat. Lângă el e un doctor care arată de parcă tocmai ar fi venit de la facultate. Pe cealaltă parte a patului e Sune, care împachetează nişte lucruri şi se uită cu ură la doctor. Mică şi fragilă, Ebba e aşezată pe un scaun şi pare obosită.

Când mă aude intrând, Far se întoarce cu faţa lui ridată spre mine.

— Oh. Moartea. Aţi greşit camera. Salonul domnului ministru e vizavi.

Se întoarce iarăşi spre medicul stagiar. Le fac un semn cu mâna Sunei şi Ebbei. Ebba îşi ridică un pic mâna şi-mi zâmbeşte obosită. Medicul stagiar se pune iarăşi pe treabă şi încearcă să-i explice lui Far cât de dăunător este fumatul la vârsta lui şi pentru starea lui de sănătate. Nu e singurul care se lasă păcălit de tusea lui Far. Are boala vopsitorilor. După patruzeci de ani de stat cu nasul în solvenţi, tuşeşte atât de aprig, încât tuturor li se taie respiraţia. E o tuse ca o pânză udă de cort în bătaia vântului: aspră, lătrătoare, groaznică. De când mă ştiu, primul lucru pe care îl făcea Far de dimineaţă era să meargă la baie, să-şi pună un prosop pe cap şi să expectoreze toată mucoasa acumulată peste noapte. Poate de asta în fiecare dimineaţă aveam parte de muzică. În orice caz, tuşea asta îi duce pe mulţi cu gândul la un fumător înrăit, şi mulţi doctori s-au aventurat pe această pistă falsă. De fapt, singurul lucru bun în toată această poveste e că Far poate să fraierească pe câte unul. Aşa că stă cuminte pe patul de spital şi dă din cap, încurajându-l pe tânărul medic să continue. Ceilalţi doi pacienţi urmăresc spectacolul din paturile lor. Unul dintre ei chiar nu arată

bine deloc. Mă sprijin de perete şi aştept.

La un moment dat, Ebba scoate un sunet. Far îl întrerupe inimos pe medicul stagiar şi admite, ruşinat, că nu are cum să renunţe la fumat, de vreme ce a făcut-o deja acum treizeci şi nouă de ani. Medicul stagiar se uită la el şi realizează că în ultimele minute a fost dus de nas, ceea ce-l face să roşască. Se uită la cel care l-a fraierit şi părăseşte locul în care un muritor i-a zgâriat nimbul.

— De patruzeci de ani aceeaşi poantă. Nici măcar eu nu m-aş încumeta să fac asta.

Far se întoarce spre mine.

— Lucrurile bune trebuie păstrate.

Se uită la Ebba şi dă din urechi. Ea îi zâmbeşte. Mă aplec ca să-l îmbrăţişez. Miroase bine. Chiar şi aici.

— Arăţi obosit.

— Încearcă să dormi aici. Cineva a tuşit toată noaptea. Şi-apoi, mâncarea… încontinuu a trebuit să mă duc la budă. Aproape ca acasă.

Îi aruncă Ebbei o privire, dar ea nu reacţionează, aşa că îmi întinde mâna lui mare. Îl ridic, uşor, în picioare. În timp ce-şi ia rămas bun de la ceilalţi pacienţi, le îmbrăţişez pe Ebba şi pe Sune. Apoi părăsim camera bolnavă. Pe hol o iau pe Sune de braţ, îi las pe Far şi pe Ebba să se îndepărteze, iar noi rămânem un pic în urmă.

— Pe moarte, nu?

Se uită, nervoasă, la mine.

— A căzut în pivniţă, înţelegi?

— Cred că da. Şi? Care-i diagnosticul?

— Nimic.

Ridic o sprânceană.

— Ceva tot trebuie să fi spus medicii.

Dă din cap furioasă.

— Da. Că trebuie să aşteptăm analizele de laborator. Că nu se poate şti nimic fără rezultatele analizelor, iar rezultatele or să apară peste câteva zile. De fapt, până atunci ar fi trebuit să rămână aici, dar ştii cum e el.

Far ne aruncă o privire peste umăr.

— Puteţi să şoptiţi liniştiţi, nu mă deranjează. Pe bune. Împărţiţi-vă moştenirea.

— Care moştenire? Poantele tale vechi de patruzeci de ani?

Îşi încreţeşte fruntea şi se uită iarăşi în faţă. Sune dă din cap şi

se uită, gânditoare, la spatele lui.

— Ceva – ceva tot are el. De luni întregi e mereu obosit. Încă de vara trecută l-am văzut că mergea în spatele copacilor şi se făcea că-i taie, dar, de fapt, doar stătea şi se odihnea.

— Te-am auzit, strigă el. Am optzeci şi unu de ani. Să te văd pe tine ce-o să faci când vei ajunge la vârsta mea.

— Ai optzeci şi doi, iubire, îi spune Ebba.

— Iisuse!

Coboară vocea şi îi spune ceva. Ea râde şi-l ciupeşte de braţ în timp ce merg, încet, spre ieşire. Mergem pe urmele lor, cu jumătate de pas. Sune dă din cap, mai mult pentru sine.

— Ceva – ceva tot are el.

— Clar, îi spun. Ia zi-mi şi mie, tot ipohondru se cheamă că eşti dacă ai mereu impresia că altcineva e bolnav?

Îmi aruncă o privire şi poate are dreptate. Poate că dă tot acest spectacol doar ca să ne liniştească. Dacă e aşa, atunci într-adevăr e foarte bun. Îmi petrec braţul pe după umerii ei şi introduc arma multifuncţională a lui Far:

— Capul sus…

— Pentru că soarele străluceşte, murmură ea fără chef, aruncând o privire asupra micului ei ceas de mână, al cărui cadran e atât de zgâriat încât de-abia mai poţi vedea arătătoarele. E ceasul pe care i l-a dăruit primul ei prieten, acum treizeci de ani. Ca să-l păstreze în stare de funcţionare în tot acest timp a cheltuit cât ar fi dat pe zece ceasuri noi, dar aşa e ea: când te-a luat la inimă, trebuie s-o împuşti ca să te scoată de-acolo.

În sfârşit, se prinde cât e ceasul, îşi ridică privirea şi se uită la mine.

— Cât timp stai aici?

— Până mâine.

— Bine, spune ea, sprijinindu-se de mine. Trebuie să mă duc la grădiniţă, dar după aceea vin şi rămân peste noapte. Încearcă să afli ce are. Şi vezi să nu te fraierească, ceva – ceva tot are, pricepi?

Se uită în ochii mei. O sărut pe frunte.

— Da, aşa cred, că înţeleg. Şi, dacă nu, atunci sigur o să-mi mai explici tu încă o dată.

— Da, răspunde ea, fără niciun pic de ironie.

Zâmbesc. Uşa spre lumea exterioară se deschide automat. Ieşim

în iarnă şi respirăm uşuraţi aerul rece şi curat. Am scăpat, încă o dată.

Capitolul 12

Locuinţa arată ca întotdeauna. Ebba şi Far s-au mutat aici acum vreo treizeci de ani, şi probabil că acum plătesc pentru chirie mai puţin decât dau eu pe-o băută. În ultimele decenii, niciun chiriaş nu a demolat pereţii interiori ai casei, aşa că locuinţa aminteşte încă de vremurile de glorie, când încă mai existau familii şi era nevoie de mai multe încăperi. Cadă de baie nu există, însă podeaua băii este acoperită integral cu plăci de faianţă. Când vrei să faci duş, dai covoraşul la o parte, şi baia se transformă într-o cabină de duş care i-ar face invidioşi chiar şi pe americani. Apoi freci cu mopul plăcile de faianţă, pui covoraşul la loc, şi ţac – transformi iar cabina de duş în baie. Îmi place chestia asta. Şi bucătăria albastră, făcută la comandă, şi aerul proaspăt din dormitor, şi dulciurile din camera de zi, şi biblioteca mare cât un perete întreg din sufragerie îmi plac. Cel mai mult însă, îmi place peretele presărat cu fotografiile copiilor. E un perete plin cu feţe surâzătoare, cu feţele copiilor care, de sus în jos, cresc tot mai mari. Am petrecut ore în şir ascultându-i pe Far şi pe Ebba cum povestesc diverse anecdote despre puştii ăştia. Dacă ar intra careva aici şi ar fura ceva, deşi a văzut acest perete, ar trebui să i se dubleze pedeapsa.

Nici nu-mi termin bine mica tură prin casă, că se pune masa şi sunt servit. Ne aşezăm în sufragerie, bem cafeluţe, ronţăim dulciuri. De la ultima mea vizită n-a mai apărut nicio fotografie pe acel perete. A doua generaţie a ajuns la maturitate. A treia generaţie e aşteptată cu înfrigurare.

Iau o înghiţitură din ceşcuţa de porţelan, mă uit, recunoscător, în ochii Ebbei, şi-apoi mă întorc spre Far.

— Deci zici că ai căzut.

— Nu, nu am căzut. Am avut ceva de lucru în pivniţă, apoi mi s-a făcut un pic rău.

— Şi-apoi a căzut, completează Ebba.

— Am mâncat ceva nasol, explică el. Se mai întâmplă.

Îşi ia o palmă de la Ebba.

— Uite! Vezi? Nu-i de mirare că mă prăbuşesc. Păi, când nu e nimeni aici, mă bate de-adevăratelea.

Dă din cap şi execută nişte grimase de parcă l-ar omorî careva în bătaie. Mă uit la Ebba.

— Ce anume i-au făcut la spital?

— I-au luat nişte sânge şi l-au consultat.

— Sper că n-or să afle ce părere am despre regină, se hlizeşte el, băgându-şi o bomboană în gură. Apopo: mă bucur pentru Tess.

Inima mi se împleticeşte. Mă uit la el. Îşi întinde mâinile.

— Păi, că n-a venit. Nu vrei s-o laşi să zboare cu avionul acum, că e însărcinată. Foarte rezonabil din partea ta.

Ebba îmi zâmbeşte.

— Tess e gravidă?

— Eu unul, n-am habar de aşa ceva.

Îi aruncă lui Far o privire. El îşi încreţeşte fruntea.

— Deşi iarăşi nu ajung bunic?

— Asta, dacă nu cumva mi-ai ascuns ceva frăţiori…

Suspină şi-i aruncă Ebbei o privire dramatică.

— Ăsta să fie băiatul meu?

— O fi, spune Ebba. Ia să mă apuc eu de gătit.

Se ridică încet. Far dă din cap, suspinând.

— De abia mă întorc de la spital şi iar încearcă… O priveşte cu amărăciune. Ce, ţi-ai găsit pe vreun altul cât am fost eu acolo? Cine e? Olsen de la patru? Lui i-ai dat să guste din mâncarea ta?

Ebba îl sărută pe obraz şi dispare în bucătărie. Far se freacă pe obraz şi face un „oooh", dar chiar arată obosit. Se apleacă un pic şi-mi şopteşte conspirativ:

— Ai chef de-o tură mică?

— Unde?

— La casa noastră de vacanţă.

— Ar trebui să te menajezi, ţipă Ebba, din bucătărie.

Îşi încreţeşte fruntea şi aruncă o privire spre bucătărie.

— Cum faci de-auzi aşa bine la vârsta ta?

— Port aparatul auditiv. Ceea ce ar trebui să faci şi tu. Dar nu vrei să mă asculţi!

Mormăie ceva, apoi se întoarce iarăşi la mine.

— N-am mai trecut pe acolo de vreo şase săptămâni. Ar trebui să dăm o tură. Îţi dau voie să şi conduci.

Încerc să nu-mi amintesc. Niciodată nu mi-a dat voie să-i conduc maşina. Poate că totuşi are ceva. Însă o s-o las pe Sune să verifice.

— Ok, dar pentru asta mă laşi să sun în străinătate.

— O convorbire scurtă, spune el, ridicându-se, greoi, în picioare.

— O să trag un puişor de somn. Transmite-i noră-mii salutări

din partea mea.

Dispare în dormitor. Mai mănânc nişte bomboane, apoi merg la telefon, ridic receptorul aparatului cumpărat de Far prin anii ’70 şi-mi înfig degetul în discul cu numere. Formarea numărului de telefon e ca antrenamentul la haltere. Oare când au de format un număr internaţional, Far şi cu Ebba fac cu schimbul?

— Krytowski, răspunde ea, stresată.

Auzindu-i vocea sunt străfulgerat de-o senzaţie aiuritoare care mă traversează din cap până-n picioare. Crimă şi pedeapsă. Iubire şi uşurare. Bucurie şi tristeţe.

— Alo?

— Eu sunt.

— Iubitule, spune ea, surprinsă, apoi urmează o scurtă pauză. Mă gândesc tot timpul la tine.

— Şi eu la tine.

— Ciudat, nu?

— Da.

— Vreau să spun că totul e ciudat.

— Da.

Zgomote pe fir. Îi aud respiraţia. Undeva, în spatele ei, se stârneşte zarva.

— Iubire, sunt la Copenhaga. Far a fost la spital şi…

— Ce-a păţit? mă întrerupe ea, alarmată.

— Nimic grav. I s-a făcut rău, a căzut, l-au consultat, n-au găsit nimic, iar acum suntem deja acasă.

Încă o pauză scurtă. Apoi:

— Să vin?

— Dar ai întâlniri.

Vocea îi devine înceată şi accentuată.

— Nu-mi vorbi aşa. Dacă e grav, vin.

Ezit. Pentru o clipă sunt tentat s-o chem aici doar ca să văd cum o să anuleze o întâlnire pentru mine. Trebuie să fiu atent, să nu ajung iar băiat de trei ani.

— Nu e nevoie, chiar e Ok, acum doarme un pic, mâine o să fie iarăşi cum îl ştii.

O vreme se face linişte la celălalt capăt al firului.

— Bine, spunea ea, şi-mi dau seama cât e de uşurată.

— Să mă suni imediat dacă se întâmplă ceva.

— Aşa o să fac.

— Adică, pe bune, chiar sună-mă.

— Ştiu. Mai rămân aici până mâine şi te sun când ajung acasă. Cum stau lucrurile cu weekendul tău?

— Încă nu ştiu. Aici e nebunie. Pe fundal se aude o voce de femeie. Iubitule, trebuie să închid.

— A întrebat de tine. Îţi transmite salutări.

— Oh… ce drăguţ…

Îmi dau seama după voce că zâmbeşte. Întotdeauna Far a avut acest efect asupra ei.

— Şi cum au reacţionat?

Îmi ia ceva vreme să-mi dau seama la ce se referă. Arunc o privire împrejur şi cobor vocea, cu toate că niciunul dintre ei nu înţelege germana.

— Încă nu le-am spus. Nu era momentul potrivit.

— Păi, oricum nu se perimează, zice ea. Iar aud vocea de femeie pe fundal, iar când Tess reîncepe să vorbească, sună stresată. Salută-i pe cei doi din partea mea. Spune-le că îmi e dor de ei. Scuză-mă, trebuie să plec, începem. Cine te iubeşte?

— Cum? Tot mă mai iubeşti?

— Incredibil de mult, spune ea.

Închidem. Mai stau un pic şi mă gândesc la ce-o fi vrut să zică cu „incredibil de mult". Apoi îmi dau seama că nici nu m-a întrebat de *casting*. Apoi îmi dau seama că nici măcar nu i-am zis că am fost admis în etapa următoare. Apoi iar îmi dau seama că ea nici măcar nu ştia că a avut loc un *casting*. Iar apoi mă gândesc cam câte n-am aflat, unul despre celălalt, în ultimii ani.

După-amiază, târziu, vine şi Sune de la grădiniţă. Chiar şi sâmbăta e tot ultima care pleacă de acolo. Găteşte cu Ebba, la bucătărie, în timp ce eu îl ajut pe Far să repare un dulap stricat. Nu mai are puterea să ridice nici măcar cele mai uşoare lucruri. Apoi halim o friptură cu unul dintre acel sosuri groase şi aromate, pe care se pare că numai danezii le savurează. În timp ce mâncăm, mă întreabă despre călătoria în America: expresii verbale, învăţământul primar, alimentaţie, mediu. Le povestesc despre autodidacţi care-şi iau trei joburi şi cu toate astea sunt nevoiţi să se îndatoreze ca s-o scoată la capăt, despre bolnavii săraci care stau în faţa uşilor închise ale spitalelor, despre oameni care merg la cumpărături înarmaţi, despre

medii transformate ani buni după 11/09 în organe de propagandă ale statului, şi care acum îşi revin, încetul cu încetul, despre un patriotism îngrozitor, de care se abuzează în aceeaşi măsură ca şi de creştinism. Le povestesc despre o încredere aiuritoare şi fanatică în capitalism, cu toate că tot mai mulţi americani trăiesc sub pragul sărăciei, despre o macara construită special pentru a scoate pe geam oamenii prea graşi să mai poată ieşi pe uşă. Mă aud cum povestesc toate astea. Atotputernicule, sună de parcă aş fi Nostradamus. Un rezumat atât de zdrobitor după cea mai frumoasă călătorie din viaţa mea? Ce s-a întâmplat?

Uitându-mă la feţe lor, îmi dau seama. Este dezamăgirea îndrăgostitului. Fiecare dintre cei adunaţi la masă au iubit America: muzica, filmul, visul de a-ţi petrece timpul liber. În ciuda numeroaselor greşeli, America a rămas multă vreme un fel de *good guy* spre care te uiţi, dacă nu cu supunere, atunci măcar cu admiraţie. Două mandate consecutive ale lui Bush au fost de ajuns pentru a produce ceea ce nici măcar politica externă de după război n-a reuşit să facă: au distrus imaginea de vitrină a democraţiei pe care o avea America. Chiar şi reputaţia mondială e fragilă.

La desert primim îngheţată de vanilie cu sos fierbinte de mure. Lopătăm în tăcere îngheţata. Deasupra noastră pluteşte un nor de bunăstare. O iau de la capăt şi relatez despre incredibila frumuseţe a ţării şi despre numeroasele întâlniri cu oameni minunaţi. Vorbesc despre altruism şi despre un optimism nemărginit, despre legendarele concerte de gospel şi despre un om fără adăpost care ne-a însoţit vreme de o jumătate de oră doar ca să ne asigure că nu toţi americanii sunt ca Bush şi tovarăşii săi, le povestesc despre un poliţist care a mers cu maşina în faţa noastră ca să ne conducă la un hotel bun. Când amuţesc, rămâne o umbră ceţoasă, senzaţia că poate am omis ceva, că povestea n-o să aibă un final fericit.

Se produce o pauză neplăcută. Lopătăm mai departe desertul. Pauza e tot mai întunecată. Până în clipa în care Far se pune să ne povestească încă o anecdotă despre Roland, fostul lui coleg de serviciu de la cel mai mare magazin din Danemarca. Roland avea o evidentă slăbiciune în a distinge roşu şi verde, ceea ce, pentru un pictor, e chiar mişto, dar cum îşi pierduse mâna într-un accident de muncă, nu putea fi dat afară. Cei doi s-au împrietenit şi au format echipa perfectă. Far îi amesteca lui Roland vopselele, iar Roland nu rata nicio ocazie de-a mai

scoate un gologan în plus. Printre protezele sale avea şi una care arăta de parcă ar fi o mână adevărată. La serviciu însă, folosea cel mai adesea un cârlig gen Captain Hook. Putea agăţa la marele fix găleţile cu vopsea, şi-n plus, i se dădea mai mult bacşiş, însă principala sursă de venituri era sala de odihnă a muncitorilor, care era integrată în încăperea unde era şi încălzirea centrală. Acolo, Roland îşi punea mâna lui de sărbătoare. Când apăreau muncitori noi, Far şi Roland aveau grijă să-i ia în primire încă de la prima pauză. Se aşezau lângă noul venit şi se luau, chipurile, la ceartă. Pot s-o fac! Ba nu poţi! Ba da, pot! Ba n-ai cum să poţi… Şi tot aşa, până când noul venit se băga şi el în discuţie şi-i întreba ce naiba se petrece. Far îşi dădea atunci ochii peste cap şi arăta spre ţeava de încălzire de sub tavan. Roland face pariu că poate să-şi ţină mâna pe ţeava aia timp de un minut, fără să ţipe. De obicei, nu dura prea mult pentru ca respectivul, după ce verifica el însuşi cât de fierbinte e ţeava, să pună pariu. Bineînţeles că Roland punea mai întâi mâna lui bună, pentru ca toată lumea să vadă că se joacă cu cărţile pe masă. Cum apăreau banii pe masă, Roland îşi punea mâna de sărbătoare, o lipea de ţeavă, Far număra până la şaizeci, umflau banii şi se duceau de îndată la cantină, unde tăbărau pe cafea şi prăjituri.

Ca de obicei, Far se lasă însufleţit de poveste. Râde şi se hlizeşte, se bâţâie încoace şi încolo şi-şi dă ochii peste cap, imitându-l pe Roland. La început, glumele sale par deplasate şi nepoliticoase în atmosfera serioasă, dar încetul cu încetul, ele se impun în faţa aerului grav. Umbra care plutea deasupra mesei se retrage, învinsă de hototele de râs. Îi ştiu deja pe de rost poveştile, dar nu mă pot sătura să-l văd cum râde de se prăpădeşte, povestindu-le. Ar fi un comedian mai bun decât sunt eu. E una dintre rarele ocazii în care pot s-o văd pe

Sune râzând ca o şcolăriţă. Chipul ridat al Ebbei s-a transformat într-un surâs strident, cu toate că a auzit povestea mai des decât mine. Ea e cea mai bună spectatoare a lui. Adoră s-o facă să râdă – e o simbioză perfectă. Uite încă un motiv pentru care ar trebui să-mi fac o familie: public care rămâne.

Far îşi încheie povestea cu Shakespeare:

— Celui care nu-şi pierdu

— …în lupta vieţii, Humorul, îngânăm noi.

Se uită la mine, nevinovat.

— Ah, familia e cel mai minunat lucru din viaţă.

Îmi cobor privirea şi mă holbez la farfurie. De data asta, e rândul Sunei. Far se uită întristat la ea.

— Cum reuşeşte o fată inteligentă ca tine să rămână aşa mult timp fără copii?

Sune se uită surprinsă la ea, apoi chipul ei capătă o expresie ciudată. Îi aruncă Ebbei o privire ca şi cum n-ar înţelege cum se face că Far a uitat de ce nu are încă copii. Se uită pe masă, îşi împinge furculiţa un centimetru mai la dreapta, şi când Ebba tocmai se pregăteşte să protesteze, Far continuă.

— Caută-ţi un bărbat şi adoptaţi un copil.

— Nici Lasse nu are copii, şi el nu e infertil, îi răspunde ea.

Mă uit la ea. Ţine privirea coborâtă şi împinge furculiţa în cealaltă direcţie. Far îşi întoarce capul şi mă cercetează cu privirea.

— E adevărat, spune el, şi bate cu arătătorul lui noduros în masă. Care e problema ta? Ai o gagică mişto. Tess te iubeşte. Ce mai aşteptaţi? Cere-o, odată, în căsătorie.

Mă uit la Ebba, cerşind ajutor. Ea pare că se amuză din cale afară. Marfă. Pentru o clipă mă bate gândul să îi spun doar ca să-i văd faţa când o să afle, dar îmi cobor privirea şi îmi mai pun o lingură de îngheţată.

— Pentru numele lui Dumnezeu, cere-o odată în căsătorie. Căsătoreşte-te cu ea, fă-i nişte copii, şi totul o să fie bine. Vorba aia, pofta vine mâncând…

Ebba scoate un sunet.

— Mâncarea a fost foarte gustoasă, spun eu.

Mă ridic şi încep să strâng.

Far nu mă scapă din ochi.

— Ai auzit ce ţi-am spus?

— Foarte gustoasă, repet, şi-o iau spre bucătărie, ca să aduc tava. Strâng de pe masă, Sune pune ceştile de cafea pe măsuţă. Ebba pregăteşte cafeaua. Timp în care Far caută postul lui de swing la radio. Nimereşte peste o înregistrare live a unui concert cu Nina Simone. *Someone to Watch Over Me*. Îşi doreşte mult un tip care să-i calce pe urme şi care să vină la timp ca să-i ofere ce are nevoie, cineva care să aibă grijă de ea. Cântăm cu toţii. Umbra dispare cu totul din cameră, iar stomacul meu e cuprins de-o senzaţie caldă. O îmbrăţişez pe Ebba şi-i pup pe obraz. Îl strigă pe Far să-i spună că am pupat-o. El îmi strigă să încetez imediat cu pupatul. Râd. Dumnezeule, ce dor mi-a fost de asta.

După cafeluţă, Far ne anunţă că vrea să se culce devreme. Ne sărută pe toţi de noapte bună, ne aminteşte de casa de vacanţă şi dispare în dormitor. Ebba se aşază în faţa televizorului şi deschide pe emisiunea ei preferată de concursuri. Cât timp spălăm vasele, încerc s-o conving pe Sune să mai iasă la o bere, însă e deja obosită, pentru că toată săptămâna a trebuit să deschidă grădiniţa de la ora şase dimineaţa. Îi arunc câteva vorbe de fată mare şi, în cele din urmă, o conving, împotriva voinţei ei, să facă lucrul cu totul nebunesc, să iasă, în weekend, după ora nouă seara. Ne îmbrăcăm gros şi ne luăm rămas bun de la Ebba. Se ridică, greoi, din fotoliu, merge la portmoneu şi ne dă fiecăruia câte o bancnotă de douăzeci de coroane. Să avem de una mică. Îi luăm, râzând, banii. Unele lucruri nu se schimbă niciodată. Doamne ajută.

Capitolul 13

Barul e pe jumătate gol şi pe sfert întunecat. Ochii mei nu mai sunt ce erau odată, dar nici măcar ei n-au cum să treacă cu vederea chelneriţa. O scandinavă clasică: sigură pe ea, sportivă, blondă, cu o gură lată, uşor de avut doar pentru un zâmbet. Mergem la o masă liberă, la colţ, şi Sune face pe loc feţe-feţe.

— Să nu te prind că faci asta sub ochii mei.

— Ce anume?

— Ei, ce anume, zice ea, aruncând o privire spre chelneriţă.

— Dar e foarte mişto.

— Şi Tess e foarte mişto, zice ea.

O fi, dar hello, nu mai sunt cu ea. De mult. Şi după experienţa cu BH, am intrat într-o pasă atât de asexuală, că nici măcar Michelle Pfeiffer nu-mi mai provoacă vreo zvâcnire. Dumnezeule, oare ce-o să se întâmple când, după doi ani de pauză, o să fac iarăşi sex? O să leşin? O fi indicat să comit actul sub supraveghere medicală? Frauke greşeşte: nu uiţi ce mişto e să faci sex dacă trăieşti mult fără. Din păcate.

Sune se apleacă un pic spre mine.

— Încetează spune ea.

Sigur că da.

Îmi dezlipesc privirea de pe chelneriţă şi mă uit la sora mea cea nesărată.

— Nu te mai prefă atâta, mă uit şi eu la ea, atât.

Îşi ţuguiază buzele şi se uită cu amărăciune la mine.

— Nu mă prefac. Ăştia-s bărbaţii, puşi mereu pe futut.

Acuma n-aş spune că dacă faci sex o dată la doi ani, înseamnă că eşti pus mereu pe futut, dar Sune e mai sensibilă la acest aspect. Aproape toţi foştii ei parteneri au înşelat-o, aşa că orice ocheadă i se pare o formă de promiscuitate. Uneori îmi place să glumesc enumerându-i tot felul de specii de animale pentru care fututul în dreapta şi-n stânga e o condiţie de supravieţuire, însă cum tema copulaţiei e tabu pentru ea, prefer să ridic din umeri.

— Ieri seară m-am distrat şi am rămas cumva excitat.

Figura i se schimbă, radiind aproape de speranţă.

— Aţi început iarăşi să faceţi sex?

— Nu, erau pe invers.

Nu râde şi mă cercetează cu privirea. N-am înţeles ce-a speriat-o mai mult: orientarea sexuală sau pluralul? Iarăşi mă întreb cum de reuşeşte să fie atât de lipsită de umor, după toate strădaniile lui Far. E una dintre marile taine nedezlegate ale omenirii.

— Stai liniştită, nu s-a întâmplat nimic. Şi dacă s-ar fi întâmplat, ar fi fost oricum o marotă de carnaval, continui eu.

Îşi încreţeşte fruntea.

— O ce?

— Adică nu-i chiar aşa rău.

— Şi Tess vede lucrurile în felul tău?

Dau din cap.

— Pentru ea n-ar fi aşa rău, pentru că n-ar şti. Relaxează-te. Am ajuns, din greşeală, la o petrecere de poponari, dar în afară de muzică nasoală, n-am mai păţit nimic.

Dă din cap, se sprijină de spătar şi-şi pune ambele mâini pe genunchi. Şi-ar fi dorit mai degrabă să mă vadă căsătorit şi monogam convins, binecuvântat de copii şi, de-acum, şi hetero.

Chelneriţă vine la masă, salută şi ne întreabă de comandă. Nu numai că arată super, dar mai şi vorbeşte o copenhagheză bună. Comand două Tuborg. Îmi răspunde la zâmbet, zâmbind. Sune mă priveşte încruntată. Chelneriţă îi aruncă o privire dezarmantă şi se întoarce la bar. Mă uit după ea. Dumnezeule, am ajuns să reacţionez la limbajul chelneriţelor.

— Acum pe bune. Încetează. Nu-mi place când fratele meu e atras de o asemenea paraşută.

Paraşută.

Îmi înghit comentariul, pentru că vine chelneriţă cu berile. Mă oblig să nu mă uit la gura ei, însă nu reuşesc să evit încă un zâmbet. Zâmbeşte şi ea, mult mai frumos, şi se cară.

— Pfă, pfă, pfă, face Sune.

Mă uit la ea.

— Care e problema ta? Dacă era un bărbat, îţi era totuna că îi zâmbesc sau nu. Însă cum e vorba de o femeie, brusc ai o problemă.

— Păi şi tu îi zâmbeşti doar pentru că e o femeie.

— Nu-i adevărat. Îi zâmbesc pentru că e mişto.

Dă din mână.

— Sigur, de parcă nu te-aş cunoaşte. Hai noroc.

Îmi întinde sticla, dar în loc să ciocnesc cu ea, o privesc serios.

— Fals. Îi cunoşti pe foştii tăi tipi, şi te gândeşti că şi eu sunt ca ei. Iar asta nu *e fair*. Aşa mă vezi? Ca pe un amoraş excitat? Chiar crezi că ne vedem suficient de des încât să poţi să mă judeci?

Caută în ochii mei un semn că fac mişto. Cum nu găseşte nimic, chipul i se schimonoseşte. Deschide gura ca să spună ceva.

— Dincolo de asta, i-o iau eu înainte, chiar aş pune-o la orizontală.

Trage aer în piept şi se holbează la mine. Timp de-o secundă îngrozitor de lungă nu ştiu ce-o să facă. Apoi se dă mai pe spate şi-şi lasă privirea să zburde prin încăpere. Sorb din bericioaică şi-mi las şi eu privirea să zboare prin încăpere. Nu există flipper sau jocuri automate sau orice altceva ce-ar putea scădea nivelul de trai. Aşa că stăm pur şi simplu şi savurăm, cu o bere în faţă, faptul că ne aflăm într-o cârciumă faină şi în cea mai bună companie, pe care n-ai cum s-o minţi.

— Pfă, pfă, pfă, imită ea din nou, fără să se uite la mine.

— Nu, uite, aici nu sunt târfe, nici masculine, nici feminine. Nimeni n-arată a păpuşică, a curviştină, a gangster sau a pizdulice de MTV.

— Pfă, pfă, pfă.

Îmi vine să râd.

— Ok, recunosc, chiar că-mi cam vine. Acum pe bune, după doi; mi fără sex, chiar că nu mai ştiu dacă mai am sânge în vene.

Colţurile gurii îi zvâcnesc un pic.

— Stai pe partea ta, da?

Îi întind sticla. Şi-o ciocneşte uşor de-a mea. Ne-am împăcat.

— Și tu? Cum merge treaba?

— Cum să meargă?

Se preface că nu știe la ce mă refer. Mă uit pur și simplu la ea până când îmi face un semn cu mâna și se uită iarăși prin încăpere. Sorb din bere și aștept ca privirea să se întoarcă la masă. Își trage capul între umeri ca și cum s-ar feri de-un curent rece.

— Scutește-mă cu astea. Îmi place viața mea așa cum este. E stresantă, dar bună. Lucrul cu copiii e minunat. Recent am primit o carte poștală din Senegal de la unul care-a fost la mine acum cincisprezece ani. Se uită în ochii mei. De cincisprezece ani, înțelegi?

— Frumos.

— Da, spune ea, și dă din cap, ca pentru sine. Și iarăși se uită la mine. Dacă dau peste un bărbat, trebuie să-mi schimb viața. Și cum mi-am schimbat-o, tipul se cară cu alta. Chiar nu merită efortul.

— Pentru cel potrivit, merită.

Fornăie.

— Tu ai găsit-o pe cea potrivită, și tot te uiți aiurea.

Râd fără să spun nimic. Poate chiar ar trebui să-i spun, la un moment dat tot o să se afle. Și-atunci e mai bine să am pe cineva de partea mea. Dacă n-ar iubi-o toți așa de tare pe Tess! îmi amintesc de femei care nu i-a făcut să lăcrimeze. Odată, când le povesteam, cu lacrimi în ochi, că am fost părăsit, Far a simțit chiar nevoia să se ridice în picioare și să aplaude.

— Ce teatru…

Îmi ridic privirea și aștept să continue, însă ea doar dă din cap și mai bea o înghițitură. Chelneriță se uită întrebător la noi. Dau din cap, aprobator, deși e vorba doar de încă două beri.

— Dacă fiecare s-ar arunca în relație cu exact aceeași energie ca în viața de noapte, în loc să dispară la cea mai mică problemă…

Amuțește din nou. Dau din umeri.

— Astea-s vremurile în care trăim. Fiecare vrea să se vadă realizat.

— Realizare de sine… spune ea, făcând o grimasă. Egocentrism și psihoză, dacă mă întrebi pe mine.

— Spune-i cum vrei. Dar trebuie să fie foarte importantă, de vreme ce toată lumea o caută.

Începe să tragă, gânditoare, de eticheta sticlei.

— Dacă ar fi să dau peste un bărbat care mă respectă chiar dacă

nu conduc vreun concern, şi chiar dacă nu-s vreo anorexică, atunci cum aş putea să-i explic că vreau o relaţie normală? Eu gătesc, el repară lucruri, eu am grijă de casă, el merge la serviciu, şi la sfârşitul săptămânii mergem la casa de vacanţă.

Zâmbesc.

— Tu ţi-ai dori să fii cu Far.

Suspină. Chelneriţă mea mai aduce două beri şi-i zâmbeşte Sunei, care se chinuie să rupă în fâşii eticheta de pe sticlă. Când îmi pune berea pe masă, îmi zâmbeşte scurt. Îi răspund cu un zâmbet. Îi aruncă Sunei o privire, dar ea e prea concentrată să facă din eticheta ruptă o biluţă. Când îşi dă seama că e o scăpare în sistem, chelneriţă mă priveşte din nou şi-mi zâmbeşte larg. Preţ de câteva secunde ne privim în ochi, şi mi se pare că undeva, adânc în mine, se petrece ceva. Nenică, la cât sunt de înfometat, ajunge un zâmbet şi-s gata să deschid cutia Pandorei.

Sune trage biluţei un bobârnac. Biluţa zboară printre noi şi dispare după un cant al mesei. Chelneriţă îşi coboară privirea şi se retrage. Îi urmăresc mersul, şi-mi vine să spun şi eu, ca Thomas D.[19]: „Simt libertatea în mine, dar a trecut rapid”.

— Oboseşte tot mai repede.

— Are optzeci şi doi de ani, îi amintesc, şi ciocnesc sticla mea de a ei. Pentru cei optzeci şi trei ai tăi!

Dă doar din cap şi mai rulează o biluţă.

— Dacă el moare, o să ajungem orfani. Ciudat, nu? Şi-o să fim singuri. N-am fost niciodată singuri.

Mă gândesc la expresia obosită de pe faţa lui Far şi suspin nervos.

— De o sută de ani ne spun că moare, iar el continuă să trăiască. Mai ţii mine atunci, în vara aceea, când i-a mers aşa rău? Probabil că o să trăiască mai mult decât noi. Iisuse, asta chiar cred că l-ar enerva.

Îşi ridică privirea şi zâmbeşte.

— Da, chiar că s-ar oftica.

Glumim puţin despre inscripţiile pe care ni le-ar comanda pentru pietrele funerare, apoi profit de clipă ca s-o atrag într-o discuţie

---

[19] Thomas Dürr este un rapper german, membru al trupei Die Fantastischen Vier.

despre pedagogia alterităţii. În cazul ei asta înseamnă peste douăzeci de naţionalităţi reprezentate de copilaşii de la grădiniţă. Problema principală n-o constituie copiii – ei au nevoie de siguranţă, de ocupaţie, de reguli clare, şi-apoi ei se pot juca, se pot alia între ei, pot vedea care sunt graniţele şi cum funcţionează lucrurile. Însă există şi părinţi. În unele culturi, copiii n-au voie să se joace cu alţi copii de sex opus, în altă cultură n-au voie să se dezbrace, anumiţi băieţi nu trebuie înjosiţi cu teme de casă, unele fete n-au voie să se zbenguie. Unii copii cu pielea mai închisă la culoare n-au voie să se joace cu negrii, turcii n-au voie cu curzii, albii n-au voie cu galbenii şi tot aşa. Nu că ei înşişi ar considera aceste reguli interesante – pentru ei, chiar e indiferent. Însă părinţilor nu le este. Treaba Sunei e să-i ţină pe toţi în frâu, să-i facă pe copii să se simtă bine şi pe părinţi să nu deranjeze. Problema e distanţa prin lipsa unei limbi comune, motiv pentru care Sune a început să facă fotografii digitale, pentru ca după-amiază să le poată arăta părinţilor ce le-a făcut odrasla în timpul zilei. Sigur că astfel nu vor învăţa daneza, dar cu o poză primeşti brusc noi elanuri. Râzi şi arăţi şi mai înveţi câteva cuvinte. Şi te simţi împreună. În cazul ăsta e adevărat că o imagine spune mai mult decât nişte cuvinte.

Mai vorbeşte preţ de o bere, apoi se îmbată. O ascult şi savurez. Iubeşte jobul ei. Are sens, căci îl face bine. La fel ca Tess, şi-a găsit vocaţia, amândouă merg cu plăcere la serviciu. O senzaţie pe care mi-aş dori s-o simt, din nou, şi eu.

Capitolul 14

Lumină puternică. Pătură caldă. Corp cald. În afară de sforăitul domol al Sunei, locuinţa e liniştită. Rămân întins, cu ochii deschişi, pe salteaua instalată de cu seară peste covorul din camera de zi. În scurt timp, cei doi se vor trezi şi vor vorbi încet, ca să nu ne trezească. Far îi provoacă Ebbei primul hohot de râs al zilei. Rămân întins şi inspir toate astea. Cum se scoală cei doi. Cum deschid radioul. Cum pregăteşte Ebba cafeluţele. Cum tuşeşte Far în baie, în vreme ce Ebba dă radioul ceva mai tare. Cum el face duş şi ea pregăteşte micul dejun. Cum el pune masa în timp ce ea face duş. Sunt cuprins de frisoane. Dragoste şi recunoştinţă, că mi-au dat un cămin. Un loc în care mă pot întoarce şi mă pot simţi în siguranţă. Şi patria e un rai.

La micul dejun, Far şi Ebba vorbesc despre reţete. Eu lopătez ymerul meu preferat. Un iaurt amar pe care danezii îl fac mâncabil adăugând zahăr brun şi firimituri de pâine neagră. Far mestecă nişte

pâine cu brânză şi marmeladă de mure, stropeşte totul cu încă o cafea, şi mă fixează cu privirea. O face deja de ceva vreme. Îmi pot închipui unde bate. Îşi plimbă ultimul dumicat prin gură, înghite, şi dă din cap.

— Deci, ce ai de gând să faci?

— Să mănânc micul dejun?

— Asta ar fi, într-adevăr, singura chestie pe care o faci devreme. Iisuse. Sunteţi de nouă ani împreună.

— De şapte, îl corectez, şi mai împing o lingură de ymer.

Se uită la mine plin de milă. Ebba şi Sune urmăresc totul şi schimbă priviri. Far întinde degetul mare spre peretele cu fotografii din spatele lui şi mă expune din nou logicii sale cu totul speciale:

— Dacă nu ai acum copii mici, n-o să ai, mai târziu, copii mari, aşa că ce mai aştepţi? Ai o femeie bună, un job la care nu eşti nevoit să stai cu nasul în solvenţi, ai vârsta potrivită, familia e următorul pas logic. Ce vreau eu să spun e că n-are rost să sperii veveriţa dacă vrei s-o prinzi.

Ebba scoate un sunet. Sune îmi aruncă o privire gen „poftim, aşa îţi trebuie". Plec capul şi lopătez în continuare ymer în mine. După alte câteva comparaţii cu lumea animalelor, euforia îi îngheaţă, căci eu îl ignor cu totul, ceea ce-l determină să tacă, jignit. Strângem masa, împachetăm câteva lucruri şi ne pregătim să pornim la drum.

Ne ia o veşnicie să coborâm treptele. Cei doi bătrâni sunt ca nişte copilaşi – trebuie să ne oprim la fiecare câţiva metri. De cele mai multe ori, din cauza bronşitei Ebbei. Zece trepte, pauză. Zece trepte, pauză. Nici nu apucă bine să se odihnească, începe şi Far să tuşească. Când îşi revine el, o apucă pe Ebba. Bine măcar că la vârsta lor au rămas în toate minţile; dar în curând or să aibă nevoie de ajutor fizic. Ce-o să mă fac atunci? Sunt al naibii de departe.

În cele din urmă ajungem la maşină. După două sute de explicaţii din partea lui Far despre cum să tratez Citroënul lui iubit fără să rămân dezmoştenit, plecăm. În spate, Ebba şi Sune pălăvrăgesc despre un ştiu ce flori pe care ar vrea să le planteze în grădină. Far mă dirijează şi-mi cercetează stilul de şofat cu ochi de vultur. Mă simt ca la primul examen de conducere. Sper că acum o să mă descurc mai bine.

La jumătatea drumului ne oprim la un han şi folosim prilejul ca să mergem la toaletă, căci în casa de vacanţă, la temperaturile astea, nu avem apă curentă. După o aprovizionare de urgenţă din termos, mergem mai departe. Cu cât ne apropiem mai mult de ţărm, strada e

tot mai albă, iar când, în cele din urmă, ajungem la casa de vacanţă, suntem nevoiţi mai întâi să ne dăm jos din maşină şi să dăm zăpada la o parte pentru a putea ajunge la garajul descoperit. Copiii dau la lopată cât timp Far descuie casa şi dă drumul la căldură. Ebba intră în bucătărie. În curând, aerul îngheţat o să miroasă, irezistibil, a iarnă şi-a foc de lemne.

Far dă din cap şi pornim să facem tura de control. Casă, garaj, acoperiş, căsuţa copiilor, care între timp a fost transformată în şopron. Totul pare în regulă, nicio efracţie, nicio pagubă cauzată de îngheţ. Tufişurile sunt surprinzător de înalte, de pe unul dintre brazi atârnă o cracă în curtea vecină. Pe vremuri, aşa ceva ar fi fost de neconceput. Încă un semn că nu mai e în putere. În zăpadă sunt urme de păsări, de iepuri şi de vulpi. Chiar şi o căprioară a trecut azi pe aici. În jurul grămezii de compost s-a topit zăpada. Când ne mai apropiem, o pisică sălbatică o ia la fugă. În rest, totul în grădină e neatins. Cât m-am mai zbenguit cu băieţii pe aici… în ultimii ani m-am tot întrebat cum ar fi să-mi văd copiii mei jucându-se în această curte.

Far se uită într-o doară la mine.

— Cum merge treaba?

— Bine.

— Sigur?

— Mulţumesc.

— Dar nu dai impresia că ţi-ar merge prea bine.

— Păi, deh, ce să-i faci, tatăl meu tocmai a fost la spital…

Face un semn cu mâna.

— N-o da pe mine. Şi astă vară erai posomorât. Îţi stă ceva pe limbă, ceva ce-ai vrea să-mi spui. E bine aşa. Aşa că nu te mai codi, povesteşte-mi.

Arunc o privire în sus şi-mi încreţesc fruntea.

— Dumnezeule. Ce s-a întâmplat cu bradul acela? Atârnă cumva la Olsen?

Aruncă o privire întunecată spre vârful bradului şi tace, jignit. Dăm colţul şi-o luăm încetişor la deal. Dincolo de faptul că e interzis să-ţi petreci iama în aceste case de vacanţă, cele mai multe sunt din lemn şi izolate prost. Aşa că suntem singurii din zonă care am venit, pe vremea asta, aici. Uitasem cât de frumos este.

Trecem pe lângă casa Lenei. Prima mea iubire fulgerătoare. Şi doctoriţa mea preferată, când ne jucam de-a doctorul. Nenicule, ce

nevinovaţi eram. Şi, la un moment dat, a plecat. Se întâmpla adesea. Ne petreceam ani în şir vacanţele împreună, şi brusc, unul nu mai apărea, iar casa lui era scoasă la vânzare. Dacă părinţii nu-şi puneau mintea la contribuţie, nu aveam cum să aflăm de ce au dispărut şi nici nu ne puteam lua rămas bun. Cu Lena am reluat-o după vreo douăzeci de ani, când am întâlnit-o, întâmplător, la Rosilke-Festival. Era cu cei de la Hells Angels, şi, ca să-şi demonstreze bucuria revederii, a aruncat cu o doză de bere după mine.

— Ar trebui să construim oraşele… la ţară, pentru că aerul e mai bun acolo.

Fornăie din greu şi-şi şterge, pierdut, o broboană de sudoare de pe frunte. Trebuia s-o spună şi pe asta. Dacă Woody Allen o să vrea vreodată să publice o antologie cu aforisme şi nu mai ştie ce-a zis, poate oricând să-l sune pe Far.

Rămân în faţa fostei case a lui Johannsen.

— Mă întorc imediat, îi spun, şi mă strecor prin crăpătura din gard pe care o ştiu de-acum treizeci de ani. Controlez uşile, geamurile şi acoperişul casei unde a locuit Bo, cel care întotdeauna când ne jucam de-a războiul, voia să fie nazistul. Îl prindeam de fiecare dată şi-l torturam cu pişaţi de broască. Când, în cele din urmă, îl lăsam să fugă, doar ca să-l putem împuşca din goană, auzeam strigătele extatice ale morţii de la zece grădini distanţă. Uneori mai apăreau nişte turişti albi ca varul care ne întrebau ce doamne iartă-mă s-a întâmplat. Aşa că adulţii i-au mai dat lui Bo o poreclă: Bo din Baskerville. În gaşcă însă, îl strigam în continuare Gestabo.

Când ies, din nou, în stradă, iar îl surprind pe Far respirând din greu. Mergem mai departe. Cu cât trecem de mai multe case, cu atât îmi dau seama cât de fericit am fost aici. Locuiam în Copenhaga, însă ne petreceam toate verile şi nenumărate sfârşituri de săptămână aici. Punctul culminant era, bineînţeles, în vacanţa de vară; timp de trei luni stăteam numai afară, jucam fotbal, studiam animale, îl torturam pe Bo, înotam, necăjeam fete. Mereu se găsea câte ceva de făcut. O vizită din partea vreunui membru al familiei putea dura câteva zile sau chiar săptămâni şi oricum, după ce pleca, era înlocuit imediat de altcineva. Camera de oaspeţi era doar rar liberă, şi uneori stăteau chiar şi în grădină, în corturi. Săptămâni întregi trăiam cu tanti, unchi, nepoţi şi verişoare pe care nu i-am fi putut vedea, altminteri, decât în cine ştie ce vizite, după-amiezile. Era un cu totul alt mod de-a face cunoştinţă,

mai bun, şi totul era familial. Dacă vrei să fii mereu înconjurat de prieteni, fă-ţi casă la mare. Wow. Superdescoperire. S-o notez.

Ajunşi pe deal, Far iarăşi respiră greoi. Ne oprim şi ne uităm în jur. Alb cât vezi cu ochii. Şi liniştea asta. Vara se pot auzi maşinile care-o cotesc cinci sute de metri mai jos, spre Odnisvej. Acum ai auzi chiar şi un pieton. Linişte. E atât de linişte, că auzi cum se caţără veveriţele în copac. Ador asta.

— Mai ţii minte ziua în care te-ai înecat?

Îi arunc o privire, dar nu găsesc niciun indiciu legat de unde ar vrea să ajungă, aşa că dau din cap. Se întâmpla într-o zi de vară. M-am dus să mă scald şi-am călcat într-o gaură, pe fundul mării. Îmi amintesc doar că am vrut să ţip, şi am tras apă în plămâni. Apoi nu-mi mai amintesc nimic. Când mi-am mai venit în fire, eram întins pe nisip, iar în jurul meu fojgăiau, agitaţi, adulţi şi copii.

Lângă mine stătea tata şi-mi zâmbea în timp ce pe obraz i se scurgeau lacrimile.

— Nu numai că ţi-am dat viaţă, ţi-am mai şi salvat-o. Marfă, nu?

— De două ori mişto, îi răspund, şi bănuiesc deja unde vrea să bată.

— Ce-ar fi acum să faci şi tu ceva pentru mine?

— Păi, te-am adus cu maşina încoace.

Umerii i se lasă, trişti, în jos.

— Cine mai are nevoie de nepoţi… Se îndreaptă din nou. Acum, serios. Fă-mi, în sfârşit, nişte copii. Îţi promit că totul se va schimba.

— Nu e momentul potrivit.

Dă din mâini, precipitat.

— Ştii ceva. Las-o moartă. Ai încredere. N-are de ce să-ţi fie frică. Furnicile ştiu şi singure să ajungă în casă.

Mă uit la cer.

— Ia te uită, zăpadă.

Mă pun în mişcare. Suspină sfâşietor şi mă urmează.

Mergem pe deal, în jos. Pe lângă casa familiei Jensen, în grădina căreia eu şi cu Sune am găsit odată o ţestoasă uriaşă, şi-n timp ce căutam o găleată, Jensen a masacrat-o cu o greblă, sub privirea neveste-sii, care urla isteric.

— Vă certaţi?

— Nu, spun eu, şi aşa şi este. Nu ne certăm niciodată. Poate ar fi trebuit s-o facem. Poate, dacă am fi făcut-o, am fi văzut şi care sunt

disensiunile. Poate am fi găsit o soluţie. Sau poate că pur şi simplu ne-am fi ciondănit.

Far nu mă scapă din ochi şi caută ceva de care să se agaţe. Ca pe vremuri, când bănuia că am făcut o prostie, dar nu ştia ce anume.

— Vara trecută Tess n-a fost aici, şi tu de-abia dacă mai povesteşti despre voi doi.

Dau din umeri.

— Munceşte mult, şi când ne vedem, nu pot s-o scot din ale ei, aşa că… momentan nici nu prea mă mai culc cu ea.

Nu mi vine să cred. Ciudat lucru, să vorbeşti cu tatăl tăudespre asemenea chestiuni.

Dă din cap, înţelegător, şi-şi leagănă mâna în jos.

— Dar acolo jos e totul în regulă, nu?

Picioarelor mele le merge bine.

— Sigur?

Da.

Îi apar nişte riduri dubioase, dar nu-i nimic. Sunt fertil. Asta o ştiu pentru că am lăsat-o gravidă pe Tess pe când eram doar de două luni împreună. Atunci am decis să avorteze. Dumnezeule, dacă află asta, sunt ca şi mort.

Mă cercetează cu privirea şi dă din cap încoace şi încolo.

— Asemenea faze sunt normale într-o relaţie îndelungată. Câţiva paşi se mai gândeşte la asta. Problema e că voi doi sunteţi prea tineri pentru un asemenea tip de relaţie.

Prea tineri, e clar.

Dă din cap, categoric.

— Trăiţi ca un cuplu bătrân, fiecare cu treaba lui şi din când în când vă mai întâlniţi la o cafea. Asta e de înţeles dacă aţi fi bătrâni, dacă aţi fi trăit mult timp împreună, dar la vârsta voastră, aşa ceva vă poate înstrăina.

— Vrei să spui că ar trebui să îmbătrânim mai repede?

Rânjeşte triumfător.

— Nu. Vreau să spun că ar fi bine să vă căsătoriţi mai repede. Într-o căsătorie depăşeşti aceşti ani. Acum faceţi carieră, dar, la un moment dat, priorităţile se schimbă, şi-apoi o să ştiţi să vă apreciaţi unul pe celălalt.

— Dar şi acum ştim să ne apreciem.

— Cum aşa? Sunteţi o familie?

— La ce bun? Numai aşa ne putem arăta aprecierea?

Dă ochii peste cap. Şi eu îmi dau ochii peste cap. Îşi dă şi mai mult ochii peste cap. Suspin.

— Ascultă. Acum, pe bune. Vremurile s-au schimbat. Şi femeile s-au schimbat.

Expiră aerul pe nări, batjocoritor.

— Pah. S-or schimba vremurile. Dar nevoile primare rămân aceleaşi.

De pildă, aerul, care îi lipseşte mereu. Se sufocă. Ne oprim în faţa următoarei case. Intru pe poartă şi mă plimb un pic în grădina casei unde a locuit Kim, cel mai sălbatic din gaşca noastră din fiecare vară. Era cel mai bun scufundător, înota pe orice vreme, rămânea cel mai mult sub apă – era un fel de şef de bandă, pe mare. Într-o zi a găsit, lângă epava unui vapor, un taler. L-a dus la muzeul naţional, şi, cât timp cei de-acolo au evaluat obiectul găsit, s-a întors la epavă. Unde a mai găsit nouăzeci şi patru de monede de aur din secolul al XII-lea. A păstrat 10 procente comision şi mass-media s-a năpustit asupra Vejbystrand ca răpitorii la recompensă. Eu însă am ratat toate astea, căci emigrasem cu două luni înainte în Germania. Era prima vară în care nu mergeam la ştrand, şi uite ce s-a întâmplat. Nenică, ce m-am mai ofticat. Tata mi-a trimis tăieturi din ziare: Kim cu o monedă de aur, Kim alături de epava scoasă la mal, Kim cu ceilalţi băieţi din gaşcă, zâmbind tâmp, iar eu stăteam închis în apartamentul meu din Germania şi mă plictiseam de moarte, în afara momentelor în care noul prieten al mamei mele rupea monotonia cu rafale de bătaie.

Asaltat de presă, sub influenţa prietenilor de ocazie şi al megalomaniei, Kim s-a ţicnit, a tocat banii, a început să ciordească de prin casele de vacanţă pentru a-şi putea finanţa noul standard de viaţă. În cele din urmă a aterizat, împreună cu o parte dintre amicii lui, într-o închisoare pentru minori. N-am mai auzit nimic de el, dar am vizitat „vaporul cu aur” la muzeu. Probabil cea mai mare aventură a tinereţii mele s-a petrecut fără mine şi cred că Far are dreptate să spună că fără copii ratez şi cea mai mare aventură de la maturitate.

Dar ce să fac? Să-mi fur o aventură? Dacă ar fi după Far, sigur ar fi o opţiune legitimă.

Casa e în regulă. Doar vara mai sunt ceva probleme cu streşinile. Trec mai departe, prin gardul viu, în grădina vecină, la Marianne şi Leila, primele lesbiane din viaţa mea. Se lingeau într-una şi ne spuneau

nouă, puștilor uimiți, că ar fi îndrăgostite. Noi ne uitam, chicotind, unii la alții, și ne spuneam, blablabla, că n-au niciun bărbat. Iar ele ne explicau că iubirea e iubire, indiferent între cine și cine. Le lăsam în pace, în fond și la urma urmei, la ele pe verandă găseam mereu limonadă de la gheață, iar cățeluța lor Frida nu ne mușca niciodată când năvăleam prin grădini.

Ies pe poartă din nou în drum și mă aliniez lângă Far. Încă mai gâfâie. În zăpadă găsesc niște urme de vulpe pe care vreau neapărat să le cercetez. Mă aplec într-acolo. Aha. Urme de vulpe. În zăpadă. Așa. Mă ridic în picioare.

— E vorba de jobul tău, nu?

Mă uit la el fără să pricep.

— Băşcălia aia. Nu-ți mai place. Așa-i?

Băşcălie.

— Ce te face să crezi asta?

— Păi, înainte vorbeai zi și noapte despre asta, acum nici măcar o vorbă nu mai pomenești.

Îmi vine să-i zic vreo două vorbe, dar îmi dau seama că are dreptate. Chiar nu mai vorbesc despre asta. Vremurile euforice în care îi țineam pe toți la curent cu experiențele și gagurile mele au trecut de mult. Doamne ajută! Săraca Tess. Săraca Frauke. Săracul Arne. Și, din câte se pare, săracul Far.

Ajungem la terenul unde anul trecut a ars o casă. Prin gaura dintre rândurile de copaci poți vedea până departe, peste câmpurile înzăpezite; astăzi se poate vedea chiar până la casa vrăjitoarelor, rămasă izolată, pe câmp. Poți să treci pe-acolo fără teama că din copaci ar putea sări o vrăjitoare ca să înhațe vreun copil. Vara, fauna crește, iar copacii, tufele și gardul viu ascund priveliștea. Nu se vede decât acoperișul și un zid verde de jur-împrejur. Pe vremuri, era o mare probă de curaj chiar și să mergi în grădină și să aduci de-acolo ceva. Când am trecut eu proba de curaj, m-am dus acolo și-am adus niște buruieni care s-au dovedit a fi afine. Far le-a plantat și de-atunci am avut mereu în grădină afine, care s-au înmulțit exploziv. În fiecare zi de vară mâneam afine din grădina noastră. Uite că am făcut ceva folositor în viața mea. Marfă.

Își recapătă suflul și reia firul.

— Poate că ar trebui să faci iarăși ceva ce-ți face plăcere.

— Din asta n-aș putea trăi.

— De unde ştii asta? Mie mi-a plăcut să zugrăvesc, am zugrăvit, şi-acum am o casă de vacanţă.

— Ai fost angajat cu salariu fix.

Scutură din cap.

— Adesea am făcut-o pe degeaba. Pentru că aveam eu chef. Fă şi tu ceva ce ai chef. O să vezi că merită.

— Am chef să mă aşez la gura sobei.

— Ura, gâfâie el, şi-o şi cârmim spre intrarea în grădina noastră.

Mergem pe pietrele pe care le-am cărat de pe plajă. De fiecare dată când mergeam la plajă trebuia să aducem măcar o piatră pentru aleea de la intrare. Astăzi, drumul spre casă e pavat cu pietre. Îmi place asta.

Când deschidem uşa, miroase pregnant a cuptor şi a pateuri încălzite. Ne scoatem încălţările în hol, le scuturăm de zăpadă şi ne agăţăm paltoanele în cui.

— Uşa! Iese căldura, strigă Ebba.

Far îşi îndreaptă imediat un deget spre mine.

— Ai auzit? închide uşa. Înainte să iasă căldura. Hmm.

Mă bate pe umăr şi intră. Cred că în copilărie a căzut în fântâna cu metafore. După cafeluţe, Far se culcă pe-o ureche. Ebba şi Sune vorbesc în continuare despre arta de a creşte trandafiri. Eu îmi pun din nou paltonul şi pornesc la drum.

Capitolul 15

Treptele sunt încă la locul lor, iar priveliştea de pe stâncă e, ca de obicei, irezistibilă. În zilele senine poţi să vezi până în Suedia. Nu că danezii ar vrea neapărat să facă asta, dar, totuşi, e frumos. Jos se dezlănţuie marea. Vântul aduce un miros înţepător de sare şi trage de hainele mele. Încep să cobor cele o sută optzeci şi şapte de trepte care duc spre plajă ţinându-mă bine de balustradă şi fără să scap din ochi panta abruptă. Odată l-am văzut alunecând. Nu te mai ajută decât agilitatea şi norocul. Ca în fiecare an, furtunile de iarnă au mâncat câţiva metri din plajă. De data asta, până şi scara privată a restaurantului de cinci stele are de suferit. Asta le trebuie, fraierilor, dacă îşi fac o scară în bătaia vântului. Plaja e acoperită, cât văd cu ochii, de scânduri, alge, peşti şi gunoaie. Arată ca după o petrecere a huliganilor. E o privelişte incomparabilă faţă de nisipul fin şi alb de peste vară.

Pe plajă, mă aşez la adăpost de vânt, lângă vechea cazemată, şi

savurez natura dezlănțuită. Marea e cenușie și tună vijelios împotriva malurilor, dar nu este furia sălbatică a furtunii, ci crivățul obișnuit. Valurile se rostogolesc, unul după celălalt, spărgându-se de stânci, apoi apa se retrage, ducând cu ea, în mii de clipociri, pietrișul. Iar. Și iar. Și iar.

Vejbystrand se află exact între două stațiuni turistice. La plajă ajungi doar mergând de-a lungul kilometricei faleze stâncoase și coborând cele o sută optzeci și șapte de trepte istovitoare. Pentru turiștii obișnuiți, nu-i tocmai o perspectivă atrăgătoare, așa că eu și cu Tess am petrecut multe zile la plajă fără să întâlnim mai mult de-o mână de oameni. Cel mai frumos era de dimineață. Să te trezești odată cu soarele, să mergi la plajă, să cobori în fugă treptele, să te arunci, înfierbântat, în apă, să înoți în soarele matinal, să revii la mal, să aștepți până când se cară familia Pedersen, înotători matinali, și-apoi – libertate. Poți înota în liniște. O mare doar pentru noi. Câteodată ne-o trăgeam pe plajă, apoi intram în apă, înotam, iar la mal, *urcam* treptele și ajungeam acasă tocmai când Ebba termina de făcut cafeaua. Era o perioadă fericită. Câteva dintre cele mai frumoase veri din viața mea le-am petrecut aici. Și vara trecută am vrut să ne-o petrecem aici, însă, până la urmă, Tess a contramandat în ultima clipă. Și-acum *n-o* să mai venim niciodată aici. E o senzație ciudată. Neverosimilă. Se încheie o etapă din viață. Eu am crezut întotdeauna că noi o să… Dar n-o să și nu mai are sens ca să far are dreptate. De mult nu-mi mai merge așa bine, iar relația noastră a fost *multă* vreme un motiv ca să mai aștept. De-acum, lucrurile se vor schimba. S-a făcut primul pas pentru a ieși din stagnare. Sper să apuc să mă și bucur de asta.

Pentru o clipă se apropie un nor cenușiu, însă vântul aduce apoi spre mine voci și frânturi de cuvinte senine. O familie coboară treptele și puțin după aceea, doi copii blonzi se zbenguie cu un cățel, care comentează, lătrând, printre ruine. Exact așa mergeau și părinții mei acum câteva decenii, împreună cu Sune, cu mine și cu pudelul psihopat Le Petit.

Bărbatul și femeia se apropie ținându-se de mână, pentru a se adăposti de vânt la umbra zidului cazematei. Când dau de mine, mă salută, râzând – o zi bună. Vorbim un pic despre vreme, admirăm energia copiilor care se zbenguie. Apoi înșfac două pietre, îmi iau rămas bun și mă pregătesc pentru cele o sută optzeci și șapte de trepte pe care le am de urcat pe drumul de întoarcere.

Ajung acasă când Far tocmai se trezeşte. Toată lumea comentează calitatea pietrelor pe care le-am adus. Soba duduie. Sune îmi toarnă în ceaşcă, Ebba scoate fursecurile cele bune, mă aşez într-un fotoliu confortabil în vreme ce Far reîncălzeşte povestea când şi-a luat, pentru ultima dată în viaţa lui, concediu medical, şi tocmai atunci a venit un şef de secţie la Roland, i-a dat un eşantion de vopsea, şi l-a pus să-i vopsească exact în acea nuanţă pereţii din birou. În timp ce povesteşte, râde de i se vede dintele aurit. Apoi face o paranteză despre avantajele fiscale pe care le au căsătoriţii, pentru ca, în cele din urmă, să ajungem la locul de muncă al Sunei. Placa asta o ştiu deja, aşa că mă duc să mai sparg nişte lemne ca să las provizii pentru sobă. Apoi e timpul să plec.

La Copenhaga descărcăm maşina. Acasă am în sfârşit parte de cafeluţă; Far adoarme în fotoliu. Nu-mi amintesc să fi dormit, vreodată, de două ori în timpul zilei, dar mă prefac că nu s-a întâmplat nimic. Comand un taxi. Ebba îl trezeşte pe Far, şi toţi mă conduc la uşii. Mai negociez câteva metafore. Apoi mă urc în taxi şi încerc, pentru a suta oară, să par vesel, în timp ce familia mea, privită pe geamul din spate al maşinii, devine tot mai mică.

Capitolul 16

Sub plafonul halei e un nor toxic ca după o scurgere la Beyer[20]. Frauke şi Arne se relaxează pe canapea. E îmbrăcată în pijamaua ei preferată, roşie. El e îmbrăcat într-un tricou St-Pauli[21] şi pantaloni albi. Măsuţa e plină de chipsuri, dulciuri şi reviste. Pe ecranul televizorului, Robert Shaw tocmai alunecă în gura larg deschisă a rechinului.

— M-am întors, le *spun* eu, redundant.

Frauke apasă pe butonul telecomenzii. Amândoi se întorc spre mine şi mă privesc. În spatele lor, Robert se balansează în fălcile rechinului.

— Tatăl meu e în regulă.

— Ce bine, spune Frauke uşurată.

— În frigider e nişte bere pentru tine, spune Arne.

Pronunţă *bere* cum ar spune Mayer-Vorfelder[22] „Fanta", dar,

---

[20] Concern industrial producător de substanţe chimice şi farmaceutice.

[21] Club sportiv din Hamburg.

[22] Gerhard Mayer-Vorfelder a fost un funcţionar sportiv german şi membru al

oricum, gestul contează.

Frauke îmi face semn să vin pe canapea.

— Haide, ai voie să-ţi alegi filme. La capitolul comedii avem „Chasing Army" sau „Familienfest", la drame avem „Mystic River" sau „Ultima războinică", iar la horror avem „28 de zile mai târziu" sau „Kramer contra Kramer".

Ridic din sprânceană.

— „Kramer contra Kramer"?

Arne mă priveşte într-o doară.

— E cu Meryl Streep.

Frauke chiuie, ameţită, stă turceşte şi începe să-şi răsucească următoarea mahorcă. Apoi îşi ridică privirea.

— A sunat Tess. Iar cei de la agenţie ţi-au lăsat un mesaj pe căsuţa vocală.

— Ok, mă întorc imediat.

Apasă pe telecomandă, lăsându-l pe Robert pradă rechinului alb. Lini agăţ pardesiul de trepte şi mă duc în birou, ca să-i spun lui Far că am ajuns cu bine acasă. Părinţii au nevoie de asta. Apoi o sun pe Tess, pe mobil, ca să-i spun că totul e în regulă cu Far. Mailbox. Sun la camera ei de hotel. Nu răspunde. Imediat îmi trec imagini prin faţa ochilor, cu ea sub un altul. Dumnezeule, ce-o să mă fac dacă la un moment dat o să se îndrăgostească de altcineva? Că are nevoie de sex – Ok, aş fi ultimul care să nu înţeleagă asta, în curând, chiar şi eu o să explodez – dar nu mi-o pot închipui dăruindu-i-se altcuiva decât mie. Marfă. Sunt gelos. Nu aşa mi-am închipuit viaţa de single. *Helloo*! *Nu mai e gagica ta*. *Poate să facă ce vrea ea*. *Şi tu poţi face asta*. *Sunteţi iarăşi liberi*. *Adică nu mai sunteţi legaţi unul de celălalt*. *Adică*: *vezi-ţi de curul tău*!

Apăs pe butonul căsuţei vocale. Vocea unsuroasă a lui Clemens umple încăperea. Zice că evoluţia mea a fost bună, dar mă roagă să pun mai mult suflet luni. E live, se joacă cu casa închisă, e carnaval, toţi sunt beţi, deci am nevoie de un text provocator, cel mai bine cu futai. Închide. Un mare maestru al motivării.

Mă duc în hală, scot o bere din frigider şi mă înfig lângă Arne, e canapea. După o scurtă dezbatere, alegem „Familienfest", pentru că lui

---

CDU (Uniunea Creştin-Democratică).

Arne i se pare că „Chasing Army” e prea sexist. Tocmai îi explic că până şi o strângere de mână poate fi privită drept o formă de hărţuire sexuală, când pe robotul telefonic se aude vocea lui Tess, aşa că mă duc să-i povestesc ce face Far. Se bucură că nu e nimic grav. Eu mă bucur că a fost doar la cină. Mă întreabă ce-au zis bătrânii de despărţire. Îi spun că nimic, pentru că nu le-am povestit despre asta. Zice aha. Mai aberăm un pic despre cum suntem împreună, în altă ţară. Când se lasă tăcerea, îi povestesc despre casting; poate că exagerez un pic, pentru că ştiu că îi place să am ceea ce ea numeşte succes. Mă încurc în lăudăroşenie. Ce naiba fac aici? încerc s-o impresionez pe fosta, sau ce? Funcţionează. Îmi spune că e mândră de mine, şi asta mă face să mă simt bine. Pe bune. Mult mai bine decât aş fi crezut. Senzaţia îmi aminteşte de vremurile când eu însumi eram mândru de mine. E mult de-atunci.

Ea, în schimb, n-a avut, la workshop, cel mai bun weekend al ei. De vineri, de la prânz, până acum, le-a explicat unor manageri de ce formulele de adresare prietenoase nu înseamnă o pierdere a autorităţii, şi cum îşi pot ameliora calităţile oratorice ca transmiţători şi ca receptori ai mesajului. O jumătate dintre participanţi au luat act, cu dezinteres, de prezentarea ei, cealaltă jumătate au încercat să aplice cunoştinţele dobândite în încercarea de a o băga în pat. Şi acum stă şi îmi spune cât de mult şi-ar dori să fie la mine. Îi spun cât de mult îmi lipseşte. Îmi spune că tot nu ştie dacă îşi va putea lua liber în weekend. Îi spun că sper să poată. Îmi spune că a fost frumos în vacanţă. Îi spun că mi-a lipsit la Vejby. Îmi spune că totul e foarte ciudat. Sunt de acord cu ea. Tace. Pare terminată, aşa că încălzesc nişte poveşti de-ale lui Far. O aud cum râde. Apoi devine somnoroasă. Vorbesc mai departe până când o aud respirând adânc. Apoi închid. Apoi mai stau un pic. Apoi merg iarăşi în hală.

Ne uităm la „Familienfest”, eu beau, Arne suge, Frauke fumează, fiecare cu ce are şi, mai ales: stăm împreună şi ne uităm la filme. O seară comună în faţa tembelizorului e mană cerească.

După „Familienfest” şi o discuţie mai lungă de fond despre dele lui te mai poţi uita la filme horror după o dramă şi de ce nu te mai poţi uita la nimic după „Ultima războinică”, eu şi cu Frauke ne punem de acord să ne uităm mai întâi la „Mystic River” şi apoi la „28 de zile mai târziu”. Arne e contra, pentru că în „28 de zile mai târziu” sunt defăimaţi nişte activişti pentru protecţia animalelor din motive de senzaţionalism. După încă o dezbatere dacă e sau nu corect să-i faci pe

nişte activişti pentru protecţia animalelor răspunzători pentru răspândirea unei pandemii, cădem la învoială. Doi contra unul, împotriva lui Arne. Îşi acceptă, democratic, înfrângerea: adică înjură, dar nu omoară pe nimeni.

Când, în sfârşit, mă pregătesc să împing DVD-ul, se face ora opt şi Frauke vrea să se uite la cea mai periculoasă emisiune de pe posturile germane de televiziune, telejurnalul. Sigur că ştie că ştirile sunt manipulate cu ajutorul unor fonduri direcţionate dinspre partide şi de către lobbyşti, dar la telejurnal până şi oamenii supercritici ca ea devin news-junkies. Unii merg la cumpărături, altora la plac sporturile cu mingea, Frauke se afundă în acest jurnalism ieftin, şi asta e chiar în regulă. Cu excepţia cazurilor în care stai lângă Arne. Îi arunc o privire lui Frauke, dar cred că e nevoie de artileria grea ca s-o conving să schimbe postul.

Mai întâi e vorba de o bombă atomică în Irak; imagini cu pantofi însângeraţi. Făptaşii: insurgenţii. Victimele: nevinovaţi. Frauke scutură capul. Apoi urmează un politician care cere cetăţenilor să fie economi; un altul îl atacă dur, însă cei doi sunt de acord măcar într-un punct: porţiile trebuie mărite cât mai repede pentru ca nu cumva forţa de muncă cea mai capabilă să migreze spre zona privată. Frauke scutură capul. Arne suflă aerul pe nări. Dau din cap spre el.

— Şi vă mai întrebaţi de unde acest deficit, dacă toţi sunt aşa de competenţi? Nu mai bine ne uităm la film? Cred că putem s-o depăşim pe Frauke. Deci: cine e pentru?

Ridic mâna. El se uită în continuare la ecran. E clar. Următoarea ştire: iar s-au irosit milioane din fondurile publice; reprezentantul asociaţiei plătitorilor de taxe şi impozite care critică asta e denunţat imediat de nişte cheltuitori de fonduri publice drept neserios. Frauke scutură capul, Arne suflă pe nări. Şi tot aşa, vreme de câteva minute: un pic de război, un pic de creşteri de impozite, ceva şomaj, seara nesfârşită de ştiri se lălăie. În ultimii treizeci de ani cred că s-a schimbat doar decorul din culisele studioului. Totul decurge fără probleme până în momentul în care se anunţă că se prelungesc cu încă douăzeci de ani contractele cu centralele nucleare şi, în acelaşi timp, se reduc fondurile pentru energii alternative.

Arne ia poziţie de drepţi.

— Lobby atomic de căcat. Ăştia chiar cred că pot să mituiască pe oricine. Comp statul, îi denunţă pe adversari şi au grijă ca jurnaliştii

critici să fie concediaţi. Dau cu picioarele în democraţie până când o să apară iarăşi bombe.

Frauke trage din joint.

— Dă-i în judecată, zice ea. Dacă cineva nu respectă legea, poţi să-l chemi în faţa Justiţiei. Trăim într-un stat de drept.

Mă holbez la ea. Cred că şi-a pierdut uzul raţiunii.

— Stat de drept, spune Arne încet.

— Exact, spune ea.

Îi fac un semn s-o lase moartă. Mă ignoră. Ale naibii de mahorci.

Arne începe:

— O să târâie atât de mult procedurile, până când sărmanii or să rămână fără bani. Oficiul pentru concurenţă o să fie lipsit de puteri. Politicienii îşi bat joc de banii noştri şi, când sunt prinşi, îşi plătesc pensii până la sfârşitul vieţii vânzând sănătatea noastră companiilor farmaceutice. Contergan[23], cereale manipulate genetic – economia de piaţă este un experiment, iar oamenii sunt cobaii. E din ce în ce mai multă sărăcie, iar bogaţii sunt tot mai bogaţi. Nu mai avem portavoce, nici forum, căci mediile de unde îţi iei tu informaţiile aparţin unor concernuri care profită de pe urma dezinformării tale.

— Însă nici violenţa nu e o soluţie, spune Frauke blazată.

Asta a fost. Chiar şi când telejurnalul se transformă în „Locul faptei", iar principalul suspect se dovedeşte a fi nevinovat, ceea ce îl surprinde pe comisar, cei doi tot despre pericolul monopolizării mass-media se ciondănesc. Frauke ia apărarea mediilor, spunând că fac lucruri imorale, dar nu ilegale, în timp ce Arne enumeră manipulări à la războiul din Golf. Le amintesc celor doi că ne propuseserăm să ne uităm la un film, dar sunt ignorat. Aşa că ascult şi învăţ. Mai ales: nu intra în polemică cu o avocată fumată şi-un luptător care-a mâncat ciuperci. Prima argumentează şi argumentează şi argumentează până când aproape că îţi doreşti ca celălalt s-o pocnească.

Beau bere şi mă uit, fără sonor, la „Locul faptei". Comisarul bănuieşte, în sfârşit, pe cine trebuie, pe cel pe care îl ştia deja, dar în

---

[23] Medicament administrat gravidelor împotriva durerilor. în 1961 s-a constatat că substanţa activă - Thalidomid - provoca numeroase reacţii adverse, printre care şi malformaţii ale fătului. Statul german a interzis folosirea medicamentului şi a oferit compensaţii materiale familiilor care au avut de suferit de pe urma intoxicării cu Thalidomid.

care avea încredere pentru că, nu-i aşa, uite că şi după douăzeci de ani în această slujbă dură, încă mai poate avea încredere. După o scurtă urmărire îl împuşcă cu o privire sălbatică, vindicativă, moment în care ne dăm seama că n-o să mai aibă niciodată încredere în oameni. Imediat după aceea, suspansul e ucis de generic. Nu tu pauză de respiraţie, aşa se face istoria. Ridic mâna dreaptă.

— Scuze, vă rog, putem să ne uităm la următorul film?

Mă ignoră amândoi, cufundaţi în dezbaterea lor despre drepturile civile. E clar. Mă duc la toaletă. Când mă întorc, se vorbeşte despre televiziune. Programele şi calitatea lor. Lui Frauke i se pare că talk-show-urile sunt relaxante. Arne spune că misiunea televiziunii nu-i să relaxeze, ci să educe. Frauke spune că după o zi lungă la birou, o rundă lejeră de dezbatere e tocmai bună pentru deconectare, şi-o compară cu croşetatul. Arne îi spune că e superficială şi citează:

— Programul radioteleviziunii trebuie astfel organizat încât să fie pe placul şi pe înţelesul oamenilor Ură mari pretenţii.

Frauke îşi încreţeşte fruntea.

— Cine a spun chestia asta? Vreun director de programe?

— Goebbels, spune el, pe un ton care corespunde expresiei de pe chipul comisarului. Nu ştiu cum reuşeşte să exprime atâta suficienţă fără să se schimonosească, dar uite că poate.

— Vrei să spui, cu toată seriozitatea, că talk-show-ul a fost începutul fascismului?

A pronunţat cuvântul acela urât cu F.

Îmi lipesc palmele una de cealaltă şi mă uit când la unul, când la celălalt.

— Vă rog, nu fascism, îi implor. N-am putea pur şi simplu să ne uităm la nenorocitul ăla de film?

Arne îşi întoarce capul câţiva centimetri şi se uită la mine.

— Din asta trăiesc căcănarii ăştia – din tipi pe care îi calmezi prin consum. Ei îşi văd, nederanjaţi, de căcaturile lor. Singura limbă pe care o mai respectă această şleahtă de porci e limba militantă.

— Eşti total sexist.

Pentru o clipă, cât să-şi verifice afirmaţia, mi se pare chiar că pe faţa lui deraiază o expresie. Apoi îşi revine şi se holbează, inexpresiv, la mine. Frauke îmi aruncă o privire roşiatică.

— Ce e sexist în chestia asta?

Ridic degetul, atoateştiutor.

— Să fii militant înseamnă să exerciţi violenţă. Şi cei mai mulţi oameni violenţi sunt bărbaţi.

O clipă de linişte. Apoi Frauke cască ochii şi tuşeşte în palmă. Arne mă priveşte întunecat.

— Tu nu faci decât să iei totul la mişto.

— Hei, poate că militanţii ăştia ar putea să vină la demonstraţie cu puii lor de militanţi.

Acum, ochii lui Arne sclipesc.

— De ce îţi e ţie frică? N-o să mori dacă ai face şi tu ceva cu sens.

— Adică, să dau drumul unor broaşte pe stradă? Sau să nu mai plătesc chiria?

Mă priveşte fără urmă de jenă.

Am avut nevoie de bani pentru acţiunile noastre.

Niciun „iartă-mă", doar o înştiinţare.

Frauke se uită la el, apoi la mine, apoi iarăşi la el.

— Înţeleg, spun eu, uneori te trezeşti la cinci dimineaţa şi pedalezi o sută de kilometri doar ca să te pui în calea transportatorului atomic, în schimb îţi laşi prietenii baltă şi nu le spui o vorbă despre banii pe chirie. Crezi că dacă avem un job, curg bani din cer? Doar amicii tăi terorişti au dreptul la loialitate?

Ochii i se îngustează puţin.

— Nu le mai spune terorişti. Teroare e ce fac ăia cu concernele lor, şi lobbriştii. Noi suntem oameni care respectă alţi oameni, de aceea ne angajăm pentru toţi, inclusiv pentru tine, dar asta n-ai de unde să ştii, pentru că tu o freci cu idioţii ăia comici de moarte. Mediul tău profesional e de căcat şi te marchează tot mai mult, dar noi chiar şi aşa luptăm pentru tine. Sau nu-ţi convine să respiri aer curat? N-avem oricum destule alergii?

— Crezi că lumea o să fie mai bună dacă vine banca şi-mi ia casa? Iarăşi dă aerul afară şi dă cătinel din cap.

— A mea. A mea. A mea.

— Şi-acum, ca să nu ne înveselim prea tare: de ce trebuie să suferim, eu şi cu Frauke, pentru că voi nu sunteţi în stare să vă administraţi banii? Credeam că autonom înseamnă independent.

Gura lui exprimă iarăşi batjocură.

— Ia spune-mi tu, cine suferă din cauza cui. Tu tocmai te-ai întors cu avionul din ţara cu cel mai mare consum energetic din lume.

— Data viitoare o să venim înot.

Frauke oftează.

— Chiar trebuie să vă certaţi tot timpul? îi trece lui Arne braţul după umăr. Mi se pare mişto că te angajezi. Îmi surâde cu ochii roşii, ca de albinoasă. Nu ţi se pare şi ţie că ar trebui să ne angajăm mai mult?

— Ba da. Dar nu duminică seara.

Capul lui Arne se deplasează câţiva milimetri într-o parte.

— La demonstraţii am văzut mame care, după tura lor la serviciu, mai stau să împartă cinci sute de fluturaşi înainte să-şi culce copiii. Lor nu le este teamă să pară un cool că se luptă împotriva celor puternici şi că trebuie să încaseze şi înfrângeri. Duc o viaţă grea, şi cu toate astea, se angajează. Aceştia sunt democraţii de la bază, cei pe care se sprijină societatea, dar ţie ţi se par probabil prea lipsiţi de umor, pe tine te încântă mai degrabă un blender turbo distractiv, care te trimite, cu zâmbetul pe buze, în păcat, decât un om cu figura ştearsă care strânge semnături pentru spaţiul verde, şi care în weekend iese în stradă ca să demonstreze împotriva transporturilor de deşeuri atomice. Din această perspectivă, cred că ai fi omul lui Berlusconi.

Mă gândesc la replica potrivită, dar Frauke mută pe MTV şi dă brusc sonorul la maximum. Ne loveşte un zid de zgomote. Un elev pervers de la şcoala specială ţipă că viaţa lui e de căcat. La cum cântă, nu e de mirare. Îmi astup urechile şi mă chinui să nu scâncesc.

După câteva secunde Frauke închide iarăşi sonorul şi ne priveşte dojenitor. Îmi iau mâinile de pe urechi ca să aud dacă mai pot auzi ceva.

— Măi băieţi, eu mă droghez. Iau droguri ca să mă deconectez. Şi e bine aşa, căci numai aşa aş putea să să-vu-rez serata noastră cinematografică. Aşa că vă rog să vă purtaţi cum se cuvine sau…

Dă iarăşi drumul la sonor. Uiii. Elevul de la şcoala specială e chiar supărat. Nu prea pricep ce zbiară acolo, pentru că nu vorbeşte tocmai o germană din cea mai bună, dar mi se pare că aud că e ofticat pe toţi cei care nu sunt ca el. Deci e ofticat pe mulţi, mulţi de tot, sper.

Închide iarăşi sonorul. Înşfac punga de chipsuri şi i-o întind lui Arne.

— Chips?

Nu-mi răspunde. Pun punga la loc şi deschid sticla cu suc de morcovi.

Pot să-ţi torn?

Îi umplu, până la dungă, paharul lui pe jumătate plin cu suc de

morcovi. Se uită, inexpresiv, la mine.

— Aşa-i frumos, zâmbeşte Frauke şi apasă pe telecomandă.

Mă sprijin de spătar, dar acesta e doar începutul unui film extraordinar. Frauke pune telecomanda deoparte, se chirceşte şi adoarme după nici cinci minute. Cu asta s-a cam terminat şi majoritatea mea, dar ar fi fost oricum necuviincios să ne mai uităm, după „Mystic River", la un alt film mare. E ca şi cum, după o relaţie lungă şi drăgăstoasă, te-ai căsători cu prima femeie pe care o întâlneşti în cale. Super comparaţia, marfă că îmi vine în minte tocmai acum. Imediat îmi vine în minte şi următoarea; dacă îmi amintesc eu bine, e o regulă de bază care spune că ai nevoie de o jumătate din durata relaţiei pentru a te regenera după acea relaţie. Nenică. Asta înseamnă că timp de trei ani şi jumătate o să fiu inapt pentru altă relaţie? Sau regula e valabilă doar pentru relaţii de căcat? Se mai poate vorbi de culanţă în cazul despărţirilor amicale?

Pe ecran, Sean Penn suferă de mi se face pielea de găină. Între noi, Frauke sforăie şi s-a agăţat, în somn, de picioarele lui Arne. Din când în când mai coboară privirea şi se uită la ea. A trecut ceva vreme de când o femeie are atâta încredere în el. E mult de când l-am certat aşa rău. E mult de când mi-am dat seama cât de mult îi iubesc pe cei doi. E mult de când le-am arătat-o. Ar trebui s-o fac din nou. Exact. Oboseala se urcă în corpul meu şi mă simt atât de bine cum numai acasă mă pot simţi. Acasă. Nu am voie să pierd hala. Trebuie s-o scot la capăt. Sau să câştig calificările, să intru în finală, s-o câştig şi pe aceea şi să am propriul meu sitcom. Clar.

În hală e linişte şi pace. Doar muzica de relaxare se mai aude. Filmul mă emoţionează chiar şi a treia oară când îl văd. Prieteni din tinereţe care se pierd unul de celălalt, dar care rămân totuşi legaţi, într-un mod cu totul deosebit. Îmi vine să-i spun lui Arne că-mi pare rău că îl tratez aşa de nasol uneori dar, ca de obicei, nu o fac. Poate că are dreptate, poate că ceva în mine urmăreşte mereu ca nu cumva să par un cool. Arne desprinde mâinile lui Frauke de pe piciorul lui. Se ridică, o ia cu grijă în braţe, ca şi cum ar ţine un bebeluş, şi o duce la ea în cameră. Se trezeşte şi se cuibăreşte la el în braţe. Uneori mi se pare că se bucură mai mult pentru această parte a serii decât pentru filme.

Când se întoarce, îmi aduce o bere din frigider, şi se aşază lângă mine. Sorb o înghiţitură. Acolo unde a stat Frauke, e plin de firimituri de chipsuri şi de resturi de tutun. Arne soarbe din sucul lui de morcovi.

S-a terminat genericul. Mai rămânem o clipă. Apoi se uită la mine. Dau din umeri. Bagă „Kramer contra Kramer”. Urmărim împreună cum drama intră pe făgaşul ei.

Capitolul 17

Lumină puternică. Pat cald. Nema corp cald. Nema swing. Nema tuse. Deschid ochii. Lumina rece de iarnă străluceşte prin luminator. Singurătatea se târăşte pe sub pătură, cucerind noi teritorii. Înainte să capitulez, mă rostogolesc din pat şi-mi trag pe mine hainele de jogging. În hala goală mă lovesc de un zid de fum stătut. Chiar ar trebui să vorbesc cu Frauke despre consumul de cânepă. Dau drumul la încălzire şi ies afară, în curte, unde, în mod cu totul excepţional, nu e nici urmă de pisică.

Când ies în stradă, mă şterge un biciclist costumat care rulează pe trotuar. Mă apostrofează că de ce nu-i fac loc să treacă. Dacă ar fi după el, probabil că ar trebui să plec din oraş când se dă el cu biela, dar mă abţin de la comentarii; merg mai departe fără să-l scap din ochi pe bărbosul care stă în faţa clinicii şi vorbeşte singur. Vreun măscărici în drum spre casă sau un nebun care a încurcat datele? Nu contează, orice ar fi, poate găsi ajutor în prima cârciumă, căci pentru cei internaţi la clinică, carnavalul e perfect pentru a exersa externarea. Oricât de duşi ar părea, îi baţi pe umeri şi, hai, băiete, hai să bem una mică.

Ajuns în centura verde, alerg printre cioburi, evit găştile şi mă ţin pe urmele unei joggeriţe care fuge pe o frecvenţă bună. Când ajungem la lac, se opreşte şi se preface că-şi leagă şireturile. Când trec pe lângă ea îmi aruncă o privire răutăcioasă. O salut şi alerg mai departe.

Lumea e plină de false suspiciuni. Peste tot, grupuri costumate o iau spre Sudul oraşului, pentru a participa la defilarea de Rosemnontag. De fapt, nu-i vreo mare diferenţă faţă de zilele anterioare, doar că astăzi mă simt în stare să fac mişto de ce strigă ăştia. După un weekend acasă şi-o noapte de film cu colegii de apartament, carnavalul mi se mare suportabil. Pentru o clipă, încep chiar să mă bucur de ce mă aşteaptă în viitor. Senzaţia durează câteva secunde. Tot e ceva.

La întoarcere fac un mic ocol pe la brutărie. Muzica de carnaval se aude din depărtare. Vitrina este împodobită, magazinul e plin de clienţii săi obişnuiţi care se încălzesc, ca să intre în atmosferă. Mai un butoiaş, mai un cântecel obscen, mai ceva de haleală, ca să-şi facă

plinul pentru întreaga zi. Vânzătoarea de la tejghea, care, de regulă, e posacă şi ursuză, s-a împodobit ca un pom de crăciun. N-am idee ce vrea să fie costumul ei, dar de strălucit, străluceşte. Dacă e să cadă lumina la aeroport, o poţi pune liniştit să stea la capătul pistei, iar pe coafura ei monstruoasă poţi să evacuezi pasagerii din avion.

Când îmi întinde chiflele, o întreb ce vrea să fie. Beculeţe de Crăciun. Aha. Cum de nu m-am gândit la asta. Mă întreabă ce vreau eu să fiu – jogger? câţiva dintre cei de faţă încep cu băşcălia. Le explic că fac pe biciclistul căruia i s-a furat bicicleta. Pentru o clipă mă privesc buimaci. Apoi izbucnesc. A fost tare. Numai un profesionist poate face sala să ţipe în felul acesta. Mă bat pe umăr, ies în libertate şi iată-mă pe drumul spre patrie. E plăcut să fii prietenos. Oare cum se face că tot uit chestia asta? îmi propun să nu mai uit. Aşa. Acum, pot să plec. Danezul cel prietenos.

Când intru în curte îmi vine să dau cu toate aceste bune angajamente de pământ. Pisica stă la uşa halei şi nu dă niciun semn că ar vrea să se ascundă de mine. Lovesc cu piciorul o minge de fotbal îngheţată. Mingea se izbeşte de perete, chiar lângă ea. Dispare scuipând lângă cotlonul unde Arne îşi ţine efectele pentru demonstraţii: sunt lucrurile care-i trebuie ca să construiască pancarte sau să închidă porţile fabricilor. Câteodată mai aduce lucruri de prin cruciadele lui. Într-un colţ e, de ani buni, o inscripţie cu „Intrarea interzisă”. Cine ştie de muie o fi luat-o, şi cine ştie ce o mai fi având pe acolo. Poate o fi şi el ca Obelix, şi îşi ascunde acolo colecţia de caschete de poliţist. În orice caz, se pare că aia e ascunzătoarea perfectă pentru nenorocita aia de pisică. La primăvară, primul lucru pe care îl voi face va fi curăţenie generală.

Hala e aerisită, masa e pusă, miroase a cafea proaspătă, din staţie se aude muzică punk, iar temperatura camerei e bună. Arne stă chircit pe un scaun şi mănâncă un iaurt amestecat la stânga. Lângă el, Frauke se holbează în ceaşcă precum o bufniţă despuiată. Arunc chiflele pe masă, în faţa ei.

— Te droghezi prea mult.

Nu răspunde. Mă uit la Arne.

— Se droghează prea mult.

Nu răspunde. Casă, dulce casă.

Când mă întorc, duşat şi îmbrăcat, e ca şi cum cineva ar fi apăsat pe „Pause”. Trupei punk i se pare în continuare că totul e de căcat.

Colegii mei de apartament stau în continuare în aceeaşi poziţie. Doar punga cu chifle s-a deschis, iar chiflele s-au transformat, pe farfuria lui Frauke, în firimituri. Îmi tom nişte cafea.

— Muzica asta ne face agresivi – nu-i de mirare că lumea se duce de râpă.

— Dă-i în judecată, spune Frauke, masându-şi tâmplele.

Îmi iau cafeaua, merg în birou, mă aşez în fotoliu şi formez numărul.

— Optsprezece – optzeci şi patru-şaptesprezece.

— Eu sunt, şi, înainte să întrebi, fiul tău. Şi nu, Tess tot nu e însărcinată. Ce mai faci?

— A venit Sune. Şi-a luat special dimineaţa liberă. Chiar merită să cazi, aşa poţi în sfârşit să-ţi vezi copiii. Dacă aş fi ştiut chestia asta… Hei!

Ţăcăne şi păcăne în receptor. Apoi se aude Sune.

— Doar se preface. De fapt, nu e bine deloc, înţelegi?

— Înţeleg, oftez eu. Mi-o dai te rog pe Ebba?

— Bună dimineaţa. Cum îţi merge?

— Bine. Lui cum îi merge?

Ezită o clipă.

— E obosit.

— Ceva nou de la spital?

— Nu. Dacă aflăm ceva nou, Sune te va suna numaidecât.

— Mulţumesc.

Pe fundal, Far strigă ceva. Ebba măcăne. Mai schimbăm câteva dulcegării, apoi închidem. Doamne, cât îmi mai lipsesc.

Intru pe net şi rezerv un bilet de avion pentru începutul săptămânii viitoare. Oricum, după evoluţia de diseară voi fi fără agenţie şi falit, aşa că voi avea cu atât mai mult timp pentru călătorit. Fiecare lucru are avantajele sale. O sun pe Tess şi-i spun bună dimineaţa pe nenorocita de căsuţă vocală. Apoi merg iar în hală şi-mi ung o chiflă cu brânza gustoasă pe care mi-a dat-o Ebba. Doar asta n-ar putea înlocui ospăţul matinal danez, dar poate dacă îmi bag nişte bucăţele de brânză în urechi aş putea să scap de porcăria de muzică punk.

— Huiii! Ce mai e şi asta? Un al patrulea acord? îmi înclin capul, ascultând încordat, apoi răsuflu uşurat. Nee, doar a falsat, puh, mă şi gândeam că…

Arne nu râde. Nu face nimic. Surpriză. Poate că ăsta e trucul lui atunci când stă la pândă în pădure ca să măcelărească inamicii. Stă cuminte până când îi intră în bătaia puştii. De ani de zile visez să-l ademenesc într-o cârciumă decorată cu animale împăiate şi să văd cum se descurcă ceilalţi muşterii. Încă un vis care n-o să se împlinească. Pentru că dacă Arne vede animale împăiate, e ca atunci când Idefix vede un copac doborât. Numai că la Arne plâng ceilalţi.

Frauke îşi ridică cu greu privirea din ceaşcă şi îmi oferă o privire obosită.

— O să plătesc eu chiria. Cât costă?

Bună pedagogie…

Oftează, ridică o mână şi-şi masează, cu cealaltă, fruntea.

— Te rog, spune-mi, pur şi simplu, cât e.

Îi spun. Mâna îi înţepeneşte. Clipeşte. Apoi îl priveşte pe Arne. Mă uit ba la unul, ba la celălalt şi încep să rânjesc.

— Credeai că e vorba de chiria pe-o lună? Mda, atunci, vinde-ţi maşina, lichidează-ţi contul de economii, fa trotuarul un an şi cred i-a se rezolvă.

Încă îl priveşte pe Arne. Apoi se uită la mine.

— Până una-alta, o să plătesc.

— Bine. Şi ce facem cu luna viitoare?

Mă fulgeră cu privirea şi nu-şi mai dă silinţa să-şi ascundă furia.

— Ne gândim la o soluţie. Sau vrei ca Arne să se care de aici?

Mă abţin să rostesc cele zece replici haioase care-mi stau pe limbă şi scutur capul.

— Nu. Vreau ca Arne să-şi plătească chiria.

Măcar eu nu mănânc căcat pentru bani.

Îşi împinge scaunul în spate, se ridică şi pleacă în camera lui. Asta, ca să-şi vină în fire. Uşa se închide încet.

Frauke mă priveşte dojenitor.

— Lasse, uneori eşti aşa de căcănar…

Îşi ia cafeaua şi dispare la ea în cameră. Uşa se trânteşte în urma ei.

— Ţineţi-mi pumnii să câştig mizeria aia diseară, ca să-mi pot permite să locuiesc, în continuare, cu voi!

Uşile nu râd. Marfă. Turul meu prietenesc aproape că atinge perfecţiunea. Însă totul are avantaje şi dezavantaje. Chiar şi a fi căcănar. În sfârşit, pot să apăs pe butonul staţiei. Un ultim zgomot

strident, apoi porcăria de trei acorduri amuţeşte. Uneori chiar îi înţeleg pe nebunii care explică stările sociale prin muzica oribilă, deşi toată chestia asta e o tâmpenie, căci muzica nu face decât să sublinieze ce e în mine, aşa că întrebarea care se pune e cum de sunt uneori atât de bulangiu. Iar răspunsul e: habar nu am. Până acum, puneam nemulţumirea mea pe seama relaţiei. Acum, se pare că îl învinovăţesc pe Arne. Doamne, chiar am ajuns genul care trebuie mereu să aibă dreptate, care trebuie tot timpul să găsească un vinovat? Oare ce s-a întâmplat cu mine în ultimii ani? Când m-oi fi oprit? Când oi fi încetat să mai lucrez cu mine? Orice blestemată de maşină trebuie să-şi înnoiască talonul o dată la doi ani; poate că măsura ar trebui extinsă şi asupra şoferilor. Exact. Ar trebui să verificăm, o dată la doi ani, dacă nu cumva am ruginit. De ce ne facem un control clinic, dar nu şi un control mental? Hei! Lucrez cumva la tine, ca să devii un om mai bun? Nu? Ok, atunci uite lista asta cu puncte slabe, îţi dăm un pic de timp ca să le îndrepţi, apoi îţi suspendăm temporar activitatea.

Zgomotul strident se face iarăşi auzit. De abia după un moment realizez că e soneria. N-am mai auzit-o de-o eternitate. În mod normal, oamenii intră pur şi simplu în hală.

Când deschid uşa, o găsesc pe noua mea colegă îngenuncheată, pe jos, mângâind nenorocita aia de pisică. Îşi ridică privirea şi se uită la mine pe sub marginea unei căciuli îmblănite ruseşti. Îi dau pisicii un şut. Oricum, încă din clipa în care am apărut, a luat poziţie de start; dispare cu viteza sunetului în şopron.

— Bună, spun eu.

Se uită pentru o clipă după pisică, apoi mă priveşte atentă.

— Bună.

— Crezi că pisicile pot avea Alzheimer?

Îi este brusc clar că e îngenuncheată în faţa unui tip pe care de abia dacă îl cunoaşte, un tip care loveşte cu piciorul în pisici şi în spatele căruia se află o hală întunecată. Se ridică şi face un pas înapoi.

— Mă bucur că ai venit, îi spun eu, şi-i fac loc să intre.

Două ore mai târziu sunt complet asudat. Repetăm, prin rotaţie, numerele noastre pe scenă, în timp ce celălalt face pe regizoral. Mai cizelez un pic textul despre literatură pregătit pentru diseară. E haios şi, mai ales, nu suficient de inteligent încât să stârnească reflecţia – perfect! Nu mai trebuie decât să introduc de câteva ori cuvântul „futut”… Când mă încurc prin text, Nina mă sfătuieşte să vorbesc mai

rar şi mai încet, iar când greşesc de-a binelea, îmi propune să-l repet, ca să cultiv falsetul, aşa cum fac soliştii de jazz. I-aş spune şi eu ceva cu sens, dar ea n-are nevoie de remarcile mele. Mă sperie cât poate fi de bună. Pauzele sunt jos pălăria, limbajul corporal e atât de grăitor, încât nici n-ar mai trebui să vorbească pentru a-şi spune povestea. Probabil că singura problemă e că nu are un text adevărat, ci doar frânturi de propoziţii. Scotocesc printre textele vechi, îşi alege unul despre pedagogi, îl citeşte de două ori şi îl joacă. Aha. Aşa ar trebui să sune. Dacă chiar aş avea mai multă ambiţie, ar trebui să o urăsc.

Când mai face odată numărul, se opreşte şi se uită la mine. Îi urmăresc privirea şi îl descopăr la tejgheaua de la bucătărie pe Arne, care-şi unge o felie de pâine. Poartă un tricou transpirat, venele de pe braţe i se ieşesc, vizibil. Se pare că s-a răcorit la el în cameră. Ochii Ninei îmi surprind privirea în oglindă. Surâd ca s-o calmez.

— Stai liniştită, e cu paza. Hildebrandt, Mittermeier şi Kalkhofe tot apar pe aici ca să-mi fure poantele.

Nu râde. În schimb, mai aruncă o privire speriată. Mă întorc, îi zâmbesc lui Arne şi arăt spre Nina.

— Arne, ţi-o prezint pe Nina. Face aceleaşi căcaturi ca mine.

Mă ignoră şi unge mai departe. Îi zâmbesc Ninei.

— În sinea lui, râde de se prăpădeşte.

Se uită ba la mine, ba la el. Repetăm mai departe. De fapt, m-aş fi aşteptat ca Arne să se care, dar se aşază la masă şi ne priveşte. Nina aruncă mereu priviri la masă. Critica face parte din meserie, dar dacă eşti luat în vizor de un musculos a cărui aură îţi reproşează declinul democraţiei, trebuie mai întâi să digeri. Excelentă îmbărbătare pentru diseară.

Capitolul 18

În zona de intrare a sălii de festivităţi suntem aşteptaţi de doi tipi de la security şi de-o tipă bine dispusă de la televiziune, care ne bifează pe listă şi ne face semn cu mâna. Înainte să intrăm în zona backstage suntem controlaţi încă o dată. Se pare că acum, că am ajuns la tv, pericolul Al Quaeda e mai mare.

Urcăm treptele spre scenă, păşim pe scândurile care reprezintă trambulina noastră spre lume şi aruncăm o privire în sală. Deasupra scenei e atârnat motto-ul stagiunii, locurile juriului sunt amenajate ca o conferinţă a elfilor, totul e împodobit ca de carnaval şi cu toate astea… piele de găină. Încă de pe acum poţi să-ţi dai seama cum o să fie

cu sala plină, cu o mie de feţe care te urmăresc. De mult nu s-au mai uitat la mine o mie de feţe. Şi cu atât mai puţin, atâtea feţe treze.

Nina se uită la mine într-o doară.

— Ca-n vremurile bune, nu?

Dau din cap.

— Foarte bune, foarte vechi.

Tehnicieni şi maşinişti se aferează în jurul nostru. Un coordonator de sunet ne roagă să facem loc. După o ultimă privire pe scenă mergem în culise, ne căutăm un colţişor şi începem să despachetăm şi să salutăm. Kohl e deja aici şi pare deprimat. Domnul Scheunemann stă lângă el şi încearcă să-l încurajeze, însă de data asta chiar că are de ce să fie deprimat: ceilalţi colegi sunt cu o clasă peste el. Vizavi de noi e Slomo-Manne. Textele lui nu sunt prea bune, dar e atât de lent încât oamenii uită pe parcurs că nu prea are poante. Eu unul, rând de mă prăpădesc când îl văd. Umorul e o chestie ciudată.

Lângă el e Susanne die Putze. O comediantă mediocră, care, din cauza numărului scăzut de femei din branşă, e mereu invitată peste tot fără să fi fost vreodată cu adevărat bună. La dreapta ei, pe scaun, e Robotul, drept ca un băţ. Precis are şi un nume adevărat, dar nimeni nu-l poate reţine. Porecla i se trage de la faptul că şi-a început cariera făcând pantomimă deghizat în robot: mişcări sacadate, înţepeneli, vorbeşte maşinal, şi chiar dacă între timp face stand-up normal, n-a mai reuşit să iasă din pielea robotului. Am fost împreună la câteva work-shopuri, şi toţi profesorii îl lăudau pentru timingul şi tehnica perfecte; dar n-a ajuns niciodată sus de tot, pentru că oamenii nu l-au iubit. E pur şi simplu prea perfect. Odată i-am propus să bage nişte greşeli intenţionate în program. S-a uitat la mine de parcă i-aş fi spus să se pişe în pat. Preferă să fie perfect decât să fie iubit.

Câteva scaune mai încolo stă omuleţul HB[24]. Un tip micuţ şi bărbos care e zdrobitor în spectacolele live. Cred că l-am văzut de vreo douăzeci de ori – niciodată n-a fost sub „foarte bine". Lângă el stă Didi Bohlen[25], fără vreo legătură de rudenie sau apropiat prin alianţă. Ca şi

---

[24] Personaj dintr-o serie de filme publicitare pentru ţigările HB. Bruno - acesta c numele neoficial al personajului - e una dintre cele mai cunoscute figuri ale publicităţii televizate din Germania.

[25] Dieter Bohlen (pe numele său adevărat Dimitri Boljinsky) e un celebru comic german şi vedetă a postului tv RTL.

cum doar numele lui ar fi în program, face de fiecare dată acelaşi număr, în forme uşor modificate. Toată lumea se miră ce fel de mutanţi îi cumpără dvd-urile, dar sunt mulţi care-o fac, ceea ce ar trebui să fie o legitimare pentru ca el să nu fie acum aici – prezenţa lui nu e necesară. Dar se pare că, totuşi, este.

Şi apoi, încă unul dintre favoriţii mei. UFZ. A prins şi el trenul Ausbilder-Schmidt, şi este atât de bun, că ar trebui să se numere în seara asta printre favoriţi. Îmi vede privirea şi mă salută relaxat. Îl salut şi eu, şi-l trec pe lista celor pe care o să-i rog să-mi dea un job.

Celelalte figuri sunt mai tinere şi îmi par, în cea mai mare parte, necunoscute. Ca de obicei, sunt mult prea puţine femei. Mai precis, în afară de Nina şi de Susanne mai e doar una. E atât de frumoasă încât nu pot să sper decât că n-o să fie şi la fel de bună, căci altminteri ar trebui să i se ofere pe loc un contract. Susanne tocmai îşi trage pe ea caraghiosul ei costum de femeie de serviciu. Nina stă liniştită pe un scaun şi citeşte o carte.

Last şi foarte *least*, singur, la intrare, tovarăşul meu foarte special – Kanacke, după cum singur s-a numit ca să fie fidel filosofiei de corporate identity a lui BH. În realitate este neamţ, dar asta nu se vinde prea bine, aşa că se foloseşte de înaintaşii lui turci ca să bage în germani chestia cu marea lor vină. Dacă ar fi prost, ar putea să trăiască doar de pe urma originii lui, pentru că mulţi germani corect-politici cumpără bilete la spectacolele sale doar ca să se dea liberali. Dar, din păcate, mai e şi bun. Şi bulangiu, pe deasupra. Nu-mi place de el, dar asta e Ok, pentru că nici lui nu-i place de mine. Într-un talk-show am făcut odată mişto de el, şi de atunci i se pare că sunt invidios pe el. Poate are dreptate. Ca danez, nu primeşti un bonus de străin, şi fără acel bonus, nici Institutul Goethe n-o să te trimită în turneu în jurul lumii. Şi despre asta am vrut să fac odată un număr. Rasismul din afacerile culturale germane. Exact.

Pun ideea pe lista numerelor pe care o să le scriu odată, când o să vreau să intru pe bune în afaceri, şi mă ridic, căci îşi face apariţia o jurnalistă înfiptă care străbate sala cu privirea. Mă descoperă şi vine spre mine, zâmbind cu gura până la urechi.

— Să mă pupi… Uite-l pe danezul cel haios! Credeam că ai murit.

— Doar cariera mea a murit, îi spun, şi-o iau în braţe pe ex-exa mea preferată.

Ne pupăm. Gura ei e tot moale şi vivace. Tot bine miroase. Tot

bine o simt. Doar cu titlul de exă preferată am o problemă.

Ne îmbrăţişăm şi ne cercetăm, curioşi. Are nişte riduleţe ciudate în jurul ochilor, pe care încă nu le ştiu, dar în rest, e aceeaşi. Sănătoasă, în formă, plină de energie. Îmi dau seama că n-am mai văzut-o de-o eternitate.

— Ce bine arăţi.

— Nu la fel de bine ca tine.

Zâmbeşte, arătându-mi incisivul ei ciobit, de care m-am îndrăgostit, atunci.

— Cum îţi merge?

— Bine. Dar ţie?

— Bine. Ce mai face Tess?

— Bine. Ce mai face Gernot?

— Foarte bine. Doar mă are pe mine.

— Aşa-i, spun eu. Şi asta face diferenţa.

Ne zâmbim.

— Mai rămâi după show?

— Un păhărel, pentru vremurile bune?

— Ah, da, zâmbeşte ea.

— Ah, fain.

Îi mai aruncă Ninei o privire curioasă, dar nu spune nimic. Mă pupă pe buze.

— Mi-a părut bine. Pe mai târziu şi mult noroc!

— Norocul cred că arată altfel, spun eu.

— Acum, că spui… Zâmbeşte dulceag. Nu credeam că o să te întâlnesc vreodată la carnaval.

— De când m-ai părăsit, îmi merge din ce în ce mai bine.

— Nu-i spune lui Tess chestia asta, zâmbeşte ea. Dă din cap spre Nina şi pleacă, grăbită, mai departe.

Mă uit după ea şi mă las pătruns de efectul îmbrăţişării. Doamne, au mai existat şi alte femei, înaintea lui Tess, uneori uit chestia asta. Imagini vechi se aprind şi se sting: Anja, transpirată, sub mine. Anja, râzând, deasupra mea. Anja, în genunchi, în faţa mea. Cutia Pandorei?

Ha! Dormitorul Pandorei. Beciul sado-maso al Pandorei. Hangarul swing al Pandorei. *Închideţi-vă fiicele*! *Şi mamele*! *Şi bunicile*! *Şi*, *la naiba*, *încuiaţi grajdul*!

— Nu mişca, spune o voce.

În faţa mea, fulgeră iute. Strâng ochii, mă cocoşez şi lovesc instinctiv în faţă, ca un handbalist. Dau peste ceva moale. Cineva suspină. Deschid ochii şi văd puncte roşii dansând în aer. Undeva, în centrul imaginii, zăresc un angajat al echipei de producţie care ţine cu o mână o cameră Polaroid în timp ce cu cealaltă îşi masează pieptul. Mă priveşte jignit.

— Nenică, ce mai e şi asta?

— Bună întrebarea.

Se uită, vexat, la mine.

— E pentru producţie. Avem nevoie de poze cu toţi participanţii.

— Întreabă şi tu înainte.

Îmi aruncă o privire: cum ajungi la televizor, cum eşti arogant, mda. Apoi se uită exagerat de batjocoritor la Nina.

— Stimată doamnă, permiteţi…?

Fără să mai aştepte aprobarea, îi pune camera în faţă şi-i bagă bliţul în ochi. Şi ea îl pocneşte în piept.

— Au.

Îşi freacă pieptul, se uită ba la unul, ba la celălalt, apoi o ia, bodogănind, spre costumaţi. Acolo întreabă şi aşteaptă aprobare. Uneori, violenţa chiar e o soluţie.

Mă duc la catering şi-mi iau o sticlă cu apă caldă, nu cumva să mă ia la corzile vocale, mă aşez pe un scaun liber, lângă UFZ, şi-l întreb de joburi. Zice că poate ar avea un job pentru mine, la un târg, dar ar fi ceva neoficial. Neoficial n-are legătură cu Fiscul, ci cu agenţia mea, căci multe firme care organizează evenimente nu mai lucrează cu Clemens. Eu însă nu pot să fac nimic în spatele lui Clemens, pentru că până la urmă, tot o să se afle, iar Clemens e sensibil, ca să nu spun pizmaş. Aşa că îi amintesc lui UFZ de joburile pe care i le-am obţinut eu lui, iar el îmi promite, în cele din urmă, că o să întrebe la firma lui de evenimente, poate că totuşi or să facă o excepţie. Merge mai departe, iar eu mă duc la omuleţul HB. N-are nimic, dar promite să mai întrebe în dreapta şi-n stânga. Trec de pe un scaun pe altul, cele mai multe discuţii se desfăşoară după acelaşi model: te-aş ajuta cu plăcere, dar piaţa e deocamdată blocată, deşi… mie îmi merge foarte bine. Dar să nu mai vorbim despre mine. Ce crezi *tu* despre show-ul meu?

După ce am vorbit, pe rând, cu toţi, şi-am copiat de cinci ori textul, apare Clemens, la braţ cu BH, ca un trofeu. De data asta poartă o rochie roşie, care, contrastând straşnic cu părul ei blond, oferă o

privelişte extraordinară. Privirea ei o caută pe-a mea, iar când o întâlneşte, zâmbeşte de parcă am avea un secret. Sper că e adevărat.

Cred că ar răni-o pe Tess chiar şi după despărţirea noastră. Nu că am avut un one-night-stand. Dar cu BH? Pentru asta nu există înţelegere. Din partea unei femei. Din perspectiva unui bărbat, s-ar mai găsi nişte explicaţii.

Clemens îi dă drumul şi vine spre mine, cu mâna întinsă. Mă ridic, dar trece pe lângă mine şi-o apucă pe Nina de mână.

— Nina Jansen, râde el, din inimă. A fost chiar mişto vineri. Mă bucur deja pentru diseară.

Îi scutură mâna. Apoi mă descoperă pe mine şi râde surprins, ca şi cum ar fi fost o minune că ne-am întâlnit, tocmai *noi*, tocmai *aici*.

Dă drumul mâinii Ninei şi-o ia pe-a mea. O scutură şi mă bate, voios, cu cealaltă, pe umăr.

— Lasse!

— Clemens!

Zâmbeşte mulţimii şi coboară vocea.

— Sper că te-ai pregătit bine, astăzi nu putem face prea multe pentru tine.

Îmi încreţesc fruntea şi-i dau drumul mâinii.

— Cum adică, s-au terminat banii de şpagă?

Nu râde.

— Eu şi Bettina suntem în juriu, însă juriul nu are astăzi decât cincizeci la sută putere de decizie. În rest, hotărăsc publicul şi telespectatorii. Îmi face semn cu ochiul şi coboară vocea. Adică, oficial.

Mă uit la el.

— E… live?

Mă cercetează cu privirea, neştiind sigur dacă glumesc sau nu.

— Normal că e live.

— Live, suspin eu, şi mă las, mişcat, pe un scaun, ca Peter O'Toole în „My Favourite Year".

Pe asta n-a înţeles-o, însă începe iarăşi să zâmbească, pentru că în sală îşi fac apariţia şi ceilalţi membri ai juriului pentru a saluta artiştii. O moderatoare de talk-show-uri olandeză de care stă lipit un manager, care vorbeşte într-una şi tare la telefonul mobil, un fotbalist de la FC care s-a remarcat, în interviurile televizate, doar prin lipsa de umor, şi, de parcă n-ar fi îndeajuns de nasol aşa, mai urmează şi-o fufă din asta despre care nu se ştie exact de ce e celebră – pentru că a

ciordit ceva, sau pentru că a fost fotografiată de nişte paparazi răi, de douăzeci şi trei de ori, împotriva voinţei ei, goală, la ea în curte. Dumnezeule, ce s-a întâmplat cu mediile noastre, de ne prezintă astfel de rataţi drept modele? Chiar nu mai trebuie să ştii nimic? Chiar nu mai trebuie să fii nimic?

Moderatoarea de show-uri îi salută pe fiecare în parte cu o strângere de mână şi împarte sfaturi în dreapta şi-n stânga, fără să-şi dea seama că fiecare dintre cei de-aici are mai multă experienţă pe scenă decât ea. Asta e problema cu vedetele tv.: după câţiva ani de spus tâmpenii, de şofer, de fani şi de pupincurism, chiar încep să creadă că se pricep la ceva. Hei. Chiar aşa *trebuie* să fie. Milioane de spectatori nu se pot înşela, sau? Său.

Îmi spune că trebuie să zâmbesc tot timpul, că asta le place fanilor ei la ea. Să iau lecţii de la habarnamişti a fost întotdeauna un examen la care picam cu plăcere, dar ea nu vrea decât să mă ajute. Mda. Şi să se profileze un pic pe gusturile noastre. Nu-i nimic rău în asta. Cu toate astea, mă abţin cu greu să-i amintesc că şi NSDAP**26** a avut mulţi fani.

Cât timp mi se dau lecţii, BH nu mă scapă din ochi. Când privirile ni se întâlnesc, zâmbeşte iar cu zâmbetul acela. Mă surprind surâzându-i. Doamne ajută că sunt chemat la machiaj, imediat după aceea vine regizorul de emisie cu precizări despre cum va decurge totul, apoi merg la sound-check. Mă pun cu Nina şi cu Slomo-Manne în spatele cortinei şi verific concurenţa. Primul iese unul dintre debutanţi. E foarte bun, dar cumva stânjenit de regizor, care transmite indicaţii prin monitoare în legătură cu reflectoarele care-l orbesc, cu prompterul pe care nu-l găseşte, cu aparatele de filmat care se aprind, cu marcajele de pe jos şi aşa mai departe.

— Săracul, spune Nina.

— Şi nici măcar n-au venit încă oamenii, spune Manne.

Dăm, plin de înţelesuri, din cap, şi ne uităm mai departe. La sound-check ar trebui în mod normal să-ţi faci numărul până la capăt, acesta e apoi montat, pentru ca, la o adică, anumite scene live mai puţin reuşite să poată fi ameliorate; însă din acest sound-check n-o să rămână sigur nimic. Când se furişează de pe scenă cu capul plecat, îl

---

2 6 Partidul Muncitoresc German Naţional-Socialist.

înveselim: n-a fost chiar aşa de rău, noi eram, pe vremuri, mult mai nervoşi, o să iasă bine, mişto număr. Se uită la noi ca un iepuraş plouat, se duce la locul lui şi închide ochii.

— Săracul, spune iar Nina.

Urmează UFZ. Iese pe scenă, turuie, exersat, toată chestia şi intră înapoi. Îl salutăm tăios. Ne răspunde, plictisit, la salut, ne face semn să ne relaxăm şi urmăreşte sound-checkul lui Bohlen. Didi vine cu cea de-a patru sute treizecea variantă a gagului său. UFZ ne împunge şi arată spre marginea scenei. Îi urmărim arătătorul şi constatăm că nişte maşinişti îngână textul odată cu el.

Când iese, Didi are de înfruntat glume nasoale: dacă are cumva un textier nou, că numărul ăsta încă nu-l ştiam, şi tot aşa. Ne ignoră, aşa că ne concentrăm pe următoarea: Susanne die Putze. N-am mai văzut-o de mult, şi dacă între timp a devenit mult mai bună, înseamnă că se va fi apropiat de mediocritate. Iarăşi această speranţă tâmpită. O privim cum se agită pe scenă, cum mătură cu o cârpă pe jos şi cum spune, într-un dialect greu de definit, o poveste despre o ţeavă spartă.

Nina urmăreşte totul cu fruntea încreţită.

— Ce face asta aici?

— Poate că vrea să-şi netezească karma vinovată, propune Manne.

— Cine o fi fost în viaţa anterioară? întreabă UFZ.

La primele propuneri râdem atât de tare încât asistentul de regie vine în fugă şi ne roagă, nervos, să fim mai puţin zgomotoşi. Ne domolim glasurile, dar când intră Susanne, se bucură că ne-a auzit râzând, că ne-a plăcut numărul, aşa-i? Bine. Se bucură. Dăm din cap, în semn de aprobare. Uneori e rău să fii sincer.

E rândul lui Slomo Manne. E, ca de obicei, încet şi bun, următorul comedian e tare şi bun, Kohl e reţinut şi foarte bun, Robotul – perfect şi naşpa, omuleţul HB, isteric şi de mare clasă, frumuseţea e frumoasă şi, slavă Domnului, proastă, fiecare e altfel şi totuşi e cumva mereu acelaşi lucru – asta pentru că şi poveştile sunt mereu aceleaşi: diferenţele dintre femei şi bărbaţi. Ce bine că eu mi-am ales un text în care e vorba despre literatura feminină din perspectivă masculină. Deh, acum e prea târziu să mai schimb ceva.

E rândul Ninei. O încurajez, îi spun că n-are de ce să aibă emoţii, că o să reuşească şi aşa mai departe. Se mulţumeşte să dea din cap, iese calmă pe scenă, vorbeşte încet, de-abia dacă se mişcă, stinge

întreaga agitaţie din încăpere, iar la final pune o piesă mortală şi iese. Toată lumea aplaudă. Vine iar lângă mine şi zâmbeşte timid.

Toţi se holbează la ea de parcă ar fi extraterestră.

— Iisus, Mana şi Iosef, zice Manne.

— E din cauza textului, le explic. E al meu.

Nimeni nu mă bagă în seamă. Se strigă numele meu. Îmi pun casca şi mă duc la marcajul meu personal. Reflectoarele orbesc, dar lui chiar atât de tare încât să nu mai recunoşti publicul după aceea. Mai cu degetul în cască.

— Hello. Se poate mai multă lumină?

— Nenică. Danezul cel haios, se aude o voce din monitor. Am auzit că te-ai înecat.

Ţin mâna spre reflectoare, mă uit spre regie şi văd coama sălbatică a lui Richie. Pe vremuri, un regizor bun de teatru, acum, un regizor tv bun, distins cu premiul Grimme[27] pentru show-uri de improvizaţie.

— Rich! Căcat! Incontinenţa e acum curabilă, sau porţi scutec?

Scoate un sunet, ceva între tuşit şi scuipat. Se pare că fumează în continuare ţigările acelea.

— Băga-mi-aş… Gâfâie iară, scoate o batistă şi tuşeşte în ea. Apoi cercetează rezultatul. Nenică, mă descompun. Aruncă batista, scârbit, pe jos, şi-mi face semn.

— Haide, mai departe, înainte să crăp.

O cameră se aprinde. Rostesc textul incredibil de fluent. Şi asta îmi oferă suficient spaţiu de manevră ca să mă joc cu camerele şi să-i arăt, la un moment dat, degetul lui Rich. Repetiţiile sunt fructuoase. După o ultimă înjurătură şi-o ultimă tuse însângerată în monitor, ies de pe scenă. Kanacke îmi vine în întâmpinare dând din cap.

— Niciodată nu te înveţi minte, spune el.

— Ştiu ăia că vii de la Bielefeld?

Mă repede şi iese pe scenă. Ne uităm cum face mişto de germani. Firește, şi de turci, câteodată, altfel ar fi rasist, ne ne.

— Asta e bine, spune Nina.

Toţi dau din cap. Asta e problema. De ce nu se poate lega

---

[27] Adolf-Grimme-Preis este unul dintre cele mai prestigioase premii de televiziune din Germania. Distincţia se acordă annual, din 1964, la mai multe categorii de gen.

talentul de caracter? Cât or să mai suporte germanii chestia asta? Aproape în fiecare zi mi se aminteşte de nazism. Memoriale, spaţii de reculegere, documentare, Asociaţia Evreilor, oameni politici, zile comemorative

— Tot timpul cineva sau ceva ne aminteşte. Şi asta e bine. Pentru propria mea evoluţie a fost important să asimilez intensiv această poveste, căci pentru mine, copil danez, naziştii erau doar ăia împuşcaţi prin filme. Istoria germană e şi de aceea atât de plină de învăţăminte, pentru că probabil că nicio altă naţiune a timpului prezent n-a tras atâtea învăţăminte de pe urma vreunui război. Vina s-a transformat de mult în răspundere. Naziştii au fost groaznici, dar germanii de acum sunt pacifişti. Şi asta îmi dă speranţe. Pentru Balcani. Pentru America. Pentru Orientul Apropiat. Pentru cel îndepărtat. Pentru Africa. Pentru omenire.

Bineînţeles că nu poţi să compari nicio naţiune cu naţiunea germană. Dar uneori nu strică să iei exemplu. Ceea ce mă enervează tot timpul sunt relatările de presă dezechilibrate: dacă un skinhead german omoară în bătaie, dintr-o ţăcăneală rasială, un străin, ştirea o să facă titluri în presa internaţională. Ce se petrece însă cu SUA, cu Franţa, cu Anglia, cu Turcia, Rusia etc.? Rasismul nu e o problemă germană, ci umană; peste tot în lume se întâmplă ca nişte bulangii să atace oameni din cauza culorii pielii, a culturii, a religiei lor. Doamne fereşte să fie vorba de un bulangiu german, căci atunci germanii vor fi ameninţaţi din toate părţile să se mai gândească, totuşi, şi la nazism. Această prejudecată mă enervează de multă vreme. Şi totuşi. Poate că această atitudine „păziţi-vă de începuturi" faţă de Germania e un motiv pentru care chiar ne păzim de începuturi, şi pentru care nu ne mai lăsăm târâţi atât de uşor în războaie pe baza unor dovezi falsificate. Poate că avem nevoie de acest sentiment de vinovăţie ca să nu respingem acest trecut sumbru, ci a-l asimila. Poate că de aceea America învaţă atât de puţin, pentru că nu îşi recunoaşte vinovăţia.

Nemţii, în schimb, o fac. Singura chestie nasoală e că, în toată povestea asta, Kanacke are succes.

Când intră, iar mă împunge UFZ.

— Deci, mie mi s-a părut haios.

— Total, spun eu. Mai ales chestia cu germanii şovini.

— Ah, da. UFZ dă, entuziasmat, din cap. E un hit!

Kanacke ne face semn cu mâna şi trece pe lângă noi. Gata

sound-checkul. Reflectoarele sunt stinse, răsună muzica de pe bandă, uşile se deschid şi publicul afluează în sală. Costumaţii se năpustesc pe cele mai bune locuri. Folosesc timpul de aşteptare ca să mai întreb de joburi, dar am absentat chiar prea mult: unii nu au nimic, alţii nu mi încredinţează nimic. Cel mai bine e să pregătesc o apariţie bună, să câştig şi să-i conving pe toţi că sunt pe val. Clar.

O oră mai târziu suntem iarăşi în spatele cortinei şi ne uităm la Manne, care evoluează. Înainte au mai fost câţiva, mai ales bietul debutant. Cred c-o să aibă nevoie de terapie după acest măcel. A ieşit primul şi a fost atât de emoţionat, încât publicul nici măcar nu s-a prins că a început spectacolul. Nici măcar de aplauze n-a avut parte, cu toate că BH, oarecum compătimitoare, a încercat să le provoace. S-a mai schimbat ceva când a ieşit UFZ. Drepţi. Altfel… Tu, ăla de-acolo, la podea şi bagă-mi zece, ţac, ţac. L-a trezit. Adică, aşa, un pic. Greu de spus, pentru că după el, cam toţi comediaţii făceau ca el. Până şi Susanne die Putze a primit aplauze frumuşele, deşi s-a văzut că nimeni n-a priceput numărul ei. Nici măcar Manne

11 a reuşit să-i trezească. De ce? Pentru că ei n-au venit pentru noi. O jumătate din sală se întrece în haleală, ceilalţi bagă într-una provizii de bere.

Îmi las privirea să circule prin sală şi mă surprind uitându-mă la feţe, după Tess. A trecut mult de când am văzut-o ultima dată acolo jos, dar şi speranţa asta moare ultima. În schimb, o descopăr pe Mona. Clipesc. Pe bune, uite-o acolo, în mijlocul unei întregi trupe de poponari îmbrăcaţi în cow-boys şi costume sado-maso. Sebastián, fostul colocatar al Monei, până şi fostul culturist a venit, şi fără ei probabil că n-aş fi remarcat-o nici pe Mona, căci ea e singura necostumată de la masă. În loc de blana de iepure deformată, acum e în civil, în pantaloni cu şnur şi t-shirt, şi cu toată strădania nu pot să descopăr nicio burtă, ceea ce mă surprinde. Credeam că purta costumul de iepuraş ca să-şi mascheze, elegant, burta de gravidă. Oare am întrebat-o în ce lună e? Hm.

Lângă ea, un freak dominator îl plesneşte pe culturist cu un bici. Ţipetele lui extatice se aud până aici. Cei de la masa alăturată se uită ciudat la tipi. O fi fiecare măscărici altfel, dar uneori chiar exagerează.

BH îl moderează pe Manne. Un cântec de carnaval se suprapune peste aplauzele binevoitoare. Manne îl aplaudă pe comediantul care urcă pe scenă după el şi vine, fără să sufle o vorbă, lângă mine.

— Vrei să vorbeşti despre asta?

Dă din cap că nu, aşa că ne uităm cum eforturile următorilor comedianţi de-a încălzi atmosfera anostă se îneacă precum muştele în sirop; cel târziu în momentul în care omuleţul HB se năpusteşte, excitat la maximum, cu capul strălucind roşiatic, pe scenă, pentru ca apoi să obţină la fel de multe aplauze ca toţi ceilalţi, realizez ce-mi aduce seara asta: spectacole la standurile de la târguri. Doar că de data asta nu putem arunca în public cu obiecte promoţionale ca să ne facem iubiţi.

Omuleţul HB iese de pe scenă şi dispare scuturând din cap în culise. E anunţată Nina.

— Distracţie plăcută, spune UFZ.

Dă din cap şi iese.

Poate că totuşi reuşeşte, spune Manne.

Dau din cap. Şi-apoi ne uităm la declinul Ninei. Stilul ei liniştit, ţintit, e absolut deplasat, cu toate că tipii din sală încearcă imediat s-o protejeze şi chiar dau semne sincere că au de gând s-o şi facă, dar e vorba doar de câţiva dintre tipi. Ceilalţi încearcă în continuare să-i deschidă ochii femeii de la masa vecină.

UFZ suspină, scuturând capul.

— Nenică, nenică, nenică… spune el, sumbru. Ăsta e exact publicul lui Kanacke.

Manne aprobă întristat.

— Iar astăzi, nici juriul nu ne poate salva.

Cei doi dau din cap, iar eu mă întreb ce-o mai avea de gând Clemens. Răsună un cântec carnavalesc. Doar după asta ne prindem că a terminat Nina. Nici vorbă de mari aplauze la final. Iese de pe scenă şi mă priveşte descumpănită.

— N-o lua personal, spune Manne. Ai fost bună.

— Exact, spune UFZ.

— Parcă aţi fi nişte fotbalişti care pun înfrângerea pe seama poziţiei în clasament. Treaba e că ăia buni reuşesc orice ar fi.

Întoarcem capul. Kanacke rânjeşte spre noi. Regizorul de emisie îmi face semne disperate. Afară, BH tocmai mă anunţă. Danezul cel haios. E rândul meu.

Când ajung pe scenă, grupa de sado-masochişti începe să strige de parcă ar fi fost stropiţi cu ulei încins. Reacţia celorlalţi din sală e de toleranţă amicală. Ei nu-mi reproşează că sunt aici, aşa că mai bine nu

mă iau de ei. De cele mai multe ori am nevoie de un minut ca să-mi dau seama cum o să-mi iasă momentul. Acum îmi ajunge o secundă. Vin cu deschiderea: le spun că întotdeauna în Miercurea Cenuşii mă trezesc anti-alcoolic. O jumătate de sală zâmbeşte. Ceilalţi nu ascultă. Grupa de sado-masochişti urlă. Bag poanta. O jumătate de sală zâmbeşte, ceilalţi nu ascultă, grupa de sado-masochişti urlă. Apoi repet toate greşelile de începători pe care le-am făcut vreodată. Stau atât de departe de buza scenei încât reflectoarele aproape că nu mă mai pot ilumina. Uit să privesc la cameră, şi când nu uit, privesc spre cea care nu trebuie. Alerg prin text şi în loc să scad tempo-ul, accelerez, ca să scap. Sunt cu fundul în baltă. Ştiu asta şi nu pot să fac nimic.

Nina stă după cortină şi-mi face semn să vorbesc mai rar. Chiar încerc s-o fac, dar nu reuşesc să depăşesc reflexul de a fugi. Nici nu vreau să fiu aici. Corpul meu simte asta şi încearcă să mă ajute să scap cât mai repede de aici.

Kanacke stă lângă Nina şi se hlizeşte la mine, cu mâinile încrucişate. Sus, la juriu, Clemens scutură din cap. La un moment dat, Rich şopteşte ceva în monitoare, ca să mă trezească; jos, grupa de sado-masochişti amuţeşte încetul cu încetul. Să te blochezi pe scenă – e cel mai rău lucru care ţi se poate întâmpla. Îmi îndrept privirea asupra unui punct de pe peretele din fundal şi sar, silabă după silabă, spre direcţia mântuire.

Cele. Mai. Lungi. Minute. Din. Viaţa. Mea.

Până şi astea trec. Bag, uşurat, poanta finală. O jumătate de sală zâmbeşte, cealaltă mă ignoră. Nu urmează mari aplauze. Poate că nu se prind că am terminat. Nu doar cu numărul. Cred că după chestia asta pot să-mi caut o agenţie nouă. Ar trebui să mă înclin şi să mă car, însă picioarele nu mi se mişcă. Stau pur şi simplu aşa şi mă uit în jur. Şi nimeresc o cameră aprinsă.

— Carnavalul e mişto, îi explic. Azi dimineaţă am fost la jogging. Iar acum am febră musculară, de la atâta sărit peste bălţile de borâtură.

O jumătate din sală râde pasiv. Din cealaltă jumătate se întorc câteva capete. BH, care e pregătită să mă dezanunţe, se uită surprinsă la mine. Mă întorc frontal spre duşman.

— Când aduci o femeie acasă, se pune, de regulă, întrebarea: te iubeşte sau nu te iubeşte? în timpul carnavalului, întrebarea care se pune sună: borăşte sau nu borăşte?

Ceva râsete şi ceva aprobare. Mă apropii în sfârşit un pic de buza scenei şi mă prefac că culeg o floare.

— Borăşte… nu borăşte… borăşte… e o femeie… e un funcţionar deghizat în transsexual…

Primele râsete adevărate. Tot mai multe priviri se întorc spre scenă pentru că observă că s-a întâmplat ceva. Sus, în regie, începe nebunia. Capul pletos al lui Richie se clatină febril în căutarea desfăşurătorului. Regizorul de emisie ţopăie agitat lângă scenă, ciocănindu-şi, grăbit, ceasul. Fac câţiva paşi la stânga şi-i fac Monei semn cu mâna. Îmi răspunde la semn.

— Carnavalul. Pe bune. Ce-a mai rămas din el? Pe vremuri era ceva politic, acum totul se învârte în jurul beţivănelii şi-a futaiurilor. Parcă ar fi un teambuilding la VW.

Grupa de sado-masochişti izbucneşte. Doamne. Am făcut-o! Am spus „futai" pe scenă. Şi oamenii râd.

— Danezule! Retragerea! Acum! mi se spune din monitor.

Îmi desfac braţele.

— Carnavalul chiar era ceva politic. Şi acum? Uitaţi-vă în jurul vostru. Aici până şi Pol Pot ar putea găsi prieteni, tot ce i-ar trebui ar fi un costum şi un cuier.

Iarăşi râsete, dar şi ceva huiduieli. Se pare că unii chiar ascultă. Cineva îmi strigă să-i dau nume de animale. Regizorul de emisie agită acum ambele braţe.

— În trei secunde îţi tai microfonul, spune Richie în monitor.

Mă urc pe-o boxă şi ţin ambele mâini în dreptul urechilor.

— Cum?? Nu vă aud. Doar atât puteţi? Ce se întâmplă? Carnavalul nu are coaie? Alo, Köln! Bere pentru toată lumea! Beţivăneală planificată şi futut cu programare!

Mi-a murit microfonul. Muzica este pusă atât de repede încât BH nu mă mai poate dezanunţa. Oamenii se uită pentru o clipă, buimaci, iar apoi fac cel mai rău lucru pe care l-ar putea face: uită pe loc de mine şi încep să se legene pe muzica de carnaval. Se mai aud câteva fluierături răzleţe şi cu asta basta. S-a terminat distracţia.

Capitolul 19

În culise e plin. Toţi şi-au adus apropiaţii în spatele scenei. Până şi Kanacke are oameni în jurul său. Face glume cu ai lui şi se uită mereu încoace. Marfă, acum până şi în ochii lui sunt un ciudat. De la numărul meu, Nina nu mi-a mai vorbit. UFZ şi Manne, în schimb, au

sărit, râzând, pe mine. Am băgat o grămadă de înjurături cât timp am urmărit cum se descurcă Kanacke cu situaţia. S-a descurcat. Şi încă bine. Din păcate. I-a insultat pe oameni până s-au trezit, apoi a băgat gagurile, iar ei l-au ovaţionat, întotdeauna mi s-au părut de căcat comedianţii care n-au altceva mai bun de făcut decât să se dea la spectatori. Acum mă număr şi eu printre aceştia. Şi toate astea au văzut-o milioane de oameni, şi cine ştie pentru ce s-or fi vândut astăzi drepturile, peste o sută de ani, oricine o să poată merge la arhive şi să mă vadă cum mi-am pierdut cumpătul. Ce Dumnezeu a fost în capul meu? Răspunsul e: habar nu am.

Şi în rest sunt buimac, căci la final, când am urcat pe scenă, BH a rostit numele fiecăruia dintre noi. UFZ şi Nina au primit multe aplauze. Pe mine m-au aplaudat în fluierături, huiduieli şi strigături. Grosul l-a luat Kanacke. Apoi am rămas pe scenă ca să aşteptăm finalul, dar măscăricii, în loc să-şi scoată telefoanele mobile, s-au apucat să se legene pe muzică. BH a făcut mai multe anunţuri, însă nu s-a întâmplat mai nimic, iar la numărarea voturilor de la telespectatori au fost probleme tehnice. Aşa că am stat acolo, ca proştii, nebăgaţi în seamă. Când totul a început să dureze prea mult, până şi cei care ne-au urmărit ne-au întors spatele ca să se dedice băuturii şi agăţatului. Toţi comedianţii stăteau pe scenă, în plină lumină, şi nimănui nu-i păsa de ei. O lacună a showului de dimensiunea exploziei de la Cernobîl.

Eram cât pe ce să sar în cap, de pe scenă, în speranţa că o să-mi rup gâtul, când, în sfârşit, a sosit momentul: pe scenă intră regizorul de emisie aducându-i lui BH un bilet cu numele şi procentele scrise de mână. BH anunţă rezultatele şi verdictul juriului. Camerele zumau foarte aproape, pentru a ne capta mai bine emoţiile. Îmi propusesem să mă arunc, plângând, la podea, când o să vină procentajul meu. Însă nu s-a ajuns aici. M-am calificat în finală. Când s-a anunţat numele meu, nimeni n-avea o figură mai tâmpă decât mine. Ce-o fi făcut iarăşi Clemens cu juriul? *Nenică*, *e mai rău ca la alegerile pentru preşedinţia americană*. Din ce spun ceilalţi, e şi o chestiune de respect. Căci sunt la o agenţie care se bagă la chestii din astea; în afară de Kanacke, de UFZ şi de Kohl, s-a mai calificat şi Nina. Toţi sunt excitaţi şi se bucură, până şi Kohl a zâmbit. Eu îmi strâng lucrurile în geantă şi mă gândesc la vodcă, intravenos.

Lângă mine cineva tuşeşte şi trage aer, horcăind. Sună de parcă ar respira printr-un burete ud. Mă ridic, mă întorc şi întind mâna.

— Rich, du-te şi tu la un doctor.

— Cine vorbeşte! suspină el şi-mi ignoră mâna. Cămaşa i se întinde pe musculatura pieptului şi a braţelor. Se pare că încă mai trage de fiare.

— Nene, ce-a mai fost şi căcatul ăla?

Dau din umeri.

— Parcă ştiam că îţi plac improvizaţiile.

Se schimonoseşte, scârbit.

— Dacă şi aia a fost improvizaţie, înseamnă că a venit vremea să vii cu picioarele pe pământ şi să te mai gândeşti oleacă. Se holbează la faţa mea de parcă mi-ar curge bale prin colţul gurii. Ce-or fi făcut ăştia cu tine, pe mare?

— M-am calificat sau ba?

— Vorbeşti de parcă ai fi Kanacke. Ce s-a întâmplat cu tipul stilat pe care-l ştiam eu?

— Nimic. Iar acum mă adaptez circumstanţelor.

Se uită multă vreme la mine. Apoi scutură din cap şi se uită la Nina.

— Micuţo, ai fost super.

Micuţo.

— Mulţumesc, spune ea, arătând cu totul altfel decât mulţumită.

— Să nu ajungi ca el.

— Promit, spune ea.

Mă uit la ea. Mă priveşte mohorâtă. Înainte să apuc să mai spun ceva, vine un tip cu burtă de bere şi cu părul tras peste chelia care i-a cuprins o jumătate din cap, plus însoţitoarea. Se opreşte lângă mine şi mă bate, jovial, pe umăr.

— Vai, am uitat de dumneavoastră! Se face. Bine, bine.

Se cară împreună cu însoţitoarea lui. Mă uit la Richie.

— Şi cine a fost ăsta?

— Directorul de program, spune el gânditor, şi-şi bagă în gură o ţigară neaprinsă.

Atotputernicule, aşa ceva poate fi şef peste ceva? Vreau să ies de-aici, dar n-o să mai repet greşeala cu căutatul taxiului de carnaval, aşa că-i fac semn din cap lui Rich.

— Rich, îţi mulţumesc mult pentru critica întemeiată. Dacă ai putea să-mi faci rost şi de şofer, o să-ţi fiu recunoscător…

— O să-ţi fac rost de-un şut în fund. Nene, mai bine rămâi pe lac,

camarade.

Tuşeşte groaznic şi-şi trage flegma. Pentru o clipă am impresia că o să o şi scuipe şi că o să ne asasineze pe toţi. Dar îi înghite la loc. Simt cum mi se trage faţa.

— Dumnezeule, Rich, du-te, rogu-te, la doctor!

— Ei, căcat, spune el, şi pleacă.

— A fost super.

O adiere de after-shave sport. Mă dau într-o parte ca să-i fac loc lui Clemens s-o ia în primire pe Nina, dar el îmi înşfacă mâna şi-o scutură în timp ce dă din cap, binevoitor.

— Comedie agresivă, foarte bine. Nu ştiam că eşti capabil de aşa ceva. Directorul de programe mi-a vorbit. Ar putea să iasă ceva. Super.

Nimic nu mă enervează mai mult decât să fiu lăudat pentru un căcat, dar n-am de ce să discut despre asta cu Clemens. E deja aproape euforic.

— A fost foarte bine. Oamenii s-au trezit. Spune mai des „futut". De când cu Ingo Appelt, rolul bulangiului n-a mai fost distribuit altcuiva.

— Dar Kanacke e aici.

Râde scurt şi dă din mână.

— Da, dar el e străin.

Mă holbez la el. Nina se holbează la el. Trăncăneşte mai departe. Când se prinde că nu-s pe aceeaşi lungime de undă cu el, se întoarce spre Nina şi-o umple de bale. În finală. Mare viitor. Super. Când se prinde că nu-i pe aceeaşi lungime de unde cu el, mă mai bate de câteva ori pe umăr şi se cară mai departe. Nina tot n-a zis nimic. În privirea ei se citeşte acelaşi amestec de dispreţ şi milă pe care l-am simţit şi mai devreme, când imitam cum unul dintre eroi se apleacă după săpun.

— Super, spun eu.

Se ridică şi pleacă. Lângă mine, doar scaune goale. E ziua cea mare pentru mine. Îmi strâng lucrurile şi mă car. UFZ îmi face semn cu mâna. Lângă el, omuleţul HB se uită, dând din cap, la mine. Îi văd privirea şi ies în zona publicului. Trec prin sala înfrângerii mele şi sunt bătut pe umeri, invitat la poze de grup, rugat să dau autografe. În loc să ţip la ei, să-i iau la rost că totul le e indiferent, dau autografe…

La masa la care a stat grupul de sado-masochişti sunt acum nişte măscărici. Merg mai departe şi-mi fac apariţia în hol. Grupul e la garderobă. Mona tocmai se îmbracă într-un palton de blană. Se pare că

sunt pe picior de plecare. Ajung la timp.

— Hei, oameni buni…

Toţi tăbară pe mine şi începe marea hăhăială.

— Hei, vine maestrul înjurăturilor, spune un tip în piele, pe care îl recunosc drept unul dintre cei doi striperi de la petrecere.

— Dă-ne nume de animale, frumuşelule, spune prietenul lui.

— Vă mulţumesc pentru susţinere. Frumoasă surpriză. Cum naibii m-aţi găsit?

Mona zâmbeşte.

— Klaus e redactor pentru comedy la WDR[28]. Te-a recunoscut. Arată spre culturistul cu piercing în sfârcuri. Redactor la WDR.

Klaus. Comedy. Pentru numele lui Dumnezeu.

— Băiat rău, spune Sebastián şi mă îmbrăţişează. Ştiam eu că poţi să fii foarte infam.

— Jos labele.

Râde, dar îmi dă drumul şi îmi zâmbeşte.

— Mergem la un party. Vii cu noi?

— Azi nu, mai am ceva de făcut, îi arunc Monei o privire.

— Dar ar fi haios, spune plictisit ursul sado-maso, aruncându-mi o privire care duce cu gândul la constipaţie acută.

— Diseară nu se dezbracă nimeni, promitem, spune Sebastián. Toţi râd. Dau din mână.

— N-o să rezistaţi. Nu. Mulţumesc. Cred c-o să merg acasă. Când o privesc acum pe Mona, ridică din sprânceană. Apoi se atinge pe burtă, ca şi cum ar fi simţit o uşoară mişcare.

— Şi la mine va trebui să renunţaţi, le spune ea. Cred că ar trebui să mă odihnesc.

După ceva glumiţe şi miştocăreli la adresa heterosexualilor, o iau din loc. Mai încasez o îmbrăţişare şi, băga-mi-aş o palmă peste fund, apoi se cară, pălăvrăgind. Aştept să iasă în stradă, apoi mă uit la Mona. Ne privim. Apoi surâde. Îi întind mâna. O ia.

Capitolul 20

O luăm pe pipăite, prin hala întunecată, ceea ce înseamnă că Arne e cel care s-a dus ultimul la culcare, căci numai el stinge până şi

---

[28] Westdeutscher Rundfunk Koln este un post public, regional de radio şi producţie tv.

ultima luminiță care ar putea consuma curent. În mod normal, aș putea măcar să mă orientez după beculețele de stand-by ale aparatelor electrice. Reușim să ajungem la masa din bucătărie fără să ne accidentăm și aprind lampa de deasupra tejghelei. Lampa aruncă o sferă concentrată de lumină spre afară, dar e suficient ca să-ți poți da seama de înălțimea și lățimea halei.

— Ceai sau apă?

— Cafea, spune ea, uitându-se în jur. Locuiești singur aici?

— Suntem trei. Locuim la comun. O tipă și-un tip. Stai jos.

Îi arăt unul dintre scaunele de bucătărie. Se așază și-și descheie nasturii, dar nu se dezbracă. Pun fierbătorul și, pentru a sărbători această zi, bag niște cafea extravagantă și corect-politică de-a lui Arne în mașina de espresso. Cum de are bani pentru așa ceva? Poate pentru că locuiește ieftin.

— Trebuie să fie tare scumpă.

Îi arunc o privire. Încă se uită în jur.

— De fapt, nu prea, căci cu o hală din asta economiseşti la greu cu impozitele. Pe bune. Asta, dacă ai și venituri din greu. Ceea ce, deocamdată, nu e cazul. De aceea trebuie să mai fac și chestii din astea, ca mai devreme. E exact genul de criminalitate de sevraj.

Își desprinde privirea de pe hamac și surâde.

— Mulțumesc, spun eu.

— Pentru ce?

— Astăzi e pentru prima dată când cineva râde la momentul potrivit. Tonul meu nu sună prea bine. Aprind aragazul și scot două cești din dulap. Mă urmărește cu privirea.

— E totul în regulă?

— Da, normal.

Deschid alt dulap, în căutarea zahărului.

— Nu prea arăți că ți-ar merge bine.

— Ba da, ba da, doar că nu găsesc blestematul ăla de zahăr.

Am impresia că o spun prea tare. Mai deschid un dulap, și încă unul, până când îmi dau seama că borcanul cu zahăr e fix sub nasul meu, pe masa de lucru. Îl iau, vărs niște zahăr în cești și-i arunc o privire. Stă dreaptă pe scaun și mă cercetează cu privirea.

— Mai întâi costumul, apoi paltonul. Nu ți se pare ciudat? O veterinară care poartă blănuri? E ca și cum un pacifist ar fi manager al unui poligon de tragere cu arma.

Mâna ei atinge automat gulerul paltonului.

— Nu e adevărată.

— Şi eu care mă gândeam că e de la pacienţii care n-au rezistat. De data asta nu mai râde. Stă pur şi simplu şi se uită la mine. Las jos borcanul cu zahăr, mă sprijin de frigider şi respir.

— Îmi pare rău. Sunt pe punctul de-a avea o cădere nervoasă.

— De ce?

Mă holbez la ea. De ce? Noi doi, în apă rece ca gheaţa. Lângă noi se scufundă Titanic. Peste tot plutesc cadavre. O seară de căcat, nu? *De ce*! Leo a luat-o pozitiv. A pus-o pe Rose să-i promită că o să trăiască o viaţă plină de împliniri. El a murit, ea a trăit fericită până la sfârşitul zilelor ei. Hm. Să mă sinucid, şi înainte să mor, s-o pun pe Mona să plece acasă şi să ducă o viaţă fericită? Poate ar trebui să-l omor doar pe Kanacke, şi-atunci o să ducem cu toţii o viaţă mai

Inimoasă. Sau poate că ar trebui doar să-i explic că m-am lovit, beat şi rupt, de fundul mării culturii. Poate ar trebui să spun ceva, orice, înainte să creadă că are de-a face cu un deranjat mintal.

— Stai şi-ţi spargi capul, ani în şir, ca să scoţi texte bune, şi-apoi e de ajuns să faci mişto de oameni. Doamne, m-au călcat pe nervi imbecilii ăştia care nu-s în stare să scrie un text bun şi-n schimb înjură publicul, şi acum mă număr şi eu printre ei.

Dă din umeri.

— Cei mai mulţi oricum erau beţi. Mâine nici n-or să-şi mai aducă aminte.

— Dar eu o să-mi amintesc.

Dar se pare că n-am de ce să vorbesc cu ea despre asta. Pentru ea n-a fost chiar aşa de rău. Hm. Poate că pentru ceilalţi a fost mai puţin rău decât pentru mine. Ce gând nebunesc. Poate că nu e nici atât de mişto decât pentru mine însumi. Poate că interpretez pur şi simplu anumite chestii pe care, mă rog, le interpretez prea mult. *Hello*! *Trezirea*. *Ai pe cineva în vizită*! *În afară de asta*, *tipa nu vrea zahăr în ceai*.

Îi arunc Monei o privire. Loveşte cu degetul în pacheţelul cu foiţe al lui Frauke şi-l împinge încoace şi încolo pe masă. Vărs zahărul dintr-una dintre cești şi scot din frigider laptele de la vacile fericite; făcând asta, descopăr pe masa din bucătărie o cutie turtită din tablă.

Frauke şi-a uitat proviziile pentru drum. Săraca Frauke, hoinăreşte pe undeva, prin oraş, şi n-are ce să tragă. Să fie un semn? Să

fumez cu, în mod excepţional, aşa, pe rupte? Să atac rezervele secrete de sub patul ei? Nouăsprezece kile de marfă din Afghanistan ar cam trebui să mă înveselească, nu? E chiar păcat că nu suport chestia asta. În schimb, tom nişte lapte în ceaşca mea şi aştept să fiarbă drogul meu preferat.

— Nu mă pricep, dar chiar nu ajută nici măcar un pic faptul că ai câştigat? Chiar nu te bucuri deloc?

Îmi îndrept privirea spre ea.

— Succesul… spun eu, şi trag aer în piept pentru o replică cinică. Apoi mă sprijin iar de frigider şi mai respir o dată. Are dreptate. Am dat un semnal. Am pus o nouă piatră de hotar. Am reuşit. Sau ceva în genul ăsta. Agenţia mea mă iubeşte din nou. Poate că o să pot locui în continuare aici. Poate că o să pot face iarăşi carieră şi o să obţin iarăşi nişte joburi în care n-o să fie nevoie să provoc o microfonie între numere ca să trezesc publicul.

— Drăguţ din partea ta că vrei să mă înveseleşti. Hai să vorbim despre tine. Mă aplec şi iau cutia lui Frauke. Cum rămâne cu sarcina ta? Sau era doar o dudă, ca să agăţi tipi?

Zâmbeşte şi-şi duce mâna la burtă.

— Ar fi cam contraproductiv, nu? La tema asta, toţi tipii dispar.

— Nu şi al tău. Drăguţ din partea lui, nu?

În loc să răspundă, pune foiţele pe muchie, apoi le lasă să cadă, iar le pune pe muchie, şi iar le lasă să cadă pe masă, se apleacă în faţă şi lasă paltonul să-i alunece de pe braţe până ce rămâne agăţat de spătarul scaunului. Când, în cele din urmă, se sprijină pe spate, pot în sfârşit să-i cuprind cu privirea întreaga burtă. Nu există. Acolo ar trebui să crească un om? Frumoasă închipuire. Clipa ar putea fi ceva mai distinsă dacă nu m-aş holba la ţâţele ei.

Îmi cobor un pic privirea.

— În ce lună ar trebui să fie?

Ezită un pic.

— A doua, spune ea, şi-mi aruncă o privire ca pentru verificare, îmi interpretează bine privirea şi dă din mână. Hai, nu începe şi tu acum.

— Dar nu spun nimic, protestez eu. Cum adică „şi eu”? E decizia ta dacă în luna a doua vrei să bei şi să fumezi. Dar cum e cu logodnicul tău? El nu are nimic de zis în această privinţă? Ştie cum îţi merge? L-ai sunat vreodată? Sunt sigur că îşi face griji.

— Nu suntem logodiți.

Oftez.

Dar își face, totuși, griji, nu?

Hm, spune ea, și se gândește în continuare la ale ei. Lasă iar foițele pe masă. Pune foițele pe muchie. Și iar înapoi, la dreapta. Și tot așa până când mă așez lângă ea și-i împing o ceașcă aburindă sub nas.

Se uită mai întâi la ceașcă, apoi la mine. Își ține nasul deasupra cești, adulmecă și se uită iar la mine.

— Ăsta e ceai.

Corect.

Își îndreaptă privirea asupra cești mele aburinde.

— Aș vrea și eu un espresso.

— Espresso e de căcat când ești gravidă.

Trage aer în piept, ca să întrebe ceva, dar nu-i iese decât un zâmbet stins. Ia ceașca, soarbe un pic și face o mișcare vagă cu mâna spre mine.

— Aici s-ar putea crește un copil în condiții bune, știi?

Ridic din sprâncene și o privesc peste marginea cești.

Adică, teoretic, spune ea. E mult loc aici și mai multe persoane pe care te poți baza. Așa ar trebui să crească un copil. Chestia asta cu familia restrânsă nu face decât să îngusteze mintea. Copiii au nevoie de mai multe persoane care să-i îngrijească. Așa stau lucrurile.

— Absolut, spun eu, și-mi și imaginez un copil în brațe la Frauke, învelit într-un nor de canabis și cu un surâs înghețat pe față. Ciudat, nici măcar nu știu dacă vrea să aibă copii. Cum de nu știu? Așa ceva cam știi despre o femeie peste treizeci de ani. Hm.

Sorbim din cești. Espressoul e bun. Arne cheltuie chiar bine banii pe care nu-i are.

— Ai copii? întreabă ea, punându-și, inconștient, mâna pe burtă.

— Nu.

— Și nu vrei?

— Pentru asta e nevoie de o femeie, nu?

Face o grimasă.

— Au. Îmi pare rău. Îmi aruncă o privire iscoditoare. N-ai spus tu că v-ați despărțit prieteni? Dai senzația că te-ar fi părăsit ea.

Arunc automat o privire spre ușa lui Frauke. Dumnezeu știe ce-o să-mi mai spună când o să afle. Ea, care-și oferă inima unui bulangiu și-apoi aleargă, orbită, și speră, și speră, și speră. Și eu, care,

dimpotrivă…

— Scuze, spune Mona.

Îmi iau privirea de pe uşa lui Frauke.

— Nu, ai dreptate, ne-am despărţit amândoi, dar eu mă simt părăsit. Ne-am despărţit cumva în interiorul relaţiei. Fiecare cu treaba lui. Iar mie îmi lipseşte faptul că… în fine, vremurile bune. Ridic din umeri. E ciudat. De mult mă tot gândesc dacă are vreun sens să rămânem împreună, şi de fiecare dată am ajuns la concluzia că am petrecut minunat împreună, dar că vremea noastră a trecut şi că viaţa trebuie să meargă cumva mai departe. Îmi era de mult clar că ar trebui să ne despărţim, dar acum, că am vorbit despre asta…

Ridic din umeri, iau ceaşca, şi sorb din espressoul fierbinte. Ea mă cercetează, atentă, cu privirea.

— Aţi luptat pentru relaţia voastră?

Pun iarăşi ceaşca pe masă, mă joc cu foiţele şi mă gândesc la întrebarea ei, deşi îi ştiu deja răspunsul. Apoi dau din cap.

— Ştiu cum sună asta, dar… nu. Îmi aţintesc privirea asupra foiţelor şi le fac să alunece pe masă.

— În relaţia de dinainte m-am certat mult, am fost la terapie de cuplu, ne-am despărţit, de probă, am încercat tot ce s-a putut ca să rămânem în continuare împreună. Cu Tess e altfel. N-am avut niciodată disensiuni. Ne-am preţuit, ne-am susţinut, ne-am tolerat şi ne-am acceptat aşa cum suntem. Poate că a fost o greşeală. Sau poate că nu. Asta să fie iubirea adevărată? Să accepţi, să tolerezi. Poate că ne-am tolerat prea mult, şi tocmai de aceea ne-am înstrăinat. Dar poate de asta suntem acum prieteni. Nu ştiu ce e bine şi ce e rău, ştiu doar că ne iubim şi că ne despărţim şi că totul e neobişnuit. Mda. Ciudat, nu?

Stă nemişcată şi mă cercetează.

— Deci te desparţi de cineva pe care îl iubeşti?

— Iubirea nu e totul.

Surâde prelung. Dacă ar fi să mă iau după zâmbetul ei blând, ar trebui să ies din hală, să traversez strada, să bat la uşa de vizavi şi să-i rog să mă lase să intru.

Mulţi văd lucrurile altfel.

— Şi mulţi o consideră pe Maria neprihănită. Iubirea nu e întotdeauna totul, dacă nu mai ai o viaţă cotidiană obişnuită şi dacă n-ai mai făcut sex de ani de zile.

Zâmbetul îi dispare.

— Oh, spune ea şi-şi încreţeşte fruntea.

— Oh, exact. În acest punct se termină distracţia, nu? Tu de plângi că tipul tău nu se mai culcă cu tine de câteva săptămâni. Noi nu ne-am mai culcat de ani buni unul cu celălalt şi n-am avut nicio rază de speranţă că situaţia s-ar putea schimba.

Clipeşte.

— Şi de ce nu, dacă-mi permiţi să te întreb?

Pentru că…

Amuţesc şi-mi strâng buzele. Din ochi încep să-mi ţâşnească lacrimi. Îmi curge nasul. Mona se apleacă un pic şi-şi pune mâna pe mâna mea. Îmi retrag mâna, mă sprijin de spătar, îmi aţintesc privirea pe peretele de vizavi, îmi încordez muşchii abdominali şi mă forţez să nu plâng până în momentul în care respiraţia mi se mai linişteşte.

— Serios acum, ce fel de oameni mai suntem şi noi, că de fiecare dată când ne vedem, pe unul îl buşeşte plânsul.

Nu râde.

— Se poate şi mai rău.

— Poate pentru tine, eu sunt macho. Sau, mă rog, am fost până acum.

Mă şterg la ochi.

— Nu e obligatoriu să vorbim despre asta, spune ea pe un ton compătimitor.

— Da, spun eu. Într-o dimineaţă m-am trezit şi lângă mine era cea mai bună prietenă. Şi nu puteam să fac nimic ca să schimb asta. Nu mi s-a întâmplat niciodată aşa ceva. Şi dacă ar fi s-o mai păţesc o dată, tot la fel de neajutorat aş fi, căci n-am învăţat nimic din povestea asta. N-am idee cum de s-a putut întâmpla una ca asta. Dar aşa stau lucrurile şi accept asta, sau măcar sunt pe cale s-o fac. Inspir şi respir adânc. Ajunge, hai să vorbim despre tine. Ce e cu viitorul tău încă ne-logodnic? L-ai sunat?

Îşi coboară privirea şi se joacă cu ceaşca.

— Klaus l-a sunat şi i-a spus unde sunt.

— Nu e tocmai un dialog direct. De ce nu îl suni tu?

Ridică ceaşca şi soarbe de pe buza cănii, fără să bea. Se uită la suprafaţa ceaiului ca şi cum cine ştie ce mare secret ar fi acolo.

— Nu sunt încă pregătită, spune în cele din urmă. Îşi dă la o parte părul de pe frunte şi-şi ridică privirea. Când o să apară copilul n-o să mai fiu niciodată aceeaşi. Viaţa mea n-o să mai fie niciodată

aceeaşi. Mă căsătoresc, o să fiu mamă, o să fiu soţie.

— Sau o să ţi-l creşti singură în cazul în care o să se sinucidă de atâtea griji.

Se uită mohorâtă la mine.

— Pur şi simplu nu sunt pregătită să vorbesc cu el. El vrea mereu să înţeleagă totul. O să întrebe de ce am fugit, dacă nu vreau să locuiesc împreună cu el, dacă vreau sau nu vreau copilul… Nu ştiu încă ce o să-i spun.

Mă abţin în ultimul moment de la un comentariu şi-mi amintesc. Gravidă prea devreme. Frică să nu fi crescut destul. Frică să nu ratezi cumva ceva.

— Îl iubeşti?

Se uită ciudat la mine.

— Normal.

Te iubeşte?

— Normal.

— Atunci, nu-l pedepsi pentru asta. Bulangiul nu vrea decât să-şi petreacă viaţa cu tine şi să te facă fericită. Vrea să te înţeleagă? Hei, eu cunosc o grămadă de femei care şi-ar tăia nişte membre pentru un lip care vrea să le înţeleagă, să le facă un copil şi să le cumpere o casă.

Zâmbeşte chinuit.

— Acum nu fii şi tu chiar aşa…

Cum adică, eu? Tu eşti cea care crede că iubirea le rezolvă pe toate. Acum ai iubire şi fugi de ea. De ce?

Se uită în tavan.

Ştiu.

— Desigur, dar eşti şi conştientă de asta? Poate că acum tocmai se urcă pe pereţi.

În privirea ei se citeşte brusc un pic de mânie.

— Ştiu, dar eu sunt cea care trebuie să răspund la această întrebare.

E vorba de burta mea, de viaţa mea, şi trebuie să spun „da”, altfel n-o să aducă nimic bun.

— Asta înseamnă că te gândeşti să avortezi?

Mă priveşte atentă. Apoi îşi coboară privirea. Şi, multă vreme, im spune nimic. Mai beau o înghiţitură. Apoi îi povestesc despre cum a fost când Tess era însărcinată. N-a fost nimic planificat, nici nu s-a

spart prezervativul, s-a întâmplat, pur şi simplu. Nimeni nu ştie cum. N-o să uit niciodată expresia din ochii ei. Frica ei de reacţia mea, atunci când mi-a spus-o. Am băgat-o în pat şi ne-am petrecut ziua, seara şi noaptea în această euforie: *devenim o familie*. Ne-am futut tandru, sălbatic şi neprotejaţi. Între partidele de sex făceam planuri, visam la o casă, la generaţii şi la viaţa veşnică. Noaptea aceea a fost una dintre cele mai fericite din viaţa mea. Însă a doua zi, când ne-am trezit, am fost întrecuţi de realitate. N-aveam bani pentru o casă mai mare, Dumnezeule, de abia câştigam cât să nu murim de foame. Eu participam la evenimente de mâna a treia, Tess studia cu jumătate de inimă. Aveam bani puţini, n-aveam timp şi mult prea multe planuri în care copilul nu încăpea. În plus, eu tocmai aveam mononucleoză infecţioasă, iar Tess încă mai fuma, şi şi. Retroactiv poate părea că am căutat motive ca să nu-l păstrăm. Poate că aşa e.

Am decis că nu e momentul potrivit şi că riscul pentru sănătate e prea mare. Am amânat pentru mai târziu. Pentru niciodată. Aceea a fost şansa noastră de-a avea o familie. Câteodată, nu există decât acea şansă.

Pe obrajii Monei scânteiază nişte lacrimi. Îşi trage nasul şi răsuflă din greu.

— De ce îmi povesteşti toate astea? Vrei să mă sperii? Mulţumesc, sunt deja speriată.

Acum eu sunt cel care se apleacă pentru a-şi pune mâna pe mâna ei.

— Nu vreau să te sperii. Şi nici nu vreau să spun că pentru mine şi Tess a fost o decizie greşită. Vreau doar să ştii că nu există situaţii optime. Dacă te întrebi dacă eşti sau nu pregătită, răspunsul va fi aproape mereu nu, întotdeauna mai e ceva de făcut, de trăit, de câştigat, de atins. Există doar foarte puţine momente potrivite. Şi acelea se produc prin fapte – de pildă, când spui „da".

Mă priveşte cu ochii umezi.

— Asta sună foarte raţional… Fericirea prin decizie. Nu poţi să decizi asta, aşa, pur şi simplu.

— Ba da. Şi încă cum. Tess şi cu mine am spus „nu", şi asta a fost corect, pentru că aşa am simţit. Dacă spuneam „da" pentru bebeluş, tot corect ar fi fost, dar asta ştiu acum. Ne-am fi descurcat.

— Deci n-a fost bine că a avortat?

Dau din cap.

— Nu există un bine bun şi un rău rău, există doar decizii. Tu eşti gravidă şi-l iubeşti pe tipul tău. Trăiţi şi lucraţi împreună şi nu pari să te întrebi dacă el e acela, aşa că această decizie e ca şi luată. Acum rămâne doar să hotărăşti dacă vrei să avortezi. Dacă nu, trebuie să te hotărăşti dacă vrei să fii o mamă fericită sau una nefericită.

Se holbează la mine. Apoi îşi schimbă privirea până în momentul în care ajunge să se uite prin mine. Degetul mijlociu se plimbă pe marginea ceştii. Respiră liniştit. Îmi golesc ceaşca şi mă gândesc că eu şi cu Tess n-am ştiut niciodată ce vrem să facem împreună, ci doar ce ţeluri voia să atingă fiecare dintre noi doi. Am avut mereu planuri pentru care ne-am sprijinit reciproc. Dar nu planuri comune, în această privinţă, fiecare s-a ales cu ce-a vrut.

Privirea Monei se întoarce din cosmos. Mă priveşte întunecată.

— Dorm aici?

— Da.

— Nu, acum, pe bune, e în regulă?

— Da.

Îşi întoarce mâna cu palma în sus. Îmi pun mâna într-a ei. Degetele noastre se îmbârligă.

În momentul în care respiraţia ei devine adâncă şi regulată, mă rostogolesc din pat, îmi iau hainele şi ies afară, în hală. Trag pantalonii, cămaşa, puloverul şi pantofii, mă aşez pe canapea şi-mi sprijin capul în mâini. Mă doare pieptul. Tess îmi lipseşte. În fiecare fibră a corpului. În fiecare sinapsă. În fiecare nerv. Dacă aş fi slab, m-aş duce în camera de lucru şi aş suna-o. Mi s-ar rupe că se trezeşte peste patru ore. Mi s-ar rupe că poate Mona o să intre peste mine în cameră şi astfel Tess ar afla că sunt cu altcineva. Mi s-ar rupe, pur şi simplu.

Dar n-o fac. Sunt al naibii de puternic.

Mă ridic, aprind fierbătorul şi eliberez scara de povara paltoanelor. Mi-l pun pe cel mai gros, torn apa fiartă în ceaşcă, peste pliculeţul de ceai, şi urc, scârţâind, treptele, până la ferestruică. N-a mai fost deschisă de astă toamnă şi trebuie să folosesc toată forţa ca să cedeze, dar odată urnită, alunecă şi-mi deschide drumul spre terasa de pe acoperiş. Aerul rece îmi arde pielea şi plămânii. Pe gură ies aburi. Vara dorm adesea aici, sus. Ador cum sună începutul unei zile de vară. În afară de rândunele şi de zdrăngănitul vaselor prin bucătăriile oamenilor matinali nu se mai aude nimic. Nu tu maşini, nu tu trenuri, nimic. Nici acum nu se aude nimic. Pe vremea asta oribilă nu e nici

ţipenie de om afară. Doar eu. Şi pisica aia blestemată. Prin resturile de zăpadă de pe acoperiş, urmele ei se văd desluşit. Într-un colţ e o pată galbenă. Într-o zi o să mă duc şi-o să mă piş în buda pisicii.

Îmi strâng paltonul pe mine, sorb din ceaiul care se răceşte mai repede decât m-aş putea eu frige, mă uit la cer, cercetând stelele răzleţe care strălucesc, înconjurate de beznă, prin găurile din nori şi aştept să se întâmple ceva. În afară de faptul că mi-e frig nu se petrece nimic. Oare ce s-o fi întâmplat cu viaţa mea? Sunt mai deştept ca înainte şi mă pricep mai bine, şi totuşi, am impresia că trece pe lângă mine. Nu ajung la mine. E ca şi cum mi s-ar fi înţepenit cârma. Cârmesc, dar nu se schimbă direcţia. Poate că Far are dreptate, poate chiar ar trebui să fac din nou ce-mi place. Selim Özdogan a scris odată: nu e o artă să ştii când ai fost fericit – ci când eşti. În ultima vreme îmi era foarte clar că eram nefericit. Credeam că e din cauza lui Tess şi a relaţiei noastre. Mă gândeam că totul se va schimba dacă ne despărţim. Dar nu se schimbă nimic. Sunt dezamăgit.

Îmi vine să râd. Zgomotul înţepeneşte în aerul îngheţat. Dumnezeule, iubire, trebuie să vorbim, sunt nemulţumit de sfârşitul relaţiei noastre, ceva – ceva trebuie să se schimbe… Ce nebunie. Cu toţii suntem nebuni, dar fiecare îl consideră pe celălalt ţăcănit şi pe sine normal. Mă despart de gagica pe care o iubesc şi după doi ani fără sex, stau şi eu în sfârşit în pat cu o tipă fără să am vreun sentiment de vinovăţie şi nu mă culc cu ea pentru că nu mi se scoală. De ce? Pentru că tot cu fosta aş prefera s-o fac. Dar cu Tess n-o să mă mai culc niciodată, ştiu asta. Ce nebunie.

Arne vine acasă. În liniște. Se simte numai prin uşoara scârţâială a izolaţiei de la ferestruică, în momentul în care deschide uşa halei. Dumnezeule, ăsta e apartamentul nefutuţilor. Arne n-a mai adus de ani buni nicio femeie acasă, şi probabil că nici n-o să mai aducă vreodată, căci în ultima relaţie, ea l-a înşelat, şi după o beţie i-a spart faţa. Asta se întâmpla acum nouă ani. De atunci nu mai bea şi-şi antrenează autocontrolul. Încă nu şi-a iertat-o şi ştiu că asta e marea lui temere, să nu rănească pe cineva la care ţine. Aş avea ce învăţa de-aici. Şi chiar învăţ multe. Eu… nu prea ştiu. Eu rănesc oamenii pe care îi iubesc. Îi jignesc. Nu ştiu ce s-a întâmplat cu mine. Pe vremuri nu eram aşa. Sau? Aşa o fi, că situaţia generală te marchează cu totul? Totul o fi de vină? Mi se învârte capul. Nu mai ştiu ce e bine. Totul a devenit atât de complicat. Sunt obosit.

Îmi vine în minte una dintre maximele lui Far: nu te gândi niciodată la probleme când e întuneric. Lui îi place să simplifice lucrurile. Asta îmi place. Cum ar putea să devină o obiecţie faptul că simplifici? O fi mai bine să complici? Exact. Trebuie pur şi simplu sii fac lucruri simple. Lucruri care pur şi simplu mă fac fericit. Marfă. Exact asta o să încep să fac imediat ce voi supravieţui celor o sută treizeci şi două de zile ale călătoriei horror. Sunt luni întregi în care, cu excepţia câtorva weekenduri, n-o să văd niciun om care-mi place. Nu-i de mirare că în ultimii ani m-am simţit de căcat. Oare la ce m-am aşteptat? Că o să fac ani în şir chestii care mă fac să vomit şi-o să fiu fericit? Nu. Far are dreptate. Trebuie să fac lucrurile simple. Fă lucruri care te fac să te simţi bine. E atât de simplu. Exact. Ai un pic de succes, culcă-te cu o gagică mişto, râzi cu prietenii tăi. Da.

Jos, în curte, vine Frauke, tropăind. Bicicleta ei se loveşte cu un zgomot metalic de uşa halei, iar când intră în hală, lăsând luminile stinse, încearcă să nu fie zgomotoasă, dar dărâmă ceva. Tropăie, blestemând, spre camera ei, şi trânteşte uşa.

Ceaşca mea e aproape goală. Îmi este frig. La orizont, cerul se colorează nițel mai deschis, nu la fel de frumos ca vara, dar, totuşi, frumos. Iau ultima înghiţitură şi rămân în picioare. Cu cât se luminează, cu atât mă simt mai uşor. Drogul ecologic – epuizarea – e bun. Mă simt în acelaşi timp obosit şi treaz. Când s-a întâmplat ultima dată să stau treaz întreaga noapte? Aşa, fără motiv? Adică, cu motiv, dar fără ocazie?

Când cobor scările, îmi propun ca pe viitor s-o iau mai moale. Super, acum pot să-i dau drumul.

Capitolul 21

Lumină rece. Pat cald. Corp cald. Din bluesul nopţii nu se simte nimic aici, mă simt bine. Deconectat. Braţul meu e în jurul unui corp. Piciorul îmi e strâns între două picioare. E ca de obicei. Doar că e altfel. Părul nu-i miroase a mere. Sânii îi sunt mai plini. Picioarele ei ajung până la ale mele. Pe loc îmi vin sentimente de vinovăţie. *Hello*! *Căraţi-vă*! *Sunt single*. *În afară de asta*, *nu s-a întâmplat nimic*. Sentimentele de vinovăţie dau înţelegătoare din cap şi se instalează confortabil. Sentimentele de vinovăţie sunt flegmatice.

Deschid ochii. Lumina limpede de iarnă cade prin luminator. Afară o să fie acuşi iarăşi întuneric. Îmi desprind, cu grijă, braţul, mă proptesc în cot şi arunc o privire peste umărul ei. Mona şi-a îngropat

faţa în pernă şi pare să doarmă. Îmi cufund iarăşi capul în pernă şi respir pe nas. Miroase altfel, dar bine. Se simte şi altfel la pipăit. Dar bine. Are pielea mai aspră, dar nu e neplăcut. Destul de ciudat că fiecare om miroase altfel. Destul de ciudat că fiecare om se simte altfel la pipăit. Destul de ciudat, totul.

Chicoteşte domol în pernă.

— Bine aţi venit la TÜV[29]!

— Scuze, spun eu, şi dau drumul urechii.

Mai chicoteşte odată, îmi împinge fundul şi mişcă un pic din el.

Erecţia mea matinală se mişcă, şi ea, voioasă.

Mă întind, bag mâna lângă pat şi scormonesc până dau de prezervativul de ieri seară. Cât timp desfac ambalajul îmi aruncă o privire peste umeri. Se uită mai întâi la prezervativ, apoi la mine, apoi îşi îngroapă iar faţa în pernă şi-mi împinge fundul ei moale. Cât timp îmi rulez prezervativul, trag pe nări mirosul unei alte femei, de dimineaţă. Cât a trecut. Pula mea intră într-o căldură primitoare. Toarce încetişor. Şi intru în ea. Nenică, e rai să intri într-o femeie, împing. Oftează şi mă lasă s-o fac. Şi-apoi o facem. Pe deplin relaxaţi, conştienţi, pofticioşi, fără grabă sau întâmplări deosebite. Pur şi simplu, sex de dimineaţă.

Linişte. Stau culcat. Nemişcat. Respir. Simt. Miros. Frauke avea dreptate: uiţi ce bine e.

Mona ridică capul, îl întoarce şi mă priveşte cu ochii întredeschişi. Iar i s-a întins machiajul. Arată îngrozitor.

— Cât e?

— Cred că e începutul după-amiezii. Vrei o ca… un ceai?

— O, Doamne, da, oftează ea şi-şi lasă iar capul să cadă pe pernă.

— Eşti în regulă?

Capul ei se mişcă. Pare să aprobe, dar aştept să-şi redeschidă ochii.

— Nu sunt obişnuită să mă vadă cineva de dimineaţă în halul ăsta.

— În afară de ne-logoditul tău.

Ochii i se îngustează. Apoi dă din cap.

— Nici el. Dormim separat.

---

[29] Technischer Uberwachungs-Verein este autoritatea pentru inspecţia tehnică.

Simt cum sprâncenele mi-o iau în sus. Dă din cap.

— Nu pot să dorm dacă se agaţă cineva de mine. Îşi încreţeşte fruntea şi pare că-şi ascultă vocea interioară. Sau aşa aveam impresia. Mă fixează din nou. Pot să fac un duş?

— Sigur.

Mă rostogolesc din pat şi-i întind mâna. Îşi aruncă picioarele peste marginea patului, îmi strânge mâna şi se lasă trasă în picioare. Iată-ne. Bărbatul obosit. Machiajul întins. Părul care-i atârnă precum o perdea zdrenţuită peste sâni. Rânjesc. Îşi pleacă un pic capul şi mă priveşte pe sub sprâncenele ridicate.

— Ce e?

— Arăţi chiar dulce.

Mai rămâne aşa o clipă, apoi se întoarce şi dispare în baie. Nesigură, îmi vine să zâmbesc. *Hello*! *Doar pentru o noapte chiar n-ai de ce să te îndrăgosteşti de ea*. *E logodită*! *E însărcinată*! *Pleacă acuşi*! Da, dar eu aşa sunt obişnuit, să iubesc femeile cu care fac sex. Imediat, sentimentele de vinovăţie se fac iar simţite. La naiba, căraţi-vă! Căutaţi-vă pe cineva care vă merită. Eu n-am făcut altceva decât sex de dimineaţă, ca pe vremuri, tra lalala.

Sar în jeanşi, ridic prezervativul de pe jos şi merg în hală. Arne stă la masă şi se holbează în espresso. Astăzi, pentru variaţie, poartă un tricou pe care nu scrie nimic. Poate că i s-au terminat maximele. Gusturile muzicale nu i s-au schimbat, din boxe răsună obişnuitele acorduri de punk, solistul deplânge ignoranţa omenirii ignorând, la rândul lui, principiile armoniei.

— Bună dimineaţa.

Cred că dă din cap, greu de spus. Arunc prezervativul. În baie porneşte duşul. Asta îl face să ridice capul.

— A venit iarăşi Tess?

— Nu, spun eu, şi vărs nişte boabe de cafea în mixer. Îi simt privirea batjocoritoare în spate.

Când intru în cameră cu două ceşti aburinde, o găsesc pe Mona învelită în prosop, în dreptul etajerei. Mai întâi mă gândesc că se holbează la porcuşorul sexual, apoi însă realizez că cercetează singura fotografie din cameră: Tess, la Vejbystrand, scrutând marea. E poza mea preferată cu ea. Pare că e fericită şi că se gândeşte cum o să ne petrecem viaţa mai departe. Bineînţeles, se putea gândi foarte bine şi la când o să înceapă cariera ei.

— Asta e ea?

Dau din cap şi-i întind ceaiul. Afară, muzica e dată ceva mai tare. Trupa de punk vrea să distrugă totul, pentru că totul e distrus. Şi Arne nu vrea în niciun caz să audă ce facem noi aici. Mona îşi ia ceaşca în primire şi priveşte poza.

— E frumoasă.

Dau din cap. Mai aruncă o privire la poză, îmi zâmbeşte, apoi soarbe din ceai, pune ceaşca pe etajeră, lasă prosopul să-i cadă şi se întinde după chiloţi. Şi-i trage pe ea fără să se lase intimidată de privirea mea. Eu iau cămaşa şi ne privim cum ne îmbrăcăm. E altceva.

În cele din urmă, ne aşezăm îmbrăcaţi pe pat şi sorbim din ceşti. Dimineaţa de după. El şi ea se privesc. Tocmai au fost unul în altul. Acum sunt unul lângă altul. Dar încă unul cu altul. Sau, cel puţin aşa simt eu.

— Cum e?

Ţine ceaşca cu ambele mâini şi mă priveşte peste marginea ceştii.

— E bun. Dar aş fi preferat o cafea.

— Mă refer la ne-logodnicul tău. Cum e ca tip, atunci când suferă? E mai degrabă genul de tip „mă sinucid”? Sau mai degrabă genul „beau până îmi pierd minţile”?

În loc să răspundă soarbe din ceaşcă şi se uită în jur. Pe degetul arătăror i-a rămas un pic de pastă de dinţi, din câte se pare, s-a spălat pe dinţi cu degetul.

— Ok, atunci hai să vorbim despre de ce o gravidă ar avea prezervative asupra ei.

Mai soarbe o înghiţitură şi plimbă lichidul prin gură înainte să-l înghită.

— Ok, spun eu. Ce-ar fi să tăcem până când cineva o să spună ceva.

Nu râde. În schimb, soarbe din ceai şi cugetă. Poate că doar eu mă simt bine. Poate că ea îşi doreşte să fie la cinci sute de kilometri depărtare. Poate că tocmai se gândeşte „ce mama naibii caut eu aici?”. Poate că se întreabă pe cine ar trebui să strângă de coaie ca să primească şi ea o cafea.

Pune ceaşca pe jos.

— Acum plec, da?

Se ridică şi se întinde după paltonul de blană. Mă ridic şi eu.

— Mai bine te conduc. În hală e colocatarul meu.

Îmi aruncă o privire întrebătoare.

— O să vezi, îi spun eu, şi deschid uşa spre hală, unde trupa de punk tot n-a încetat să deplângă soarta societăţii.

Mona ezită o clipă, apoi îşi trage haina de blană mai strâns şi porneşte. O urmez. Arne stă chircit pe scaunul lui ca un motan rău. Mona îl salută.

— Bună.

O priveşte nemişcat. Privirea Monei clipeşte spre mine.

— Ia-o-ncetişor, scuip printre dinţi. Fără mişcări grăbite.

Nu râde. Trecem prin hală şi deschidem uşa spre curte. Aerul îngheţat ne loveşte pe loc. Ieşim şi rămânem în zona uşii. Închid uşa în urma noastră şi-mi trag gulerul în sus, ca să mă protejez de frig. Mona îşi înclină capul spre hală.

— Are ceva cu mine?

— Ai zburat vreodată cu avionul?

Se uită la mine, surprinsă.

— Normal.

— Atunci are ceva cu tine.

Nu înţelege, dar nici nu întreabă, ci mă priveşte, părând că aşteaptă ceva. Dumnezeule, cum era faza aia? A fost frumos, te mai sun? Ceri numărul şi rupi hârtiuţa, când se cară? Sau chiar o suni şi legi de-o relaţie lejeră, care moare de la sine?

Înţelege greşit ezitarea mea.

— Stai liniştit, sunt discretă.

Îmi vine să râd.

— Ai toate motivele să fii, nu? Nu prea dă bine la familie dacă mama se fute în dreapta şi-n stânga.

Nu râde. În schimb, îşi lasă privirea să zburde prin curte, se fâlfâie în blană şi-şi aţinteşte iarăşi privirea în ochii mei.

— Am nevoie de asta, spune ea, şi dă din cap, ca pentru sine. Nu sunt un templu. Sunt doar o femeie care-o să aibă un copil. Am nevoi. Iar acum, mă duc acasă. Îmi aruncă o privire. Înţelegi?

Dau din cap. Da, pe asta chiar am înţeles-o, şi încă cum. Trimiteţi-mi femeile voastre, şi după o noapte cu mine or să se întoarcă plângând şi or să vă roage, în genunchi, să le primiţi înapoi. Asta ar putea fi un job pentru mine: prost la pat, profesional. Deşi, în branşa asta sunt sigur că amatorii sparg piaţa. Doamne, ce frig îmi e. O

iau pe Mona în braţe, o pup pe obraz şi-o strâng la piept.

— Mulţumesc mult, Mona din Dresda. A fost frumos cu tine. Eşti superbună.

Îi simt surâsul pe obraz.

— Superbună?

— Super, aprob eu, şi-i dau drumul. Eşti o femeie pe cinste. Şi-o să fii cu siguranţă şi o mamă bună.

Privirea ei pluteşte în depărtări, dă din cap, gânditoare.

— Şi cum rămâne cu cealaltă parte a mea?

— O să se îngraşe şi o să sufere de insomnie. O să mă gândesc la tine când mă voi trezi la unsprezece dimineaţa.

Privirea i se întoarce.

— Chiar trebuie tot timpul să faci glume din astea?

Dau din cap.

— E moştenit din familie.

— E mai comică decât tine?

— Oho!

Zâmbeşte, apoi dă capul pe spate şi-mi oferă buzele. O sărut, îi dau drumul, mă gândesc o clipă, şi-o mai sărut odată. Apoi ne dăm drumul. Aruncă o privire curioasă spre ieşire şi-şi strânge şi mai tare blana pe ea.

— Mult noroc.

Privirea i se întoarce.

— Mulţumesc.

Inspiră, se întinde şi pleacă. Ajunsă la poarta curţii, se mai întoarce odată. În ochii ei văd frică, speranţă şi nesiguranţă. Apoi dispare, iar poarta se închide. Rămân în picioare şi ascult sentimentul ciudat din mine, sentimentul că m-am culcat cu o femeie care nu vrea să mă mai vadă niciodată. Analizez senzaţia de uşurare că a plecat acasă şi dezamăgirea că înainte de a pleca nu s-a agăţat măcar un pic mai mult de mine, că nu mi-a spus că o să se gândească mereu la mine. Ego masculin. Mă culc cu ea, şi cu toate astea nu mi s-a supus cu totul? Ce porcărie.

Dumnezeule, ce frig e. Tocmai dau să apuc clanţa când apare pisica naibii. Vine cu nasul pe sus, peste zid, şi sare, bine mersi, în curte. De abia din săritură îşi dă seama că sunt aici şi încearcă să se întoarcă, în aer. Până şi pentru o pisică e prea complicat. Toate cele patru labe caută un punct stabil în altă direcţie, nu găsesc, şi

aterizează, în cele din urmă, în zăpadă. În aceeaşi clipă îşi dă ghearele peste cap şi sare, scuipând, înapoi pe zid, de parcă i-ar fi luat coada foc. Când se prinde că nu dau semne că aş avea de gând să mă iau după ea, rămâne înţepenită acolo sus şi mă priveşte inexpresiv.

— Doar o săritură de pisică, spun eu. Se aşază şi începe să se lingă pe scrot. Da, aşa e, nu pot să fac chestia asta. În schimb, pot să fac altele, haha, echipamentul funcţionează. Şi, ciudat lucru, simt nevoia să o sun pe Tess şi să-i spun asta. De ani buni e prima adresă pentru împărtăşirea bucuriei. Imediat revine sentimentul de vinovăţie. O punem de-o mică bătălie, apoi mă salvez de moartea prin îngheţ şi intru. Trupa de punk e tot dezamăgită de omenire, iar Arne stă în continuare chircit la masă. Mă duc la tejghea şi-mi umplu ceaşca de espresso cu pudră de cafea şi apă. În tot acest timp, îi simt privirea. Aştept. Nu spune nimic. E şi mai rău decât mine în ceea ce priveşte conflictele. Cel puţin verbal. Poate provoca psihoze doar din priviri şi tăceri. În cele din urmă arunc lingura pe uscătorul de vase şi mă întorc.

Dacă ai ceva de spus, spune, futu-i!

Îşi drege glasul.

— N-am chef să aduci din astea pe aici.

Mă uit uimit la el.

Ce pula mea vrei să spui cu „din astea”? Nu ţi s-a părut suficient de mişto? Ezită şi-mi dau seama, după părul care i se bălăngăne, că se bâţâie încoace şi încolo pe scaun. O discuţie chiar îl poate face mai ospitalier.

— Purta o blană.

— Nu peste tot.

Îşi ţuguiază, acru, buzele. Mă întorc din nou şi mă apuc să pregătesc micul dejun.

— Dacă aş avea o femeie din asta… începe el din nou.

Mă întorc iar spre el.

— Dacă ai avea o femeie – dacă ai avea orice femeie – atunci te-ai gândi la a ta, în loc să te gândeşti la a mea, şi asta ar fi super. Nu te priveşte pe tine cu cine mă culc eu. Ţi-am reproşat eu vreodată că tu ai încetat de tot s-o mai faci? Nu crezi că e cazul să cunoşti pe cineva? Nu crezi că te-ai blamat suficient?

Figura i se înăspreşte. Pentru o clipă am impresia că o să-mi dea una. Însă mimica lui devine, dimpotrivă, lipsită de expresie. Îşi coboară privirea, se ridică, merge în camera lui şi închide încet uşa. Apăs

imediat pe eject. Trupa de punk moare la jumătatea acordului.

CD-changerul se închide. Observ că pe changer e un nou CD cu Diana Krall, îl bag în aparat şi apăs pe play. Oare de ce or fi inscripţionate staţiile numai în engleză? Şi oare de ce sunt un bulangiu? Şi de ce sunt bulangiu tocmai cu prietenii? Când unul e mai mult decât prieten, eu sunt mai puţin decât prietenos? Ştiu că Arne vrea s-o protejeze pe Tess pentru că o iubeşte. Poate că ar trebui să-i spun simplu că ne-am despărţit. Dar poate că ar fi bine ca înainte s-o fac, să mă antrenez vreo treizeci de ani la arte marţiale.

Tocmai îmi fac o omletă din ouă bio când Frauke iese din cameră şi se uită, căscând, împrejur.

— Ce-i cu gălăgia asta aici? bodogăne ea, şi se lasă să cadă pe scaun.

Nu cred că se referă la muzică, căci Diana Krall ne destăinuie, cu voce de mieluşel, că, după o noapte fumurie, apropierea lui o înnebuneşte şi că-i place să fie cu el.

— Arne e supărat, spun eu.

— Acum ce mai are? S-a scufundat vreun petrolier?

— Mai rău. A auzit cum am făcut sex, iar el ar fi preferat să asculte muzica lui de căcat.

Mai întâi mă priveşte uimită, apoi faţa ei se transformă într-un rânjet larg, se ridică, ocoleşte masa şi mă strânge în braţe.

— Hei! Ai făcut sex! Şi n-ai făcut-o singur! îmi ia mâna dreaptă şi o ridică în aer. Învingător prin ejaculare: Laaassseee!

— Dă-mi drumul, proasto! râd eu.

— Nenică, trebuie să sunăm imediat la Institutul de Seismologie! Trebuie să emită o avertizare de tsunami în Sudul Europei.

Încerc s-o împing la o parte, dar ea se agaţă, chicotind, de mine. Dansăm voioşi până când ne prindem că Arne e lângă masă.

— ’neaţa, Arne, spune Frauke.

Îşi ia, fără să scoată un cuvânt, un iaurt din frigider şi se întoarce la el în casă. Uşa se închide încet. Frauke îmi surâde, dând din cap, şi se uită spre camera mea.

— Unde e Tess? încă doarme, după acest efort?

— Tess nu e aici.

Dă din cap, surâzând. Până când îşi dă seama de sensul acestei afirmaţii. Îi cade fisa. Gura ei se deschide într-un O. Dau din cap,

admirativ.

— Wow, şi asta înaintea primului metru cub de cânepă.

Clipeşte şi dă din cap, de mai multe ori, ca şi cum ar verifica fiecare punct în parte de pe acest lanţ cauzal, apoi se uită dezarmată la mine.

— Ai adus pe cineva. O străină – aici.

Se uită iarăşi spre uşa camerei mele, de parcă cine ştie ce urme ar recunoaşte. Ia spune, eşti nebun? Ce-o să se întâmple dacă află Tess?

Pare sincer consternată.

— Deh, cine mi-a băgat în cap să-mi testez echipamentul, că nu se poate trăi fără sex şi blablabla?

Se uită la mine şi parcă nu-i vine să creadă.

— Cu Tess trebuie să te culci, băi idiotule!

Ridic din umeri.

Dă de mai multe ori din cap.

— Ce porcărie… îşi aţinteşte privirea ei de avocată asupra mea.

— Eşti îndrăgostit?

— Nu.

— E cineva pe care o cunosc?

— Nu.

— O mai vezi?

— Nu.

Răsuflă.

— Doamne ajută. Pe faţa ei se citeşte uşurarea în momentul în care mă priveşte, implorând: sper că Tess n-o să afle despre asta, nu-i aşa?

— Cum ar putea?

— Bine, aprobă avocata. Să nu care cumva să recunoşti ceva.

Ca toţi dintre clienţii ei, şi eu îi ascund ceva. Doamne, dacă află că m-am despărţit de ea, s-ar putea să mă dea în judecată. E evident că există şi dezavantaje în a fi perechea de vis.

Sună telefonul. Ne uităm unul la celălalt.

— Minte-o, spune ea, şi se aruncă iarăşi în scaun.

— Nici că mă aşteptam la vreun alt sfat, spun eu, şi mă duc în camera de lucru. Normal că o să mint. E adevărat, nu mai suntem împreună, dar nu-i spui fostei, din prima, că te fuţi.

— Hala.

— ’neaţa iubi. Cum a mers?

Creierul meu produce câteva gânduri ciudate până să ajungă la legăturile corecte.

— Bine. Sunt în finală.

— Super. Felicitări.

Bucuria ei e atât de autentică cum numai ea poate. Îmi urează cele bune. Asta face bine. Întotdeauna mi-a făcut bine.

— Şi tu? Ai semnat contractul?

Intervine o scurtă pauză înainte să răspundă.

— Tot la avocat e. Îmi e dor de tine.

Gura mea se trage, ca de la ureche la ureche.

— Frumos.

— Ce-o să fie când o să fiu departe?

— Rămâi, pur şi simplu, aici, spun eu.

— Hm, face ea.

Pauză mai lungă. Singurul lucru la care mă pot gândi e: Dumnezeule, ce facem aici? Asta-i faza clasică – după despărţire, ne mai vedem o dată, ca să confirmăm motivele despărţirii? Ar fi redundant, căci o cunosc prea bine ca să-mi mai fac iluzii. Din păcate, ceea ce ştiu pare mic şi fragil în faţa turbulenţelor din interiorul meu. Doamne, e ca atunci când ne-am cunoscut.

Îmi dreg glasul.

— Astăzi iar arăţi cuceritor.

Râde.

— Mulţumesc. Trebuie să continui ce am de făcut. Am vrut doar să-ţi aud vocea şi să ştiu cum a fost. Sper să se poată, în weekend. Aflu mâine.

— Bine. Îmi lipseşti.

Iarăşi se produce o pauză. Apoi pupă receptorul şi-şi ia rămas bun. Închid şi mă uit pe geam. Astea să fie discuţiile pe care le porţi cu o fostă? Şi din ce moment se consideră că eşti single? Din momentul în care ai stabilit asta? Din momentul în care nu mai ai sentimente de vinovăţie când te culci cu alta? Din momentul în care nu mai sună şi nu mai pupă receptorul?

Telefonul sună din nou. Ridic receptorul.

— Exact la asta mă gândeam şi eu.

Pe fir se lasă, pentru o clipă, liniştea.

— Hello, Lasse, tu eşti? spune o voce, în daneză.

Îmi ia o secundă să mă readaptez lingvistic. Merge aşa de încet,

încât pare că-mi caut fiecare cuvânt în parte în dicţionar.

— Da, surioară, cred că sunt eu.

— Dar e rău. Chiar foarte rău, înţelegi? Trebuie să vii numaidecât. Suspin şi mă abţin de la o duzină de comentarii răutăcioase. Când vine vorba de boală, se termină cu distracţia. Speram să fie invers. Asta ar fi un bun motiv să-mi fac treaba.

Capitolul 22

Şase ore mai târziu, după o escală la Amsterdam, cobor, în sfârşit, din taxiu, la Copenhaga. Acelaşi spital, altă staţie. Pe culoarele astea, vizitatorii şi pacienţii par încă şi mai neajutoraţi. Mă opresc în faţa unei uşi, respir adânc, apoi apăs pe clanţă şi intru. Iar o cameră de patru. De data asta, toate cele patru paturi sunt ocupate. Far e pe patul de lângă geam. Lângă patul lui e Ebba. Pare mică în paltonul ei imens de iarnă. Sune stă la capul patului şi o tot bate la cap pe-o asistentă care dă semne de enervare. Când mă apropii, se uită, furioasă, la mine.

— Nu e ora vizitelor.

O salut şi mă apropii de pat. Far doarme. Arată palid. Are lipit un plasture de ochiul stâng. Pun o mână pe umărul Ebbei şi apuc mâna stângă a lui Far. Este caldă şi moale ca de obicei.

— A căzut şi s-a lovit la cap. Ăştia spun că a suferit o comoţie cerebrală uşoară.

Răsuflu uşurat.

— Cum sunt rezultatele de la ultima consultaţie?

Sune dă furioasă din cap.

— Încă nu sunt gata. Nimeni nu ştie nimic.

Asistenta răsuflă vizibil enervată.

— Acum chiar ar trebui să părăsiţi camera.

— Mai întâi vrem să ştim ce se petrece, spune Sune.

Se uită, precum un câine de luptă, la asistentă.

— Asta trebuie să întrebaţi un medic.

— Şi unde găsim un medic? Sau tocmai e vreun meci la televizor?

Asistenta suspină acum categoric.

— Vizita e mâine dimineaţă. Până atunci, tatăl dumneavoastră oricum n-o să se trezească. Şi acum ar fi drăguţ din partea dumneavoastră să mă lăsaţi să-mi fac treaba.

Dau din cap ca s-o liniştesc.

— Mai exact, când anume e vizita?

— La şapte.

Mă uit la Far. Apoi mă uit la Ebba, care pare obosită şi neputincioasă. Mă uit la Sune.

— Ne întoarcem mâine dimineaţă.

Se uită supărată la mine. Asistenta mă priveşte recunoscătoare. Ebba se apleacă peste căpătâiul patului şi-l sărută pe Far pe obraz.

— Iubire, ne întoarcem în curând. Dormi frumos. Te iubesc.

Îi întind mâna. Ea îşi pune mâna ei mică şi fragilă într-a mea.

O ridic cu grijă în picioare. Nu are nici cincizeci de kilograme, şi cu toate astea mă chinui s-o ridic de parcă ar purta o povară mare pe umeri.

Când se deschide uşa şi intrăm, ceva e diferit. Străbat încăperile şi verific geamurile şi uşa de la balcon. Niciun semn de efracţie. În cele din urmă înţeleg că e din cauza noastră. Noi suntem diferiţi. De-abia dacă ne vorbim. Nici vorbă de swing. Nici vorbă de glume proaste. Ne bem cafeluţele în linişte. Fiecare se gândeşte la ale lui. Ebba îşi drege glasul şi încearcă să zâmbească.

— Putea să fie mai rău. Capul sus…

— Căci soarele străluceşte, completăm noi, şi mă cuprinde o senzaţie de căldură. Bărbatul ei e la spital, iar ea îşi face griji pentru noi. Încă ne mai vede ca pe nişte copii pe care trebuie să-i protejezi şi să-i înveseleşti. Părinţii sunt extraordinari. Chiar şi când nu sunt ai tăi.

Se scuză şi merge în dormitor să se odihnească un pic. Eu merg în camera de zi, mă aşez pe scăunel, lângă telefon, şi formez numărul lui Tess. Mailbox. Închid fără să las niciun mesaj. Apoi mă uit pe fereastră, seară în Copenhaga. Cer înstelat. Mă simt singur. Părăsit, într-o situaţie ca asta. Îmi e evident ce-am făcut.

Când intru în bucătărie, Sune tocmai toarnă cafea în termosul cel mare.

— O să avem nevoie de asta la spital, spun eu, şi-mi închei paltonul.

Se uită întrebător la mine, aruncă o privire la palton, apoi ochii îi scânteie.

— Bine, o să-i spun Ebbei.

E în cadrul uşii bucătăriei, cu paltonul şi căciula de iarnă în mână.

La spital e acum ceva mai liniştit, a venit tura de noapte. Undeva se aude, încet, cum trăncăne un radio. La recepţie, o asistentă ne spune

că nu e ora de vizite. Dăm din cap şi mergem mai departe. Se uită după noi, dar nu mai spune nimic. Culoarele sunt cufundate în linişte. Nu mai sună chiar atât de rău, nu mai arată chiar atât de rău, însă în aerul stătut se simte încă adierea fricii şi a disperării.

Cea mai ireală experienţă pe care am avut-o vreodată a fost să merg în vacanţă şi să mă întâlnesc, pe plajă, cu un tip pe care îl caftisem cu o seară înainte la Gifhom. Am interpretat această întâlnire drept aducătoare de ghinion. Nu cred în blesteme, dar ştiu că senzaţiile se pot materializa. Frica se poate înfiripa în materie şi să iradieze din nou, de acolo. Cine a fost vreodată la Bergen-Belsen[30], înţelege asta. Cine a văzut vreodată un templu budist, ştie că şi iubirea are aceeaşi putere. Acum, chestia asta se poate şi vizualiza. În proiectul său intitulat „The Messages from Water", Masaru Emoto a realizat cercetări cu privire la acţiunea închipuirilor, a cuvintelor şi a muzicii asupra moleculelor de apă. El a demonstrat că cristalele de apă au tendinţa să reflecte acţiunea mediului – iar oamenii sunt 70 apă. Concluzia acestei cercetări: nu e o reverie schimbarea în bine a lumii prin esoterism, ci o reacţie fizică pe care oamenii de ştiinţă nu şi-o pot explica. Cred că într-o bună zi o să se demonstreze că fiecare senzaţie are propria ei structură moleculară. Şi atunci o să existe instrumente cu ajutorul cărora se vor putea identifica şi măsura aceste senzaţii; dacă s-ar trece cu un contor pentru măsurarea fricii pe pereţii unui spital, cred că aparatul ar exploda de-a dreptul. Dar cred că nu mi-ar strica şi mie o noapte de somn.

În colţul de vizite, în faţa salonului, stă un pacient care se ţine de un perfuzor cu rotile de care e agăţată o pungă mare. Arată atât de speriat în halatul său pătat şi cu obrajii neraşi. Când îl salutăm, ne priveşte de parcă ar fi uitat că pe lumea asta mai există şi oameni, apoi îşi mută privirea pe pereţi. Ne aşezăm, incomod, pe scaunele destinate vizitatorilor, iar Sune împinge încet uşa salonului şi dispare în cameră. Iese după câteva clipe spunându-ne că Far doarme şi că o să preia ea primul schimb. Ebba scutură din cap şi se ridică tacticoasă. Apoi intră în cameră ca să-l ţină pe Far de mână. Uşa se închide în urina ei, iar Sune mă priveşte. Bărbia începe să-i tremure. O trag mai spre mine.

— Ştii ce-o să facem acum? şoptesc eu.

---

[30] Lagăr de concentrare din nord-vestul Germaniei.

Dă din cap că nu.

— Ne construim o grotă.

Întind o pătură peste noi şi o trag peste capetele noastre. Se cuibăreşte lângă mine. Şi stăm aşa, în lumea noastră, în lumea care a fost mereu aşa, sub pătură. Cândva, te proteja de monştri. Astăzi te apără de spital.

Capitolul 23

Lumină artificială. Curent călduţ şi umed. Uşor zumzet electric. Miroase a dezinfectanţi şi-a lipsă de oxigen. Undeva se aude un plâns apăsat. Chiar şi fără să vezi nimic, simţi că nu-i un loc bun ca să deschizi ochii. Sau să-i închizi.

Deschid ochii. Priveliştea deprimă. Aluminiu, vinii, plastic, linoleum. Cu siguranţă că un orb s-ar însănătoşi mai repede. Lângă mine, pe un pat dintr-acelea folosite când eşti dus la operaţie, stă întinsă Ebba. Doarme cu gura întredeschisă, iar în lumina artificială arată de parcă ar fi bolnavă. Nu vreau să ştiu cum arăt eu. E cinci şi jumătate. După Ebba, Sune e cea care a preluat mâna lui Far. Ar fi trebuit să fie rândul meu, dar m-a lăsat să dorm. Mă ridic încetul cu încetul şi-l salut pe pacientul de astă-noapte, care stă la câteva scaune de noi. Până şi în pieptul meu pârâie. Moarte prin scaunul din sala de aşteptare.

— Bună dimineaţa.

Dă din cap, sugerând contrariul.

— Pe cine vizitaţi? întreabă el, răguşit.

— Pe tatăl meu.

— Ce are?

— Nu ştim încă.

Mă priveşte o vreme. Ceva – ceva are el pe inimă, dar nu e cazul să-l întreb acum. Se ridică în picioare şi se târăşte mai departe. Roţile perfuzorului scârţâie. Se opreşte lângă mine, fără să mă privească.

— Controlaţi medicamentele, şopteşte el. Asistentele încurcă tabletele. Mai ales roşcata.

— Mulţumesc, spun eu.

Dă din cap şi pare că ar mai avea ceva de adăugat, însă până la urmă o ia din loc şi se târăşte mai departe, pe culoar, în jos. Pare mai puţin izolat. Ajută să ajuţi.

Mă ridic şi bag un cap pe uşa salonului. Ceilalţi pacienţi par să doarmă. Sune stă pe un scaun lângă patul lui Far şi şi-a culcat capul pe

saltea. Când mă opresc în dreptul patului, Far deschide ochii. În prima clipă, privirea lui exprimă o îndoioşătoare derută, însă până la urmă mă recunoaşte şi-mi zâmbeşte, slăbit.

— Bună dimineaţa, spune el, încercând să pară vioi.

Îl apuc de mână.

— Cum te simţi?

— Bine, răspunde el automat, şi de abia acum începe să-şi asculte semnele trupului. Îşi atinge plasturele de pe frunte. Apoi se întoarce şi se uită la capul Sunei, culcat pe saltea, după care se uită la mine, apoi ochii lui se întorc din nou la viaţă.

— A murit careva? întreabă el, schiţând o grimasă care vrea să semene cu un surâs.

— Mai bine mi-ai spune ce s-a întâmplat.

— Am căzut şi m-am lovit deasupra sprâncenei.

Sune îşi ridică somnoroasă capul, constată că s-a trezit, şi se întinde imediat după paharul cu apă de pe noptieră.

— Cum te simţi?

— Foarte bine, spune el, bând o înghiţitură de apă din paharul pe care i-l ţine Sune. Se linge pe buze. Când pot să merg acasă?

Uşa se deschide. Intră o asistentă. Nu cea de ieri, ci o alta, mai tânără şi mai stresată. Ochii îi sunt încă încercănaţi de somn. Când ne vede, se bâlbâie surprinsă.

— Nu e ora vizitelor.

Sune se ridică, pregătită, la o adică, să sară pe ea.

— Vrem să vorbim cu un doctor.

— Vizita este la ora şapte. Vă rog să ieşiţi. Gândiţi-vă la ceilalţi pacienţi, care au şi ei nevoie de linişte.

Merge de la pat la pat şi pune fiecărui pacient, pe noptieră, câte o cutie cu medicamente. Şlapii de gumă scârţâie pe podea.

Dau din cap spre Far, ca să-l liniştesc.

— Peste o oră vine doctorul, atunci o să ştim mai multe.

Se uită în sus, spre noi.

— Vă întoarceţi?

Sune se apleacă şi-l mângâie pe obraz.

— Nu plecăm nicăieri. Stăm în faţa uşii. Ebba e şi ea aici. Dacă ne chemi, venim.

— Bine, spune el uşurat.

Când ieşim, culoarul e tot lipsit de viaţă. Ne aşezăm pe scaunele

de plastic. Lângă noi, Ebba doarme adânc. Aşa, culcată, cum e, arată ca o pacientă. Să fiu cu ochii pe ea, nu care cumva să vină vreun brancardier buimac şi să o ia de aici.

— Trebuie să-l scoatem din locul ăsta, spune Sune, şi iarăşi se uită aşa la mine.

— Hai să aşteptăm vizita.

Dă din cap.

— Orice ar spune ăia, nu rămâne aici. Înţelegi?

— Da, înţeleg. Dar hai să aşteptăm totuşi vizita, spun eu, întinzându-mi braţul stâng.

Se cuibăreşte în el. Fără să atingă spătarul, stă aşa, uitându-se în zare, pe culoar, pregătită să sară imediat ce apare în vizor vreun halat alb. Îi mângâi spatele încordat şi încerc să scap de imaginea cu ochii lui Far.

Câtă vreme aşteptăm, spitalul se trezeşte la viaţă. Ebba se trezeşte, şi ea. Ne aşezăm la masa de plastic, bem cafeluţă din termos şi contemplăm agitaţia din jur. Deşi culoarele sunt mai însufleţite, tot n-a dispărut depresia, care pluteşte, cleioasă, prin aer. În saloane se vorbeşte încet. Trecătorii se întreţin şi ei în surdină. Primele voci normale le auzim în momentul în care doi brancardieri trec pe lângă noi, sporovăind zgomotos şi împingând un pat în care cearşaful a fost tras peste faţa pacientului. Nimic nu-ţi spune că oamenii ar fi ajutaţi. Niciun strop de bucurie, de recunoştinţă sau de uşurare. Ar fi trebuit să arate exact pe dos. Sune ar trebui să-şi fugărească în fiecare dimineaţă copiii pe aici. O droaie de copii care ţipă ar lumina atmosfera.

Termosul e gol. Sune dispare pe culoar, în jos, ca să îl reumple, la bufet. Cum dispare, îi arăt Ebbei tabletele pe care le-am subtilizat de pe noptiera lui Far.

— Îţi spun ceva astea?

Îşi strânge ochii, apoi se întinde după poşetă şi scoate tocul de ochelari. Îşi pune ochelarii pe nas, cercetează tabletele şi dă din cap.

— Nu sunt cele pe care le ia de obicei.

Mă uit la ea.

— De obicei.

Remarcă gafa şi se uită mâhnită într-o parte.

— Le ai la tine? o întreb eu.

Ezită o clipă şi scoate din poşetă o cutie. Mă uit la ambalaj şi la denumire, ceea ce, pentru unul ca mine, care habar nu are, e de mare

ajutor; aşa că scot prospectul. Pastile împotriva durerii. Destul de puternice. Destul de multe efecte secundare.

— Şi de când le ia pe astea?

Zâmbeşte îngrijorată.

— De o vreme.

Ridic din sprâncene.

— De câţiva ani, spune ea.

Clipesc. Zâmbeşte, ca pentru a-şi cere iertare, şi face un gest ezitant cu mâna.

— Nu voia să se ştie. Doar îl cunoşti.

Mai cercetez o dată ambalajul. Câţiva ani de chestie din asta. Dumnezeule, păi atunci e şi normal să ai nevoie de medicamente împotriva efectelor secundare.

Ebba îşi dă jos ochelarii şi se freacă la ochi cu mâinile.

— Avea dureri. Câteodată îi venea pur şi simplu să se întindă undeva, oriunde, până îl mai lăsau durerile, iar eu nu puteam să îl ajut. Chiar nu puteam să-l ajut.

— Dureri, spun eu.

— Dureri de stomac, spune ea, ştergându-se la ochi.

Îmi pun mâna pe mâna ei.

— Are de ani de zile dureri de stomac şi ia pastilele astea împotriva durerii?

Dă din cap, îşi trage mâna şi se dă un pic mai încolo. Scoate o batistă din poşetă şi îşi suflă cu grijă nasul.

— N-aţi fost la doctor?

Îşi şterge, meticuloasă, nasul, împătureşte batista şi o pune la loc în poşetă. Se întoarce spre mine şi dă din cap.

— Ba da, normal, medicul nostru de familie i-a prescris tabletele.

— Pe baza cărui diagnostic?

Dă din umeri.

— Se cunosc de patruzeci de ani. Far i-a zugrăvit casa.

Mă holbez la ea. Marfă. Chiar mişto.

— Deci Far ia aceste medicamente-bombă de ani de zile, iar medicul lui ramolit nici măcar nu-i explică de ce? Sune o să-l omoare.

Ridică din umeri.

— Doar ştii cât de neîncrezător e în medici, ştii că îi e frică de spital, şi acum – uite-l aici.

Amuţeşte şi aruncă o privire asupra uşii. Mă holbez la cutie. Poate din cauza chestiei ăsteia tot cade. Tre' să-i spun vreo două medicului de familie. Ceva – ceva tot a avut în cap. Sper. Cu medicii nu poţi fi niciodată sigur când se lasă cuceriţi de şpăgile din industria farmaceutică.

Sune vine pe culoar. Ţine termosul în mână şi aruncă priviri pe fiecare uşă deschisă, doar – doar o găsi pe cineva numai bun de căsăpit. Bag repede cutia în buzunar. Ebba se uită la mine, dar nu spune în mic.

Bem cafeluţă şi aşteptăm vizita. Care nu mai vine. Pe Ebba o doare spatele, de abia mai poate sta aşezată. Sune ţine culoarul sub observaţie. Privirea îi e mai tăioasă. Mai bine o iau din loc înainte să masacreze primul halat alb.

Orice vizită trebuie să înceapă de undeva, aşa că încerc s-o întâmpin, mergând în jos, pe culoar. În camere sunt oameni singuri.

Ţi se rupe inima să-i vezi cum stau aşa, fără ca nimeni să le stea prin preajmă, fără zgomotele vieţii, Ură swing – dar, oricum, nu e ora de vizitare, după cum îmi explică toate asistentele. Din păcate, niciuna nu-mi poate explica unde e vizita medicală, aşa că merg mai departe. Culoar după culoar. Salon după salon.

În căutarea mea mai dau peste nişte apropiaţi care hoinăresc şi ei încercând să afle ceva. În cele din urmă, întâlnesc nişte medici. În afară de „aşteptaţi vizita medicală" şi „nu e ora de vizitare", nu mai aflu nimic. Dacă ar şti că pe celălalt culoar Sune e deja pe poziţii, probabil că ar fi mai amabili şi mi-ar oferi mai multe informaţii, dar aşa, sunt doar unul care-i deranjează de la lucru.

Când termin cu pavilionul acesta şi sunt pe punctul să mă întorc, sunt îndrumat de un voluntar prietenos, cu plete dreadlocks, spre un birou. Bat în uşă şi intru. La masă e un medic pe la vreo cincizeci de ani care citeşte „Politiken". În spatele lui e agăţată o reproducere după un tablou de Chagall. Lângă ea, două desene făcute de copii, în culori la fel de ţipătoare.

Îşi ridică privirea şi mă priveşte mirat.

— Pot să te ajut cu ceva?

Pentru o clipă, iar mă enervează tutuiala asta tipic daneză. Mai ales din partea unui medic.

— Ar fi frumos, spun eu, şi mă aşez pe scaun.

Rostesc numele meu, pe cel al pacientului, şi-i expun situaţia. Se sprijină de spătarul fotoliului său de piele şi ascultă ce am de spus.

Dacă o să pronunţe iarăşi „vizita medicală", o să-i spun Sunei unde şi-a parcat maşina.

Când termin de povestit, dă din cap, cu regret. Nu-mi poate da informaţii din grijă pentru protecţia datelor personale, oricine ar putea veni aşa, ca mine. Aşa că îl rog să-mi dea un pont, de ce tot cade Far. Dă din cap. Fără să fi văzut pacientul, nu poate să-şi dea seama. Aşa că îl rog să vină ca să-l vadă pe Far. Dă din cap. Nu intră în domeniul lui de competenţă. Aşa că îi arăt cutia de tablete. Se întinde, aruncă o privire asupra ambalajului, apoi se sprijină iarăşi în piele şi mă priveşte şovăitor. Sunt nişte tablete puternice. Nu ar trebui luate pe termen lung. Care le este reacţia depinde de pacient şi de diagnostic. Îl mai rog o dată să tasteze în computer numele lui Far şi să ne spună rezultatele de la analize. Dă din cap, cu regret. Protecţia datelor personale. Îmi vine să-l dau de câteva ori cu capul de tăblia de lemn. Apoi îi urez o zi bună şi mă ridic. Spune că îi pare rău. Îl asigur că şi mie, şi încă înainte să ies, se cufundă din nou în lectură. Ies pe culoar. Mă simt cam aiurea. Vizita s-o fi şi terminat deja. Sau poate că nu, şi nu am cum să mă întorc cu mâinile goale.

Într-unul dintre saloanele următoare găsesc ceva: doi brancardieri mută un pacient din pat pe o targă. Voluntarul tocmai ia aşternuturile de pe pat. Ies înainte să apuce brancardierii să mă vadă. După scurt timp, împing pacientul pe culoar, în jos. Aştept. După câteva minute iese şi voluntarul. Îi fac semn cu mâna. Devine atent şi se apropie de mine.

— Şi? Te-a ajutat?

— Nu prea. Ascultă, tatăl meu s-a prăbuşit şi s-a lovit la cap. I-au luat sânge şi acum aşteptăm de zile întregi rezultatele. Cum o să am rezultatele, o să ştiu cum stă treaba şi-o să putem merge acasă.

— Trebuie să întrebi un doctor.

— Am făcut deja asta, spun eu, dar ei se pare că nu ştiu cine e responsabil pentru asta, şi până se înţeleg ăştia între ei, tatăl meu e aici, fără să ştie ce are. Fac o scurtă pauză, ca să pot accentua următoarele cuvinte. Tu ce ai face tacă tatăl tău ar fi aici?

Se uită în ochii mei, apoi dă din cap. Codiţele se mişcă în ritm.

— Omule, eu sunt doar voluntar în serviciul civil.

— Ştiu, îi spun eu, tocmai de asta am încredere în tine. Aşteaptă… Mă întorc astfel încât să fim la adăpost şi-mi scot toţi banii din buzunar. Îţi dau o mie opt sute de coroane. Mă uit iarăşi la el. Şi-mi

faci şi mie o favoare.

Se uită la bani. Apoi ochii lui îi caută pe ai mei. Se pare că găseşte acolo ceva ce înţelege, căci începe să se uite în jur.

— Numele?

Silabisesc şi îi strâng banii în mână. Îi ia şi-i bagă repede în buzunar.

— Aşteaptă aici.

Pleacă. Mă uit după el, cu sentimentul vag că am făcut ceva greşit. Încă n-am mituit pe nimeni. De fapt, nu-i chiar aşa rău. De fapt, e o senzaţie de căcat. Timpul trece. Când trec pe lângă mine brancardieri care împing tărgi, îmi întorc privirea. Încerc să mi-o aţintesc asupra unui loc unde se simte în siguranţă, dar nu găsesc aşa ceva. Până la un moment dat, când închid ochii. Întuneric. Îmi vine în minte o glumă veche: într-o bună zi, toate aste or să-mi aparţină.

Vai de mine…

Deschid ochii. Tot n-a apărut nimeni. Când să mă sprijin de un perete, iese dintr-o cameră şi-o ia spre mine. Chiar şi de la distanţă pare reticent. Se opreşte în faţa mea, se uită în jur şi-mi întinde mâna cu banii.

— Îmi pare rău.

Simt un gol în stomac.

— Cum adică?

Face semn cu mâna în care ţine banii.

— Nu sunt medic.

Dau din cap şi încerc să par înţelegător.

— Dacă nu am informaţii, nu ştiu ce să întreb, când vine vizita. Se uită la mine, privirea îi devine rece, îmi pune banii în mână şi se întoarce.

— Îmi pare rău, mai spune, şi se cară. Arată ca o evadare.

Când mă întorc, Sune se plimbă încoace şi încolo, în faţa salonului. Tot n-a ajuns niciun doctor. E deja şapte şi jumătate, Sune ajunge acuşi la punctul critic.

— Ai găsit pe cineva?

Nu, spun eu, şi arunc o privire în sala de aşteptare, care e goală. Unde e Ebba?

Îmi face semn spre culoar, cu capul.

— La toaletă.

Se uită pe culoar, în jos, se întoarce şi priveşte în partea cealaltă.

Apoi scutură din cap şi-şi aţinteşte privirea asupra mea.

— Ne cărăm?

— Şi vizita medicală? îşi desface braţele.

— Vezi tu vreuna?

Ceva mai jos, pe culoar, se deschide o uşă, şi Ebba iese.

— Nu putem pleca de aici fără să aflăm ceva.

— Dar nici nu putem să stăm aici toată ziua. Ebba nu rezistă. Ebba se apropie şi se opreşte în faţa noastră. Arată obosită.

— Ceva nou?

Sune dă din cap.

— Da. Plecăm.

Ebba se uită mai întâi la Sune, apoi la mine. Mă uit la Ebba. Care iar o priveşte pe Sune.

— Şi Far?

— Îl luăm cu noi.

— Şi vizita medicală?

— Să ne pupe undeva… mârâie ea.

Ebba se uită pe culoar, în sus şi în jos.

Când intrăm în cameră, ceilalţi pacienţi sunt treji, însă doi dintre ei nu par prea încântaţi de asta. Unul dintre ei se uită la un ecran mut, celălalt la tavan. Al treilea ascultă muzică la walkman. Far se uită pe geam. Cum nu şi-a pus aparatul auditiv, ne remarcă de abia când ajungem la patul lui.

— Iată-vă, spune el uşurat.

Ebba se aşază lângă pat şi-l ia de mână.

— Cum te simţi, scumpule?

— Vreau acasă.

— Da, spune ea.

Sune începe să-i scoată hainele din dulap. Far se uită mai întâi la ea, apoi la Ebba, şi-n ochii lui se vede o licărire de speranţă.

— Mergem?

Ebba dă din cap, în semn de aprobare, iar pe chipul ei bucuria se ml iulie valuri, valuri. Mă uit pe geam până când ochii încetează să mii mai usture.

Capitolul 24

Pe la începutul după-amiezii ajungem în sfârşit acasă. Nici nu l-am ridicat bine pe Far din pat şi ne pregăteam să părăsim salonul, că ne-a şi ieşit în cale o asistentă. Nu ştiu dacă nu cumva ne bănuia că

vrem să-l luăm ostatic pe pensionar, dar în orice caz, ne-a promis să facă rost de un medic dacă mai aşteptăm un pic. Ne-am aşezat iarăşi, incomod, îl sala de aşteptare, şi-am aşteptat. După vreo jumătate de oră a apărut, într-adevăr, un doctor. Din păcate, nu era responsabil de acest departament, aşa că ne-a propus să aşteptăm vizita medicală. Sune mai avea un pic şi ştergea cu el pe jos, aşa că, până la urmă, l-au externat. Pe propria răspundere. Mă rog – şi internarea, tot pe propria răspundere era. Poimâine avem programare cu medicul responsabil. Sper să găsească două secunde, ca să vorbească cu noi.

Ne ia o eternitate ca să urcăm. Far tot glumeşte pe seama slăbiciunii lui, dar e în corzi. E ca şi cum sejurul lui de la spital l-ar fi secătuit de puteri. Până la urmă, eu şi cu Sune ne încrucişăm braţele, şi-l luăm pe sus. I se pare destul de penibil, dar nu destul de penibil ca să nu ne zică vreo două. Îl descărcăm direct în pat, în dormitor, şi dacă tot s-a ajuns aici, o luăm şi pe Ebba. Când, în cele din urmă, suntem toţi patru în apartament, Far adoarme. Ebba dispare în baie, iar Sune mă pune iar să cobor treptele, ca s-o conduc la grădiniţă. Încă nu şi-a luat permisul. La ce bun? La preţurile maşinilor din Danemarca, ştie de pe acum că n-o să-şi permită niciodată să-şi ia una.

Conduc în tăcere. E o senzaţie ciudată să conduc maşina asta fără să-l am pe Far alături. Sune se uită pe geam. De doi kilometri se scarpină în nas.

— Nu mai fă biluţe.

— Dar nu fac biluţe, spune ea, automat.

— Păi şi-atunci ce caută degetul în nas?

— Hm, spune ea, şi se uită în depărtări.

— Fii sinceră şi spune-mi dacă nu ai chef să vorbeşti cu mine.

Nu-mi răspunde. Cât timp mă întreb la ce se gândeşte aşa de intens, îmi vine în minte că astăzi încă nu m-am gândit la Tess.

Mă opresc în faţa grădiniţei şi caut un loc de parcare. Sune îmi spune că n-am decât s-o las să iasă şi să plec, şi că diseară nu e nevoie să vin s-o iau. După serviciu o să vină direct la Far. Mă pupă, o ia spre o poartă colorată, o deschide, apoi se aud voci entuziasmate de copii. Nu e chiar cel mai rău lucru pe care îl poţi păţi după o noapte petrecută la spital.

Casa e liniştită şi uşa de la dormitor e închisă. Merg la bucătărie, pun de-o cafeluţă, apoi intru în living şi mă aşez pe scăunel ca să formez numărul. Discul telefonului ţăcăne mai ceva ca Roata

Norocului.

— Krytowski.

— Eu sunt.

— Iubitule. Ce bine că mă suni. Vocea îi sună surprinsă, bucuroasă şi duioasă. Ne vedem sâmbătă.

Sună atât de bucuroasă încât inima începe să-mi salte.

— E o chestie, spun eu, şi chiar e. Se pare că trebuie să te desparţi ca s-o vezi mai des.

— Ştii ce ar fi frumos? şopteşte ea. Dacă am putea pur şi simplu să plecăm iar în vacanţă. Aici e nebunie mare. Ăştia mă calcă pe nervi!

Zâmbesc. E frumos să auzi asta. Încă mai trag speranţa că brusc o să i se lase de carieră şi-o să demisioneze. Marfă. Nu cumva să te maturizezi, măi băiete.

— Stai un pic… spune ea.

Pe fundal, o voce bărbătească râde. Zâmbetul îmi îngheaţă. Iar se schimbă zgomotele din fundal. Se trânteşte o uşă, ecoul e acum mai dens. Când reîncepe să vorbească, sună normal.

— Azi a venit aici o delegaţie chineză, şi fix acum nu e liberă sala mea de şedinţe, şi-acum sunt cu şaisprezece participanţi după mine, fără sală de şedinţe, şi trebuie să improvizez. Tocmai încercăm să închiriem un hotel.

— Nasol. Ai obrazul pătat – harakiri.

— Ăla e japonez.

— Iubi, fii atentă. Sunt la Copenhaga. Far iar a căzut, dar acum e acasă. Medicii nu ştiu încă nimic, aşteptăm un diagnostic.

În receptor se lasă liniştea. Apoi expiră.

— Probabil că nu cade aşa, fără motiv.

— Nu.

— Tu ce crezi?

— Nu ştiu. Poimâine avem programare la un medic specialist.

Când îmi vorbeşte, vocea pare afectată.

— Mi-aş dori atât de mult să fiu cu tine.

— Ar fi frumos.

— Da.

— Da.

Tăcem un pic. Apoi, pe fundal, aud cum se deschide o uşă şi cineva o strigă după numele mic. O altă voce de bărbat. Tess mă pune să-i promit că o sun de îndată ce apare ceva nou, mă pupă în receptor,

apoi închidem, iar eu îmi dau seama că în tot acest timp, mușchii mei au stat încordați. Mă uit pe geam cum se caftesc pescărușii, mai mănânc niște bomboane, apoi mă duc în bucătărie, umplu termosul, pregătesc măsuța de cafea, mă așez în fotoliul de piele al lui Far și mă uit în jur.

Peretele cu fotografiile copiilor. Statuetele africane. Picturile. Biblia aurită cu ajutorul căreia Far ne-a transformat în atei. Cea mai bună antologie de nuvele de epocă despre natura umană, cum a numit-o el. Ne citea din ea când voia să ne arate cum încep războaiele sau cum abuzează fanaticii de filosofie, transformând-o în propagandă. Sau unde se ajunge cu gelozia și răzbunarea.

Zgomote în camera alăturată. Pași molcomi. În cadrul ușii apare Ebba. Pare sfârșită, dar zâmbește.

— Mirosea a cafea.

Iau cana și-i tom în ceașcă. Aruncă o privire asupra Bibliei, care a rămas deschisă la A doua Carte a lui Moise, și se așază încet pe scaunul ei.

— Cum îi merge?

— Doarme. Adineaori iar l-au apucat ameţelile.

Dau din cap.

— Tabletele astea… încep eu. Reacţiile secundare pot provoca și ameţeli.

Din privirea ei înțeleg că nu-i spun ceva nou.

— Cum de nu a spus niciodată nimic?

— Doar îl cunoști.

— Da, dar…

— Lasse, te rog întreabă-l tu.

Știu că vrea să-i rămână loială, dar dacă nu aflu nimic de la ea, atunci n-o să aflu niciodată nimic, pentru că Far n-o să-mi spună în viața lui ceva despre boală. E de școală veche.

— Doar știi că n-o să-mi spună în viața lui așa ceva, așa că dacă ai vreun pot, cât de mic…

— Nu pot, spune ea, și bea o înghițitură de cafea.

Stăm un pic așa. Tăcerea nu e de bun augur. Știe ceva și nu vrea să-mi spună. Sunt ofticat, dar nu vreau să-mi vărs nervii asupra ei. Bat toba cu degetele pe coperta din piele groasă care protejează cele o mie de pagini aurite. Privirea îi alunecă iarăși asupra Bibliei.

— Cauți vreun pasaj anume?

— Nu. Şi stai liniştită, n-o să mă apuce brusc frica de Dumnezeu şi n-o să mă apuc să mă rog doar pentru că Far a căzut.

Intră, uşurată, în acest joc.

— Din partea mea, poţi să începi liniştit cu rugăciunile.

— Ce tolerant din partea ta, spun eu.

— În comparaţie cu bisericile, în orice caz, aprobă ea.

În următoarea oră discutăm despre biserică, religii şi tendinţa oamenilor de a se eschiva de la vinovăţie şi răspundere. Discutăm despre Iisus şi Mohamed şi Luther şi falsificarea istoriei. Îmi explică legăturile de acum dintre biserică, stat şi economie. Exact în momentul în care ajunge să compare religiile care-şi văd dumnezeul lor drept singurul adevărat, cu fascismul, se deschide uşa şi intră Sune.

— M-am întors! O pupă pe Ebba, apoi pe mine, timp în care ochii i se opresc asupra Bibliei. Unde e Far?

— Doarme, spun eu.

— Ah, bine. Se aruncă într-un fotoliu, îşi întinde picioarele şi oftează. Ce zi, suspină ea. Unora dintre părinţi ar trebui să li se ia drepturile părinteşti, dar amândurora.

Aflăm că părinţii micuţei Diandra au divorţat. Mama a obţinut drepturile parentale şi uneori permite ca fetiţa să fie luată de la grădiniţă de tipi pe care ea însăşi nu-i cunoaşte decât de o noapte, ceea ce, normal, îl îngrijorează pe tatăl natural. Din păcate nu se prea poate înţelege argumentaţia lui, pentru că e mai mereu beat. Azi iar a venit rândul lui s-o ia pe Diandra, dar, pentru că nu a plătit la timp pensia alimentară, a venit mama şi a luat-o mai devreme. Când a venit şi-a constatat că mama venise deja s-o ia, l-au apucat pandaliile şi s-a descărcat pe Sune, asta, cu toate că el uită să vină cam o dată la două întâlniri prestabilite, şi-atunci Diandra trebuie să aştepte singură în faţa porţii, în timp ce toţi ceilalţi copii sunt luaţi de familiile lor.

Sune îşi şterge faţa.

— Şi-acum iar or să se ia la harţă, şi cine are cel mai mult de suferit din chestia asta? Dar lor e totuna, idioţii de ei. Totul se învârte în jurul lor. Nici nu-şi dau seama ce fetiţă au. E dulce foc, isteaţă, sociabilă, dar între timp a devenit tot mai timidă. A început iarăşi să facă în pat, ceea ce-i distruge încrederea în sine.

— Oficiul pentru protecţia copiilor?

Râde urâcios.

— Sigur că da. Oficiul pentru protecţia minorilor…

Ia o înghiţitură, mai aruncă o privire la Biblie, ridică din sprânceană şi pune întrebarea. Şi uite cum ne cufundăm în dezbatere. Cât timp cele două discută despre ultima masă şi merg în bucătărie, ca s-o pregătească pe următoarea, bag un cap în dormitor. Far doarme. Ca un prunc. Dulce. Neajutorat. Oare de câte ori s-o fi uitat şi el aşa la mine, când dormeam. Lucrurile se schimbă.

Mâncăm *biksemad*. Unul dintre multele mele feluri de mâncare daneză preferate. Resturi pe bază de cartofi, câteva cepe, ceva came şi, ca clou, acel sos gros şi condimentat. Peste orice l-ai pune, e bun.

Far vine la masă. Arată obosit, dar e iarăşi în stare să abereze. Dar de abia dacă mănâncă ceva, iar după masă, se întinde din nou. Ebba se duce în living şi se uită la emisiunea concurs preferată, copiii strâng masa. După ce-am spălat vasele, Sune iese pe balconaş şi-şi aprinde o ţigară. Până s-o termine, am şi pus cafeaua. După emisiune, Ebba se aşază lângă noi. Jucăm cărţi şi ne prefacem că e ca-n vremurile bune. Şcoala veche.

Capitolul 25

Lumină puternică. Corp cald. Fundal cenuşiu. Lângă mine, pe covor, stă întinsă Sune şi sforăie încet. Ebba trebăluieşte prin bucătărie. Miroase a cafea proaspătă şi undeva se aude cum Dean Martin îi jură unei femei fidelitate veşnică. Ar putea fi ca întotdeauna. Asta, dacă ar tuşi cineva. Îmi vin în fire şi merg în dormitor. Uşa e deschisă. Arunc o privire. Far doarme. Aşa că merg în bucătărie, sărut obrazul moale al Ebbei şi-i spun ce naibii am de gând să fac. Zâmbeşte. Uneori e chiar atât de simplu.

La brutărie cumpăr tot ce găsesc în magazin. T-Birkes, ymer, bomboane cu ciocolată. Dumnezeule, o să crăpăm. Vânzătoarea are în jur de şaizeci de ani, zâmbeşte frumos, poartă un şorţ înflorat şi mă întreabă ce naibii am de gând să compensez cu droaia asta de dulciuri. Avansăm nişte teze şi îmi provoacă un hohot de râs. Apoi, mâncând, o iau înapoi. Până să ajung acasă, am mâncat deja un sfert din bunătăţi. Dacă aş trăi aici, m-aş îngrăşa.

În ciuda bunătăţilor, scaunul lui Far rămâne gol la micul dejun, încă mai doarme. Tocmai el, care în ultimii cincizeci de ani, nu cred să fi lipsit mai mult de douăzeci de zile de la serviciu pe caz de boală. Cu toţii ne chinuim să nu părem îngrijoraţi, aşa că ne năpustim asupra prăjiturilor. La început, Ebba se dă preocupată de greutatea ei, dar când ne vede cum ne-am năpustit, cu ochii bulbucaţi şi cu icnete

înfundate, asupra bunătăţilor, ia şi ea o bucăţică minusculă dintr-un t-birkes. Când, în cele din urmă, deschide iar ochii, înşfacă mi t-birkes întreg, îl unge cu un strat gros de unt şi… începe marea crăpelniţă.

Ceva mai târziu, atârnăm, suspinând, de scaune, şi împingem desertul mai încolo. Sune se uită la ceas. Trebuie să plece la copiii ei. Chiar aşa spune: copiii *ei*. N-am ce să fac. Îi zic vreo două-trei vorbe şi imediat începe să mă alerge prin casă. Ebba râde, iar Sune îmi împarte pete vineţii. Până la urmă, reuşesc s-o răstorn şi o încalec, ca pe vremuri.

— Cine e bossul?

— Eu, gâfâie ea, încercând să mă dea jos.

— Dar nu prea arată aşa, înţelegi?

Zvâcneşte şi încearcă din nou să mă dea jos.

Mă las pe ea cu toată greutatea şi mă uit la Ebba, care ne priveşte din fotoliul ei.

— Ce părere ai, care dintre noi e mai tare?

Ridică braţele.

— Pe mine să nu mă băgaţi în chestia asta.

Râd sarcastic.

— Vezi? Până şi Ebbei îi e milă de tine.

Mă ciupeşte de picioare, încearcă să mă muşte şi se împinge cu picioarele în podea. Rămân pe ea. E mult mai uşor de învins decât pe vremuri. I-o şi spun. Mârâie, gâfâie şi blestemă, iar în cele din urmă chiar se oftică, şi trebuie să-mi folosesc întreaga forţă pentru a o menţine la podea. Apoi aruncă o privire la ceasul de pe bibliotecă şi se înmoaie – Ok, renunţă, o să întârzie la grădiniţă. Când îmi ridic greutatea de pe ea, explodează. Mă împinge la o parte, se târâie pe covor şi-mi aplică temuta priză de picioare. Odată ce te-a apucat în priza asta, poate să treacă o zi întreagă şi tot nu scapi. În ultimul moment reuşesc s-o prind şi eu de mână, exercitând astfel o contra-presiune. Cu cât îşi strânge mai tare picioarele, cu atât mai mult îi maltratez şi eu încheietura. Ambele chestii dor, aşa că rămânem amândoi, gâfâind şi pufăind, la picioarele Ebbei, care dezleagă, senină, cuvinte încrucişate. Ne punem de acord că a fost remiză, ne dăm drumul din strânsoare, ne ridicăm, ne luăm rămas bun de la Ebba şi o zbughim pe trepte în jos.

Curtea interioară a grădiniţei e frumoasă. Doi castani. Un ţarc imens cu nisip, nişte leagăne şi balansoare şi o schelă pentru căţărat.

Totul din lemn. Deasupra clădirii, o inscripţie vopsită de mână: Vandpytten. Băltoaca. Sune explică că aceia care au ales numele sunt chiar copiii. Gura mi se transformă într-un rânjet. Puşti. O baltă poate să li se pară atât de mişto încât să numească astfel o casă. Până să intrăm pe uşă suntem descoperiţi şi-atunci gâturi urlătoare, bine înfofolite, tăbară pe noi. Câţiva ni se agaţă de braţe, alţii ne cuprind picioarele şi încep să strige. „Hai! Hai!". Sigur că da. Mai am un pic şi mă prăbuşesc.

Nu ştiu cum facem, dar reuşim până la urmă să intrăm în băltoacă înainte să călcăm pe cineva în picioare. Şi imediat apare de după colţ şi colega Sunei, ca să vadă „ce mama naibii se petrece aici". Sune mă prezintă. Sisse, Lasse. Lasse, Sisse. Un nume drăgălaş pentru o femeie cât un munte. Cu trupul ei masiv şi cu vocea asta de birjar, parcă e făcută să fie paznic de închisoare. Săracii copii. Sau poate că nu, pentru că are un bebeluş în braţe şi-un copil de trei ani agăţat de-un picior şi se plimbă cu ei de parcă ar fi lipiţi de trup. Dar deocamdată n-are ochi pentru copii, pentru că a apărut un bărbat. La grădiniţă. Sune îmi trimite un rânjet sadic şi dispare în bucătărie ca să pregătească micul dejun. Sisse îşi întrerupe parada ca să se răstească la un anume Luke care s-a înfipt în părul unei anume Clara. Băieţelul se sperie atât de tare încât cade în fund şi se uită, nesigur, în jurul lui. Sisse îşi îndreaptă un deget spre el şi plescăie. Figura nesigură a băieţelului devine brusc încrezătoare. Râde senin, ca orice copil, se ridică şi o zbugheşte să facă cine ştie ce altă boacănă. Sisse reia firul poveştii. Un bărbat la grădiniţă… leagănă bebeluşul şi scutură atât de tare piciorul încât puştiul de trei ani e nevoit să se ţină cu toate forţele de tibia ei, ca să nu cadă. Tocmai când se oferă să-mi facă un tur al celorlalte încăperi o strigă Sune din bucătărie: Tamina iar borăşte. Îmi pune copilul în braţe şi-o ia din loc. Cred că a uitat de copilul care i s-a agăţat de picior. E zdruncinat din greu, dar se ţine de piciorul ei cu figura încrâncenată a unui copilaş care vrea să salveze lumea. Când o ia după colţ, s-a întâmplat. Cade pe jos. Pentru o clipă, figura emană, pe rând, toate senzaţiile pe care le resimte – durere, dezamăgire, frică. Iar se aude sunetul plescăitor, şi faţa îi e cuprinsă de bucurie. Se luptă să se ridice în picioare şi aleargă ca s-o prindă din urmă pe Sisse.

Pentru o clipă, nivelul zgomotului scade sub valorile obişnuite înregistrate pe un aeroport. Bebeluşul deschide ochii şi mă priveşte cu pleoapele întredeschise. Am citit undeva că în primele luni de viaţă

bebeluşii văd totul pe dos şi în alb şi negru. Pentru că ştiu cum aş reacţiona eu dacă m-aş scula din somn şi-aş vedea, cu capul în jos, imaginea unui străin, intru în defensivă, dar micuţul mă priveşte doar cu ochi mari, oftează, de câteva ori, încordat, faţa îi devine rozalie. Apoi se simte şi rezultatul.

— Te-ai căcat pe tine, spun eu.

Îmi zâmbeşte, abrupt, fără dinţi. Îi spun ce mişto a făcut chestia asta, dar că n-are sens să mai repete faza înainte ca eu să mă car, şi-ncep să-l legăn. Adoarme de îndată. Mă gândesc la bebeluşi şi la cum îi mai lăudăm cât sunt mici şi la cum n-o mai facem când încep să crească. Pedepsim maturizarea. Unii trebuie să se urce pe scenă ca să compenseze asta şi să primească iarăşi acea admiraţie cu care s-au obişnuit, copii fiind. Unii nici măcar aşa nu mai ajung s-o cunoască, da, da, şi-atunci? îţi obligi partenerul să preia acest rol? Şi dacă nu reuşeşte, îl părăseşti? O fi o mişcare isteaţă? Şi oare nu e cam târziu să mă gândesc la asta?

Mă uit la feţişoara din braţele mele.

— Mai târziu, ai putea să lucrezi în publicitate, şi-atunci o să fii în continuare lăudată pentru căcat.

— Cu cine vorbeşti acolo? mă întreabă Sune, venind, grăbită, în încăpere. În loc de palton şi pulover, acum e îmbrăcată într-un tricou atât de pătat, că parcă ar fi maioul cu buline din etapa montană a curselor cicliste. Când mă vede cum stau cu bebeluşul în braţe, zâmbeşte, mi-l ia şi îl adulmecă aşa cum ar face-o un bucătar de cinci stele cu peştele proaspăt luat de la piaţă. Până adineauri era constipat…

Mă numeşte laxativ uman şi râde atât de zgomotos încât îl trezeşte pe micuţ. Bebeluşul deschide ochii, o vede şi începe să urle, ceea ce, normal, îmi dă apă la moară. Cât îl schimbă, ne mai ciondănim un pic despre cât căcat poate să ţină un scutec din acela. Trebuie să fiu atent să nu mi se desprindă scalpul de la atâta rânjit. Trec câteva minute minunate. Suntem doar nişte fraţi care se împung. Apoi, peste toată zarva copiilor, ţipă Sisse. Mâncarea dă în foc. Sune ţipă şi ea că nu poate să se ocupe de asta acum, că tocmai îşi ia rămas bun de la mine. Sisse ţipă iar că să se grăbească, pentru că acuşi o să ia foc toată bucătăria naibii. Sune strigă înapoi că să ia foc, la dracu'. Copiii se zbenguie netulburaţi mai departe. Ori daneza lor e încă prea proastă, ori s-au blazat deja.

Mă conduce până la ieşire. Ne îmbrăţişăm. Când deschid poarta colorată, apare Sisse, ca un vapor, prin ceaţă. Se lipeşte de mine şi nu-mi dă voie să ies până nu-mi smulge promisiunea că o să mă întorc în curând. Îi promit. Şi mă trezesc singur, în stradă, ştergându-mi nişte scuipat de pe gulerul paltonului. Nu sunt sigur al cui.

Când deschid uşa apartamentului, Far şi Ebba stau la masa de cafea şi între ei e liniştea aceea care se instaurează atunci când întrerupi pe cineva la jumătatea propoziţiei. Ochii Ebbei sunt înroşiţi. Far îmi pune în mână termosul pe jumătate gol şi mă roagă să pregătesc nişte cafea proaspătă. Mă duc la bucătărie ca s-o prepar, apoi merg în living, trag draperia dintre cele două camere, mă aşez pe scăunel, la telefon, şi telefonez la a doua mea viaţă. Frauke răspunde deja după ce sună a doua oară. O întreb de ce răspunde la telefonul meu. Îmi răspunde că o face pentru că sun eu. O întreb ce mai face. Suspină şi spune că după Miercurea Cenuşii, tot restul săptămânii a avut migrene şi gripă, dar cu toate acestea a fost la muncă şi se bucură pentru asta. Cinci zile fără birou – e clar că-i lipsea ceva. Se pare că toţi îşi iubesc mai mult jobul decât o fac eu. Apropo: Frauke zice apoi că agentul meu sună întruna. O corectez: agenţia. Mă corectează agentul. Clemens himself ar fi sunat de mai multe ori şi mi-ar fi lăsat câteva mesaje în căsuţa vocală. Se pare că reprezentanţilor televiziunii le-ar fi plăcut la nebunie numărul meu, că ar fi un meeting, care e chiar mâine. Clemens ar dori să ne întâlnim, chiar azi, ca să discutăm despre ce avem de făcut. În afară de asta, astăzi dimineaţă ar fi apărut o anume Nina, care voia să intre în hală. Frauke crezuse că e o nebună de la clinică. Îmi vine să râd la reacţia ei – „nebuna are permisie” – şi îi explic că Nina e o colegă şi că i-am dat voie să repete cât timp nu deranjează pe nimeni. Apoi urmează o pauză scurtă. Şi mă întreabă, cu vocea scăzută, ce mai face tata. Îi spun că nu avem încă un diagnostic, că avem mâine programare la medic. Iarăşi o pauză ciudată. Apoi îmi spune că trebuie să se care şi că pot s-o sun oricând, chiar şi la birou. Îmi mulţumesc, apoi închid. Stau o clipă şi mă gândesc la pauzele astea scurte.

Când bag capul pe uşa sufrageriei, atmosfera e mai bună. Ebba dezleagă cuvinte încrucişate, Far citeşte o carte. Iau cana din bucătărie şi le torn nişte cafeluţă proaspătă în cești, apoi iar merg în living, mă aşez, pe scăunel şi formez numărul.

Kyrtowski.

Arunc o privire în sufragerie şi-mi cobor vocea, deşi niciunul dintre ei nu ştie o boabă de germană.

Eu sunt.

— Iubitule! Frumos! Stai o clipă, spune ea, acoperind receptorul cu mâna. Chiar şi aşa aud cum îi explică ceva, cuiva. Apoi, sunetul ambiant se schimbă, şi vorbeşte iar cu mine.

— Ce au spus doctorii?

— De abia mâine e programarea.

— Oh. Scuze. Inspiră şi expiră adânc. Ce mai face?

— Doarme mult, dar, în rest, totul e ca pe vremuri.

— Şi cum îţi merge ţie?

Nu spun nimic. Întâi de toate, pentru că trebuie mai întâi să-mi dau seama. Apoi, pentru că mi-am dat seama. Şi apoi nici nu mai e nevoie să-i explic. Pauza vorbeşte de la sine.

— Am vrut doar să-ţi aud vocea, şoptesc eu, şi cu toate astea mă lupt din răsputeri să nu mi se spargă vocea. Dumnezeule ce bine e să vorbesc cu ea.

— Vin sâmbătă cu primul avion, spune ea, şi pare hotărâtă.

— Nu îi e chiar atât de rău.

— Dacă spui tu.

Mă uit pe geam. Vizavi e un nene, care fumează o ţigară în faţa ferestrei deschise. Bine înfofolit, ca să se apere de frig. Fumul ţigării concurează cu aburii respiraţiei.

— Mai eşti pe fir?

Dau din cap că da.

— Iubitule?

— Da.

— Vrei să vin?

— Da.

— Vii să mă iei de la aeroport?

Răspund că da. Zice că trebuie să închidă şi mă întreabă, iarăşi, cine mă iubeşte. Spun că ea. Zice că da şi închide. Reuşesc de abia din două încercări să pun telefonul în furcă. Respir de câteva ori. Apoi mă duc dincolo, ca să anunţ că sâmbătă vine Tess. Dacă or mai fi rămas ceva firimituri de tensiune prin cotloanele încăperii, ştirea asta o să-i catapulteze. Far începe imediat să-şi expună scenariile lui de acuplare. Iarăşi sunt pe punctul să le-o spun, doar aşa, ca să-l fac să facă. Însă îmi propun să îi amintesc lui Tess că la Nord de Elba suntem încă

împreună. Relaţie locală.

Seara, când se întoarce Sune de la lucru, pot spune că e pentru prima dată când mi-am petrecut o zi întreagă de iarnă împreună cu Ebba şi Far, cu excepţia Crăciunului. Ce frumos. Am şi uitat ce frumos e. Cei doi sunt dulci foc, şi chiar dacă Far nu a fost tocmai în forma lui maximă, tot am aberat o grămadă până după amiază, când s-a dus să se culce. Mă las mobilizat în treburile casnice, ajut la spălatul perdelelor, duc sticlele vechi, şi când mă întorc, o găsesc pe Ebba curăţând prin bucătărie. Arată atât de obosită încât mă simt nevoit s-o duc, în ciuda protestelor, la fotoliu, şi s-o pun, cu blândeţe, să se aşeze. Nu se împotriveşte pe bune, ci se sprijină, oftând, de spătar şi mă priveşte cât îi umplu ceaşca, apoi ia ziarul. Când părăsesc încăperea se preface că citeşte, dar închide ochii înainte ca eu să ies din cameră. Bătrânii îmbătrânesc. Tot îmbătrânesc, de când mă ştiu, dar acum chiar că îmbătrânesc. Dacă nu aş locui atât de departe, aş putea să-i ajut mai mult. Să le dau un pic înapoi. Dar aşa e cu copiii. Mai întâi le dăruieşti cei mai frumoşi ani din viaţa lor, apoi îşi văd de ale lor.

În ciuda vetoului Ebbei, Sune pregăteşte singură cina, iar eu pun masa, în timp ce Ebba îmi explică cum se descrucişează cel mai bine cuvintele încrucişate. Se pare că e un exerciţiu excelent pentru minte. Îmi dau din nou seama de asta în momentul în care îmi aminteşte cum îl chema pe primul meu coleg de şcoală.

Vine Far. Pare tot obosit, dar străluceşte prin noi glume proaste şi cu nişte citate din Allen ceva mai bune. Pentru o oră, totul pare normal. De abia când se duce la culcare imediat după cină, ratând astfel serialul preferat *Cei doi* ne dăm din nou seama că nu e chiar totul în regulă, dar noi ne vedem de treabă ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Ebba se aşază în faţa televizorului ca să se uite la emisiunea-concurs, iar noi spălăm vasele. Apoi ne aşezăm lângă Ebba şi ne uităm la ştiri. Ce n-aş da acum să fie Frauke şi Arne cu noi, ca să se certe pe cine ştie ce rahat. Ar avea suficiente motive, căci ştirile daneze sunt precum cele germane: mai întâi se sădeşte frica, apoi vine rubrica meteo. Dar e şi o chestie diferită: la sfârşit, un copil are voie să povestească, în treizeci de secunde, cum şi-a petrecut ziua. După teroare, economia mondială şi accidente de autobuz, totul devine cu câteva lumi mai mic, dar la fel de serios. O zi de naştere la Alissa, o fetiţă ştirbă de şapte ani. Printre invitaţi, un anume Henrik. Coleg de şcoală cu ea. Poartă ochelari. A tras-o de păr, ceea ce e naşpa. În mai

puţin de treizeci de secunde ne istoriseşte în detaliu acest apogeu al zilei ei, fără să respire între cuvinte. La întrebarea finală, dacă are de gând, vreodată, să se mărite cu Henrik, chicoteşte atât de dulce că-ţi vine să cazi în genunchi. Băi nene, astea-s ştirile de care avem nevoie. Dar mie îmi vine uşor să spun asta, pentru că eu nu mor de foame. Şi am apă potabilă. Şi nu-s infectat cu HIV. Şi n-o să fiu torturat. Pentru că sora mea n-a fost violată şi decapitată sub ochii mei. Pentru că în oraşul meu nu cad rachete. Pentru că rudele mele nu se aruncă în aer, pe ele sau pe altcineva. În paradisul nostru democratic vreau pur şi simplu să aud râsete de copii. Europa are o poziţie avantajoasă.

Ebba merge în pat. Sune şi cu mine ne uităm la filmul care urmează. Aştept să spună ceva, să mai întrebe ceva, dar… nimic. Iar sună Tess. A devansat cu o zi, vine deja mâine după-amiază, cu o zi mai devreme, ceea ce înseamnă că va trebui să se întoarcă mai devreme cu o zi, însă vrea să mă vadă cât mai grabnic. Bine? îmi dă ora de sosire, mă pupă, îmi urează noapte bună şi-mi spune: pe mâine. După care nu mă mai pot concentra pe film. Mă duc în sufragerie şi pregătesc culcuşul pe covor. Apoi mă întind şi răsfoiesc Biblia. Nu reuşesc să găsesc pasajul în care se spune cum îl faci pe tatăl bolnav să vorbească despre boala lui. Oferta merge de la bătut, înecat, lapidat, decapitat până la sfâşiat de animale sălbatice, înfometat, însetat, ars, blestemat, exilat, transformat în stană de piatră, însă astea mi se par deja exagerate.

La un moment dat, dincolo se stinge televizorul, apoi se sting luminile şi Sune vine încoace. Se dezbracă până la lenjeria ei ponosită, se sprijină în cot şi se holbează la mine.

Iar citeşti din Biblie.

Dau din umeri.

De ce nu? A fost lectura preferată a lui Brecht, Gandhi a lăudat-o, Galilei se dădea în vânt după ea… în plus, îmi place violenţa. Răsfoiesc cu grijă una dintre paginile aurite. Ia uite: mii de morţi într-o singură scenă, ăia de la Hollywood pot să-şi închidă mustăria. Fratricid, incest, trădare, genocid, viol şi tortură – cartea asta ar trebui interzisă.

Se uită la mine ciudat, apoi îmi urează noapte bună, se întoarce, se cuibăreşte în plapumă şi se trage în spate, până în momentul în care corpul ei ajunge pe partea mea. Repoziţionez lampa astfel încât să nu-i deranjez somnul şi citesc pagină cu pagină. Până să ajung să dau pagina, uit ce-am citit. Când respiraţia Sunei devine adâncă şi regulată,

împing cartea suficient de departe încât să n-o pot deteriorara în somn şi sting lampa. Afară pâlpâie stelele. Expresia de pe chipul lui Far mi-a rămas parcă lipită de retină. Chiar şi pentru un adult e aiurea să se uite cu frică la tatăl său. E de-a dreptul aiurea. Stau aşa, cu acest sentiment de căcat, nu pot nici să adorm, nici să uit această privire. Ce mult mi-aş dori să pot ieşi acum în hală şi să mă uit la un film, împreună cu colocatarii mei. Însă Germania e la fel de departe ca şi viaţa mea de acolo. Nenică, lunea viitoare va trebui să fiu în Köln şi să fac mîştocăreală. Numai ideea că mă ocup cu aşa ceva mi se pare bizară. Aceste vieţi atât de deosebite… Danemarca, Germania, Lamilie aici, prieteni acolo, viaţa mea cu Tess, viaţa mea fără ea, viaţa mea din job – Tess a fost mereu legătura între aceste bucăţele, că îmi ştia întreaga viaţă, toţi ceilalţi cunosc doar fragmente. Exact de asta îmi e cel mai dor. De cineva care e mereu lângă mine, de cineva care ştie de fiecare dată ce e cu mine. Şi acum, China… Inima calează de parcă aş fi într-un montagne-russe. Am iubit-o pe Tess atât de mult încât eram convins că aş muri dacă aş pierde-o. Dar după ani în care ne-am înstrăinat m-am obişnuit cu ideea că totul se schimbă. M-am obişnuit cu ideea că se culcă cu altcineva. Am început să preconizez că va trebui să ne despărţim. Dar China? Nu vreau asta. Ah, ce viaţă frumoasă am avea dacă am fi mai tâmpiţi. Când m-aş întoarce de la studioul de bodybuilding şi ea s-ar întoarce de la coafor, aş sări pe ea ca pe un alt aparat sportiv, şi-apoi ne-am instala în faţa tembelizorului. Ce mişto ar fi. Da. Poate că aş putea să mă sui pe ea în weekend, acum, că am spart gheaţa. Dar s-ar schimba ceva? Poţi să te răsfuţi, acoperind timpul pierdut? Şi oare chiar ar funcţiona? Pot să schimb comutatorul şi s-o privesc ca pe o femeie şi nu ca pe o prietenă? Şi de ce e diferenţa aşa de mare? Sau mă gândesc eu prea mult? Oare ar trebui să învăţ să gândesc mai puţin? Prostul fute mai bine? Isteţul nu fute deloc, însă are explicaţii pentru asta. Dumnezeule, ar fi trebuit să ne băgăm imediat pe droguri în momentul în care am observat că ne împrietenim. După ce te atacă rechinul trebuie să intri imediat în apă. Noi am rămas pe uscat.

Capitolul 26

Lumină puternică. Lângă mine, un corp cald. Sub mine, podeaua e aspră. Sune sforăie încet. Ebba trebăluieşte la baie. Miroase a cafea. Undeva se aude melodia preferată a lui Far dintre cântecele lui Louis Armstrong, dar e atât de încet, încât nu o recunosc. Far tuşeşte în baie.

Deschid ochii.

Brutăreasa mea preferată nu e azi la lucru, în schimb, la tejghea, e un ajutor. E mai tânără şi mai frumoasă, dar e mai puţin bine dispusă şi habar nu are cât de neatractivă o face asta. Ca orice femeie care se înconjoară doar de bărbaţi ce o judecă doar după cum arată, confundă replicile mele prietenoase cu tentativa de a o agăţa, aşa că îmi trânteşte neprietenos pungile pe tejghea. Îi mulţumesc că a fost aşa de prietenoasă şi-i spun că regret că nu pot să ies cu ea deoarece prefer compania femeilor. Îi urez o zi bună şi, înainte să-şi revină, duc comorile la adăpost.

Mâncăm micul dejun şi mă bucur de moment. Lângă mine stă Ebba. Vizavi stă Far. Sune e lângă el. Niciun scaun liber. Far de abia dacă mănâncă, dar în timp ce noi ne îndopăm, ne povesteşte cum odată, când era cu Roland în drum spre casă, s-au luat de ei o gaşcă de motocicliști. Roland i-a rupt celui mai guraliv dintre ei o bucată din ghidon. După care n-au mai fost probleme. Numai că au trebuit să repare proteza lui Roland. Far izbucneşte în râs şi, pentr-o vreme, totul e ca pe vremuri. Un moment fain.

După micul dejun o duc pe Sune la grădiniţă. De fapt, azi era ziua ei liberă, însă vrea să arunce totuşi o privire, căci Sisse e singură, cu o nouă angajată, cu jumătate de normă. Când deschidem poarta colorată, copiii sar imediat pe Sune. Asta, până când mă descoperă şi pe mine. „Un bărbat, un bărbat!” De data asta, ştiu de unde provine acest strigăt de luptă. Mă scutur de copii şi mă cărăbănesc. Ei se iau, chiuind, după mine, până când reuşesc să mă încercuiască şi-apoi sar pe mine ca o haită de hiene care râd. „Ce-i cu gălăgia asta?” Haita se destramă. Sisse vine de după colţ, mă vede, izgoneşte puştii şi bagă artileria grea. Supremaţia cu care îi pune la punct pe aceşti copii o face mai atrăgătoare, dar cu toate acestea intru în defensivă şi-i mărturisesc că am o relaţie stabilă. După ce Sune îi confirmă această variantă, asaltul ei asupra mea se mai domoleşte. Există şi avantaje în faptul că nu m-am prezentat drept single.

Sisse dispare din nou. Sune vorbeşte cu noua angajată, care pare stresată. Mă aşez la marginea gropii cu nisip şi privesc cum o nouă generaţie mai îmbătrâneşte cu câteva minute. O fetiţă stă singură, concentrată, şi se joacă cu o păpuşă. Orice s-ar petrece în jurul ei, ea doar îşi ridică privirea preţ de o secundă, apoi se întoarce în lumea ei. Un băiat plânge fiindcă cineva i-a luat ceva. Sune vorbeşte cu el. Se

liniştește puţin, apoi, după ceva timp, ia şi el ceva de la un altul, care-l cafteşte pentru asta. Iar plânge, iar vorbeşte Sune cu el. Puţin mai târziu, aleargă, râzând, cu braţele desfăcute şi ochii închişi, după Sune. Inima îmi bate cu putere. Doamne, ce dor îmi e să alerg, râzând în hohote, cu braţele desfăcute, cu ochii închişi, după cineva, cu senzaţia asta de siguranţă că totul e bine. Dar n-o să mai am niciodată parte de asta. Viaţa te învaţă că a urma orbeşte pe cineva poate îi o greşeală îngrozitoare. Dar asta e ceva raţional. Inima îmi spune, totuşi, altceva.

Sune se aşază lângă mine, la marginea gropii cu nisip. Respiră greu şi-şi bagă ambele mâini în buzunarele paltonului; nasul i s-a înroşit de frig. Mai stă un pic aşa, apoi mă întreabă dacă am ceva împotrivă să-l duc singur pe Far la doctor, căci noua angajată ar fi total depăşită de situaţie şi nici măcar Sisse n-ar fi în stare să se descurce, singură, cu treizeci de copii. Mă uit la ea. Ce??? Vrea să mă lase să merg singur cu Far la spital??? Chestia asta o să mi-o plătească. Dar în acelaşi moment, o fetiţă cade din leagăn. Sune sare imediat şi înainte ca fetiţa să realizeze ce s-a întâmplat, e deja în braţele ei şi e lăudată pentru ce frumos s-a rostogolit, supertare, nu oricine ar putea să facă aşa ceva. Oh, ce mai e şi asta? Uite, norul ăla de acolo, nu seamănă cu un cal? Micuţa e derutată. Doar a căzut, ar cam trebui s-o doară, ar cam trebui să plângă. Dar ea se uită încotro arată degetul Sunei şi spune: „cal”. Pentru o clipă, în ochii ei se poate citi bucuria, însă apoi începe să scâncească. Pare mai degrabă un reflex, dar precaută, Sune o conduce înăuntru ca să o consulte, şi până să se îndepărteze doi metri, a şi uitat de mine.

E un mister pentru mine cum face să-i iubească pe copii nou-veniţi. Îi îngrijeşte timp de câţiva ani, îi educă, în tot acest timp e cea mai importantă referinţă pentru ei. Apoi copiii dispar la şcoală sau cine ştie unde şi nu-i mai vede niciodată. Şi apoi îi iubeşte pe următorii. Nu-i de mirare că nu-i mai rămâne iubire şi pentru un tip. Poate că acesta e cel mai mare dar pe care îl poate face societăţii, anume faptul că rămâne single şi-şi împarte altfel iubirea. Poate că ăsta e şi marele potenţial al societăţii oamenilor singuri: mai multă iubire pentru comunitate. Hm.

Mai aştept câteva minute să văd dacă se întoarce, apoi mă ridic, îmi scutur nisipul de pe pantaloni, deschid poarta şi ies afară, în lume.

Stau la măsuţa de cafea în sufragerie. Ebba dezleagă cuvinte încrucişate, Far citeşte o carte despre îngrijirea grădinii. Rămân în faţa

uşii.

— Scuze că a durat aşa mult, Sune a fost nevoită să rămână la grădiniţă, dar o să ajungem la timp dacă plecăm chiar acum.

Ebba îşi ridică privirea şi se uită la Far. Care răsfoieşte cartea fără să ia act de prezenţa mea.

— Programarea la medic, îi amintesc.

Citeşte mai departe. Pun mâna pe carte şi i-o împing la o parte.

— Trebuie să o luăm din loc.

— Îmi merge bine, spune el, încercând să ridice din nou cartea.

I-o împing iarăşi în jos şi, în clipa în care se prinde că sunt mai puternic decât el, ne privim pentru o clipă ciudat. Dă drumul cărţii, îşi încrucişează mâinile la piept şi se uită, jignit, înspre peretele cu fotografiile copiilor.

— Îţi promit că n-o să te scap din ochi nicio secundă.

— Nu.

— Nimeni nu o să te răpească.

— Nu.

— O să te apăr cu preţul vieţii.

— Nu.

Mă uit la Ebba. Iarăşi e cu nasul în cuvintele ei încrucişate şi nu mă ajută deloc. Mă uit la Far. El priveşte peretele cu fotografiile copiilor de parcă l-ar vedea pentru prima oară. Ok, s-o luăm altfel.

— Tabletele astea, pentru ce sunt?

Îi aruncă repede Ebbei o privire şi dă din umeri.

— Dureri.

— Aha. Ce fel de dureri?

— Păi, dureri.

Marfa.

— Pe astea ţi le-a recomandat medicul de familie?

Dă din cap că da.

— Hansen, da.

— Ţi-a spus şi de ce îţi dă otrăvurile astea?

Dă din umeri ca un puştiulică de trei ani care e trimis la culcare înainte să fie somnoros.

— Ia descrie-mi şi mie ce simţi când te prăbuşeşti?

— Mă apucă ameţeala. Şi cad. Apoi mă trezesc. Şi toată lumea se uită ciudat la mine.

— Înainte de asta, îţi e rău?

— Dacă nu mănânc nimic acasă, merge binişor.

Ebba îşi ridică privirea şi-l îmbrânceşte uşurel, în umăr, surâzând. Mamă, dacă o să-mi găsesc şi eu o femeie căreia o să-i placă glumele mele proaste, aşa cum ei îi plac glumele lui… Hm. Dacă mi-aş găsi şi cu una căreia chiar să-i placă. Dar poate că ei nu-i plac bancurile. Poate că ea îl iubeşte pe el şi-i plac bancurile doar pentru că le spune el. Şi-acum, să nu pierdem şirul, Ok?

— Ţi-au făcut ăştia vreun examen de rezonanţă magnetică nucleară?

Se uită la mine şi surâde calm.

Eşti medic, sau ce?

— Nu. Sunt fiu.

Surâsul i se înmoaie.

— Corect.

— Deci?

— Nu, răspunde el, şi ridică iar cartea.

Mă uit la Ebba. Încearcă să nu se bage în discuţie şi reuşeşte de minune. Îi iau lui Far cartea din mână şi mă uit la el.

— Trebuie să mergem.

— Nu.

— N-am putea să ne comportăm ca nişte adulţi?

Devine, brusc, atent.

— În sfârşit.

Se îndreaptă un pic şi mă priveşte.

— Bine, atunci. Ca între adulţi: în caz că mi se mai întâmplă să cad, ascundeţi-mă şi lăsaţi-mă să mor.

Clipesc. Îşi duce mâna la gură şi cască.

Acestea fiind spuse, se ridică din fotoliu, o sărută pe Ebba pe obraz, mă apasă cu mâna pe umăr şi se îndreaptă, cu paşi greoi, spre dormitor. Mă uit la Ebba. Ea se ridică şi dispare în bucătărie. Marfă.

Capitolul 27

Medicul şef arată ca un star de cinema, are părul cărunt, bronz căpătat pe terenul de golf, are o mustaţă albă şi-o pereche de ochelari cu rame aurite din cele pe care le poartă preşedinţii consiliilor de administraţie ale companiilor când sunt aduşi în faţa instanţei. Mai lipseşte doar să-şi ducă degetul arătător la bărbie. Dar nu are timp pentru asta deocamdată pentru că e prea ocupat să mă privească răutăcios.

— Tu eşti Damkjær Nielsen?

— Fiul, îi spun eu, şi iar am nevoie de o secundă ca să-mi revin după tutuială.

Îşi apleacă un pic capul şi mă priveşte peste rama ochelarilor.

— Şi unde e pacientul?

— N-a putut să vină. Nu se simte prea bine.

Ridică, distins, o sprânceană.

— Nu vine?

Ca medic şef ar cam trebui să înţelegi rapid situaţiile.

— Nu vine, confirm eu.

Asta îmi atrage încă o privire. Se mai afundă un pic în scaunul lui rotativ, studiază monitorul computerului şi-mi mai aruncă nişte priviri. Apoi îşi dă jos ochelarii, se sprijină de spătar şi-şi ciocăneşte ramele ochelarilor de un canin. Ca să nu mă apuc să urlu, mă uit în jos, spre vârfurile pantofilor.

— La o vizită medicală ar cam trebui să fie de faţă pacientul.

— Nu poate. De asta am venit eu. Fiul. Aş vrea să ştiu ce are tatăl meu.

Se holbează la mine, apoi se uită iarăşi la monitor şi dă din cap ca şi cum i s-ar confirma o bănuială mai veche. Îşi pune ochelarii pe birou, se împinge în cantul mesei, scaunul alunecă un pic, până în momentul în care ajunge chiar în faţa mea. Apoi faţa îi capătă o atitudine care s-ar vrea compătimitoare.

— Îmi pare rău că trebuie să vă spun, dar lucrurile nu arată prea bine. Tatăl tău e suspect de cancer. Pe imaginea cu ultrasunete au apărut nişte umbre. Ar putea fi metastaze, dar trebuie să-l mai consultăm o dată ca să fim siguri.

Mă uit pe geam, în spatele lui. Într-un copac, o veveriţă stă pe picioarele din spate şi ronţăie ceva ce ţine cu lăbuţele din faţă. Crengile se mişcă. Vântul pare să se înteţească. Mă chinui să-l privesc din nou.

— Cât e de rău?

Ia o cârpiţă de pe masă, apucă ochelarii şi-ncepe să-şi cureţe lentilele.

— Intestinul şi stomacul pot fi puternic afectate, însă marea problemă e ficatul. Acolo e un punct închis la culoare care nu îmi place deloc. Poate să fie un vas, dar poate fi şi altceva. Şi cu ficatul e tot timpul o problemă. Vă recomand să efectuaţi de urgenţă o biopsie şi, în funcţie de rezultat, să vă operaţi de urgenţă.

— Cât timp?

Îmi evită privirea şi-şi loveşte dinţii cu ochelarii.

Rezultatele analizelor sunt disponibile cam într-o săptămână, apoi ar urma operaţia.

— Cât timp?

Mă cercetează cu privirea şi-şi încreţeşte fruntea.

— Cum spuneam…

— Cât timp? îl întrerup eu.

Deschide gura, îmi surprinde privirea, îşi închide iar gura, îşi întinde ochelarii spre lampă şi se holbează la lentile.

— Înainte să avem rezultatele analizelor ar fi neserios să avansăm o prognoză.

— Cât… mă aplec un pic mai în faţă… timp?

Scutură capul.

— Fără rezultatele analizelor ar fi imposibil…

Lovesc cu podul palmei de tăblia mesei. Pocnitura îl face să tresare. Sperietura i se citeşte în priviri. Respiră ceva mai repede. Nu-l scap din ochi.

— Cât timp?

Mai alunecă un pic în spate.

— Nimeni nu poate spune cu precizie aşa ceva, poate un an, poate mai mult, totul depinde de cum decurge operaţia. Cum spuneam, nu e ceva oficial…

— O să sufere?

Ezită. Mă holbez la el. Se mai depărtează un pic de masă.

— Va avea nevoie de tratament pentru durere, spune el, în cele din urmă. Îmi pare rău.

— Şi de ce tot cade din picioare?

Îşi încreţeşte privirea. Ochii lui clipesc în timp ce se holbează la monitor.

— Cade din picioare?

— Păi, de asta a şi fost adus aici.

Apasă pe cantul mesei. Scaunul se învârte iar, cercetează monitorul.

— Aici nu scrie nimic despre asta. Mişcă mouse-ul încoace şi încolo. I s-a făcut examen CT?

Respir adânc, încercând să-mi păstrez calmul.

— Asta ar trebui s-o ştie doctorul.

— Aici însă nu scrie nimic, spune el, răsfoind fişa.

— Din ce motive ar putea să se tot prăbuşească?

Dă încet din cap.

— Din multe motive. Îmi surprinde privirea şi adaugă repede: Din multe motive, iar cele serioase sunt foarte serioase. Mai multe nu pot să vă spun fără să fi văzut pacientul.

Mă uit la el. Îşi pune ochelarii. Cobor privirea. Cum îl aduc pe Far la consult? Aştept să cadă iarăşi din picioare şi-l aduc la spital în stare de inconştienţă? Sau îi spun că Tess a făcut întrerupere de sarcină, şi în momentul în care intră în fibrilaţie, îl aduc la spital şi-l examinez?

— Dacă ar fi tatăl meu, l-aş aduce cât se poate de repede aici, numai aici poate primi ajutorul de care are nevoie.

Strâng din dinţi şi mă uit pe geam numai ca să nu mă descarc pe el. Veveriţa nu mai e. Cerul e frumos. Cât pot s-o fac, mulţumesc pentru ajutor şi plec.

Capitolul 28

Avionul aterizează la timp. Iese prima din hala de prelucrare a pasagerilor. Fără bagaj şi doar cu o jachetă subţire peste costum arată de parcă s-ar fi rătăcit în această ţară. Când mă descoperă, figura i se luminează. Aleargă spre mine şi multe capete se întorc pentru a vedea care e norocosul care i-a provocat femeii un asemenea surâs. Eu sunt acela. Fostul norocos. Îmi deschei paltonul ca un exhibiţionist.

Se lipeşte de mine, mă îmbrăţişează şi-şi lipeşte capul de gâtul meu. Îmi închid paltonul în spatele ei. Aproape că se şi încheie, şi-şi lipeşte corpul ei cald de al meu.

— Cum a fost? îmi şopteşte în ureche.

Îmi afund nasul în părul ei care miroase a măr.

— Nu prea bine, şoptesc eu.

— Oh, zice ea.

Ne ţinem în braţe o vreme. Apoi iese din strânsoare, alunecă din palton, îşi dă capul pe spate şi îmi cercetează faţa. Pentru o clipă pare înspăimântată. Apoi se relaxează.

— Diagnosticul?

Dau din umeri.

— Nu sunt siguri. Vor să-l mai consulte.

Se holbează la mine şi aşteaptă. Constat că îmi ţin respiraţia şi expir.

— Mda… îl suspectează că are cancer.

Privirea îi e aţintită pe ochii mei. Mâinile ei îmi mângâie braţele.

— Cât de rău e, întreabă ea.

Mă uit la ea şi ridic din umeri. Respiră adânc.

— Ştie deja?

Dau din cap că nu.

— Am venit aici direct de la spital.

— Poate că totuşi nu-i chiar aşa de rău.

— Da.

Pe drumul de întoarcere mă ţine de mână şi se uită pe geam, la Copenhaga, care trece pe lângă noi. Îi mai amintesc că nimeni nu ştie încă despre noi. Se mulţumeşte să dea din cap şi-mi mângâie mâna. Cu fiecare kilometru parcurs e tot mai aproape de pieptul meu. Cum îi explici tatălui tău că are cancer? Dumnezeule, cum îi spun asta Ebbei? Şi Sunei?

Nici nu se deschide bine uşa apartamentului, că Tess sare de gâtul Ebbei şi dispare în dormitorul lui Far. Ebba se aşază iarăşi în fotoliul ei, îşi umple ceaşca, se sprijină în spătar şi mă priveşte. Pun zahăr în cafea, lapte, amestec, beau o înghiţitură şi mai pun nişte lapte. Stă aşa şi aşteaptă. Hai, spune-i. Spune-i, vrea să ştie, şi tu îi eşti dator cu aceste explicaţii. Spune-i. Acum.

Acum!

…

În cele din urmă, bălmăjesc ceva de genul că vor să-l mai consulte înainte să pună un diagnostic precis, dar că au o bănuială că ar fi cancer. Mai domolesc un pic, adăugând că aceasta ar fi cea mai improbabilă probabilitate. Ascultă toate astea fără să întrebe, mulţumindu-se să dea din cap. Sorb din ceaşcă fără să simt niciun gust.

Când Far şi Tess ies din dormitor, termosul e deja aproape gol. Tess are obrajii îmbujoraţi. Se pare că ştie suficient de multă daneză cât să priceapă complimentele. Se aşază lângă noi, la măsuţă, beau cafea şi pălăvrăgesc. O zi bună, obişnuită, nu? Far nu întreabă nicio clipă despre cum a fost la spital. Ebba nu pare deloc preocupată, iar Tess e bucuroasă să-i vadă pe cei doi atât de voioşi. De abia când merg la bucătărie ca să mai fac nişte cafea mă urmează şi Ebba. Îmi pune mâna ei cu vinişoare albăstrui pe umăr şi mă roagă să ies cu Tess la plimbare înainte să se întoarcă Sune. Îi împrumută lui Tess un palton de prin anii cincizeci, care îi e cam scurt, şi până când plecăm, îmi evită privirea.

Afară sunt sub zero grade. Pe străzi şuieră un vânt rece. Soarele străluceşte fără niciun efect pe cerul cenuşiu. O luăm agale în sus, pe aleea cea lungă, ca într-o zi de vară. Tess arată bestial în paltonul cel scurtuţ şi cu căciula din blană ca de pudel. Îşi petrece braţul în jurul taliei mele. Iar eu îmi pun braţul după umerii ei. Mergem aşa. Împreună.

Sus, pe deal, ne oprim şi ne uităm înapoi, spre cartier. În aer, aburii expiraţi. Deasupra copacilor zboară nişte pescăruşi purtaţi de vânt. Până şi ei par că s-au săturat de iarnă.

— Ştii ce a spus?

Îşi dă capul pe spate şi se uită la mine.

Dau din cap că nu.

— Să ne căsătorim, să facem copii, să ne mutăm la Copenhaga.

— Cam aşa ceva, spune ea surâzând neconvingător.

— Dacă ar fi rege, primul decret ar fi să se poată adopta nepoţii.

Surâde din nou şi dă din cap. În faţa chipului ei se formează încă un norişor. Care se destramă la fel de repede ca surâsul. Îmi las privirea să străbată cerul gri. Pescăruşii zboară purtaţi de curenţii de aer. Mult mai sus, deasupra lor, zboară în cercuri o pasăre de pradă.

— De ce nu e la spital dacă e aşa de bolnav?

— Nu vrea.

— Dar…

— Spune-i lui, o reped eu.

Se uită surprinsă la mine. Mă mai uit de câteva ori spre oraş şi respir adânc.

— Iartă-mă.

Dau din umeri. Mă strânge în braţe. Undeva zoreşte un tren. Un cârd de păsări se ridică, înspăimântate, în aer. Pasărea de pradă îşi urmează, impasibilă, traiectoriile circulare.

— Doar că… va trebui să vorbesc cu el despre asta.

Dă liniştită din cap, lângă mine.

— Nimănui nu îi este uşor să vorbească despre asta cu tatăl lui.

— Da, dar… caut cuvintele potrivite şi, în cele din urmă, gesticulez cu braţele. O să moară. Medicul a zis că poate mai are un an de trăit.

Ochii i se măresc, bărbia i se lasă ceva mai jos, gura i se deschide, dar nu spune nimic. O lipesc de mine.

— Căcat, iartă-mă, nu am vrut să ţi-o pocnesc aşa, în faţă. Simt

cum corpul îmi este cuprins de un val cald. Dar se pare că pentru mine asta e singura posibilitate de a spune ceva neplăcut. Ebba e ca o mamă pentru mine, şi ce fac eu? Mai bine nu-i spuneam cum îi merge soţului ei. Şi uită-te la noi. Ani de zile nu am vorbit despre faptul că ne vedem tot mai rar, că ne culcăm tot mai rar unul cu celălalt. De fiecare dată când ai plecat mi-am propus să vorbesc cu tine proxima dată când o să ne revedem, însă nu ţi-am mai spus nimic şi am sperat că nici tu nu vei spune nimic pentru ca să ne putem petrece un weekend minunat împreună, ceea ce e de căcat.

Vorbesc prea tare. Mult prea tare. Ea însă, dă din cap.

— Ai dreptate, ar fi trebuit să vorbim mai devreme despre asta, dar… ezită şi se uită într-o parte. Nu e chiar uşor să vorbeşti despre aşa ceva.

— Da, dar pe mine asta mă face să borăsc. Nu doar cu tine am problema asta, ci cu toată lumea. Urăsc să merg în derivă cu barca asta şi sunt conştient că fără un program nou, n-o să mai ajung niciodată la mal. Dar oare scriu texte noi? Nu, aştept o minune.

Arne nu plăteşte de câţiva ani chiria, iar eu, în loc să-l întreb care-i problema şi să găsesc o soluţie, stau ca prostul şi aştept să ajung la faliment. Are vreun sens? Nu. Am devenit atât de al naibii de pasiv. Aştept doar ca totul să fie mai bine în loc să am grijă ca… Iar acum, căcat, trebuie să-i spun tatălui meu că e pe moarte.

Se holbează la mine cu fruntea uşor încreţită.

— Cum adică… faliment?

Dau din mână.

— Chestia e că în ultimii ani am trăit aiurea şi m-am ţinut departe de orice confruntare. Am fost atât de cool… dar cool e pentru bulangii. Nu te ajută să fii cool când te desparţi de cineva. Nu te ajută să fii cool când… Strâng din dinţi şi mă lupt cu sentimentele. Când… căcat…

Îmi întorc privirea de la ea şi mă holbez la acoperişurile caselor din oraş. Oraş. O colecţie de destine, şi fiecare trebuie să şi-l făurească pe al său, iar al meu este să mă duc acasă şi să-i spun tatălui meu că un doctor dezinteresat îi mai dă circa un an de trăit.

Tess se lipeşte de mine. Corpul îi tremură.

— Poate că e o alarmă falsă, şopteşte ea.

Trag în plămân aerul îngheţat. Exact. Dar asta aflăm de abia după ce el se va lăsa consultat. Dar el nu vrea să se lase consultat.

Coborâm aleea. Între noi s-a aşternut o tăcere sumbră. Frigul pătrunde din când în când printre haine, dar e bine s-o simt pe Tess lipită de mine. În sfârşit e lângă mine când am nevoie de ea. Nu, niciun reproş. Doar bucurie. Reţin această clipă.

Clipa se mistuie când o cotim spre Thyregodsvej. În faţa casei cu numărul 24 e o ambulanţă. O luăm la fugă.

Capitolul 29

Dormitorul e arhiplin. Lângă uşă, doi brancardieri care aşteaptă ordine de intervenţie. Lângă pat e o doctoriţă ochioasă, îmbrăcată în civil, cam pe la vreo cincizeci de ani. Lângă ea stă Ebba. Sune şi-a făcut loc chiar în faţa patului lui Far şi se uită când la unul, când la celălalt. Pare în regulă. Respir uşurat. Îmi aruncă o privire şi face o grimasă.

— Am fost la toaletă şi am alunecat. Şi acum vor să folosească prilejul ca să-mi vândă organele. Dar nu mă duc iar la spital.

— Iar, spune doctoriţa.

Bar face o faţă excedată şi schimbă din nou vorba.

— Iisuse, am alunecat pe preş.

Doctoriţa arată înspre plasturele de deasupra ochiului.

— Şi nu e prima dată când se întâmplă asta, nu? Deci, de ce ai fost la spital?

Far se uită în tavan, doctoriţa se uită la noi, nimeni nu îi răspunde, aşa că aşteaptă, liniştită. Marfă, în sfârşit un medic care îşi ia treaba în serios.

— L-au lăsat un pic puterile, spune Ebba în cele din urmă.

De asta am fost la spital. Şi ne-au trimis înapoi, acasă, completez eu.

Doctoriţa se uită la mine.

Ce spital a fost?

Rigshospitalet.

— Ce medic?

— Nu s-a prezentat.

— Diagnostic?

Ezit o clipă. Ebba dă imperceptibil din cap.

— Încă nu ştim. Încă aşteptăm rezultatele analizelor, iar timpul de aşteptare ni-l putem foarte bine petrece şi aici decât să mai ocupăm un pat de spital.

Far dă din cap, în semn de aprobare.

— Sunt în super-formă.

Doctoriţa ia cutia cu tablete de pe noptieră şi le cercetează.

— Şi astea ce sunt?

— Tablete împotriva durerii, spune Far, făcând pe nevinovatul.

— Pentru ce?

— Pentru dureri.

Doctoriţa se holbează la el. Se vede treaba că replica a pus-o pe gânduri.

— Tabletele astea sunt foarte tari.

Nimeni nu spune nimic. Se uită la Ebba.

— Cine ia pastile din acestea, ar trebui să ştie de ce o face.

Ebba expiră adânc.

— Spitalul părea cam plin când am ajuns noi. Şi nu am vrut să ţinem un pat ocupat doar din cauza unui cucui. Aşa că mai bine aşteptăm acasă rezultatele analizelor.

Se cercetează cu privirea. Ceva li se întâmplă. În cele din urmă, doctoriţa oftează şi privirile i se îndreaptă spre mine şi spre Sune înainte să rămână aţintite asupra lui Tess.

— Dacă se mai întâmplă ceva aici…

— Atunci îl aducem imediat la spital, spune Ebba.

Doctoriţa se uită cu îndoială la noi, mai aruncă o ultimă privire celor prezenţi apoi iese. Cei doi brancardieri o urmează. Sune îi conduce. Nici nu se închide bine uşa, că Far o şi ia în vizor pe Ebba.

— Imediat la spital?

— Ce-ar fi să-mi mulţumeşti că am turnat o droaie de minciuni? spune ea.

El însă îşi începe numărul despre Anne Frank. Trădare şi dare în vileag, ce să mai. Sune intră iarăşi în cameră şi-l întrerupe.

— Deci, iar te-ai prăbuşit?

— Alunecat, se agită el. Preşul naibii! De ani de zile tot am vrut să arunc porcăria aia, dar Ebbei îi place. Uite, astea-s compromisurile pe care le faci într-o relaţie.

Ebba se mulţumeşte să-l privească. Îmi dreg glasul.

— Apropo de spital… încep eu.

Dar privirea lui Far e îndreptată tot spre ochii Ebbei.

— Lăsaţi-mă un pic singur cu iubita mea, spune el scurt, fără să ne privească.

Îi arunc Sunei o privire, apoi o iau pe Tess de mână şi mergem în sufragerie şi ne aşezăm la masa de cafea. Sune ia un termos plin, iar

Tess, care nu a înţeles tot ce s-a petrecut, mă întreabă ce s-a întâmplat, îi explic mai pe larg şi mai cuprinzător decât era cazul. Sune umple ceştile şi-mi aruncă o privire.

— Ce au spus medicii?

Ezit. Tess mă strânge, pierdută, de mână.

— Cancer. Stomac şi intestin. Avansat. Poate probleme la ficat. Vor… vor să-l mai consulte o dată.

Gura Sunei se deschide un pic. Apoi şi-o închide la loc şi se uită la mâinile care sunt întinse pe masă. Mai întâi nu spune nimic, doar rumegă şi se gândeşte.

— Iubire, mă doare, şopteşte Tess.

Costat că-i apăs mâna cu putere şi-o mai eliberez din strânsoare. Sune stă cu capul plecat şi se gândeşte, ambele mâini şi le ţine lipite, între genunchi. Se bâţâie în faţă şi-n spate.

Când golesc a doua ceaşcă, se deschide uşa de la dormitor. Ebba intră în sufragerie şi ne priveşte.

— Alinierea, la apel, spune ea şi zâmbeşte atât de compătimitor încât rămân cu respiraţia tăiată.

Tess îmi strânge mâna. Sune şi cu mine ne ridicăm şi mergem în dormitor. Far stă întins pe pat şi ne aşteaptă. Ne aşezăm fiecare pe câte o parte a patului.

— Vrei să ne spui ceva? întreabă Sune cu voce scăzută.

De când am surprins-o făcând nu ştiu ce năzdrăvănie când eram mici, niciodată nu i-am mai auzit această voce. Far ne priveşte alternativ, iar trăsăturile îi devin atât de calde şi prietenoase că-mi vine să-mi muşc buza.

— Voiam să vă spun că sunt mândru de voi şi că vă iubesc.

Sune respiră adânc. Mă uit mai întâi în tavan, apoi la podea.

— Sunt sigur că vă amintiţi de discuţiile noastre despre moarte, nu?

Fără să mă uit la ea, ştiu deja că şi Sune dă din cap în semn de aprobare. De parcă vreun copil ar putea să uite când tatăl îi explică faptul că la un moment dat o să murim. Primele dăţi când ne-a povestit, am plâns. Dar şi după aceste discuţii, el încă era cu noi. Aşa că am acceptat repede că într-o bună zi o să murim – şi ce dacă? Dacă Far face bancuri despre asta, n-are cum să fie chiar aşa nasol, aşa-i? îmi doresc să am iarăşi cinci ani.

— De la bun început am încercat să vă spun adevărul. N-am fost

niciodată sever cu voi în afară de momentele în care aţi minţit, întotdeauna am fost sinceri unii cu alţii. Chiar şi când m-a părăsit mama voastră, am vorbit mult despre asta, chiar dacă nu eraţi încă suficient de mari, vă aduceţi aminte? continuă fără să mai aştepte vreun răspuns. De asta nu a fost uşor, în ultimii ani. A fost greu să nu pot vorbi cu voi, dar până la urmă, am reuşit – şi ştiţi de ce? Pentru că nu am vrut să vă neliniştesc.

— Dar eu sunt neliniştită, spune Sune cu voce subţire.

— Şi eu, răspund, ridicând privirea.

Dă din cap.

— Da, dar de abia acum. Am salvat doi ani. Două primăveri. Două veri. Două toamne minunate. Şi două ierni. Au fost ani buni. În afară de dureri. Dar preţul plătit a fost bun. Zâmbeşte şi ochii i se umezesc. Priveşte în zare. Am conştientizat atâtea lucruri. M-am bucurat de Ebba. De vizitele voastre. Am stat în grădină şi-am mirosit vântul. Vântul dinspre est. Tace câteva secunde. Zumzetul leneş al albinelor într-o zi de vară. Un pahar cu apă rece. Viaţa e un dar. Dar al meu o să treacă în curând. O să mor.

Degetele şi picioarele îngheaţă. Gura îmi e uscată şi undeva, în spate, aud un clinchet stins. Deschid gura în încercarea de a egaliza, automat, presiunea. Cineva scoate un sunet mic. Far ne priveşte alternativ, având în continuare această privire plină de cunoaştere şi de căldură.

— Mai ţineţi minte cum a murit bunicul? Singur. Într-un pat străin. Menţinut, artificial, în viaţă. Spălat de străini. Cu furtunuri, peste tot… Se uită la tavan şi respiră adânc. Apoi se uită din nou, când la mine, când la ea. Eu vreau să mor aici. Acasă.

O vreme în cameră e linişte. Privirea mi se opreşte asupra mâinilor sale doar ca să-i pot evita privirea aceea sfredelitoare. Degetele de la mâini şi de la picioare încep să-mi tremure, odată cu sângele care mi se întoarce în vene. Sune îşi drege glasul. Începe o frază, dar vocea o părăseşte încă de la prima silabă. Îmi aruncă o privire. Care îmi intră, precum un sfredel, în creier. Şoc, frică şi disperare. Nici eu nu cred că arăt prea bine. Respiră, ridică bărbia cu o mişcare hotărâtă şi i se adresează direct:

— Şi de unde ştii tu asta?

— Ştiu, spune el liniştit.

— Dar habar nu ai ce au găsit medicii.

Ridică din umeri.

— Denumirea concretă e chiar atât de importantă?

Sune dă repede din cap.

— Dacă ştim ce este, putem face operaţia. Ei cred că ai cancer. Cancerul poate fi operat.

Se uită la ea afectuos.

— Sune. Nu mă mai duc niciodată la spital. Rămân aici. Ştiu de mult că sunt bolnav şi nu are niciun sens să mă mai operez acum.

Se holbează la el.

— Dar de unde ştii tu că o operaţie nu te-ar putea ajuta?

Iarăşi surâde aşa, liniştit.

— Pentru că ştiu.

— Cum de nu ai spus nimic, mai devreme? îl întreb eu.

Se întoarce un pic într-o parte.

— Credeam că dacă rezist suficient de mult, o să cad pur şi simplu, la un moment dat, în grădină, în timp ce o aud pe Ebba cântând prin casă. Dar şi aşa e bine. Chiar am savurat aceşti ultimi doi ani şi acum mă bucur că sunteţi amândoi aici, lângă mine, şi că putem să discutăm despre asta. Cred că aţi observat deja că în ultima vreme sunt tot mai beteag. Pregătiţi-vă să-mi fie tot mai rău.

Undeva se aude cum bâzâie o muscă. Mă uit împrejur, dar nu reuşesc să o descopăr. Nici n-ar avea cum să fie. Iama nu sunt muşte. Nimic din ce se petrece nu poate fi adevărat.

— Dar… poate că se poate vindeca, mai încearcă Sune.

Privirea lui Far devine mai tăioasă.

— Ascultaţi-mă: nu mă mai întorc la spital. Niciodată. Îşi pune mâinile pe burtă. Acolo, înăuntru, sunt mâncat. Simt asta. Şi nu vreau să-mi petrec ultimele clipe cu medici şi operaţii. Apoi face o mişcare hotărâtă cu mâna. Şi acum, încetaţi cu astea. Nu trebuie să operezi chiar orice. Uitaţi-vă la eschimoşi, care-şi abandonează bătrânii. Iar indienii se duc să moară în singurătate. Eu nu vreau să mor într-un salon de spital, vreau să fiu aici, cu Ebba, cu voi, în patul meu. Ştiu că vă e greu să înţelegeţi, dar eu nu mai vreau să aud de spitale.

— Ebba nu te poate îngriji singură, adaug eu.

Dă din cap şi face un gest din mână.

— Nu vă faceţi griji. N-o să dureze mult.

Ne holbăm la el. Zumzetul e tot mai tare. Descopăr că e în urechea mea. Sune se uită pe geam. Mă uit în jos şi încerc să înţeleg.

Numai ce-am aflat că tatăl meu e bolnav, iar acum, el e cel care-mi spune că e bolnav, şi totul e altfel. Ce s-a întâmplat? Doar e aceeaşi informaţie. Doar o blestemată de informaţie…

Far se uită între noi.

— Haideţi… am optzeci şi doi de ani, e şi normal să mori, sau, în orice caz, mai normal decât să trăieşti, aşa că… capul sus.

Nimeni nu scoate un cuvânt. Sune îşi întoarce privirea de la fereastră şi se uită, sumbru, la Far. Arată rău. Ochii ei sunt cenuşii. Faţa îi e pătată. Se linge pe buze şi pare că ar vrea să spună ceva, dar până la urmă, se ridică şi iese din cameră.

— O să fie bine, spune el.

— Desigur, spun eu, uitându-mă pe fereastră. A început să ningă. Cum poţi fi atât de sigur? Vreau să spun, ce se întâmplă dacă te înşeli? Noi suntem cu toţii terminaţi, şi tu o să mai trăieşti încă douăzeci de ani? N-ar fi bine măcar să ne asigurăm că…

— Încetează, spune el, şi-mi pune o mână caldă pe picior. N-are niciun sens să ne apărăm de asta. De moarte n-a scăpat încă nimeni.

— Da, dar…

— Niciun „dar", mă întrerupe el, hotărât. Dă din cap. Simt, spune el. Nu mai am mult. Mi se scurge energia.

Mâna dreaptă mi se zbate, ca de la sine.

— Dar nici măcar medicii nu pot spune cu certitudine aşa ceva. De ce crezi tu că…

Privirea îi devine un pic mai severă.

— Lasse, încetează cu asta.

Mă aşez pe mâini.

— Şi nu mai face faţa asta. Doar ştii că moartea e o treabă interesantă. Păcat că cineva chiar trebuie să moară.

Dă din sprâncene. Închid ochii şi respir adânc. Expir. Inspir. Expir. Apoi redeschid ochii şi mă ridic.

— Căcat… Căcat, Woody Allen.

Ies din cameră. La masă, sunt aşteptat în tăcere. Ebba îmi aruncă o privire scurtă, înainte să-şi aţintească iar privirea asupra Sunei, care amestecă, încordată, în cafea. Tess pare copleşită. Chiar şi într-o limbă străină înţelegi asta. Mă aşez şi mă întind după termos. Nu reuşesc să-l apuc. Ce naiba s-a întâmplat cu porcăria asta de termos? Nu reuşesc să-l apuc.

— Stai, iubitule…

Tess îşi pune mâna ei peste a mea, îmi ia cu grijă termosul din mână, deşurubează şi-mi toarnă o ceaşcă. Sune îşi ridică privirea. Tot oribil arată.

— Trebuie să meargă la spital.

Ridic din umeri şi-mi ţintuiesc din nou mâinile tremurânde sub coapse.

— Ce vrei să faci? Să-l livrezi acolo împotriva voinţei lui?

Mă străfulgera cu privirea şi se uită la Ebba.

— Şi ce-o să facă Ebba după ce tu o să pleci, eu o să fiu la serviciu, iar el o să cadă din nou? Să-l lase întins pe jos, până când o veni careva?

Ebba dă încet din cap.

— Am nevoie de ajutor. Dar mai întâi trebuie să înţelegeţi că e pe bune. A rezistat doi ani şi a fost foarte greu să nu vă spună nimic în tot timpul ăsta. Doar ştiţi cum este, vă puteţi imagina cam de la câte glume a trebuit să se abţină în ultima vreme. Zâmbeşte. Singură n-o să reziste nici ea prea mult. El vrea să… Pentru o clipă, rămâne blocată. Vrea să rămână aici. Aşa că o să rămânem aici. Nu vrea la spital. Aşa că trebuie să ne gândim cum o să facem.

Acestea fiind spuse, se sprijină de spătarul fotoliului, obosită de parcă ar fi tras la jug. Şi chiar asta a şi făcut. Să spui lucruri neplăcute e un sport de performanţă. Nimeni nu ştie asta mai bine decât mine.

După o vreme începem să vorbim. Nicio vorbă despre cum ne simţim. Situaţia: tatăl e bolnav. Cum ar trebui să se poarte apropiaţii? Pot să-l îngrijească? Au nevoie de ajutor? De ce fel de ajutor? Cine vine pe aceşti bani? Cum e cu tabletele astea – nu-ţi termină stomacul? Oare Hansen nu ar putea să-i prescrie injecţii? Cine să le facă? Avem nevoie de personal de îngrijire? Şi dacă da, începând de când şi pentru ce? Are voie să rămână aici? Să moară aici? Ce spun normele juridice? Are statul dreptul să-l interneze din oficiu dacă îi merge mai rău? Poţi să operezi un om împotriva voinţei lui?

Prin faptul că traduc pentru Tess pare că particip la discuţie, dar, de fapt, nu reuşesc să o urmăresc. Totul se desfăşoară mult prea repede. Mult prea repede. E ca pe scenă, când pierzi o acroşă. Ai totul sub control. Apoi se întâmplă ceva, poate doar un spectator care reacţionează aiurea, sau o problemă tehnică – şi gata, s-a terminat. Blackout. Din acest punct te lupţi silabă cu silabă ca să termini textul şi-ţi târăşti corpul străin pe scenă. Rezist fără să pun nimic la suflet. În

ultimii ani am tot exersat chestia asta. Acum s-ar putea să-mi şi folosească.

La cină avem felul principal al lui Far: orez cu lapte cu scorţişoară, zahăr şi unt. Vine la masă, ignoră atmosfera încordată şi bagă o poveste cu Roland. Mănânc fără să simt ceva. Vizavi, Sune îşi îndeasă mâncare în gură de parcă ar fi teleghidată. Tess mă apasă pe picior pe sub masă. La un moment dat, Far împinge farfuria la o parte, se ridică de pe scaun şi-i zâmbeşte Ebbei.

— Hmm, iubire, a fost foarte gustos.

Surâde, dar exact ca şi noi, se holbează la farfuria pe jumătate plină. Când avem orez cu lapte, îşi pune de regulă de două ori în farfurie. Far se uită pe rând la fiecare dintre noi.

— Frumos că sunteţi aici. Chiar şi noră-mea e aici, asta e frumos.

Când o să ajungeţi la vârsta mea o să vă daţi seama că nu-i nimic mai frumos decât familia. Dă din cap pentru sine. Apoi se întinde spre dulap şi scoate de-acolo mai multe hârtii. Pune una dintre ele în faţa Sunei, alta în faţa mea, apoi se aşază, greoi, pe un scaun.

— Ce e asta? întreabă Sune.

— Fişa mea de îngrijire.

Parcurg documentul. În caz… stare de inconştienţă ireversibilă… leziuni majore… scăderea funcţiilor vitale… prognoză negativă… măsuri pentru prelungirea vieţii… analgezice suficiente…

— Asta e doar în caz că, în ultimă instanţă, tot o să ajung la spital, dar sper să nu se întâmple aşa ceva, Lasse. Îmi iau ochii de pe document şi mă uit la el.

— Da?

— Vinde casa de vacanţă.

Cred că toţi îşi ţin respiraţia.

— Asta, doar dacă nu aveţi de gând să o păstraţi, mai adaugă el, privind-o pe Sune.

Nimeni nu se mişcă. Dacă ar fi să mă iau după privirea Ebbei, şi ea parcă a fost lovită cu leuca în cap.

— Şi maşina, spune el, referindu-se, iarăşi, la mine. Te duci la Petersen, la Citroën, că de la el am luat-o. Ştie că am fost cu maşina la toate inspecţiile, sigur o să-ţi dea un preţ bun pe ea.

Expir, în sfârşit.

— Deocamdată, hai mai bine să aşteptăm.

— Ce anume? Preferaţi să aflaţi asta din testament?

Mă uit spre Sune, căutând ajutor. Ea se îndreaptă, mai încearcă o dată să-l convingă să meargă la spital, dar Far parează hotărât: moartea e o chestiune personală, doar n-o să-i prescriem acum cum anume să moară. E bătrân şi bolnav, durerile sunt tot mai mari, şi toate astea nu duc decât spre căminul de bătrâni sau spre spital, şi noi nu vrem aşa ceva, nu? Sune ezită şi-mi mai aruncă o privire, dar mie nu îmi vine să mai adaug nimic. Ce să mai faci? Să ţipi la el? Să-l ameninţi? Cu ce? Să-l obligi să meargă la spital pentru a i se pune un diagnostic care nouă ne e mai necesar decât lui?

După o tăcere mai lungă, Far surâde din nou.

— V-am povestit vreodată cum am reuşit să stoarcem mai mult bacşiş de la doamna primar, când l-am vândut pe Roland drept rezultatul unui proiect de integrare a persoanelor cu handicap?

Când, în cele din urmă, ne băgăm sub plapumă, simt că îmi tremură picioarele mai ceva ca după un maraton. Mă cuibăresc lângă Tess şi-o simt pe Sune pe cealaltă parte. În cameră nu se mai aud decât respiraţiile noastre. Ce zi. Când a fost ieri? într-o altă epocă. Când tatăl meu era sănătos. Ultimii patruzeci de ani. Sune începe să respire în rafale. Tess se întoarce şi-şi pune braţele peste ea. Ca şi cum numai asta ar fi aşteptat, o buşeşte plânsul. Imediat se contaminează şi Tess, şi ţin în braţe două femei care plâng. Mă agăţ de spatele lui Tess, îmi petrec un braţ peste ea şi Sune, le mângâi pe amândouă şi plâng şi eu, cu ele. Pe obrazul drept mi se scurg lin lacrimile. Lacrimi nesfârşite. Care umezesc faţa de pernă. Tot mai mult. Torent de lacrimi. Dar şi acela se potoleşte la un moment dat. Cele două dorm de mult. Stau şi ascult cum respiră.

Tess scrâşneşte din dinţi atât de înfiorător încât îmi taie respiraţia. Apoi suspină şi-şi încordează muşchii. Mă sprijin în cotul drept, îi pun mâna stângă pe burtă şi-o mângâi, cu mişcări circulare.

— Le lele, omul de pe lună te priveşte…

Deschide ochii şi clipeşte, cuminte.

— Copilaşii dorm… dormi şi tu…

Corpul ei se relaxează. O mângâi mai departe.

— Le le fi… lângă pătuţ sunt doi pantofiori… doi pantofiori la fel…

Mă opresc.

— …Obosită, şopteşte ea.

O mângâi mai departe.

— Culcă-te… dormi şi tu…

— Te iubesc, spune ea, îmi ia mâna şi-şi împinge fundul spre mine. Şi adoarme pe loc.

Îmi cufund faţa în ceafa ei şi inspir mirosul.

— Ce cântec e ăsta? şopteşte Sune.

Mă uit spre Tess. Sune ne cercetează. În lumina slabă a lunii, pare că ochii ei plutesc.

— I l-a cântat tatăl ei, când era mică.

Se holbează la mine. Apoi dă din cap.

— O iubeşti.

— Te-ai prins, ai?

Întoarce capul şi se uită la luna care străluceşte prin fereastră. Apoi scutură din cap.

— Far are dreptate. Fă-i o ofertă. Atâta iubire nu găseşti de două ori în viaţă.

Mă uit la faţa lui Tess, în semiobscuritate. Nu sunt sigur dacă a adormit din nou sau cât de bine pricepe daneza. Mă uit la ea în lumina slabă, la riduleţele ei. Când ne-am cunoscut, încă nu le avea. Ne ştim de când încă nu avea riduri.

— Să-ţi zic o chestie: proxima dată când te mai pupi cu un bărbat, mă mai gândesc şi eu la chestia asta, da?

Sune nu răspunde. Mă uit la ea. A închis ochii, a deschis gura. Respiră adânc şi regulat. Mă întind şi eu şi mă uit pe geam, la stele. Priviţi de acolo, de sus, suntem doar nişte bioorganisme însufleţite de nişte impulsuri electrice numite emoţii. Suntem doar nişte mişcări atomare într-un univers plin de mişcări atomare. Nesemnificativ. Deloc semnificativ.

Capitolul 30

Lumină slabă. Corpuri calde. Atmosferă sumbră. La radio, Billie Holiday îl roagă pe Louis Armstrong s-o viseze. Ebba trebăluieşte încet prin bucătărie. Nimeni nu tuşeşte. Pentru o vreme, adulmec părul lui Tess şi ascult respiraţia dublă.

Deschid ochii şi mă sprijin în coate. Sune s-a apropiat, în somn, de Tess. Tess şi-a înţepenit piciorul între ale ei, mâna dreaptă a Sunei, petrecută pe deasupra lui Tess, stă pe braţul meu. Pătura e atât de mototolită între membrele noastre încât de abia pot să îmi mişc picioarele. Afară, în faţa geamurilor, e încă întuneric, lumina care m-a trezit vine dinspre bucătărie. Mă eliberez cu grijă din strânsoare şi mă

duc în bucătărie, unde o găsesc pe Ebba, în capot, îşi unge o felie de pâine. Îi sărut obrazul cald, brăzdat de riduri, şi lac un semn întrebător cu capul spre dormitor. Dă din cap. Uşa de la dormitor scârţâie încet când o împing, însă nu l-aş fi trezit acum pe Far. Stă în capul oaselor, cu spatele sprijinit de nişte perne, şi citeşte sfaturi practice pentru furnici – de fapt, împotriva furnicilor. Brusc mă bântuie o speranţă. Cine citeşte sfaturi practice, mai are oarece de gând.

Când mă descoperă, îşi ridică privirea şi lasă cartea jos.

— Bună dimineaţa, fiule.

— Bună dimineaţa. Ai dormit bine?

— Ca mortul.

Mă holbez la el.

— Ai nevoie de ceva?

— Deh, o bicicletă nouă ar fi o cheltuială de pomană.

Înainte să-mi vină vreo replică, mimica i se schimbă. Devine mai modest.

— Poate că totuşi mă poţi ajuta. Trebuie să mă duc la baie. Mă simt cam slăbit, şi dacă o să cad, iar vine doctoriţa aia.

Îl ajut să se dea jos din pat. Îl sprijin de-a binelea. Se lasă cu toată greutatea pe umerii mei. Întreaga putere musculară pare să-l fi părăsit. E numai oase grele. Când pornim, scoate un sunet chinuit, se chirceşte un pic şi rămâne pe loc. Din cauza sperieturii aproape că-l scap din braţe.

— Ce ai? Te doare?

Dă din cap şi rămâne pentru o clipă în această poziţie. Apoi se îndreaptă şi respiră adânc.

— Nu, gâfâie el, medicamentele astea chiar au efect. Dumnezeule, când o să mor, du-te şi vinde-le pe cele rămase în spatele gării. Sigur fac o grămadă de bani.

Încearcă un rânjet tânguitor. Mergem, încet-încet, mai departe. Sperietura îmi trece şi mai încet. Ajunşi în faţa băii, îl sprijin cu o mână, în timp ce cu cealaltă apăs pe clanţă.

— Dacă am şti ce ai, poate că ai putea avea parte de un medicament împotriva durerii care acţionează mai bine, care nu te oboseşte în halul ăsta, care nu-ţi distruge mucoasa din stomac.

— Iubire! Iar nu-mi găsesc aparatul auditiv, strigă el spre bucătărie, şi dispare apoi în baie.

Pe covorul din sufragerie, capul Sunei zvâcneşte în sus. Se uită

adormită în jur, cu părul răvăşit, cu ochii de-abia mijiţi.

— Totul e în regulă, spun eu. Far n-a făcut decât o glumă cretină.

Ultima frază o rostesc în direcţia băii. Poate că totuşi o aude.

Poate că se gândeşte că o fi de ajuns cu glumele cretine. Poate că încetează cu ele. Poate că există marţieni.

Sune se linge peste buze şi se schimonoseşte.

— Cât e?

— Şase şi jumătate. Vrei să te duc cu maşina?

Se uită spăsită la mine, apoi scutură din cap.

— De abia după-amiază. De dimineaţă mi-am luat liber.

— Nebunie, spun eu.

— Adu micul-dejun.

Îşi lasă capul să se afunde în pernă şi închide ochii. Tess şi-i deschide pe ai ei. Îngenunchez, mă aplec şi îmi lipesc buzele mele de buzele ei fierbinţi.

— Bună dimineaţa.

Braţele ei ies, şerpuind, de sub pătură, se încolăcesc de gâtul meu şi nu-mi mai dau drumul. Pătura alunecă în jos, oferind o perspectivă frumoasă asupra corpului ei unduitor. Îi adulmec mirosul matinal şi nu simt nimic altceva decât o iubire prietenoasă. Viaţa e ciudată.

— Cum ai dormit? mă întreabă, lipită de gura mea.

— Ok, şi tu?

— Bine, spune ea, şi dă drumul gâtului. Cum de m-am trezit?

— Pentru că Far a început să abereze.

— Ah, face ea, şi zâmbeşte. Apoi îşi aminteşte, şi zâmbetul îi îngheaţă.

Uşa de la baie se deschide.

— Taxi? se aude vocea lui Far.

O pup pe Tess şi o iau din loc.

La micul dejun, Tess stă lângă Far şi nu-l scapă o clipă din ochi. Are avion peste trei ore. Atmosfera e aproape ca întotdeauna. Dar nu e ca întotdeauna. Şi nici n-o să mai fie vreodată ca întotdeauna. Ca întotdeauna s-a dus. Clipa e un efect al trecutului, o amintire a vremurilor bune, e ca un avion cu reacţie care lasă în urmă o dâră de condens. Stăm aici, dar, de fapt, nu mai suntem aici. Hologramе. Aproape adevărate. Ceasul ticăie. Îmi dau seama că dau din cap.

Totul se petrece foarte de repede, trebuie să mă acomodez.

Trebuie să mă obişnuiesc. Trebuie să fac faţă. Dar cum naibii să înoţi când ţi se sparge un val uriaş în cap şi te ameţeşte. Mai întâi, trebuie să ieşi la suprafaţă şi să tragi aer în piept. Dar unde e sus?

Radioul e închis. Niciun swing. Mergem încet. Străzile aproape goale sunt acoperite de un strat subţire de zăpadă. Puţinele maşini se târăsc precaute prin mocirlă. M-am luat după un autobuz care merge la aeroport. Faţa lui Tess e la pieptul meu. S-a abţinut să plângă la despărţire, însă când a ajuns în maşină, nu a mai putut să-şi reţină lacrimile. Deja de câţiva kilometri buni îi mângâi ceafa în timp ce ea îmi udă puloverul cu lacrimi. Icnetele mai scad din intensitate. Se ridică, îşi şterge lacrimile şi se uită prin parbriz, de unde aeroportul e tot mai aproape. Părul ei e iarăşi strâns la spate, ceea ce o face să pară mai severă.

Se mai şterge odată cu batista mototolită pe care o ţine în mână şi se întoarce spre mine cu faţa înroşită de plâns.

— Nu mi-ai arătat niciodată unde ai crescut.

Mă uit la ea surprins.

— Se poate recupera.

— Da, spune ea, ştergându-şi lacrimile. Doar o să-l mai văd, nu?

Vocea ei sună subţire şi gâtuită. O simt de parcă ar fi rugămintea unui copil care vrea să audă că totul va fi iarăşi bine. Dar n-o să fie totul bine. Niciodată nu s-a întâmplat aşa ceva. Cu atât mai recunoscători ar trebui să fim pentru lucrurile care au mers bine. Exact. Marfă.

— Te rog, spune ceva, zice ea cu o voce încărcată de emoţie.

Activez semnalizatorul şi ies de pe autostradă, apoi întind mâna şi mi-o pun la ea în poală. Ea mi-o cuprinde cu ambele mâini şi mi-o ţine ca pe o ancoră.

— Nu ştiu. Totul se petrece atât de repede. Alaltăieri era o comoţie cerebrală, acum e cancer. Acum câteva zile eram în America şi acum… Scutur încă o dată din cap şi-o iau spre terminal. Iubire, acum chiar nu ştiu nimic. Ani de zile ne-a ascuns starea lui de sănătate reală, şi doar pentru că poate nu mai aflăm ce se petrece. Oricum, oricât ar încerca să glumească, îi e foarte rău. Iar tu… îi arunc o privire. De când ne-am despărţit, ne vedem mai des ca înainte şi vorbim tot timpul la telefon. Şi îmi e mai clar ca oricând că eşti cea pe care mi-o doresc cel mai mult să-mi fie în preajmă. Mă bucur că eşti aici, acum.

Simt cum gâtul mi se trage şi-mi lipesc ochii de autobuzul din

faţa mea. Tess alunecă de pe scaun ceva mai în faţă şi se apleacă un pic.

— Trebuie să-ţi spun ceva. Mă… simt ciudat în ultima vreme.

— Nu-i de mirare, spun eu, aruncându-i o privire.

Îşi trece palma peste faţă.

— Nu, vreau să spun, din cauza noastră. Mă simt ca atunci, spune ea. Ca atunci când eram îndrăgostiţi. Am impresia.

În faţa mea se aprind luminile de frână ale autobuzului. Ciupesc uşor frâna ca să păstrez distanţa, şi o privesc iar.

— Ai impresia.

Face o mişcare nesigură din cap.

— Da. Am impresia. Nu ştiu ce să cred despre asta, poate că e din cauza vacanţei, poate pentru că aveai nevoie de mine… nu ştiu ce să zic.

Amuţeşte şi se bâţâie neliniştită de colo până colo pe marginea scaunului.

— Şi-acum, ce mai urmează?

Cu coada ochiului văd că tot repetă mişcarea din cap, combinând, de data asta, scuturatul capului cu ridicatul din umeri.

— Nu ştiu, da. Tu eşti mulţumită aşa? Pur şi simplu, nu ştiu.

Alunecă iarăşi pe scaunul ei şi se sprijină, ca după o muncă grea.

Moment în care îmi dau seama că e într-adevăr greu să-i spui fostului că eşti îndrăgostită de el, mai ales când tocmai te pregăteşti să pleci în străinătate. O, nu. Ce porcărie. O să fie haos. Supărare. Stres. Oare de ce mă bucur?

Autobuzul din faţa noastră o ia spre terminalul pentru sosiri. Păstrez distanţa şi trec de el de abia când iese de pe stradă. Apoi iar îi arunc o privire. Tess se holbează prin parbriz în timp ce mâna ei dreaptă tot învârte de nasturii de la costum.

— Poate că reuşesc să-mi iau liber şi weekendul viitor, spune ea pe un ton rece.

— Ar fi frumos, spun eu, apropiindu-mă de terminalul pentru plecări. Mă opresc pe rândul al doilea, în faţa unei staţii de taxiuri, ceea ce-mi atrage priviri şi semne obscene. Le ignor şi mă întind ca să-mi scot centura. Pune mâna ei pe-a mea şi scutură din cap.

— Du-te înapoi. Ebba e singură cu Far, şi dacă iar o să cadă…

Vocea ei e subţire, faţa i s-a înroşit. Ochii i se umplu de lacrimi.

Deschid braţele, iar ea îmi vine repede în întâmpinare, lăsându-şi faţa să cadă peste pieptul meu şi îngropând-o, suspinând.

— Ah, iubi, şoptesc eu, legănându-i trunchiul cu braţele. E foarte frumos că ai venit. Far s-a bucurat mult. Şi eu. O să fie iar bine. Crede-mă. O să fie bine.

Mai şoptesc câteva minciuni şi o legăn. Hohoteşte, emoţionată. Îi sărut părul şi-i inspir mireasma. Mi se strânge şi mai tare în braţe. Un taximetrist vine spre maşină. Îi fac semn – plec acuşi. Cu toate astea vine mai aproape şi-mi face semn să las geamul în jos. Ridic spasmodic din cap şi din sprâncene. O ia mai încet şi după încă o ezitare îmi face un semn să plec şi se întoarce la locul lui de muncă. Mă uit la ceasul de la bord. Mai avem timp, aşa că stau şi aştept să respire mai liniştit. Deasupra noastră, un avion decolează abrupt spre cer.

În cele din urmă îşi desprinde braţele şi se îndreaptă. Se şterge peste ochi, aruncă o privire la ceas şi lasă în jos parasolarul ca să se poată privi în oglindă. Face o grimasă, îşi şterge de mai multe ori ochii. După ce s-a pus la punct, închide oglinda şi-mi întoarce faţa. În piept inima îmi bate cu putere. Niciodată nu a arătat mai frumoasă. Trage aer şi-apoi îmi aruncă o privire nesigură.

— Mă suni diseară, la hotel?

— Da, spun eu. Totul în ordine?

Se întinde spre mine şi-şi lipeşte capul de pieptul meu.

— Nu, spune ea. Totul e în dezordine.

Îşi ridică capul şi mă sărută. Apare o scânteie. Îmi pun mâna pe ceafa ei şi-i apăs gura de gura mea. Pentru foarte puţin timp, limba ci pătrunde în gura mea şi lasă totul vraişte, apoi se desprinde din braţele mele, se retrage în scaunul ei şi se uită, dând din cap, în zare.

— Ce facem? şopteşte ea.

— Pierdem avionul.

Pentru o clipă stă cuminte. Apoi dă din cap, se apleacă în faţă, îşi întinde mâna şi o lipeşte, caldă, de obrazul meu.

— Dacă te simţi singur, gândeşte-te la mine. Eu mă gândesc la tine. Tot timpul.

Înţepeneşte aşa şi mă priveşte, pentru o scurtă eternitate, drept în ochi. Apoi îşi ia mâna de pe obrazul meu şi coboară din maşină. Merge repede spre terminal. O femeie îmbrăcată mult prea subţire care se grăbeşte.

— De ani de zile fac lucrul ăsta.

Înainte să dispară dincolo de uşile de sticlă, îmi mai aruncă o privire, peste umăr, şi-mi face semn cu mâna. Vântul trage de hainele

de pe ea. Privirile se aţintesc asupra ei. Dispare. Din ochi, din gând? Dimpotrivă.

Când ajung acasă, un bărbat şi-o femeie, cam pe la treizeci de ani, stau la masă şi beau cafeluţe. Îmi zâmbesc.

— Hei, ăsta e Lasse, fiul, spune Ebba. Ei sunt Ole şi Helle, de la serviciul de îngrijire.

Mă uit la Sune. Se uită cumva indispusă la mine. Helle se ridică şi mi întinde o mână.

— Bună. Helle, spune ea, zâmbind prietenos.

— Bună. Lasse.

Bărbatul, un munte de om cu un cercel în lobul urechii stângi, îmi întinde şi el mâna, dar fără să se ridice.

— Bună. Ole.

Îi scutur braţul. Ceea ce face să-i scape nişte firimituri din barbă. Zâmbeşte cu gura până la urechi.

— Nenică, cum semeni cu tatăl tău.

— Mulţumesc, spun eu şi mă uit prin jur.

— Doarme, spune Ebba. Helle şi Ole o să vină de două ori pe zi să-l îngrijească pe Far.

— Cu posibilitatea de a veni chiar şi de patru ori pe zi, dacă e nevoie, spune Sune.

— Aha, spun eu şi mă aşez.

Îmi torn şi eu o cafeluţă. Printre ceşti şi farfurii se văd nişte hârtii care par documente oficiale. Recunosc printre ele certificatul de naştere a lui Far. Lângă, un ambalaj de medicamente. Şi fişa medicală.

Helle îmi zâmbeşte cu ochi calmi.

— Tocmai vorbeam cu Sune şi cu Ebba că noi chiar înţelegem de ce nu vrea tatăl tău la spital.

— Dar cu cât diagnosticul e mai exact, cu atât mai eficientă e şi terapia împotriva durerii, spune Ole, şi mai rade o prăjitură.

— Deci să ne sfătuim cu un medic, continuă Helle propoziţia lui.

— Un altul, spune Sune.

Helle dă din cap.

— Îl ştim pe Hansen. Un om bun, dar…

Ezită.

— E îndoielnic dacă are pregătirea necesară, spune Ole, şi-şi mai bagă o bucăţică de prăjitură în gură.

Helle îi aruncă o privire grăitoare. El mestecă, înghite şi dă din

cap spre noi.

— E medic de familie fără vreo specializare clară. Nouă ne trebuie un specialist.

Acum Helle e cea care dă din cap, în semn de aprobare.

— Însă şi când îl găseşti, situaţia e deplorabilă. Pentru că se va vedea expus birocraţiei tembele – căci aceste analgezice se prescriu numai pe reţete speciale. Dacă cumva prescrie prea multe, atunci e practic cu un picior în închisoare. Plus că trebuie să fie atent să nu-şi depăşească bugetul, căci medicamentele astea nu sunt ieftine.

— Nu-s ieftine, confirmă Ole mestecând, dar sunt mai bune.

— Mult mai bune, confirmă Halle, punând mâna pe cutia cu medicamente. Trebuie să spun totuşi că… tabletele astea… doi ani… Scutură din cap.

— Omoară ficatul, spune Ole şi se uită la farfuria cu prăjituri.

— Mai ia o bucată, îl îndeamnă Ebba, împingându-i farfuria mai aproape. Mai avem supliment, în bucătărie.

Apucă rânjind. Helle ne priveşte prietenos.

— În asemenea cazuri colaborăm cu un specialist care lucrează de peste douăzeci de ani la un azil.

— Chiar dacă tatăl vostru nu i-a zugrăvit casă, spune Ole, rânjind.

Privirea lui Helle se opreşte asupra lui preţ de o jumătate de secundă.

Ole muşcă dintr-o bucată de prăjitură cu marţipan şi mestecă de i se mişcă şi urechile. Helle ne priveşte, pe rând, pe fiecare în parte.

— Deci, ce părere aveţi?

Nimeni nu spune nimic. Zâmbeşte înţelegătoare.

— Ştiu că vine foarte brusc.

— Totul e să nu-l doară, spune Ebba.

La ultima silabă, vocea i se sparge.

Sune îşi pune mâna pe mâna Ebbei. Helle surâde ca s-o liniştească.

— Terapia împotriva durerii a avansat mult în ultimii ani. Putem să comandăm un perfuzor. Asta e o pompă pentru substanţe cu ajutorul căreia putem administra medicamente intravenos în mod continuu, fără să fim prezenţi. Până la un punct, pacientul poate hotărî chiar el ce cantitate de analgezic îi trebuie. În felul acesta putem asigura o medicaţie optimă.

Ole dă din cap.

Ne uităm la el. Helle începe.

— Medicamentele împotriva durerii înmoaie durerea, dar uneori tulbură starea de conştienţă. Unii preferă să suporte durerile, dar să aibă mintea limpede. Iată încă un motiv pentru care e important ca medicul care-l îngrijeşte să aibă multă experienţă în acest domeniu.

— Unii medici de şcoală încă mai cred că acupunctura e o metodă de tortură din Estul îndepărtat, zice Ole.

De data asta, privirea lui Helle se aţinteşte pentru mai multă vreme asupra lui. El se ciupeşte de lobul urechii stângi.

— Asta nu înseamnă că medicul nostru e un esoteric, spune el, înghiţind şi spălând totul cu o înghiţitură de cafea.

Ebba îmi aruncă o privire. Sune îmi aruncă şi ea o privire.

— Bine, spun eu.

— O să facem rost de rezultatele analizelor de la spital, propune Sune.

— De asta ne îngrijim noi, spune Ole.

— Cum de e brusc atât de slăbit? întreb eu. Adică, normal, nu prea mănâncă, dar… e ca şi cum l-ar fi lăsat puterile de tot.

Helle dă din cap.

— E atât de slăbit pentru că permite asta. Aşa stau lucrurile cu generaţia asta. Îi zâmbeşte Ebbei. Fac multe şi pentru multă vreme ca să pară puternici în ochii familiei. Însă când hotărăsc ei că nu mai merge…

Iar stăm şi vorbim despre Far de parcă ar fi o problemă căreia trebuie să-i găsim o soluţie. Ştiu că e bine aşa. Cu cât organizăm totul mai bine, cu atât mai bine o să fie pentru el, pentru noi, pentru toţi. Trebuie să rămânem raţionali. Însă nu prea reuşesc să fac asta.

Cei doi propun să facem loc astfel încât să avem acces la ambele părţi ale patului lui Far. În afară de asta, dacă nu se va mai putea ridica singur, s-ar putea să aibă nevoie de un pat special. Prea slab ca să se ridice singur. Prea slab ca să se ridice.

Se uită la ceas şi se ridică. Ole mai înşfacă o bucată de prăjitură, îi conducem până la uşă. Helle ne zâmbeşte prietenoasă.

— Există o grămadă de oameni cărora nu le place la spital. Dar nu toţi au noroc de-o asemenea familie.

— Exact, spune Ole, molfăind.

Când coboară treptele, le facem semn cu mâna. Închidem uşa şi

ne uităm unii la alţii. Apoi Ebba o cuprinde pe Sune cu braţul, după umeri.

— Am făcut bine, spune Ebba.

— Exact, spun eu, şi-o iau pe Sune în braţe.

Zâmbeşte frust. Cu critica se descurcă mai uşor.

— Şi cât costă toate astea?

Sune ne prezintă planul la o cafea şi la o prăjiturică pe care Ole se pare că a trecut-o cu vederea. Ole şi Helle sunt angajaţi de stat, analgezicele depind de finanţare de la stat, dar suntem în Danemarca, unde totul e posibil. Pentru patul cel nou probabil că va trebui să punem la dispoziţie o contribuţie proprie, însă patul va fi doar închiriat, aşa că îl putem returna. Cât priveşte perfuzorul, Sune va trebui să se mai intereseze. Cele două discută mai departe planul de bătaie. Arunc o privire în dormitor. Far doarme. Pare că în orice clipă e gata să deschidă ochii ca să râdă de mine. După ce-am aşteptat degeaba câteva minute, mă retrag în tăcere.

Sune e la telefon şi se agită. Nu am cum s-o ajut, nu ştiu cum funcţionează lucrurile aici, de unde se pot obţine bani sau ajutor. În Germania aş putea să organizez totul. Să te pricepi la chestiile astea

— Şi asta înseamnă patrie.

Se trezeşte Far. Îl ajut să meargă la toaletă şi strâng prin dormitor. Cât timp despart patul dublu ca să eliberez locul pentru patul special, îl parchez pe Far pe un scaun de unde comentează totul, pe larg. Tess iar arăta bestial… aşa o femeie mişto… el însuşi dacă ar fi avut cincizeci de ani mai puţin… deşteaptă, frumoasă, cu siguranţă o mamă bună. Cum de nu fac nimic?… să fiu eu băiatul lui?… e totul în regulă, acolo jos?

Când termină de comentat despre Tess, urmează starea lui. În sfârşit i se suportă orice… în sfârşit are timp să citească… în sfârşit un pretext ca să nu trebuiască să mănânce mâncarea pregătită de Ebba… şi, wow, murind, economiseşti, căci nu-i nevoie să plăteşti impozitele. Nu vreau să aud mizeria asta. Dar în loc să-i spun să-şi ţină gura, mi-o ţin eu pe-a mea. E contribuţia mea la îngrijirea familiei.

După ce am despărţit paturile, se întinde din nou. În viaţa mea nu l-am văzut atât de des întins în pat ca în ultimele zile. Începe iar să citească sfaturile practice şi-mi spune nişte ponturi despre cum pot scăpa de cuiburile de viespi.

Sună la uşă. Un bărbat înalt cu privirea sălbatică. Roland. Îţi ţine

pălăria cu o mână, acoperind-o pe cealaltă. După divorţ a locuit săptămâni întregi la noi, dar ne trece cu vederea şi-o întreabă pe Ebba unde e Far. Ebba îl conduce în dormitor. În faţa uşii se apleacă şi intră.

Sune e tot la telefon. Mă duc să fac cumpărăturile de weekend, apoi spăl în hol. Mereu trebuie să-i iau Ebbei ceva din mâini şi s-o trimit în fotoliu. În toată această nebunie aproape că uiţi că are şi ea optzeci şi patru de ani. E înaintea tuturor. Habar nu am cum au reuşit cei doi, singuri, până acum.

După mai bine de o oră Roland iese din dormitor. Încă de pe hol îşi pune pălăria şi părăseşte locuinţa fără să scoată o vorbă. Uşa de la apartament rămâne un pic deschisă şi puţin mai târziu pe casa scărilor răsună un zgomot scurt, sec. Închid uşa şi arunc o privire în dormitor. Far e treaz. Ţine cartea cu sfaturi practice în mâini, dar se uită pe geam.

— Totul în ordine?

Întoarce faţa spre mine şi-mi zâmbeşte nostalgic.

— Ah, Roland, măgarul ăsta… Mereu a fost aşa sentimental.

Pentru o clipă, însă doar pentru un scurt moment, descopăr în privirea lui expresia aceea pe care a avut-o atunci, pe plajă, când am deschis ochii. Apoi dă din carte.

— Ştii, problema cu cititul în pat e că după aceea nu mai poţi să te duci în pat.

Mă uit la el. Apoi îmi cobor privirea şi inspir şi expir. Doar o singură glumă tâmpită şi mă arunc pe geam.

— Dacă ai nevoie de ceva, spune-mi, spun eu, sprijinindu-mă de locul uşii.

— Nu-ţi face griji, sunt bine. Eu doar stau întins şi toată lumea îmi aduce ce vreau. Iisuse, dacă ştiam asta, muream mai de mult.

Îşi deschide gura şi mişcă din sprânceană. Căcat. Ajunge. Trag aer ca să pot înghiţi ce trece prin mine. Mă scufund încet, lipit de tocul uşii. După o vreme, Far încetează să mai abereze şi se uită mai întâi amuzat, apoi încruntat la mine.

— Ce faci acolo?

Dau din cap. Nu pot nici să respir.

Se îndreaptă în pat. În ochii lui nu se mai vede acum decât preocuparea.

— Orice ai face acolo, încetează.

Dau încet din mână.

— Ai dreptate, spun eu.

— Da, dar cu ce?

Fac un gest cu mâna care înseamnă totul sau nimic, pentru că, dumnezeule, are dreptate. Mai bine aberează decât să se plângă – cum ar putea să mă enerveze asta? Oare o fi mai bine să se tânguie? Nu. Niciodată. Poate vrea să facă mişto de situaţie şi asta pare radical, dar oricât de radical ar părea, e de preferat opusului radical. De ce mă supăr? Nu face decât să ne protejeze. Şi se protejează pe sine însuşi. Şi are dreptul la propria atitudine, nu? Cum pot să-i cer să se schimbe tocmai acum?

Sune vine din sufragerie, se opreşte lângă mine, se uită mai întâi la Far, apoi, uşurată, la mine.

— Ce e, mă duci acum cu maşina la… amuţeşte, îşi încreţeşte fruntea şi se uită îngrijorată la mine. Ce e?

— Are dreptate.

Amândoi mă privesc cu răutate. Deschid gura şi ridic din sprânceană. Sune se holbează la mine de parcă i-aş fi propus să mâncăm un copil de viu. În schimb, expresia de pe chipul lui Far arată o uşoară înveselire.

— Acum înnebuneşte.

Scutur din cap.

— Nu. Super. Marfă. Mă uit la Sune. Mergem, iubire?

Îi fac cu ochiul lui Far, îl fac să-şi încreţească fruntea şi pornesc, cu picioarele tremurânde. Sune îşi ia rămas bun de la Far şi mă urmează. Când coborâm treptele mă întreabă ce s-a întâmplat. Spun că nimic. Nu mă crede, însă atenţia îi e captată de altceva. Între etajul al doilea şi unu, e o gaură în tencuială, o gaură de parcă cineva ar fi lovit cu putere, cu pumnul, în perete.

Rulăm liniştiţi prin trafic. Mă gândesc la Far. De acum încolo, o să-l ajut pe bune, o să fac lucrurile aşa cum vrea el. Să vedem ce-o să mai zică. Poate că aşa ar trebui să fac şi cu restul vieţii mele. Cu gagica mea. Cu prietenii mei. Cu casa mea. Îmi e dor de toate, mai puţin de job. E chiar o cotă bună. Aşa că viaţa mea nici nu are cum să fie aşa de proastă. Până la faptul că Far e bolnav, e bine. Şi eu am fost mutat de pe scenă la azil. Şi banca o să-mi ia casa. Şi s-a dus şi relaţia. Şi fosta se duce la zece mii de kilometri distanţă. Se duce sau nu? *Hello*. *Încetează*. *Doamne Dumnezeule*, *cu speranţa ta cu tot*. *Problemele astea*… *tot alea sunt*, *aşa că foloseşte-ţi mintea*. *Fii deştept*. Exact. Raţiunea să învingă

emoţia. Asta ar fi inteligent. O fi şi bine?

— Conduci ca o bunicuţă.

Dau din cap fără să-mi dezlipesc privirea de pe stradă.

— Imaginează-ţi că zgârii maşina. Ştii cum e, când vine vorba de maşina lui.

În acelaşi moment îmi dau seama că probabil n-o să mai conducă niciodată maşina. Poate nici n-o s-o mai vadă vreodată. Dar dacă moare Far, se rezolvă o problemă. Moştenesc. Moarte. Moştenire. Profit de pe urma morţii lui. Gânduri bolnave.

Îi arunc Sunei o privire. Se uită la torpedo, care e plin cu lucruri de-ale lui. Mănuşile lui de piele. Bomboane pentru tuse. Hărţi.

— M-ai pipăit azi-noapte?

Îşi întoarce capul şi mă priveşte scârbită. Dau din cap, gânditor.

— Hm. Da. Ceva – ceva a fost. Nu-i de mirare, dacă mă gândesc de când n-ai mai avut un tip arătos sub plapumă.

Face o faţă lungă.

— Nu te apăra, continui eu, îţi simt dorinţa.

Deschide gura, îşi bagă un deget până la jumătate şi scoate sunete de vomă. Îi explic răbdător că oamenii care se abţin prea mult de la nevoi, la un moment dat explodează, iar eu n-aş vrea să citesc ziarul şi să descopăr acolo că părticele din sora mea sunt împrăştiate pe cine ştie ce ziduri de case. Ea îmi spune că sunt un porc bătrân, cu complexe de superioritate. Îi spun că nu are de ce să se prefacă şi că oricum am observat cum privirile ei libidinoase se agaţă de corpul meu de lux. Iar scoate sunetele acelea de parcă i-ar veni să verse şi când ajungem în faţa grădiniţei ne dăm seama că de cinci minute am vorbit numai tâmpenii şi-am zâmbit de câteva ori. Sigur nu s-a gândit la Far în aceste ultime minute. Funcţionează.

Sune dă din cap, spre intrare.

— Hai cu mine.

— Astăzi nu. Mai am o treabă.

Se uită la mine, curioasă.

— Ce anume?

— Treabă de bărbat.

Pe figură îi apar nişte riduri compătimitoare. Dă din cap cu tristeţe.

— Tot la fel de mult te masturbezi?

Mă holbez la ea preţ de o clipă. Apoi îmi vine să râd.

— Nenică, soră-mea are umor. Ce mai urmează? O să ieşi cu un tip?

Zâmbeşte mulţumită. Mai aberăm un pic, apoi mă pupă, deschide uşa, rămâne un pic pe loc şi-mi zâmbeşte.

— E ultima ta şansă s-o mai vezi pe Sisse.

— Spune-i că i-aş fi rostit numele în vis.

Şuieră printre dinţi.

— Gheaţă subţire. Dacă odată se porneşte, e ca un aligator care a prins urmă de sânge, înţelegi?

Iarăşi râd.

— Înţeleg. Cu toate astea, fă-i bucuria.

— Te-am avertizat, spune ea, deschizând larg uşa.

— Sune.

Înţepeneşte cu un picior afară şi mă priveşte, întrebătoare, peste umăr.

— Te iubesc.

Se uită la mine cu o privire perplexă. Apoi zâmbeşte frumos.

— Şi eu te iubesc.

Pentru încă o clipă îi dispar toate grijile de pe la colţurile ochilor

— Nimeni n-ar putea uita un moment ca acesta. Apoi iese şi închide uşa cu atâta grijă de parcă Far ar fi lângă ea, mai face un semn cu mâna şi o ia, cu pas săltăreţ, peste pista pentru biciclete. Mai face un semn cu mâna când ajunge la poarta cea colorată, o deschide, şi aud chiar din maşină iureşul copiilor, când o văd. E acasă. Ca să ajung şi eu acasă, la următorul semafor ar trebui s-o iau la stânga. Dar eu o iau drept în faţă, pe podul Şiaelland, în direcţia Amăger, trec pe lângă locul meu de naştere şi ajung până la Dragørstrand. Parchez maşina într-o parcare unde ar avea loc cinci sute de maşini, dar în afară de mine mai e doar un Opel Kadett cu două capete lipite. Interiorul maşinii e plin de fum de ţigară şi de hip-hop. Îmi scot pantalonii lungi, îmi pun nişte pantaloni de sport de-ai lui Far şi-mi schimb paltonul cu o jachetă. Apoi o iau la fugă. Aerul e rece. Marea e gri. Cerul aproape negru. Nisipul ud şi greu. La fiecare metru parcurs sperii pescăruşi care se ridică, înjurând, în aer. În afară de ţipătul de gol şi de vacarmul copiilor care se joacă, e singurul urlet care îmi place.

Peisajul e prea străin ca să mă pot deconecta în totalitate, însă de la un moment dat încolo, reuşesc să nu mai fiu atent decât în momentele în care mă întâlnesc cu oameni care şi-au scos la plimbare

câinii. Să fii atent la tine. Nenică, ce-o fi fost cu mine în ultimii ani? M-am lăsat dus de val. Am devenit leneș. M-am obișnuit atât de tare cu lucrurile frumoase încât aproape că n-am mai apucat să le savurez. Iar la lucrurile rele m-am adaptat în loc să le schimb. Și am uitat ce e mai important: să fiu recunoscător. Să savurez viața. Oare cum poți să uiți mereu chestia asta? De-asta sunt atât de mulți oameni care se roagă în fiecare zi, pentru că vor să conștientizeze faptul că viața e un dar? Să fie rugăciunea o formă de conștientizare? Să fie rugăciunea o formă de recunoștință? Oare ar trebui să încep să mă rog? Oare nu e deja o rugăciune faptul că te gândești că ar trebui să te apuci să te rogi? *Hello*! *Alarmă de zgomot de gânduri*! Nu. De data asta, nu. Or fi acum gândurile cam haotice, dar sunt pe drumul cel bun. Dacă trebuie să mă rog în fiecare zi ca să-mi amintesc că viața e un dar, o s-o fac, mă obișnuiesc cu orice. Chiar și cu binele.

La un moment dat, mă doare glezna, așa că mă întorc și alerg înapoi. Da, te obișnuiești cu orice. Am familie și prieteni și sunt sănătos. Asta înseamnă să fii privilegiat. Cum de nu te gândești la asta? N-aș avea nimic împotrivă dacă rațiunea mea ar uita în mod deliberat de evoluția mea de lunea trecută – însă uite că rațiunea mă face să uit că duc o viață fericită, iar eu sunt nefericit doar pentru că conștiința mea alungă această recunoaștere. De ce o face? N-o fi în stare să deosebească între bine și rău? Atunci poate ar trebui ajutată. Fericirea ar trebui să fie pe aceeași poziție ca frica. Trebuie să-mi cultiv fericirea existențială. Exact. Am hotărât să fiu, de acum înainte, mai fericit.

Pe ultimii trei sute de metri sprintez până când aerul rece îmi mănâncă din plămân și cârcelul încetează. Rămân fără suflare lângă mașina lui Far. E pentru prima dată, după mult timp, când simt în sfârșit că pot să respir.

Seara, devreme, vin Ole și Helle împreună cu specialistul lor. Un tip mic și gras care de abia vorbește și care ne evită privirile. Nu așa se câștigă încrederea. Helle și Ole dau din cap ca să ne liniștească și chiar reușesc să o facă, merg în camera lui Far, închid ușa și rămân acolo cam o oră. Iar noi ne frământăm în fața ușii, fără speranță… fără speranță… fără speranțe.

Când ies, medicul trece pe lângă noi și se îndreaptă direct spre ușa apartamentului, fără să ne privească. Helle ne întreabă dacă vrem să ne mai așezăm un pic. Mergem în sufragerie și ne așezăm. Zâmbește serioasă și vorbește pe un ton diafan. Au făcut rost, prin Hansen, de o

copie după fişele medicale ale lui Far. Bineînţeles, fără examenul CT nu se poate trage nicio concluzie, însă dacă cumva ne gândim că din cauza reacţiilor adverse ale medicamentelor i s-a făcut rău, atunci n-avem de ce să ne facem griji, tabletele ies din discuţie. Până vine perfuzorul, Far o să primească de patru ori pe zi o injecţie. În caz că mai are dureri între aceste injecţii, când nici Helle, nici Ole n-o să fie în preajmă, avem la îndemână încă o injecţie de urgenţă pe care i-o putem face noi, subcutanat. Ne uităm la ea. Sub piele, nu în venă, explică Ole. Helle spune că astea au fost veştile bune, şi ne pregăteşte, plină de compasiune, pentru veştile cele rele. Dar nu aflăm nimic nou: conform actelor de la spital, Far e suspect de cancer la stomac şi la intestin în stare avansată. La ultrasunete au apărut mai multe pete întunecate care s-au întins pe suprafaţa stomacului şi a intestinului. Să le elimini prin operaţie ar putea fi prea greu de suportat pentru un om în vârstă de optzeci şi doi de ani. Ne mai spune doar că Far e cel care îşi poate alege cum vrea să moară: de cancer la stomac şi intestin sau în urma operaţiilor. Niciun cuvânt despre o eventuală vindecare miraculoasă. Oricum, nu m-ar fi dat pe spate, pentru că oricum nu mi-am făcut speranţe.

— Cât timp? întreabă Ebba, în cele din urmă.

— Nu se poate spune, zice Helle.

E pentru prima dată când o vedem dând înapoi. Observă asta, însă nu ne evită privirile.

— El spune că va muri în curând, încearcă Sune. Cum aşa? Nu se poate să se înşele?

Helle dă din cap, cu regret.

— Nimeni nu poate spune asta cu precizie, dar dacă el spune asta… Unii pacienţi îşi pot evalua foarte bine starea în care se află. Tatăl vostru simte asta. Iar rezultatele pe care le avem…

Ridică un pic din umeri.

— Deci, e cancer, spune Sune, mai mult pentru sine.

Are nevoie de un nume pentru adversar, ca să-l poată un mai intens.

— De ceva tot mori, când eşti bătrân, spune Ole.

Ne uităm cu toţii la el.

— Dar asta nu înseamnă că o să moară în curând, mormăie el.

— Dar poate că n-o să mai dureze chiar aşa de mult, spune Helle încet. Există pacienţi care se luptă până la ultima suflare. Eu cred că

tatăl vostru s-a luptat în ultimii ani.

Sune clipeşte de câteva ori. Îi iau mâna.

— Medicul de la spital spunea că mai bine se operează.

Helle îi zâmbeşte compătimitoare.

— Ceva trebuie să spună şi ei… Ştiu, e greu, dar ascultaţi ce vă spune tatăl vostru. El ştie cel mai bine.

— Da, spune Ole.

Când pleacă, stăm şi ne uităm unii la alţii. Încerc să le înveselesc pe cele două, dar nu-mi vine în minte nimic, nicio glumă. Ebba se duce până în dormitor, dar iese repede şi ne spune că doarme. Sune se duce să verifice. Când iese, merg şi eu să verific. Tot mai doarme şi singurul lucru la care pot să mă gândesc e că acum chiar arată bolnav.

Când ies din dormitor, uşa de la bucătărie e închisă. Rămân perplex. Era vreo uşă, la bucătărie?

— Ebba vrea să stea singură, şopteşte Sune.

Şi-a pus paltonul ei gros şi mi-l ţine şi pe al meu.

Capitolul 31

De data asta, chelneriţa mea lingvistă nu e aici. În schimb, în spatele tejghelei e un tip bărbos. Parcă ar fi clişeul basistului heavy-metal: jachetă de piele fără mâneci cu însemnele formaţiei, braţe puternice, burtă, păr lung, vopsit negru, jeanşi, cizme de motociclist. În cârciumă se aude freejazz. Ori muzica îi este impusă, ori gusturile lui muzicale sunt mai bune decât cele vestimentare. Vine la masă, o salută mai întâi pe Sune, apoi pe mine, îi ia mai întâi ei comanda, apoi o ia pe a mea, schimbă scrumiera, îi mai aruncă o privire şi-apoi pleacă – şi asta fără ca Sune să-l fi privit măcar o dată.

— Marfă.

Sune îşi ridică privirea de pe degete.

— Ce?

Scutur din cap.

— Acum, pe bune, zi-mi şi mie, când a fost ultima dată când ai fost cu un bărbat?

Pare că se gândeşte pe bune la asta. Apoi dă din umeri.

— N-am idee.

— Asta înseamnă că a trecut al naibii de mult timp.

Iarăşi ridică din umeri.

— Nu-mi lipseşte.

— Sunt mândru de tine.

— Ha ha…

— Nu, adică, vreau să spun, pentru ce-ai pus pe picioare astăzi. Nu unul, n-aş fi fost în stare.

Zâmbeşte spăsită.

— Mare chestie…

— Ba da, ba da… îi iau mâna într-a mea. E o senzaţie extraordinară să mă pot bizui pe tine. Înseamnă foarte mult pentru mine. Mulţumesc.

Se holbează la mine, cu gura uşor deschisă. Apoi ochii i se umezesc şi-şi apleacă faţa. Basistul ne aduce două Tuborg. Îi aruncă Sunei o privire, apoi se uită la mine, nu descoperă nimic în privirea mea, ceea ce-l face să aplice următorul punct din planul său, adică se retrage la tejghea. Sune inspiră adânc şi cercetează tăblia mesei.

— Mai ştii cum era când încerca Far să ne explice că tuşea lui e din cauza berii, ca să ne convingă să nu ne apucăm de băut?

— Tuborguloză, spune ea, cercetând în continuare tăblia mesei.

Mai râd un pic de faptul că el şi cu Roland au inspirat prea mulţi vapori de solvenţi, şi că probabil acesta e şi motivul pentru care îşi iubeau aşa de mult slujba – că erau tot timpul *high*. Asta o face să râdă un pic. Bem şi vorbim despre vremurile bune. La a doua, vorbim despre vremurile de-acum. Ce-o să facem cu toate lucrurile? O să păstrăm casa de vacanţă? Niciunul dintre noi nu-şi poate imagina cum e să nu avem casa de vacanţă. Niciunul dintre noi nu-şi poate imagina cum e să fim acolo fără Far. Maşina n-o vrea nimeni. Eu prefer să merg cu bicicleta, iar Sune nici măcar nu are permis. La cea de a treia bere ne hotărâm să vindem tot. Când vine basistul şi-o aduce pe-a patra, ne întreabă dacă totul e Ok. Dăm din cap că da. Şi muzica? în vocea lui se aude o inflexiune bizară. Ascult cu atenţie. E tot chestia asta de jazz-rock. Sună de parcă muzicienii nu s-ar fi înţeles asupra aceluiaşi ton. Sune spune că ei i-ar plăcea muzica. Îi întinde un fluturaş şi începe să-i vorbească despre trupa lui. Pe mine mă apucă brusc pişarea.

Telefonul e chiar deasupra budei băieţilor. În timp ce hrănesc aparatul cu coroane şi tastez numărul lui Tess, nişte oameni dispar pe uşa de la budă şi de fiecare dată, nasul meu e inundat de o adiere de parfum de budă. E unul dintre momentele în care mi-aş dori să am mobil.

Sună de cinci ori. Când se declanşează cutia vocală, e ca şi cum aş încasa o găleată cu apă rece. Mobilul nu e închis. Sună. Iar ea nu

răspunde. Las un mesaj scurt, dar nu reuşesc să mă abţin de la a transmite şi un vag reproş – şi uite că-mi dau iarăşi seama de ce nu am telefon mobil. Cu reţeaua de telefonie fixă e clar, ştii că nimeni nu poate sta mereu acasă, în aşteptare, lângă aparat. Însă din partea unui posesor de telefon mobil mă aştept să răspundă. Nu de aia s-a inventat porcăria asta, ca să fii mereu disponibil? Reuşesc să agăţ receptorul fără să distrug aparatul şi mă simt mai rău decât înainte. Mailboxul mă-sii. Dar poate că e pur şi simplu într-un loc zgomotos. Sau a uitat mobilul în cameră. Sau face baie. Său. Nenică. Gelozia. De după relaţie. Dacă nu m-aş simţi atât de de căcat, sigur ar fi megacomic.

Când mă întorc, basistul e iarăşi în spatele tejghelei. Sune stă la masă şi citeşte fluturaşul.

— Poponar sau însurat? întreb eu, şi mă bag pe banchetă, în spatele mesei.

— Ce? Ah… Habar nu am. Dar uite. Îmi întinde fluturaşul. Ar putea să iasă un concert bun.

— Un concert bun. Hm. Hm…

Îşi îndreaptă spatele şi capătă un pic de culoare în obraji.

— Nu mai rânji ca porcul, auzi?

— Nenică, trebuie să fii tare îndrăgostită dacă vrei să asculţi mizeria asta live.

Privirea îi devine tăioasă. Trage repede cu ochiul spre tejghea, apoi se apleacă.

— Încetează imediat, horcăie ea. Faţa a căpătat culoarea roşiei. Muşc din buze şi-mi pironesc privirea asupra tăbliei. Durează două acorduri extrem de lunguleţe până când capăt curaj ca să mi-o ridic. Faţa Sunei şi-a recăpătat nuanţa obişnuită.

— Sune e îndrăgostiiită… şoptesc.

Privirea îi fuge iarăşi spre tejghea înainte să se uite la mine cu un aer grav.

— Plec.

— Sune e îndrăgostiiită.

Se chinuie să rămână serioasă, însă colţurile gurii îi zvâcnesc.

— Am spus că…

Cedează, închide ochii şi râde. De mult n-am mai văzut-o râzând aşa.

— Sune vrea să-l săruuute!

A fost un pic cam tare. Încetează imediat să râdă, aruncă încă o

privire spre tejghea, apoi mă înfruntă.

— Încă o tâmpenie din asta şi…

Gata. Poate exagerez. Dar îmi place cioaca lui Far. Ridurile de râs sunt mai bune ca ridurile de griji. Far a reuşit, cu cele probabil cincizeci de poante ale sale, să salveze mii de situaţii din astea. Iar eu vreau să-l copiez. Marfă. Nu mai am nevoie decât de poante.

Ebba e încă trează când intrăm, cu zgomot, în casă. Stă la măsuţa de cafea şi dezleagă cuvinte încrucişate sub lampa ei puternică de citit. O pupăm şi mai aberăm un pic. O facem să râdă cu poanta aia cu tuborguloza. Frumos. Chiar dacă Sune se jură că nu mai iese niciodată cu mine. Îi destăinui Ebbei că Sune e îndrăgostită. Motiv pentru care îmi şi iau o palmă care m-ar fi preocupat mai multă vreme dacă înainte nu mi-aş fi încordat muşchii. Aşa că mă şi văd călărind-o pe Sune şi cântând „Sune e îndrăgostiiită”… îşi încordează toată puterea ca să mă dea jos. O las să se bucure un pic de victorie, sunt atent la priza ei de picioare şi mă refugiez în cele din urmă la toaletă.

Când vin proaspăt duşat şi bărbierit în sufragerie, aproape toate lămpile sunt stinse. Ebba s-a dus la culcare, şi chiar şi Sune şi-a pregătit culcuşul pe podeaua din cameră şi doarme. În faţa ei, pe covor, e albumul cu fotografii, deschis, dar n-a ajuns decât până la a treia pagină. Iau albumul, închid lampa mare, aprind lampa de lectură a Ebbei, mă aşez în fotoliul de piele al lui Far şi scot din sertar un carnet nou şi un creion. Încep să scriu.

Când pun carnetul deoparte şi sting lampa, peste Copenhaga s-a aşternut liniştea. Noapte liniştită. Undeva trece un tren. Respiraţia calmă a Sunei. Nimic altceva nu se mai aude. De simţit, nici atât. Mă dezbrac, mă bag sub pătură şi mă cuibăresc lângă sora mea. Port în mine o senzaţie caldă. Am scris una dintre poveştile lui Far şi atât am reformulat la ea, până s-a dus pe apa sâmbetei. Din limba germană lipsesc anumite cuvinte pe care le foloseşte el. N-ai cum să traduci totul adecvat şi de aceea a trebuit să caut unele cuvinte noi şi să folosesc nişte formulări proprii, şi-uite aşa, povestea lui a devenit tot mai… a noastră. E Far în stare pură, dar stilul îmi aparţine mie, şi mă roade să aud textul rostit cu voce tare. Dacă nu ar dormi toată lumea, de mult m-aş fi apucat să-l declam. Pentru prima dată după mult timp sunt şi eu mulţumit după muncă. E o senzaţie pe care am uitat-o.

Capitolul 32

A doua zi de dimineaţă, Far e iar în toane bune. Helle a venit

dis-de-dimineaţă. Am auzit-o pe la şase dimineaţa descuind uşa şi intrând, din greşeală, mai întâi în sufragerie şi de abia după aceea în dormitor, unde l-a trezit pe Far ca să-i facă injecţia. Trebuie să fie tare ciudat să mergi noapte prin case străine, când lumea încă doarme. Dar injecţiile astea sunt o minune. Far se simte bine, chiar dacă e slăbit şi are nevoie de ajutor ca să meargă la toaletă; dar dincolo de asta, dă impresia unui om sănătos. La micul dejun începe să abereze: droguri pe roţi – dacă ar şti drogaţii de la Istedgade despre asta… Cu toate astea, de abia dacă se atinge de ce are în farfurie, pentru că în timpul digestiei, durerile se înteţesc. Cu cât mănâncă mai puţin, cu atât mai puţine calmante trebuie să ia, cu atât mai clară îi e mintea şi cu atât mai multe glume proaste poate să facă. Far îşi celebrează venirea la micul dejun, şi asta mă face să nu mă mai gândesc la faptul că am sunat-o iarăşi pe Tess şi că mailboxul s-a declanşat automat. Ceea ce înseamnă că ieri a apucat să ajungă la telefonul mobil, că a ascultat mesajul meu şi cu toate astea nu m-a sunat. Mobile de căcat.

Imediat după micul dejun ne vizitează tanti Vivi şi nenea Walter. Nu ne-am mai văzut de-o eternitate şi sunt şocaţi de cât de mult semăn cu Far. Stăm un pic împreună şi discutăm despre ultimii ani, apoi Far oboseşte şi merge în pat. Tanti Vivi merge cu el în dormitor, unde el adoarme instantaneu. Se întoarce repede înapoi. Am fi vrut să mai bem o cafeluţă, dar sunt prea mişcaţi că îl văd pe Far în starea asta. Walter se duce la ea, rămân un pic în hol, ea plânge încetişor, el încearcă să o consoleze, dar nu reuşeşte. Până la urmă, Walter o conduce în jos, pe scări, sprijinind-o. Ne uităm după ei şi încercăm să nu punem la suflet. Ca să nu ne cuprindă şi pe noi această stare proastă, dau din umeri şi mă scuz că poate nu era cazul să le povestesc că Sune e lesbiană. Ebba şi Sune se uită la mine. Apoi, Ebba merge în bucătărie, iar Sune în sufragerie. E în regulă. Poate ar trebui să mai lucrez la bancuri.

Sună telefonul. Inima îmi ţopăie, însă e doar fostul şef al lui Far, care ne întreabă cum îi merge şi dacă ne poate vizita. Mă ştie de mic şi îmi povesteşte de cum era pe vremuri.

După ce închid, o sun pe Tess.

— Krytowski, se prezintă ea.

Pe fundal se aud zgomote de trafic. Inima îmi bate cu putere.

— Eu sunt. De ce nu răspunzi când te sun?

Reproş, reproş. Futu-i, urăsc chestia asta.

— Iubitule, ştiu, îmi pare rău, n-am avut o secundă pentru mine,

în afară de ieri noapte, dar a fost prea târziu şi n-am mai vrut să sun la voi. Cum îi mai merge?

— La fel ca întotdeauna. Dar tu lipseşti.

— Da, spune ea, şi sună de parcă ar vrea să spună mai mult decât poate.

— Ce faci?

— Sunt în drum spre avocat.

Îmi încreţesc fruntea şi mă uit, pentru siguranţă, pe un calendar mic care stă pe etajeră, lângă fotografiile cu Far şi Ebba.

— Duminica?

— Sunt gata contractele şi vor să încheie afacerea cât mai curând ca să poată solicita viza, iar avocatul meu zice că ar mai fi de clarificat nişte chestiuni, aşa că acum se ocupă asistenta mea de seminar în timp ce eu mă plimb prin zonă ca să discut chestiile acelea tipărite cu litere mici.

Pare enervată.

— Pare că eşti grăbită.

Nu răspunde. În schimb, îi explică cuiva pe unde trebuie s-o ia. Apoi iar vorbeşte în receptor.

— Scuze. Ce-ai spus?

— Pare că te grăbeşti.

— Da, trebuie să-i dăm drumul cât mai curând, şi în contracte mai sunt lucruri de rezolvat.

Cât mai curând.

Intervine o pauză în care aud cum rulează maşina, cum se activează semnalizatorul, cum se opreşte şi cum porneşte iar. Aceste contracte sunt actele noastre de divorţ. Cum le semnează, suntem terminaţi.

— Iubire, e totul în ordine?

— Da. Nu. Contractele… Mă gândeam că… Nu ştiu ce mă gândeam, dar… Cum rămâne cu discuţia noastră de ieri, de la aeroport? Credeam că totul e în dezordine.

Ezită, apoi coboară vocea.

— N-am putea să discutăm în weekend despre asta?

Simt cum colţurile gurii o iau la fugă.

— O să primeşti iar liber?

— De data asta, tot weekendul. Vin iarăşi la voi.

— Far o să se bucure.

— Şi eu o să mă bucur. Respiră adânc. E greu să fiu aici şi să nu ştiu ce se întâmplă la voi. Eşti sigur că nu vrei să-ţi iei un mobil? Am putea să vorbim când vrem, nu doar când găseşti tu un telefon fix.

— O să mă gândesc la asta.

— Chiar te rog. Zgomotele maşinii au amuţit. Iubitule, am ajuns, trebuie să cobor. Te sun mâine seară şi-ţi spun orarul de zbor, da?

— Mă bucur.

— Cine te iubeşte?

— Tu.

— Foarte mult.

Sărută receptorul, spune „pe mâine" şi întrerupe legătura. Mai stau un pic pe scăunel şi mă uit pe geam. Inima cântă un cântecel. Ce pula mea facem? Cuplurile care se mai văd după ce se despart o fac pentru sex, nu? Sex de rutină cu un om care, brusc, ţi se pare excitant de străin. Noi, se pare că reuşim şi fără. Are vreun sens? Nèee. E bine? Ah, da. Dar vreau să-mi trăiesc restul vieţii fără sex? În niciun caz. Deci, într-un fel sau altul, trebuie să mă sui pe ea. Exact. Marfă. Doar că în ultimii doi ani planul ăsta nu a mers. Dar ceva – ceva tot s-a schimbat. Poate acum o să meargă. Exact. În weekend o fut şi-i ard paşaportul. Plan X. Marfă.

Încep să strâng masa. Sune spală vasele. Puţin mai târziu, vecina cea grasă vine la noi. E prea gălăgioasă şi prea veselă. Bagă capul în dormitor, îl salută pe Far, care se trezeşte, şi se aşază în sufragerie, la cafea şi prăjituri. Folosesc acest prilej ca să mă sfătuiesc cu Far. Îndrumat de el, amestec nişte tencuială şi mă duc pe culoar ca să înlătur urmele vizitei lui Roland.

La prânz vine Ole. Far găseşte că noul calmant e super, ar vrea câteva doze în plus, în caz că dă vreo petrecere. În această pauză sun la cealaltă casă. Frauke răspunde la cel de-al doilea semnal, mă întreabă de Far, apoi de ce mai fac eu. Foarte bine, răspund, şi amuţesc, surprins, îmi ascult vocea interioară. Da. Într-adevăr, nu mă simt rău. Frauke, în schimb, pare impresionată, însă nu vrea să arate asta prin ce spune, îmi citeşte lista cu cine m-a sunat. Clemens m-a sunat de mai multe ori şi e supărat de moarte că nu am venit. Căcat. Marea întâlnire. Aş fi putut măcar să-i spun că n-am cum să ajung. Dar asta s-a întâmplat deja acum o mie de ani lumină. Clemens s-a dus singur la televiziune şi m-a scuzat, spunând că am un deces în familie. Pentru o clipă chiar cred că s-a interesat de soarta mea. Apoi îmi dau seama că

acesta e pretextul standard pe care îl foloseşte, pentru că, vorba aceea, numai moartea ar putea fi o scuză ca să ratezi o întâlnire la televiziune. Nenică, poate că mâine chiar ar trebui să mă ţin departe de el, poate îl trăsneşte. Dar… m-aş cam duce. Pe bune. Chiar am chef să mă duc mâine la Köln, să citesc şi să văd ce efect are povestea asupra unor străini fără performance-ul lui Far. Doar textul. Şi cu mine.

Frauke îmi interpretează eronat tăcerea şi începe cea mai mare manevră de eschivare de când Armstrong a rămas în urmă, la proba montană: pisica blablabla, perechea de artişti blablabla, judecător beat blablabla, cel mai tâmpit hoţ de bănci blablabla… Până şi pentru o drogată toate astea sunt o mare gargară – doar despre bulangiu nu mi-a zis nimic. Hm.

Când nu mai are nimic de zis îi pasează receptorul lui Arne care îmi destăinuie că Nina o să doarmă la noi până îşi găseşte o locuinţă proprie. Îmi ia ceva până să-mi dau seama că vorbesc cu Arne la telefon. Cred că e prima dată când îi aud vocea la telefon, vocea îi sună cu totul diferit, nu mai e aşa de ameninţătoare. Mă întreabă dacă am vreo problemă cu chestia asta. Îi spun că nu. Apoi, vorbeşte mai departe. Ieri a fost să se joace Gotcha şi a lichidat doi mari acţionari. Îmi povesteşte masacrul din fir a păr, de la identificarea victimelor trecând prin pregătirea capcanelor şi până la execuţiile în numele mediului înconjurător. Până să termine de vorbit, râd de vreo două ori şi-i spun că mi-aş dori să-mi fie alături când mor. La asta nu mai spune nimic pentru mult timp. Dar nu pentru că l-aş fi atras eu pe-un teren necunoscut, mai adaug. Închide. Prieteni. Zâmbesc, uitându-mă pe geam.

Sună la uşă. De data asta sunt doi puşti de pe zidul copiilor, de data asta, ca tineri. René şi Stine. Am avut grijă de cei doi când erau mici. E destul de ciudat când puştii se fac mari. Încă îi recunosc, dar în acelaşi timp n-aş putea spune că îi cunosc. Sunt la fel de nesiguri. Au auzit că Far e bolnav şi vor să îl vadă, iar el face aceeaşi garagaţă, numai că din pat. René încearcă să nu lase să se vadă că e abătut, iar Stine plânge aşa de tare că nu mai poate vorbi. Nu stau prea mult.

Când pleacă, dau cu aspiratorul prin casă, iar Sune şi Ebba pregătesc masa de prânz. Apoi mă aşez şi mai scriu o poveste. E plăcut. Când scrin îmi vine să râd. Sunt chiar curios ce impresie or să facă poveştile astea unui public neutru. Am *chef* să văd asta. De asta vreau să apar mâine în public. Da. Dar cum poţi să-i spui cuiva: tata e bolnav,

iar eu plec ca să fac nişte străini să râdă? Bineînţeles că aş putea să dau vina pe situaţia mea profesională, căci dacă nu apar mâine, n-o să mai am sigur niciun fel de agenţie. Clemens sigur n-o să admită faptul că el mă promovează atât de puternic şi eu nici măcar nu îmi fac apariţia. Pe de altă parte, dacă mă duc şi prezint una dintre poveştile lui Far, sigur că o să-şi dea seama că s-a zis cu cariera mea în aggrocomedy şi, uiii, asta chiar că o să-l înfurie. Oricum ar fi, miroase a praf de puşcă. Dar într-un fel mi-e indiferent, ba chiar mi s-ar părea corect, căci e total aiurea să cultivi poveştile lui Far şi-n acelaşi timp să ai un agent atât de bulangiu. Deci, ce e de făcut? Trebuie să vorbesc cu familia. E punctul meu tare.

Seara, devreme, stăm în faţa televizorului şi ne uităm la emisiunea-concurs a Ebbei. Far e deja în pat. Exact asta ar trebui să fac şi eu, mă simt de parcă aş fi tras la jug. Ce zi. După-amiază târziu, au venit două familii deodată ca să-şi exprime compasiunea pentru Far. I-a ameţit cu vorbele lui. Din păcate n-am putut să pricep chiar tot, căci Ebba ne tot strunea. Totul trebuia pus pe masă: cea mai bună veselă, toate fursecurile, unul voia şnaps în timpul mesei, altul îngheţată la desert, altul scrumieră între mese. Ebba era stresată, dar nu voia să dea greş. Tot şcoală veche. Îmi place asta. Dacă şi Tess ar fi aşa, n-ar mai trebui decât să o iubesc şi să-i dau de mâncare, şi-atunci ea n-ar mai fi decât cu mine, ar râde de glumele mele şi mi-ar găti. Dar ea nu-i aşa. Nu i-ar ajunge. Poate, mai târziu, o să fie şi ea aşa. Hmm. Asta îmi aduce aminte de prima mea mare iubire, care-mi spunea că la treizeci de ani o să fiu un bărbat foarte mişto. Dar, din păcate, n-a putut aştepta aşa mult.

Helle a mai trecut încă o dată înainte de cină, pe când Far pălăvrăgea cu fostul şef, Björne. Niciunul nu a scos o vorbă despre starea în care se află Far. Veselia şi glumele proaste ale celor doi erau de neoprit, şi oricât am căutat, n-am putut găsi niciun fel de disonanţe între feţele lor şi tonurile vocii. Doi vechi tovarăşi care se revăd după mult timp. Mai lipseau doar planuri de vacanţă pentru la vară. Björne aşteptă răbdător până când Far şi-a făcut injecţia. Apoi mai aberară vreo cinci minute până când Far adormi. Björne se ridică, spuse că a fost frumos, că va veni curând, şi plecă. Fiecare reacţionează altfel. Unii cred că o să fie iar bine. Alţii sunt pur şi simplu copleşiţi. Nimeni nu stă prea mult. Cum o fi pentru el, să-l vadă toţi aşa? Oare o face pentru ei? Sau pentru el? Oare eu aş face acelaşi lucru? Nu ştiu. Nu prea ştiu mare

lucru când vine vorba de moartea mea. De fapt, nu ştiu nimic. De ce-aş şti, doar e ceva încă foarte departe, sau?

Stăm şi încercăm să ghicim răspunsul la concurs. Cine pierde trebuie să se ducă jos, cu gunoiul. De cele mai multe ori câştigă Ebba, iar Sune n-o duce chiar rău, eu sunt în urmă cu vreo nouă saci de gunoi căci mă întreb tot timpul cum o să reacţioneze – deşi pot să-mi imaginez: tata e bolnav, fiul se cară ca să se distreze. *Hello*! *Marfă*. *Bine aşa*. *Asta înseamnă să gândeşti pozitiv*. *Doar că e pe dos*! Când reintru în joc, sunt deja cu treisprezece saci de gunoi în urmă. Îmi fac curaj şi-o spun de-a dreptul. Mâine ar cam trebui să ajung la Köln. Aş avea o reprezentaţie. Ca de obicei, mi-am construit în mod gratuit un scenariu negativ, pentru că uite că nu mă loveşte nici mânia lui Dumnezeu, nici nu sunt ameninţat cu retragerea iubirii familiale. Mă întreabă doar de ce nu le-am spus mai devreme, că poate găseam un bilet de avion mai ieftin. Amândouă sunt de părere că ar trebui să plec. Sune crede că n-ar avea niciun sens dacă dincolo tic toate aş mai pierde şi un job. Dincolo de toate.

Mă duc în dormitor ca să-l întreb pe Far ce părere are. Doarme, aşa că îmi iau carneţelul din sufragerie şi mă aşez lângă pat. Alături se aude televizorul. Lângă mine respiră tata. Ce frumos e să respiri.

În arta de a-ţi face viaţa un dar, conştientizarea faptului că corpul ne alimentează tot timpul, automat, cu aer, trebuie să fie un soi de nirvāṇa. Suntem respiraţi în mod natural. În fiecare secundă. În fiecare minut. Zi de zi. An de an. O minune. Poate că minunea asta îşi are originea în evoluţionism, dar starea e cu siguranţă dumnezeiască.

Plapuma fâşâie. Far deschide ochii şi mă priveşte dezorientat. Pare că-şi ascultă trupul. Apoi, privirea lui se întoarce din depărtări.

— ’neaţa, spune el.

— ’neaţa, da. Dar e încă duminică seara.

Aruncă o privire semitrează spre carnetul meu şi se întinde după paharul cu apă de pe noptieră. Dacă ar fi să ne luăm după efortul pe care îl face să apuce paharul, pare că ridică un butoi. Bea o înghiţitură, mi-l întinde, îşi culcă faţa pe pernă şi adoarme imediat. Îl privesc o vreme şi-i ascult respiraţia. Apoi pun paharul jos şi încep să scriu.

Uşa de la dormitor se deschide. Intră Ebba. Îi aruncă o privire lui Far şi spune că merge să facă un duş şi că după aceea se culcă. Îşi ia cămaşa de noapte şi un prosop şi iese. Mă mişc ca să-mi schimb poziţia

chircită. Mă doare spatele, dar carnetul e aproape plin de furăciunile pe care le-am notat. Încă două poveşti. Ar putea să iasă o culegere. Poate chiar un program întreg.

Iar un fâsâit de stofă. Îmi ridic capul. Far se uită la mine.

— Tot duminică e?

Dau din cap.

— E seara târziu. Vrei să-ţi pun un ceas lângă pat?

Clipeşte de câteva ori şi se uită în jur, apoi dă din cap că nu.

— Nu, căci o să mă uit tot timpul la ceas. Unde e Ebba?

— În baie.

Mai respiră de câteva ori şi pare că se concentrează. Ochii i se mai limpezesc. Se îndreaptă, îşi scutură perna cu mişcări slabe de mână şi aruncă o privire la carnetul pe care-l ţin pe genunchi.

— De mult nu te-am mai văzut aşa.

— Fac asta doar pentru că nu mi-am luat laptopul cu mine. Acum de abia dacă îmi mai recunosc scrisul de mână.

Dă încet din cap.

— Nu, voiam să spun atât de interesat. Pe vremuri, când te interesa ceva, putea să cadă şi-o bombă lângă tine… Nu închideai un ochi…

Respiră adânc şi ţine aerul în piept. Ochii i se închid şi figura i se schimonoseşte. Suspină încet. Simt cum mi se urcă sângele la cap. De la o clipă la alta, mâinile îmi devin tot mai reci.

— Far…

Când s-o chem pe Ebba, răsuflă şi se mai îndreaptă un pic.

— Merge. Se sprijină, suspinând, de pernă, şi respiră de câteva ori. Vine în valuri. Încearcă să-mi zâmbească, ca să mă liniştească.

Totul e în regulă acum, spune el, aruncând încă o privire asupra carnetului. Mai respiră de câteva ori, apoi încearcă să zâmbească. Ce-o să fie asta? Memoriile tale?

— Nu, ale tale.

— Ale mele? întreabă el surprins.

Dau din cap că da.

— Poveştile tale şi ale lui Roland.

Ochii îi pâlpâie când încearcă să-şi amintească.

— Care?

— Toate care-mi vin în minte. Vrei să asculţi una dintre ele?

Rânjeşte neputincios.

— Ar cam trebui să le ştiu, nu?

— Cam da.

— Bine, fiule, citeşte-mi viaţa.

Mă aşez confortabil şi-i citesc povestea despre cum au fost mâzgăliţi pereţii magazinului cu graffiti. Conducerea îi chema în fiecare săptămână pe Far şi pe Roland să văruiască. Lucru care, normal, îi enerva, şi-atunci s-au întrebat ce-ar putea să facă pentru a remedia problema. Îşi petrecură câteva nopţi în maşina lui Roland, o

Morris Marina, şi nu trecu mult până să aibă succes. Stăteau în maşină, la sandvicele şi cafeluţe, şi văzură o bandă de tineri care mâzgăleau zidurile magazinului cu sprayuri. Far şi Roland îi urmăriră, tiptil. Două zile mai târziu avea loc în Danemarca un meci important de fotbal. Şi în vreme ce întreaga naţiune stătea în faţa televizoarelor, Far, Roland şi alţi câţiva colegi de la departamentul decoraţiuni s-au pus pe treabă. Pictară câţiva pereţi ai caselor în care locuiau tipii, cu motive gen băieţi care dansează, băieţi care se pupă, băieţi care plâng, băieţi care înoată cu delfinii şi – ideea lui Roland – băieţi care beau lăptic. Ca un clou al acţiunii, Pederson copie, printre aceste capodopere, simbolurile personale ale vedetelor graffiti. Apoi îşi strânseră catrafusele şi plecară acasă. De puşti nu s-a mai auzit nimic de-atunci.

Mă mai încurc la lectură, căci trebuie să retraduc în daneză pe măsură ce citesc, dar mă bine dispune. Când termin, ridic privirea. Far zâmbeşte obosit şi dă din cap.

— Am făcut noi toate astea?

— Păi da, uneori ne povesteşti că a venit şi poliţia, alteori e fără poliţie.

O vreme stă şi se gândeşte. Apoi ridică din umeri.

— Nu mai ştiu exact cum s-a întâmplat. Dar povestea e bună.

— Şi mie mi se pare.

Se holbează la mine.

— Şi mai ce?

— Cum adică? întreb eu, surprins, încă o dată, de cât de bine mă citeşte.

Zâmbeşte slăbit.

— Iisuse. Cum de n-am jucat niciodată pocher pe bani? Ia zi, care-i treaba, vrei un avans?

Mă uit la el fără să pricep, aproape că-l şi întreb avans la ce, dar mintea mea încă mai stabileşte nişte legături.

— De fapt, mâine am o treabă importantă.

Ridică din sprânceană.

— Pe barcă?

— Vapor. Nu. Pe uscat.

Încerc să-i explic cum au decurs lucrurile la casting şi că, pentru prima dată în o sută de ani, m-am calificat pentru runda finală. Cum anume las deocamdată la o parte.

— Cum ar veni, ai ajuns în faza finală, conchide el.

— Mda, cam aşa ceva, zâmbesc eu.

Se uită la mine întrebător.

— Şi atunci, ce mai cauţi aici?

Mă uit la el, căutându-mi cuvintele. Scutură din cap şi dă din mână.

— N-o da pe mine. N-aş vrea să fiu motivul pentru care fiul meu ratează faza finală.

Mă apropii de el, îi iau mâna şi i-o cuprind între ale mele.

— Ştiu, dar…

— Nu-ţi fie frică, nu mor aşa repede, mă întrerupe el.

Mă uit la el.

— Promit, spune el, strângându-mi mâna. Pariu?

— Pe ce?

Deschide gura ca pentru a spune ceva. Însă faţa i se tulbură şi scoate un suspin.

— Far…

Strânge din dinţi, trage mâna la el şi închide pumnul. Arunc o privire spre cutia cu injecţia de urgenţă.

— Îţi mai trebuie una? Fă-mi un semn.

Scutură din cap, respiră ca presat şi pare că iarăşi s-a întors spre sine pentru a identifica locul cu pricina, pentru a ucide durerea exact din punctul de unde izvorăşte. Mă uit neajutorat la el şi încerc să trec peste asta, încerc să înţeleg raţional, să funcţionez. Dar nu pot face nimic. Iar mă ia cu friguri. Nu-mi mai simt degetele de la mâini şi de la picioare. Sunt aproape paralizat. Ar trebuie să-l ajut. Dar cer ajutor.

— Ebba!

Încă în timp ce-o strig mă cuprinde un sentiment de ruşine de-mi dau şi lacrimile. Sunt atât de molâu. Îl las baltă pe tata.

Intră în cămaşă de noapte, recunoaşte situaţia şi se mişcă incredibil de repede. În mai puţin de un minut a şi scos injecţia din

ambalaj, a preparat-o şi i-a administrat-o. În tot acest timp, stau şi încerc să nu mă prăbuşesc. Mă simt de parcă cineva mi-ar fi supt tot sângele. Pur şi simplu nu suport să-l văd suferind. Trebuie să vorbesc cu Helle şi Ole. Trebuie să-i mărim doza. Nu mai trebuie să-l doară. Nimeni n-ar trebui să sufere. Nimeni.

Din când în când se relaxează. Mai întâi ezitant, ca şi cum n-ar fi sigur, apoi, când îşi dă seama că morfina îşi face efectul, răsuflă uşurat, iar corpul se relaxează complet. Îmi dau seama după poziţia corpului cât a fost de încordat. Ce dureri a putut îndura.

Ebba stă lângă pat şi-l mângâie pe obraz.

— E iar bine, iubire?

Dă din cap că da şi se uită la mine.

— Mai citeşte una, spune el pe un ton scremut.

Mă ling peste buzele uscate, caut cu degetele drenate de sânge o altă poveste şi încep să citesc. Când, după primul paragraf, ridic privirea, şi-a închis deja ochii. Citesc în continuare şi simt cum sângele îmi revine, bolborosind, în corp. În cele din urmă, las carnetul jos. Gura îi e larg deschisă. Doarme. Iar mi se urcă tensiunea. N-am cum să plec. Nu pot să ies pe uşă şi să-l las în halul ăsta. Ce mă fac dacă între timp se întâmplă ceva?

Ebba stă lângă mine cu injecţia încă în mână.

— Notezi poveştile lui?

Dau din cap că da. Îmi pune mâna ei fragilă pe umăr şi-i aruncă lui Far o privire.

— Cu asta îi faci o mare bucurie.

Îi sărut mâna. Mă mângâie pe păr şi se uită la el, la bărbatul ei, care n-a luat-o niciodată de soţie, la iubitul ei, la partenerul ei de viaţă, la cel cu care şi-a petrecut ultimii treizeci de ani. Privirea îi e stinsă.

Mă ridic, iau carnetul şi mă duc în sufragerie. Sune doarme deja pe jos. Mă dezbrac, mort de oboseală, şi mă cuibăresc lângă soră-mea. Mergem tot mai devreme la culcare. Situaţia asta ne mănâncă puterile şi n-a trecut încă nicio săptămână. Cum rezişti aşa un an? Sau doi? Sau mai mult? Te obişnuieşti?

Mă trezesc. Treaz de-a binelea, în beznă. Ceasul arată ora unu şi jumătate. Am dormit trei ore. Lângă mine, Sune sforăie încet. Mă rostogolesc afară din plapumă, îmi pun pantalonii şi cămaşa, mă duc încet la bucătărie, îmi fac un ceai, arunc o privire în dormitor, acolo unde doi oameni dorm şi respiră regulat, mă duc în living, mă

cuibăresc în fotoliul de piele al lui Far şi scriu. La un moment dat, aud cum o cheie intră încet în broască şi se deschide uşa. Cineva intră, trece prin hol, bate încet în uşa de la dormitor şi intră. După o vreme, persoana iese, trece prin hol şi uşa e închisă iar încet. Tatăl meu a fost îngrijit. Şi eu trebuie să mă îngrijesc.

Capitolul 33

Lumină puternică. Nema corp cald. Fundal cenuşiu. În bucătărie bolboroseşte maşina de cafea. La radio, Ella Fitzgerald afirmă că oricum, nimic nu contează dacă nu e swing. Nimeni nu tuşeşte. Mă întind cu grijă. Coloana vertebrală mi se îndreaptă, trosnind. Vremurile când era totuna unde dormeam au trecut definitiv.

Ceasul arată ora nouă. Sune e de mult la grădiniţă. Pe masa de cafea e un bilet pe care e desenată o inimă. Lângă bilet, termosul, t-birkes şi ymer. Tom o ceşcuţă, mă duc în bucătărie, o pup pe Ebba şi mă duc în dormitor. Far stă în pat şi iar citeşte sfaturi practice. Ridică privirea în momentul în care mă opresc la capul patului.

— Ah, scriitorul. Ai dormit bine?

— Da, răspund eu, şi de-abia reuşesc să mă abţin să-l întreb şi eu. Ai nevoie de ceva?

Lasă cartea jos şi scutură din cap.

— Nu. Când pleci?

— Încă nu m-am hotărât dacă plec.

Surâde.

— Ăsta-i fiu-miu! mai întâi ai chef, apoi te ia cu dureri de cap, şi-apoi începi să ai dubii. Până la urmă tot faci treaba, dar cu un sentiment de vinovăţie. Clever. Sune face fix pe dos: ea se gândeşte prea mult, dar odată ce s-a hotărât, face treaba fie ce-o fi. Deci. Pleci. Ia întreabă-mă de ce.

Beau o înghiţitură, plimb cafeaua prin gură ca să alung boarea de somn şi înghit. Dumnezeu ştie ce mai urmează.

— Bine. Ia zi, de ce?

— Pentru că noi doi avem o înţelegere.

Ridic din sprânceană. El dă din cap că aşa e.

— Eu îţi promit că n-o să mor cât eşti tu plecat, iar tu, la rându-ţi, o să-mi promiţi ceva.

Suspin.

— Lasă-mă să ghicesc.

— Nu e prea greu, rânjeşte el.

Mai beau o înghiţitură de cafea, apoi mă aplec şi-i scutur o scamă de pe cămaşă. Învârt un pic ceaşca în mână. Iar el mă priveşte şi aşteaptă.

— Nu-i aşa de uşor.

— Ba da, spune el. O propoziţie. Nu-i greu. Am reuşit chiar şi cu mama ta, şi cu ea îmi era mult mai greu s-o fac să-mi promită ceva.

— Avem probleme.

Ridică din umeri.

— Toată lumea are.

Observ că mă ţin cu ambele mâini de ceaşcă şi că încerc să mă ascund după ea. O las ceva mai jos.

— Probleme serioase.

Nici asta nu-l impresionează.

— Crezi că a fost mereu uşor cu Ebba? îşi încreţeşte fruntea şi stă un pic pe gânduri. Ba da, Iisuse, de fapt, chiar a fost, dar tot a trebuit să mănânc mâncarea pe care a gătit-o ea.

Încearcă să surâdă, dar se opreşte şi duce mâna la stomac. Respiră greoi. Mâna dreaptă i se îndoaie şi mototoleşte plapuma. Mă aşez pe marginea patului.

— Ţi-a dat ceva Helle azi dimineaţă?

— Mo… ment…

Expiră de câteva ori, gâfâind şi se ţine de burtă. Mă uit la pachetul de urgenţă. Helle l-a înlocuit.

— S-o chem pe Ebba?

— Nu, horcăie el, şi iar se uită de parcă ar urmări o jivină periculoasă care se apropie de el. Durează o vreme până când mă priveşte din nou, şi când o face, din ochi i-a dispărut tot umorul. Pun cana jos, cu zgomot, şi respir la fel de greoi ca el.

— Acum o s-o chem pe Ebba.

— Nu! scrâşneşte el, nu vreau să dorm… vreau… vreau numai… să-ţi spun ceva.

Figura capătă, în aceste chinuri, o tentă cenuşie. Simt cum şi mie mi se schimonoseşte faţa, şi-i urmăresc, neputincios, lupta. Fără folos. Corpul mi se încordează din cauza emoţiei de a-l privi cum se chinuie fără să pot face nimic. După o eternitate, gâfâiala încleştată mai scade din intensitate, până când, la un moment dat, respiră aproape normal. Faţa îi e inundată de sudoare. Aruncă o privire către paharul lui cu apă. E gol. Bine că observ. Îl umplu repede, din sticlă, şi i-l duc la gură. Mi-l

ia din mână cu o mişcare necontrolată şi bea singur, îi întind o batistă. Îmi dă înapoi paharul, ia batista şi-şi şterge faţa. Mai stă aşa un minut, apoi se întoarce spre mine.

— Mai ştii când ţi-am spus să nu intri?

— N-am chef de joculeţe, spun eu, şi umplu paharul.

— Mai ştii? insistă el, fixându-mă cu privirea.

E important.

— Da, Dumnezeule.

Era pentru prima dată când am reuşit să apăr două lovituri de la unsprezece metri. Când, după meci, m-am năpustit în casă, ca să le povestesc şi părinţilor mei, uşa de la dormitor era închisă. Am bătut, iar el a zis nu. Când am încercat să mă năpustesc, totuşi, înăuntru, m-am trezit că-mi cade în cap etajera pe care Far tocmai încerca s-o proptească deasupra uşii.

— Ai ascultat de mine, atunci?

— Nu.

— A fost o mişcare deşteaptă?

— Nu.

— Şi ce ţi-am spus eu atunci?

Oftez. El aşteaptă neînduplecat şi-şi masează cu grijă burta. Undeva în casă se aude cum cineva trage apa la budă. Ridic din umeri.

— Că nu trebuie mereu să le înţeleg pe toate, câteodată e bine să ascult, pur şi simplu.

— Cam aşa ceva, spune el, dând din cap îngândurat. Cam aşa ceva. Sunt… Iar se schimonoseşte şi-şi înfige ambele mâini în plapumă.

Doamne, Dumnezeule…

— Far, îţi trebuie încă o injecţie!

Dă din cap că nu.

— Încă… nu.

Îşi întoarce faţa, trage adânc aer în piept şi-l lasă apoi să iasă încet printre buzele ţuguiate. Repetă asta vreme de câteva minute. Durează. Iar eu stau lângă el şi nu pot să fac nimic.

Când se întoarce din nou spre mine e mai relaxat. Doar câteva picături de sudoare pe frunte şi pe buza superioară mai semnalează că a trecut printr-o criză.

— Ştiu că aveţi nevoie de timp ca să vă obişnuiţi cu gândul. Eu am avut timp. Şi voi aveţi. Încă nu mor. Îmi întinde mâna. Care tremură. Deci: facem afacerea?

Dau din cap.

— N-am cum s-o cer în căsătorie. Ne-am despărţit.

S-a terminat. Imediat ce am rostit aceste cuvinte mă cuprinde un val de uşurare. Faptul că i-am ascuns asta până acum era o povară mult mai mare. Şi, spre surprinderea mea, mă priveşte îngăduitor.

— Ei şi?

Încerc să caut pe faţa lui un semn că mă tachinează.

— Ştiai?

Dă din cap că da şi lasă mâna să-i cadă pe pat.

— Tess ţi-a spus?

În loc să răspundă, îşi şterge cu o batistă sudoarea de pe frunte şi mă priveşte iarăşi senin.

— Îţi aminteşti de broaşte? Trece mai departe fără să aştepte răspunsul meu. Le-ai studiat zi şi noapte şi ţi-ai notat cum se comportă. Aşa făceai mereu, pe vremuri, fără teamă, treceai direct la treabă. Fără ocolişuri, fără ezitări, fără să stai pe gânduri. Închideai ochii şi-i dădeai drumul. Dacă depuneai tot atâta efort şi cu fizica, acum zburam spre Marte.

— Şi?

— Fă la fel şi acum. Îl privesc şui.

— S-o bag pe Tess într-un pachet de carton şi s-o studiez? Surâde scurt.

— Când e iubire, se găseşte mereu o soluţie. Fă-i curte, fă-i complimente, dă-i speranţe şi-apoi cere-o în căsătorie.

Dau din cap recunoscător.

— Crezi că pot să-mi fac şi eu o injecţie din aia? Mi se pare că optimizează capacitatea de reflecţie.

Stă o clipă, apoi pe faţa sa se întinde un zâmbet.

— Aleluia. Juniorul a devenit băiat rău. Mă cercetează o clipă cu privirea, apoi iar îmi întinde mâna. Chiar ai de gând să-i refuzi unui muribund ultima dorinţă?

— Ascultă-mă: ne-am despărţit, mai încerc eu o dată.

Dă din mână.

— Mult nu pot s-o mai ţin.

— Pleacă în China, îi amintesc eu.

— Grea mai e şi mâna asta, spune el, şi şi-o mai mişcă o dată. Mă uit la el. Aşteaptă în continuare, cu mâna întinsă. Acuşi o să-l lase puterile.

Sau poate că nu.

Hm.

— Deci: deocamdată n-o să mori, iar eu o cer în căsătorie?

— Corect, spune el.

Îl apuc de mână, pecetluind astfel cel mai ciudat deal din viaţa mea. Pare mulţumit, însă iar pare că se întoarce spre sine. Ochii i se îngustează.

— Şi-acum cheam-o pe Ebba, spune el grăbit.

— Credeam că asta a fost ultima ta dorinţă.

În aceeaşi clipă îşi înfige mâna în mâna mea. Îşi dă capul pe spate, corpul îi devine rigid. Călcâiul stâng i se afundă în saltea, în vreme ce gura se deschide pentru un urlet mut.

— EBBA!

Vine după o veşnicie. Mâna lui Far o strânge atât de tare pe-a mea, încât trebuie să rezist din răsputeri. Imediat ce fluidul din seringă îi pătrunde în braţ, corpul i se relaxează. Îmi dă drumul la mână şi închide ochii. Încearcă să zâmbească, dar e deja în lumea lui. Puţin mai târziu respiraţia îi devine iarăşi adâncă şi regulată. Ebba respiră greu şi-i cercetează faţa. Îmi şterg lacrimile.

— Arată-mi… Dau din mână. Arată-mi cum se face injecţia.

Îmi arată. Nu e greu. De fapt, e uşor. Cum de n-am întrebat-o mai devreme? Nu mai vreau să fiu niciodată spectator, asta mă termină. Vreau să pot să ajut, dar poate că şi asta mă termină. Dar nimic nu e mai rău decât să stai şi să priveşti neajutorat.

Sună la uşă şi după o clipă apar Helle şi Ole. Aruncă o privire la noi şi la Far.

— Hei! Cum îi merge?

— Are dureri, spune Ebba.

Privirea lui Helle alunecă pe pachetul cu injecţia de urgenţă.

— O să-i mărim doza.

După ce m-am convins că Far doarme de-a binelea, mă duc în living şi sun la aeroport ca să-mi comand biletul pentru Köln. Nu mai sunt locuri. O să trebuiască să zbor prin Düsseldorf. Peste două ore. Costă o grămadă de bani. Şi Far se chinuie de durere în dormitor.

Dar nu am sentimente de vinovăţie. Dacă asta e ceea ce şi-a dorit, atunci a reuşit. Avem un deal pe seama căruia pot să pun totul.

Ole e în sufragerie şi a tăbărât pe prăjituri, Helle îi explică Ebbei cum acţionează noul dozaj şi ce se va schimba în momentul în care în

sfârşit va apărea şi perfuzorul. Aflăm, printre vorbe, că azi dimineaţă le-a murit un pacient. Dar nu le lipseşte, spune Ole, moartea nu îi face pe nenorociţi mai simpatici. Helle se uită la el. Ridică din umeri şi-şi împinge un kil de prăjitură în gură. Riduleţele din jurul ochilor Hellei se mai adâncesc o idee. Când stai aşa şi te uiţi la ei… La întrebarea dacă sunt un cuplu îi apucă râsul.

— Doamne fereşte, spune Helle.

— Sigur nu, spune Ole.

Râdem şi noi cu ei, şi presiunea din piept mă mai lasă. Dumnezeule, ce dor îmi e de Tess. Sună la uşă. A venit noul pat al lui Far. Pleacă Helle. Montez împreună cu Ole patul, ceea ce îl face pe Far să se trezească. Se uită spăsit la noi, mintea nu-i e suficient de limpede, dar tot face o glumă. Trebuie să cazi din picioare pentru ca statul să-ţi cumpere mobilă nouă. Cuvintele vin încet şi sună fragil, de parcă ar trebui să parcurgă o distanţă considerabilă. Ole îmi arată o tehnică de ridicare prin care îi provoci mai puţină durere pacientului şi-ţi menajezi coloana, apoi îl ridicăm încet pe Far şi-l instalăm în patul cel nou. Far încearcă să ne ajute, dar e prea leşinat. Când ajunge în sfârşit în pat, îşi întinde tacticos mâna după telecomandă şi acţionează ridicarea şi coborârea suportului pentru cap. Face pe clovnul. Însă camera arată acum ca un salon de spital. Ole îi promite lui Far că de-acum încolo, lucrurile or să meargă mai bine, căci o să poată să aibă singur grijă de el. Mai târziu o să-i explice şi cum e cu perfuzorul. Dar Far doarme deja. Ole îl bate pe umăr şi pleacă mai departe, spre următorul pacient.

După ce duc vechiul pat al lui Far în pivniţă îmi comand un taxi şi, până să ajungă, o sun pe Tess. Mă întreabă ce mai face Far. Mint. Îmi e dor de ea. Ei îi e dor de mine. O să merg la finală. I se pare o decizie bună şi-mi urează mult noroc. E pentru prima dată după mult timp când mă bucur că-mi urează, pur şi simplu, noroc, fără să mă gândesc la faptul că nu vine. Uite cât de repede te obişnuieşti cu anumite lucruri, şi cu altele – niciodată. Apoi stau şi aştept taxiul care o să mă ducă departe de familie. O să mă întorc în curând. Şi-o să rămân. Atâta timp cât o să aibă nevoie de mine. Asta şi pentru că eu am nevoie de asta. Îmi place să fiu la el, pentru el şi pentru Ebba. În sfârşit am ocazia să le dau înapoi măcar o părticică din cât mi-au dat ei. Dar e mai mult decât atât. Îmi plăceau lucrurile simple pe care le făceam împreună: să ne trezim, să mâncăm, să spălăm vasele, să vorbim, să bem cafeluţe, să

adormim. În sfârşit, viaţa cotidiană.

Capitolul 34

Cele mai enervante reprezentaţii sunt acelea la care proba de sunet se face atât de devreme, încât după aceea trebuie să-ţi petreci o jumătate de zi în cine ştie ce sală de aşteptare. Cu timpul ştii ce trebuie să faci pentru ca la ora opt fix să intri din nou sub tensiune, dar asta nu face aşteptarea mai plăcută, iar în cazul transmisiunilor TV e chiar şi mai rău. Dacă ar fi să te iei după ăştia, cel mai bine e să ajungi cu un secol mai devreme ca să poţi îndeplini fiecăruia dorinţa superimportantă. Mai întâi ni s-a făcut un briefing, apoi am fost la machiaj, apoi la sound-check, la care ceilalţi artişti nu aveau voie să se uite, şi care a fost întrerupt după prima propoziţie de Rich, care voia să mă tragă de urechi în faţa întregii echipe pentru ieşirea mea de săptămâna trecută. Mi-a promis, Dumnezeule, că mă omoară în bătaie chiar şi numai dacă i se pare că mă uit urât. În timpul acestui anunţ, mesteca din ţigară ca John Wayne într-un film de război. După ce-a ascultat povestea lui Far, a mai mormăit ceva, dar parcă suna mai împăciuitor.

După sound-check, toată lumea trebuia să fie pe fază pentru interviurile de culise, şi o echipă de filmare se tot împleteşte, entuziastă, în urma noastră. L-au filmat până şi pe UFZ în timp ce se scobea între dinţi. La machiaj au fost atât de agasanţi, încât au fost rugaţi de machioză să stea mai departe, că începe să se topească make-up-ul. Peste toate a urmat salutul membrilor juriului. Iarăşi, specialişti consacraţi: un bucătar-vedetă, o actriţă, un carnavalist din Köln, un moderator de emisiuni sportive. Şi, pentru numele lui Dumnezeu, un popă care ţine o emisiune de după-amiază. Ne strângeau mâinile, se bucurau de uriaşa şansă pe care o avem şi se prezentau de parcă ar avea vreun leac împotriva cancerului. Când au plecat, ne-am relaxat cu toţii. UFZ se juca la Playstation, Kohl o dădea înainte cu depresiile, Kanacke exersa căcănării, iar eu copiam atât de des povestea cu Far şi Roland încât trebuia să fiu atent să nu uit sensul fiecărui cuvânt în parte. Şi colegii calificaţi în competiţia de la Berlin sunt lupi bătrâni. Doi bărbaţi, două femei şi-un transsexual. Toţi cu experienţă în comedioare de nimic. De fapt, fiecare dintre ei e prea bun pentru un talent-show. Probabil că nu sunt singurul pe care îl strânge pantoful carierei.

Singura care chiar e îndreptăţită să fie în seara asta aici e Nina.

Stă pe un scaun şi răsfoieşte relaxată o revistă. Nu trebuie să-mi fac griji pentru ea. Nici pentru mine nu are rost să-mi fac griji. Nu m-am văzut niciodată bine într-o competiţie cu cioacele despre originea etnică a lui Kanacke, nici cu priceperea lui, şi doi dintre colegii berlinezi sunt din aceeaşi categorie cu el. Dar povestea lui Far îmi dă un sentiment de libertate. Nenică, chiar mă bucur pentru reprezentaţia mea. În sfârşit simt iarăşi că nu am cum să dau greş, pentru că povestea e bună în sine. Pe vremuri aveam adesea acest sentiment. Atunci era naivitate, acum e înţelepciune. Am avut o senzaţie asemănătoare când am cunoscut-o pe Tess. Pur şi simplu ştiam că ce va urma, va fi bine. Ar fi o seară minunată dacă n-ar fi vocea aceea enervantă care-mi şopteşte mereu că nu există nicio garanţie pentru ca Far să-şi poată ţină promisiunea. *Hello*! *Calmează-te*! *încă nu moare*! *Aveţi un deal*!

UFZ se aşază lângă mine, îşi întinde picioarele şi scutură din cap.

— Băi, ce mai vor şi ăştia aici?

— Exact ce vrem şi noi: să evite demonstraţiile de masă.

Pentru o clipă mă priveşte de parcă nu ar pricepe, apoi îmi urmăreşte privirea îndreptată spre berlinezi şi scutură din cap.

— Nu. Mă refeream la juriu. Un bucătar, un carnavalist şi-apoi un popă… Dacă ar şti părinţii mei.

— Exact, spun eu. Eşti educat în spirit ateist, şi, până la urmă, tot ajungi la judecata lui Dumnezeu. Şi, huiii, judecata mai e săvârşită şi de-un tv-bucătar.

Nu e de acord cu mine.

— Am fost crescut în religia catolică şi chiar nu mi se pare corect. Ridică din umeri. Unul care poartă straie preoţeşti n-ar trebui să ajungă un fel de măscărici al industriei de divertisment.

— Ce să-ţi spun… zic eu, intrând cu plăcere în acest joc. Biserica Catolică e de mult showbiz. Aminteşte-ţi ce s-a întâmplat la ultima zi mondială a tineretului. O scenă uriaşă, sute de mii de fani, merchandising, o mega-petrecere – iar show-ul light era al lui Dumnezeu himself. Mai tare de-atât nu se poate.

Nu râde.

— Iar Biserica Catolică chiar e predestinată pentru comedy, continui eu. Uite ce atitudine are în privinţa sexului protejat. După ei, mai bine ar muri oameni decât să folosească prezervativul. Asta nu poate fi decât o glumă.

Dă încet din cap.

— Nici atitudinea lor în ceea ce priveşte egalitatea în drepturi nu-i chiar de colo, spune el.

— Corect. Încă mai consideră ceva mai mult de jumătate din populaţia lumii ca fiind oameni de categorie inferioară. Procente din astea mai aveau doar naziştii.

Se holbează la mine. Mişc din sprânceană.

— Iar cruciadele… Ştii, alea au fost de fapt primele turnee mondiale pentru luptători sportivi.

Începe să râdă, încetul cu încetul parcă îi place faza.

— Ştiu ce a fost Inchiziţia, spune el.

— Ei?

— Campionat mondial de torturi.

Mai aberăm aşa un pic până când îşi face apariţia Clemens. Dă buzna în încăpere, urmat de nişte tipi ale căror dâre de bale se văd de la o poştă. Câţiva metri mai în spate e BH. Astăzi, îmbrăcată în alb din cap până-n picioare. Arată ca o mireasă. Până la decolteu. Care cu siguranţă o să-i aducă nişte oferte.

Clemens îşi face obişnuitul spectacol de salutare, dar în timp ce-mi scutură mâna şi zâmbeşte pentru galerie, din gura lui plouă cu reproşuri scuipate printre dinţi: unde am fost! Am ratat întâlnirea! N-am nicio scuză! Neprofesionist! Să-mi fac rost de mobil! îl las să vorbească fără să-l bag în seamă şi-mi doresc să fi avut într-adevăr un telefon, ca să-l pot suna pe Far. Clemens trece abrupt la discursul motivaţional: azi e marea şansă! Şeful departamentului de divertisment e şi el aici! Aggrocomedy! Super! Să câştig! în timpul acestui tir de artilerie, îl văd cum priveşte pe deasupra mea. Îi urmăresc privirea şi-mi dau seama că a venit cameramanul, ca să imortalizeze momentul. Îi dau drumul mâinii lui Clemens şi întorc spatele la cameră. Clemens trece imediat la Nina, se aşază lângă ea, îi petrece braţul după umeri şi zâmbeşte la cameră. De regulă, nu prea îmi place să mă predau, dar de data asta, ca să fiu sigur, mă ridic, evit privirea lui BH şi-o iau spre scenă.

Dincolo de cortină, agitaţie mare. Printre angajaţi s-a insinuat acea zarvă nervoasă care pluteşte în aer înaintea fiecărei transmisiuni în direct. Poţi să simţi tensiunea. E unul dintre puţinele momente în care televiziunea e excitantă. Ce senzaţie minunată trebuie să fi fost chestia asta prin anii cincizeci: de dimineaţă îţi scrii gagurile pentru ca

seara să le poţi prezenta unei audienţe de un milion de telespectatori. Fiecare greşeală, fiecare hohot de râs era live. Şi asta, seară de seară. Astăzi, până şi transmisiunile în direct sunt prevăzute cu un delay, pentru ca regia să poată lua măsuri în caz că vreunuia dintre actori i-ar trece prin cap să se îndepărteze de ce scrie în scenariu. M-am născut treizeci de ani mai târziu.

Las privirea să-mi plutească prin sala care se tot umple. Cu public necostumat. Ura. Cineva vine lângă mine.

— Data trecută te-ai cărat aşa repede…

Pentru o clipă mi-e teamă ca nu cumva să fiu ţinta unei ofensive de-a lui BH, însă lângă mine o descopăr pe fosta mea parteneră preferată de sex. Astăzi părul ei roşu e strâns la spate şi poartă un costum de business. Pentru o clipă, creierul meu analizează posibilitatea ca lângă mine să se afle Tess. Mă uit la ea. Dumnezeule, da, chiar e o asemănare. Şi Anja lucrează tot timpul şi poartă echipamentul ăsta de business. Exact la fel făcea şi atunci, când eram împreună – şi mie mi se părea mişto. Nenică. Oare-mi place genul workaholic? Aşa ceva mi se părea mişto? Dacă da, atunci sunt fericit că acum lucrurile s-au schimbat. La ce bun o femeie care lucrează şaizeci de ore pe săptămână?

— Huhu! spune ea, şi face o mişcare cu mâna de parcă ar vrea să-mi şteargă ochii.

— Data viitoare o să-mi iau o şomeră.

Face ochii mari şi capul i se înclină într-o parte.

— Cum cum?

Râd un pic de figura ei uimită, care-mi aminteşte de cât de des rămânea fără replică la afirmaţiile mele. Nu ne potriveam, dar ne-a mers bine împreună. Foarte bine. Şi-am făcut sex până în ultima zi. Hm.

O pup pe obraz.

— Mda, scuze, ai dreptate. Data trecută a cam trebuit să mă car, îmi pare rău.

Se uită amuzată la mine.

— Cu o şomeră?

— Nu. Cu o iepuroaică.

De data asta, îşi lasă timp ca să vadă pe faţa mea vreun semn că până la urmă gripa aviară tot e o boală transmisibilă.

— Îţi merge bine?

— Da.

Asta nu prea o liniştește. Se uită la mine cu privirea aia de care-mi amintesc atât de bine.

— Şi acum o să se întâmple ca lunea trecută?

— Nu.

— Bine, spune ea, şi pare uşurată, n-aş vrea să-mi mai fie ruşine pentru fostul meu.

— Te referi la faza aia când am încercat s-o facem în trei?

Încearcă să facă o figură cool, dar după nici două secunde îşi duce mâna la gură şi hăhăie ca o şcolăriţă.

— Cam aşa ceva. Dar ce s-a întâmplat data trecută? De ce te-ai ofticat în halul ăla? E prima dată când te văd aşa.

Ridic din umeri.

— Am avut o zi proastă. I se poate întâmpla oricui.

Nu-şi ia ochii de la mine şi devine serioasă.

— Chiar îţi merge bine?

Nici pe vremuri nu eram în stare s-o mint. Oare de asta am tot evitat-o în ultima vreme? Hm. În orice caz, acesta a fost motivul pentru care n-am mai putut fi împreună. A aflat că n-o mai iubesc încă înainte ca eu să-mi dau seama de asta.

— Ceva – ceva tot ai tu, spune ea, continuând înainte să mai pot spune ceva. Ştiu că ţie îţi vine să vorbeşti de abia când e deja prea târziu. Cu toate astea, hai, treci pe la mine. Şi Gernot s-ar bucura să te vadă.

Mă cam îndoiesc de asta, dar oricum, drăguţ din partea ei.

— Ok, te sun şi facem trampa. Eu şi tu, mâncăm, vorbim, dansăm, bem, sex în grup, tot tacâmul.

Dă din cap şi se uită la ceas. Încă o chestie pe care fostele mele gagici o au în comun.

— Bine. Mă bucur. Mă îmbrăţişează şi mă pupă pe gură. Şi fără porcării diseară, s-a înţeles?

— Da, mami.

Mă ameninţă cu arătătorul, zâmbeşte şi pleacă. Mă uit după ea. Mişto fază. Mişto femeia. Chiar am fler la femei. Din păcate, preferă să lucreze decât să stea cu mine. Hm. După mine, Anja a făcut o mişcare inteligentă şi s-a combinat cu Gernot, întreprinzător care nici el nu e niciodată acasă. Şi atunci nu mai e atât de evident că nici ea nu e. O simbioză perfectă. Poată că ar trebui să-mi găsesc vreo şapte hobbyuri şi să înfiinţez patru firme ca să pot să am şi eu o relaţie fericită.

Mă întorc iarăşi spre public şi-mi las privirea să alunece peste feţele spectatorilor, uitându-mă, automat, după Tess, şi… *o văd*! Clipesc. Într-adevăr. E aici. Poartă jeanşii ei de toată ziua, un sweater cu trei numere mai larg şi are părul despletit. Lângă ea e Frauke, astăzi îmbrăcată toată în oranj. De fapt, ar fi trebuit s-o recunosc după norul de deasupra capului. Şi lângă ea e… *Arne*? Mă descoperă şi îi face semn lui Tess. Ea urmăreşte direcţia în care arată degetul său şi-mi aruncă o sărutare fierbinte cu mâna. Duc mâna la inimă. O surpriză reuşită. Mă strecor pe la marginea cortinei şi mă aplec peste marginea scenei. Se înghesuie, zâmbind, prin mulţime şi vine în faţă. De la atâta zâmbit, când mă aplec ca s-o pup mă dor colţurile gurii.

— Surpriză? râde ea.

— Iubita mea… credeam că de-abia la sfârşitul săptămânii poţi să-ţi iei liber.

— Am făcut o mică manevră de eschivare, zâmbeşte ea.

Se ridică pe vârfuri ca să-mi vină în întâmpinare. Îi sărut buzele fără ca vreunul dintre noi să se poată opri din zâmbit. Doamne, ce bine e că o văd. De-a dreptul perfect. În jurul nostru, oamenii se împing şi ne zâmbesc. Danezul pupăcios.

— De fapt, aveam de gând să te surprind în mijlocul textului, dar suntem aici ca să te susţinem.

— Acum încep să mă enervez.

— Bine, zice ea. Când eşti nervos, eşti foarte bun. Ce mai face Far?

— Destul de bine, spun eu, şi adaug: el a vrut să vin încoace.

Ce altceva a mai vrut, îi ascund. Ne privim de aproape. Nenică.

O surpriză mai frumoasă nici că putea să-mi facă, pentru că dacă e aici, înseamnă că după spectacol o să ne petrecem toată noaptea împreună. Fără petrecere cu fufe. Fără şnaps ieftin. După show o să merg pur şi simplu acasă şi-o să savurez seara împreună cu ea. În coşul pieptului simt o bolboroseală uşoară, ca şi cum nişte bule de aer ar atinge suprafaţa apei.

— Iubi, pe bune, eu…

— Bună păpuşa! răsună o voce metalică lângă noi. Ne uităm surprinşi. Nu se vede nimeni.

— Băi nene, întotdeauna ai avut un cur mişto, dar acum e de-a binelea irezistibil, behăia vocea din monitor. Apoi tuşeşte răguşit.

Mă uit spre pupitrul de regie, ridic din sprânceană şi formez

„păpușă” cu buzele. Tess îmi urmărește privirea, descoperă coama albă a lui Rich și-i face semn cu mâna.

— Dacă vrei s-o arzi cu mine după show, dă de două ori din cap.

Tess dă de patru ori din cap. Dau cu piciorul în cutia monitorului.

— Au. Deci vin să te iau după aceea. Și spune-i amicului tău să se stăpânească, dacă mai face o fază ca lunea trecută, îi tai macaroana. Câțiva din cei din jur râd. Cameramanul vine atât de repede pe scenă încât aproape că se prăbușește. Femeia de la sunet de abia se ține după el. Se aruncă în genunchi în fața mea, filmează și mormăie în timp ce imortalizează momentul. Îngenuncherea lui Willy Brandt în Polonia. Unificarea. Un comediant vorbește cu fosta lui iubită.

În public, tot mai mulți oameni devin atenți la ce se petrece pe scenă. O femeie micuță face semne disperate cu mâna, țopăie și strigă ceva ce produce hohote de râs. Tess râde și ea și-apoi mă privește hăhăind.

— O cunoști?

— N-am văzut-o niciodată.

Tess ridică din sprânceană.

— Păi și-atunci cum adică să-i dai nume de animale?

Mă uit la ea întrebător. Cameramanul îmi bagă lentila în față. Mă aplec și împing un pic camera, aud un „oh” mirat și folosesc spațiul astfel eliberat ca s-o sărut, nefilmat, pe Tess.

— Imediat după show vin la voi, după care ne cărăm. Da? Și spune-i lui Frauke că e interzis să se drogheze în public. Dar pe-asta cred că ar trebui s-o știe mai bine.

— I-am spus deja, dar acum e cam prost dispusă. Cred că mai bine merge la închisoare decât să fie mahmură. Îmi cuprinde fața cu ambele mâini.

— Iubi, indiferent dacă câștigi sau nu în seara asta, ești eroul meu. Dar să te ferească Sfântul să nu fii bun. N-am bătut atâta drum ca să văd un loser.

Zâmbește dulce de nu mai pot.

— Mulțumesc, îi spun.

Când dau să mă ridic, camera și-a revenit și s-a lipit iar de mine.

— Filmează chestia asta! spun eu, și-i fac semn femeii mici. PISICĂ DE CASĂ!

Aruncă imediat brațele în aer și urlă. Mulți dintre cei din jur râd.

Primele râsete dinaintea spectacolului. Ar trebui să mă obişnuiesc să ies mereu înainte de spectacol şi să mă pup, se pare că-mi iese bine. Cameramanului i se pare „împuţită" şi încetează să mai filmeze. Cât timp filmează publicul, le fac senine alor mei şi mă retrag.

Dacă stai să-i întrebi pe comedianţii care joacă deja de ani buni cu casa închisă şi care vând mii de DVD-uri, poţi afla cu surprindere că nici ei nu ştiu când râde publicul. Evident că există poante infailibile, şi dacă publicul le-a ascultat deja pe CD sau DVD, are tendinţa să râdă în momentele în care a râs şi publicul de pe CD sau DVD. Cu toate astea, în fiecare seară e un pic altfel. Şi nimeni nu ştie de ce. Nu există nici măcar teorii utilizabile despre cum în fiecare seară publicul râde la pasaje diferite, pentru că nici măcar diferenţele regionale nu constituie un motiv plauzibil: poţi să evoluezi în două seri consecutive în acelaşi club – publicul va râde diferit. Un mister. Pe cel care-l dezvăluie îl aşteaptă o sumă mare de bani din marea oală a bugetului pentru cultura naţională.

La fel de ciudat e şi faptul că într-o seară poţi primi multe aplauze deşi ai fost slab, pentru ca într-o seară în care ai fost în mare formă să nu obţii decât nişte aplauze prietenoase. Câteodată, o cioacă babană poate trece fără niciun efect, pentru ca următoarea pauză dintre fraze să declanşeze o furtună de entuziasm. La care nu-ţi mai rămâne decât să arunci o privire peste umăr ca să te asiguri dacă nu cumva spectatorii stau şi fac mişto de tine. Publicul de spectacole live rămâne un mister. Robert Mitchum[31] spunea, odată, despre actorie: „fii punctual, stăpâneşte textul şi nu lovi mobila". Pentru un comediant ar putea fi cam la fel de simplu, căci tot ce poţi să faci e să repeţi, să laşi textul să curgă şi, dacă se poate, să te amuzi şi tu. Ok, şi să ai bafta ca şi publicul să fie pe fază. În rest, e o chestiune de cât de in formă eşti? E hazard? Noroc? Odată şi-odată tot o să aflu şi o să încasez fondurile. Până atunci, rămân cu nervozitatea, care mi s-a întors, pentru că în sfârşit nu îmi mai e totuna cum o să fie primit textul meu de cei de afară.

Când iese BH ca să lanseze spectacolul şi publicul aşteaptă mai întâi poanta, pentru ca apoi să râdă furtunos, noi, cei din spatele

---

[31] Actor de cinema, autor, compozitor şi cântăreţ american, cunoscut pentru stilul de joc neconvenţional. în anii '50-'60 a jucat în numeroase filme-noir.

cortinei, respirăm uşuraţi. O să fie o seară bună. Din această clipă, aşteptăm bine dispuşi continuarea. Ne încurajăm reciproc, şi, cel puţin printre cei care nu s-au născut la Bielefeld domneşte atmosfera de hai-să-facem-rock. Ambele femei berlineze sunt costumate. Una dintre ele s-a stilizat în Dracula. Cât aşteaptă să iasă pe scenă, comentează totul cu accentul acela transilvănean. O face până şi pe Nina să râdă. Să mori de râs, nu altceva. Şi favorita mea secretă, BH, o prezintă drept Draculina. Iese pe scenă şi începe să umple sala de grijile cotidiene ale unei vampire: seara, zbor spre casă cu navigator beat, căderi ale glicemiei, vizite la dentist, viaţa de single, prezervative pentru dinţi, nu rămâne niciodată la micul-dejun etc. Încheie cu faza clasică: maşină cu ceaţă, înfăşurat în manta, întuneric, tunete pe bandă, lumină – nu mai e nimeni pe scenă. Audienţa e în picioare. Ar trebui să-mi fac şi eu o ieşire din asta. Poate că aş putea să înjur nişte oameni şi Rich o să-mi taie curentul…

BH o prezintă pe a doua berlineză, care s-a machiat, profesionist, ca Madonna. Pe vremuri a fost machioză pe platoul de filmare şi abera mereu prin pauze, apoi i-a venit ideea să facă stand-up-comedy cu mască. Iar costumaţia e super, aproape că-mi vine s-o rog să-mi dea şi mie un autograf. Însă iese pe scenă cu o poveste nu prea haioasă. Publicul râde prietenos doar pentru că e o seară prietenoasă. Intră în culise dând din cap. Păcat. Dar liniştitor. Până la urmă, în afară de carnaval, tot ai nevoie de-o poveste. Şi eu am una.

După ea vine rândul unuia dintre băieţi de la Berlin. Tipul e bun. Poantele îşi ating fără probleme scopul, se mişcă leneş, iar vocea lui n-are pic de nervozitate. Nici măcar la prima frază. Mi se pare că-i un pic cam rutinat, dar poate că în această privinţă sunt doar invidios, în orice caz, povestea lui despre – surpriză: relaţia dintre un el şi-o ea – primeşte multe aplauze.

Apoi, când BH îl anunţă pe danezul cel haios, toţi mă încurajează, Nina îmi face semne ca să mă înveselească, iar UFZ mă bate bărbăteşte pe umăr. Pulsul mi se ridică la cer. Ies afară, mă duc foarte aproape de marginea scenei, îmi controlez foarte bine vocea şi ţinuta corpului şi spun povestea aceea cu Far, când s-a hotărât el să-l „manipuleze” pedagogic pe băiatul care mă bătea mereu la şcoală. Dramaturgia e setată mai degrabă pentru zâmbete largi decât pentru râsete clare, iar eu mă chinui să execut un spectacol cât de cât moderat în ceea ce priveşte mijloacele, ca să nu stric nimic. După doar câteva

fraze îmi dau seama că mai bine stau locului, pentru că orice mişcare mănâncă din spaţiul destinat textului; aşa că îmi bag mâinile în buzunar şi povestesc cum mi-a spart Søren ochelarii şi Far a cumpărat de la optician o pungă întreagă cu rame vechi. Din acel moment, de fiecare dată când mă bătea Søren, spărgeam cu ciocanul o pereche din acelea şi i-o trimiteam lui taică-su, împreună cu nota de plată. Lui Søren nu-i venea să creadă: înainte să mă caftească, îmi dădea jos ochelarii şi-i punea deoparte. Şi cu toate astea, de fiecare dată când se întâmpla vreo bătaie, tatăl meu tot apărea seara la taică-su, cu ramele rupte. După patru ochelari, Søren nu numai că nu m-a mai bătut, nu, aş fi putut chiar şi să i-o plătesc şi tot nu s-ar mai fi atins de mine pentru că a priceput că nu merită să se pună cu mine.

Cât stau şi povestesc, sala se linişteşte. Din când în când mă uit la Tess, care-mi zâmbeşte. Frauke aproape că a uitat să tragă din ţigară, iar Arne, mă rog, ca de obicei. Dincolo de cortină, colegii mă ascultă, în sală s-a răspândit o linişte concentrată, iar eu nu mai văd decât chipuri zâmbitoare. E un moment frumos, minunat, pe care în loc să mi-l obţin cumva, l-am tot aşteptat. Da. Ultimii ani i-am petrecut atârnând şi aşteptând. Succesul m-a făcut leneş. Autosuficient. Arogant. Şi asta mi-a adus groaznicul tur de onoare cu vaporul. Dar dacă am avut nevoie de toate astea ca să ajung acum în punctul ăsta, e Ok. E bine. Minunat. M-am mai edificat. E certitudinea că fac un lucru bun. În sfârşit. Far avea dreptate: fă ceva ce-ţi face plăcere, şi-o să vezi. Văd.

După o ultimă pauză, rostesc ultima frază. Nu e nicio poantă. Prin urmare, sala nu se urcă pe pereţi în momentul în care spun mulţumesc şi mă înclin. Însă în clipa în care mă ridic şi se aprind luminile din sală, văd mii de chipuri zâmbitoare, iar aplauzele devin covorul pe care plutesc înapoi în culise. Dincolo de cortină sar cu toţii pe mine. UFZ îşi duce mâna dreaptă la frunte.

— Doctor Jekyll şi Dl. Danez, râde el. Mai întâi aggro, acum suflet.

— Băi, nene, ce porcărie, mormăie Kanacke uitându-se, scuturând din cap, spre sală. Acum numai bine iar o să trebuiască să încălzesc publicul…

Nina îl împinge la o parte cu amândouă mâinile. Aşa, pur şi simplu. Apoi îmi vorbeşte.

— E o poveste frumoasă.

Pentru o clipă toţi se uită la ea, apoi la Kanacke, apoi la mine.

— Mulţumesc, spun eu.

Kanacke şi-a mai revenit şi dă să spună ceva, însă BH îl anunţă deja pe scenă. Arată cu degetul mare spre piept şi ne zâmbeşte.

— Câştigător! zice, şi iese pe scenă.

Ne uităm cum loveşte cu replici necioplite în atmosfera caldă din sală şi e trimis la plimbare. Sau măcar asta ştim noi. Credem. Sperăm. Dar el le zâmbeşte oamenilor, îi freacă şi-i jumuleşte cum ar face un rottweiler cu un hoţ, până când, în cele din urmă, se predau şi-i fac jocul. Când, după cinci minute, se întoarce râzând în culise, sala e în picioare şi cere bis. Îmi vine să vomit.

Dă admirativ din cap.

— Futu-i… Şi sunt tot mai bun…

UFZ mormăie ceva despre corectitudine, dar mie îmi vine să râd: în felul lui de-a fi atât de narcisist ar putea chiar să-mi devină simpatic dacă n-ar fi aşa de bulangiu.

Este chemată Nina. Kanacke rămâne în spatele cortinei şi o priveşte cum iese pe scenă. A văzut-o şi săptămâna trecută şi ştie că poate să-i pună probleme în competiţie. Prima pauză e o idee cam lungă. Poate e din cauza nervozităţii. Publicul nu reacţionează. Ezită şi la următoarea pauză. De data asta, publicul devine neliniştit pentru că i se pare că a uitat textul. În mijlocul aceste nelinişti, bagă prima poantă şi vorbeşte mai departe. Oamenii se mai dumiresc – huh, ce-a mai fost şi asta? Poanta a fost prea bună ca să fi fost aruncată la întâmplare.

Sau? Nina turuie în continuare, şi când pierde iar firul, oamenii deja preveniţi stau cuminţi şi aşteaptă atenţi. Dar Nina stă pur şi simplu acolo, cu bărbia uşor aplecată. Pauza se prelungeşte, nervozitatea o roade încetul cu încetul şi în clipa în care bagă iar poanta, toţi sar în sus. Doar uşurarea că asta mică a reuşit să-şi recapete controlul îi face să urle. La asta se mai adaugă şi înflăcărarea că ea e atât de emoţionată. Publicul o ştie bine, şi cu această constatare se întind cu toţii, relaxaţi, în fotolii, ca să savureze spectacolul. Nina trece cătinel prin număr şi bagă mereu, ca din greşeală, câte o poantă de comă. Asta mică o să ajungă mare.

Ce-a mai fost şi asta? şuieră cineva lângă mine.

Câţiva îi fac semn să „pssst!”. Apoi văd cine e pe scenă şi devin mai prietenoşi. L-am recunoscut după after-shave. Clemens se înghesuie spre mine şi coboară vocea doar un pic când începe să se

răstească la mine.

— Eu încerc să te angajez pentru aggrocomedy, iar tu vii cu o poveste de la focul de tabără. Asta nici măcar comedie n-a fost. Cum vrei tu să-ţi dea directorul de programe o emisiune dacă vrei să faci lecturi?

Din cauza vorbăriei lui ratez următoarea pauză a Ninei.

— Clemens, hai să vorbim după aceea, vreau să văd chestia asta.

Se uită la mine o vreme, după care priveşte spre scenă.

— Aşa e, spune el, şi se mai calmează. E bună. Se mai uită un pic, apoi iar îşi îndreaptă atenţia spre mine: cum rămâne cu aggro? Pot să-ţi spun din capul locului că o să fie greu cu numărul ăsta de adormit copiii.

Respir adânc. Poate că o să se sature de aggro dacă-i trag una.

— Vreau să văd chestia asta.

După o vreme, mirosul de after-shave se duce, dar poate că e doar o impresie, poate că mi s-a desensibilizat nasul.

Când BH o dezanunţă pe Nina, sala e în picioare, iar când vine de pe scenă Kanacke o priveşte cu nişte ochi ciudaţi. Până şi lui îi e clar că i-a cam dat gata. Se întoarce şi pleacă. Pe vremea când l-am cunoscut, ar fi felicitat-o. E, într-adevăr, tot mai bun.

E anunţat UFZ. El iese, în vreme ce toţi ceilalţi sar pe Nina. Lasă runda de felicitări să treacă peste ea, mai mult ca sigur îi pică mai greu decât să joace în faţa miilor de spectatori. UFZ îşi face treaba ca de obicei. Bine. Apoi urmează Kohl. Ne uităm la el cum iese, deprimat, pe scenă, pentru că ştie că nu are cum să câştige. În sfârşit are şi el dreptate. Tuturor le este clar că avem deja un învingător, însă spectacolul încă nu s-a terminat, aşa că ies, rând pe rând, relaxaţi, pe scenă şi-şi fac numărul. Transsexualul pe care nu-l ştiam decât de la televizor e încă şi mai bun live decât în faţa camerei. Însă nimeni nu se apropie de Nina. O felicită pe Nina înainte să iasă.

Când se termină totul, urmează o pauză de treizeci de minute în care juriul se retrage pentru a lua decizia, deşi singurul lucru care ar trebui hotărât aici ar fi ca agentul meu să-şi schimbe deodorantul. O frecăm prin culise şi aşteptăm anunţul. Nina e asaltată ca o vedetă. Nu doar de echipa de filmare, căreia i se pare totul „tare", nu, bunii colegi s-au lipit de ea: unde a învăţat asta, unde a mai jucat, cine e agentul ei, n-ar trebui să facem ceva împreună? Rar i-am mai văzut pe colegii mei sărbătorind în felul ăsta. Iar când BH ne cheamă pe toţi pe scenă, Nina

e total intimidată. Eşecul chiar e de căcat, dar şi cu succesul e greu să te obişnuieşti.

În afară de gustul dubios pentru poantele lui Kanacke, publicul e marfă. Atent şi bine educat – de asta mi-am dat seama şi după aplauzele nuanţate din momentul în care am urcat, rând pe rând, pe scenă. La Kohl se aplaudă vesel. La Draculina – sângeros. Berlinezul rutinat e aplaudat plictisit. UFZ primeşte aplauze tăioase. Pe mine mă aplaudă liniştit şi calm. Pe Kanacke – zgomotos şi rece. Iar Nina primeşte un zid de aplauze. Toţi colegii bat din palme şi în această euforie, berlinezii care urmează se pierd un pic, dar şi ei aplaudă. Normal, oamenii de spectacol sunt oameni de spectacol, şi nicăieri nu se bălеşte atât de mult ca la o finală comună, unde toţi se iubesc aşa mult, dar totuşi – aproape am impresia că mă urăsc.

Îi fac semn cu mâna lui Tess. Îmi aruncă sărutări. Lângă ea aplaudă Frauke. Arne şi-a încrucişat braţele. Aşteptăm juriul, care urcă pe scenă. Juriul îi laudă pe toţi, apoi BH îl anunţă pe directorul de programe, care se urcă pe scenă zâmbind spre public, pentru a anunţa câştigătorul. Toate camerele sunt îndreptate spre noi şi, de data asta, chiar au ce reacţii să vadă, pentru că învingătooorul este… Kanacke, înaintea Ninei. Toţi se privesc fie şocaţi, fie uimiţi. Publicul devine neliniştit. Până şi lui Kanacke i se pare un pic penibil. Şi-apoi urmează pedeapsa capitală: BH îl mai anunţă o dată. Din câte se pare, câştigătorul trebuie să mai facă numărul o dată. Oare ăştia chiar se aşteaptă ca noi să stăm în timpul ăsta pe scenă şi să facem figură bună la jocul lui de mizerie?

Kanacke îi dă drumul. Îi arunc lui UFZ o privire, apoi o apuc pe Nina după umeri şi ies cu ea de pe scenă. În mijlocul textului lui Kanacke izbucnesc aplauze atât de puternice, încât trebuie să se oprească, pentru că toţi cei de pe scenă încep să facă semn cu mâna şi să plece. Aşteaptă, rânjind, ba mai şi aplaudă în urma noastră, şi continuă ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Din păcate e bun. Îmi vine să mă piş în boxa lui doar ca să văd dacă nici asta nu-l deranjează; dar rezist acestei tentaţii.

În culise, toţi sar pe Nina şi confirmă cât de ruşinoasă a fost decizia. Fac şi eu ca ei, deşi îmi dau seama că fără şmenuri din astea n-aş fi fost în seara asta aici. Dar mă întreb totuşi cum de n-a câştigat Nina. Până la urmă, Clemens vrea să investească în ea. Dar poate că a rămas fără bani de şpagă. Ştiu, în schimb, foarte bine, de ce n-am

câştigat eu. În text era prea puţin futai. Cu toate astea, nici că aş putea să mă simt mai bine. Nu e vorba doar de uşurarea că astăzi a funcţionat atât de bine, ci şi de perspectivele care rezultă din asta. O să pot în curând să spun adio staţiei mele plutitoare de terapie intensivă. Marinarul danez de apă dulce se întoarce.

După câteva minute, afară izbucnesc aplauzele. Imediat apar câştigătorul însoţit de directorul de programe, de Clemens şi de BH, urmăriţi îndeaproape de echipa de filmare, care vrea să reţină această întâlnire de nebuni pentru generaţiile viitoare. Kanacke zâmbeşte spre noi. Clemens îl bate pe umăr şi zâmbeşte la cameră. BH împarte zâmbete în toate direcţiile. Directorul de programe se preface că nu m-a văzut. Mă duc la el, îi înşfac mâna şi i-o scutur euforic.

— Hei! V-am uitat cumva? Facem ceva împreună, sau?

Aruncă o privire spre echipa de filmare şi zâmbeşte chinuit.

— Azi a fost cu totul altfel decât data trecută. N-a fost sălbatic deloc.

Îl bat cu cealaltă mână pe umăr.

— Aggro a murit. Acum fac sit-down comedy. De abia asta o să fie o treabă!

Dă din cap.

— Sit-down. Nu-i rău. Să ne mai gândim. Bine, bine.

Privirea îi fuge peste tot, numai la mine nu se uită. Îi dau drumul la mână. Ţâşneşte ca un căţel scăpat din lesă, o ia la stânga, la dreapta, dă din cap că „bine, bine", aleargă prin încăpere şi dispare, în cele din urmă, dincolo de cortină. Oare cum ajung asemenea oameni în poziţii din astea?

BH se opreşte, zâmbind, în faţa mea.

— Felicitări.

— Mulţumesc.

Îmi urmăreşte privirea îndreptată spre Clemens.

— Ai grijă de tine.

Mă uit întrebător la ea. Îşi mişcă ochii scurt, spre Clemens. Dumnezeule, asta trebuie să fie iubire. BH îşi riscă jobul ca să mă avertizeze că Clemens vrea să mi-o tragă. Aproape că încep să cred că are conştiinţa împăcată.

Ar mai vrea să spună ceva, dar brusc se înghesuie o mulţime de oameni în culise. Vine juriul să ne laude pe larg, să ne critice, să ne explice personal decizia. Adevărul e că e drăguţ din partea lor. Dar

poate că nu e momentul optim. Preotul de talkshow laudă povestea mea, care i-a plăcut cel mai mult, dar care din păcate nu era potrivită pentru tv. De asta nu a putut să mă susţină, dar cică să lucrez neapărat mai departe şi poate să fac lecturi, pe bune, a fost fainã povestea. Marfă. Iar imbecilul ăsta tocmai l-a premiat pe Kanacke. Pentru o clipă mă încearcă gândul să-i scrijelesc vreo trei şesari pe frunte, dar omul îmi vrea binele, aşa-i?

În încăpere intră domnul Scheunemann. Ca de obicei, pe nesimţite, şi îmbrăcat în negru. Îi mulţumesc preotului pentru critica întemeiată şi mă duc la domnul Scheunemann, care iar încearcă să-l înveselească pe deprimatul de Kohl. Când mă vede venind, se opreşte şi se uită la mine dând din cap.

— A fost frumos textul.

— Mulţumesc. Şi unde aţi stat?

— În faţa scenei. Ştiţi doar că domnul Dibrani şi cu mine…

Tonul şi mimica rămân inexpresive.

— Îmi pare rău, mormăi eu, aruncând o privire spre agentul meu.

Domnul Scheunemann surâde fin.

— Stilul textului dumneavoastră mi-a amintit de povestea bravului soldat Švejk. Sunt tare curios cum…

Amuţeşte, iar mimica lui vorbeşte de la sine. Îmi întorc capul. Clemens vine în grabă spre noi şi se opreşte lângă mine. Îl ignoră pe domnul Scheunemann.

— Ce face ăsta aici?

Domnul Scheunemann se mai îndreaptă un pic şi se uită la Clemens.

— Nu-i place când se vorbeşte despre el la persoana a treia.

Clemens îl ignoră în continuare şi se uită numai la mine.

— Ce voia directorul de programe? mă mai întreabă el, şi sună de parcă un junkie ar întreba de material.

— Clemens. Inspir şi expir adânc. Îţi mulţumesc pentru colaborare.

Ochii i se îngustează.

— Cum adică?

— Cum spuneam.

Aruncă o privire de la mine la domnul Scheunemann şi înapoi, apoi îmi pune o mână pe umăr şi zâmbeşte unsuros.

— Lasse, ce tot îndrugi acolo?

Îmi mişc umărul. Mâna îi alunecă.

— Mi-ai spus că trebuie să câştig chestia asta, altfel… N-am câştigat, aşa că… altfel.

Clipeşte scurt. Trage cu coada ochiului la cei din jur şi râde de parcă ar fi spus o glumă, apoi îşi înclină capul şi coboară vocea.

— N-am spus niciodată că…

— Păi tocmai asta e. De la un partener mă aştept la afirmaţii clare, nu la ameninţări debil-subtile.

Se holbează la mine. Nici măcar în ochi nu i se citeşte dacă are sau nu vreun stres. Fraierit. Mare mirare că niciodată n-am fost fericiţi împreună.

— Avem un contract.

— Dă-mă în judecată.

O dă iar la întors, lunecos ca un parchet ud, zâmbeşte şi dă iar să-mi pună mâna pe umăr, dar se opreşte la jumătatea gestului, preferând să rămână cu mâna în aer, fix lângă braţul meu.

— Lasse, am cea mai mare agenţie din branşă, iar tu eşti un artist bun. Lucrăm deja de atâta timp împreună. Locul tău e alături de noi. Suntem cei mai buni pentru tine.

Scutur din cap.

— Nu. Doar pentru cariera mea. Nu ştiu dacă eşti conştient de această diferenţă. Eu unul, sunt. Nu mai merge.

Se holbează la mine şi în cele din urmă dă din cap, de parcă i-ar fi picat ceva greu.

— Dacă asta vrei, atunci e în regulă, anulăm contractul. Evident va trebui să angajăm alţi artişti pentru contractele deja disponibile.

— N-ai cum să-mi faci una ca asta, râd eu. Pe bune? Plimbarea cu vaporaşul? Fără mine? Doamne, o să-mi lipsească, poate chiar o să-mi rezervodată un loc, doar aşa, ca să mai fiu acolo, pe bune, e chiar o treabă tare de tot.

Se mai colorează un pic în obraji. Domnul Scheunemann reuşeşte să nu facă feţe-feţe. Nina vine lângă mine.

— Domnule Dibrani. Ştiu că încă n-am niciun contract. Şi aşa aş vrea să şi rămână.

Încetul cu încetul, tot începe să se vadă că e furios. Ne fulgeră cu privirea şi arată cu degetul mare spre domnul Scheunemann.

— Orice v-ar promite bulangiul ăsta…

Pentru o clipă, mâna domnului Scheunemann se înfige în haina lui Clemens. Apoi îi dă drumul. După care Clemens are probleme cu respiraţia şi trebuie să se aşeze.

— Clemens. Nu mă las înjurat de tine. Nu de tine.

Domnul Scheunemann se întoarce şi pleacă. Clemens duce mâna la gât. E roşu în obraji şi transpirat.

— O să vă pară rău, gâfâie el.

— Deja mi-a părut, spun eu.

Nina se duce la locul ei şi-şi împachetează lucrurile. Fac şi eu la fel. Când sunt gata, nu mai e nici urmă de Clemens. ŞI BH a dispărut. Probabil că s-o fi dus după el, ca să-l consoleze. Aproape că îmi e milă de ea. Dar ea are exact postul pe care şi l-a dorit. Poate cu nişte efecte secundare pe care nu şi le-a dorit. Dar n-o să mor eu din asta.

Domnul Scheunemann tocmai îi dă lui Kohl semnalul de plecare când ne oprim în faţa lui. Pare spăsit.

— Îmi pare rău pentru chestia asta.

— Mie nu, spun eu voios. Omule, mă simt super. Hm. Poate nu-i tocmai momentul potrivit, dar… îi arunc Ninei o privire. Căutăm altă agenţie. Aveţi capacităţi?

Se uită când la mine, când la ea.

— Credeţi că e o idee bună?

— Da, spune Nina, dacă vreţi, aveţi doi noi artişti.

Figura lui severă devine iar moale, normală, relaxată, prietenoasă, aşa cum o ştie lumea când nu-i iese Clemens în cale.

— Cred că o să mă descurc.

Iar îmi vine să zâmbesc. Doamne, ce bine mă simt. De mult trebuia să fac mişcarea asta. Să arunc balastul. Să ies din schemă.

— Trebuie să plec pentru scurt timp în străinătate. Când mă întorc, vă sun, ne întâlnim şi punem la cale.

Dă din cap că da, apoi privirea i se aţinteşte asupra Ninei.

— Dar dumneavoastră… Dumneavoastră ar trebui să vă mai gândiţi în linişte la asta. Prietenul dumneavoastră e de mult în branşă şi probabil că ştie ce face. Dar dumneavoastră sunteţi încă nouă – şi sunteţi foarte bună. Puteţi avea o carieră frumoasă, iar domnul Dibrani ştie să deschidă nişte uşi la care eu nu am acces.

— Sună rezonabil, spun eu, şi dau din cap. Un pic de timp de gândire nu strică nimănui.

Nina nu răspunde. Se uită la domnul Scheunemann. El se uită la

ea. Ceva se petrece între ei. În cele din urmă, Nina întinde mâna. Domnul Scheunemann i-o ia şi i-o strânge.

— Cu asta, lucrurile sunt clare, spune el zâmbind.

Zâmbeşte şi ea. Apoi îmi întinde şi mie mâna. Ne zâmbim. După care ne urăm o seară frumoasă şi plecăm. Există şi feluri mai nasoale de a încheia afaceri.

Capitolul 35

La întoarcere Tess ne spune anecdote din vremurile bune, pe când mă însoţea în turnee. În trecere aflăm că tatăl Ninei fusese actor şi că Tess fusese în câteva turnee cu el. Ne povesteşte despre experienţa ei scenică şi despre tot felul de întâmplări promiscue cu actori de provincie. În timp ce Frauke ne plimbă prin traficul haotic de weekend, toţi râd pe săturate, toţi în afară de Arne, care stă lângă mine ca o uzină dezafectată. Încerc să savurez clipa în mod conştient. Stau cu prietenii mei într-o maşină. Tocmai am avut o şuşă în faţa unor oameni care nu erau nici costumaţi, nici nu zăceau în comă. Şi am avut un text bun. Şi am scăpat de Clemens. Şi Tess era acolo. Mai mult nu poţi cere, sau poţi? Cred că nu. Cred.

După ce telefonul sună a patra oară, Sune răspunde şi cască în receptor. Far e ok. Doarme. În după-amiaza asta a fost în formă. Până adineauri a tot aberat, însă foame nu i-a fost. Se uită la televizor cu Ebba, tocmai se pregătesc să meargă la culcare. Ce-am mai făcut cu? Bine? Bine. Le e dor de mine. Mie mi-e dor de ei. Dar ne vedem mâine din nou. Uşurat pun receptorul în furcă. Ce naiba se întâmplă de ne facem griji mereu? Oricărui alt sentiment cu punctaj atât de mizerabil, i-am fi anulat demult credibilitatea. Când bagi spaima în cineva nu se pune? Ba se pare că da.

Sună telefonul. Primul impuls e să mă bucur pentru că la ora asta nu sună decât Sune sau Tess. Totuşi cu Sune am vorbit mai devreme, iar Tess e în hală.

— Hala.

— Omule, ce căcat se-ntâmplă?!

Ceva fâşâie în receptor, de parcă cel care vorbeşte s-ar afla în tunelul de vânt.

— Stan?

— Da, la naiba! Te-am sunat deja de o sută de ori! Pe unde umbli?

Arunc o privire pe display-ul care pâlpâie accelerat.

— Mă rog, nu mai contează, continuă el, bine că eşti din nou acolo, pentru că la sfârşitul săptămânii ne facem de cap!

Îmi sclipesc ochii.

— Vii încoace?

Râde maliţios.

— Te prinzi cam greu. Da, venim în călătorie de nuntă. Mişto, nu? Alţii pleacă în insulele Mauritius şi şi-o trag acolo ca nebunii, iar noi, iama, mergem în Germania.

— Frumos, numai că eu nu sunt aici.

— Da' unde eşti?

— Mâine iau iar avionul, merg la Copenhaga. Tata nu se simte bine. Dar puteţi sta în camera mea, dacă vreţi.

— Ce are tatăl tău?

— Cancer.

Scurtă pauză. Din când în când se aude vântul.

— Să vin mai repede? Aş putea să mă urc în seara asta în avion, iar mâine dimineaţă sunt acolo.

Simt cum mă cuprinde căldura.

— Mulţumesc, mă descurc. Le spun celorlalţi că vii. O să vă ia cineva de la aeroport. Să vă simţiţi ca acasă.

Îmi dă datele, îmi urează mult noroc şi spune că ajunge să-l sun şi vine oriunde m-aş afla.

Închidem, iar eu rămân pe loc. La naiba, el e în stare să-şi sacrifice luna de miere ca să fie cu mine. Am prieteni. Cum am putut să uit aşa ceva? Rich are dreptate: ce au făcut ăia cu mine pe barcă? A venit momentul răzbunării.

Toţi s-au întins pe canapele, mai puţin Nina care se leagănă în hamac. Îi mai lipsesc câţiva sclavi care să-i facă vânt, dar pentru treaba asta exist eu. Contracarez încercarea lui Arne de a ne abuza cultural, pun tot felul de muzici, umplu bolul cu chipsuri şi golesc scrumiera. Frauke bricolează la o mahorcă monstruoasă, în timp ce trage cu urechea la Tess şi la Nina care discută despre ce minciuni spun artiştii după reprezentaţii. În acest timp Arne se joacă la Playstation şi distruge extratereştri. Ies în curte şi scotocesc în spatele vechilor biciclete după ultima sticlă de şampanie ascunsă. Pe undeva miaună o pisică care nu se lasă văzută. Legătura noastră evoluează.

Apuc sticla, dar nu ajung la ea decât cu vârful degetelor. Măcar e rece. Iama e un frigider pe cinste. S-ar putea face ceva în acest sens.

Frigiderele reglate la temperatura de-afară să se deconecteze şi să se alimenteze doar cu aer rece. În felul acesta am putea fi scutiţi de centrale atomice, depozite nucleare, apă infestată, alergii şi cancer. Trebuie neapărat să-i spun asta lui Arne, poate ne împrietenim din nou, deşi din cauza mea, el se uită acum la nişte comedii.

Sticla e înţepenită. Înainte să îngheţ de tot, încerc să dau la o parte nişte cutii reci de vopsea şi reuşesc să scot sticla afară. Cum stau aplecat în faţă, încep să simt duhoarea tipică de a mâncării pentru animale. Şi iat-o. Troaca stă cuminte într-un colţ, în spatele lucrurilor lui Arne. Blestemata asta de mâţă nu numai că a fugit în spatele gunoiului, dar a şi apucat să mănânce ceva. Marfă.

Arunc troaca peste zid, apuc şampania şi merg înăuntru. Când deschid sticla, Frauke închide ochii şi apoi mă măsoară printr-un nor de fum. Trebuie că a căutat mult prin baracă după resturi de şampanie cât timp am fost eu în SUA. Şi iată acum vin eu şi le tot vântur prin faţă încă o sticlă. Întind fiecăruia câte un pahar, numai ei nu. Îmi zice că sunt un bădăran. O ameninţ cu o plângere civilă. Ea spune că adevărul nu ar trebui să jignească. Mă întreabă ce am dintr-odată cu ea. Îi spun că ar trebui să înceteze să mai hrănească pisica aia nenorocită. Spune că e singură. Nu înţeleg dacă se referă la ea sau la pisică. Oricum ar fi, ăsta nu e un motiv să te pişi în curte. Nu râde, lasă privirea în jos şi scrâşneşte ceva, încât mă grăbesc să-i întind imediat un pahar. Bem în cinstea întoarcerii mele şi pentru viaţă, în general, iar înainte să mă întrebe cineva cum a fost în Danemarca, mă înghesui lângă Arne, pun mâna pe *controller* şi intru în joc. Se pot spune multe despre butonat, şi mulţi sunt împotrivă, dar nu cred că e aşa de nociv. Clar, e păcat că mulţi tineri îşi petrec viaţa în faţa unei cutii. Dar. Acest lucru poate produce şi plăcere, poate fi social, informativ, şi aşa îţi poţi cunoaşte prietenii mai bine. Eu, de exemplu, nu ştiu să pierd. Avantajul acestui lucru este că mă străduiesc să nu pierd. Astfel, pierd rareori. Ceea ce îmi face plăcere. În schimb pentru Arne, cel mai important este să nu disimuleze nimic. Evident ca în felul ăsta, câteodată, pierde, pentru că preferă, din motive tactice, să rămână cool, în loc să înjure şi să urle la foc continuu, chestie care pentru unii jucători înseamnă o posibilitate de a-şi potenţa şansele de supravieţuire. Arne mai bine moare decât să-şi arate sentimentele. El este strategul rece, eu întreprinzătorul impulsiv. În vreme ce el încă sondează terenul, eu sunt demult prins în horă, iar el trebuie să mă salveze, pentru că, nu-i aşa, suntem o echipă.

Extratereştrii ăştia sunt rapizi, mortali şi pot vedea pe întuneric. Noi echilibrăm situaţia prin combinaţia trăsăturilor noastre de caracter: eu mă arunc urlând înainte, distrug tot ce îmi apare în cale, ademenesc bestiile din ascunzători, iar dacă vreunul sare pe mine, vine Arne din spate şi, rece, îl mătură din peisaj. Mamă, ce distracţie. Chiar şi femeile se opresc, la un moment dat, din discuţie şi ţipă *Atenţie*! *Acolo*! *La stânga*! *STÂNGA*!!

Această eclatantă slăbiciune, de tip dreapta-stânga, de care multe femei sunt cuprinse, ne pune sub o mare presiune. E ca un nou nivel, mai complex. Femeile. Nu vor decât să ajute, şi dintr-odată toţi sunt morţi. Bineînţeles că noi suntem de vină pentru că nu le-am ascultat. Clar. Ceva scapă de sub control şi hodoronc-tronc avem un conflict femeie-bărbat, ceea ce e super, când eşti în minoritate şi cincizeci la sută din echipa ta nu zice nimic. Astăzi, ca să dezamorsăm conflictul, tom restul de şampanie în pahare şi îi explic lui Frauke încă o dată că am alergie la părul de pisică şi că nici cu urina acesteia nu am reuşit să mă împrietenesc. Se uită la mine cu nişte ochi mari, lasă privirea în jos, îşi acoperă faţa cu mâinile şi începe să plângă. Toţi se uită urât la mine. În ce m-am băgat iar? Toţi se adună în jurul lui Frauke, o mângâie şi o consolează, iar ea în sfârşit răbufneşte: Boul, a lăsat-o însărcinată pe nevastă-sa. Se pare că din greşeală. Sigur. Aşa cum cineva moare din greşeală, după ce ai tras de două sute de ori în el.

Vorbele astea provoacă din nou priviri ostile asupra mea, aşa că, de-aici înainte, mă hotărăsc să-mi ţin gura. Oricum niciodată nu am înţeles că femeile nu vor sfaturi, ci consolare. Ce sens are să consolezi pe cineva dacă acesta repetă mereu aceleaşi greşeli? Mă rog, poate că nu totul trebuie să aibă tot timpul sens. De fapt, de ce nu? Fără sens e totul inutil. *Heeei*! *Frauke stă jos şi plânge*! *Poate o laşi mai moale cu acrobaţia creierului şi te ocupi şi de ea*! Da. Ok. Dar cum? Cum să ajuţi o femeie care s-a decis să iubească un bulangiu şi să nu suporte nicio critică la adresa lui? Hm.

Arne observă că îl privesc. Îşi întoarce capul puţin şi mă examinează. Mă uit la el. El se uită la mine. În felul ăsta putem s-o ţinem săptămâni la rând, aşa că îmi mut privirea către Frauke care îşi ascunde faţa cu mâinile şi fornăie printre degete. I-a ajuns cuţitul la os. Toţi o mint. Şeful ei. Clienţii ei. Nu mai vrea minciuni. Tess şi Nina îi şoptesc că totul va fi bine, iar eu mă gândesc la Sune. Cum s-a purtat ea

cu băiatul care căzuse. În vreme ce Nina şi Tess o consolează mai departe, mă ridic, fac lumina mai mică, pun Prince şi îl las pe el să pună întrebarea lui Frauke: What's wrong with the World Today? apoi mă întorc spre ea şi îi întind mâna.

— Pot să te rog?

Clipeşte cu ochii umezi fără să înţeleagă şi scuturǎ apoi capul.

— Ei hai, nu fii bleagă, o împing de la spate, îi apuc mâna şi o ridic în picioare. Ceilalţi se uită urât la mine, dar Frauke mă urmează, se apleacă spre mine, şi începem să ne mişcăm. Curând îşi pune capul pe umărul meu. După Prince urmează Les McCann cu vocea lui de suflet, incredibilă. *Go on and Cry*. Frauke face exact contrariul. Capul ei se odihneşte pe umărul meu. Corpul ei puternic se mişcă din ce în ce mai mult pe muzică. Şi dansul înseamnă Dumnezeu. După ce Teddy Pandergrass ne-a explicat cum stă treaba cu K.O.-ul său tehnic, vine momentul pentru a doua etapă. Îi şoptesc lui Frauke în ureche ceva despre repliere şi responsabilitate, că nu se poate să bocească toată seara, când prietenii noştri au necazuri şi au nevoie de noi. Evident că habar n-are despre ce vorbesc. Îi explic. Aruncă o privire spre canapeaua unde stau unul lângă celălalt Arne şi Nina, de parcă cineva i-ar fi tras în ţeapă. Dacă o femeie vrea ceva de la Arne, trebuie să facă primul pas. Dar cine s-ar încumeta. I-ar trebui ceva ajutor suplimentar.

Frauke dă din cap, iar ochii ei încep să capete puţină viaţă. Ciudat, ce simplu e. Aparent, tot ce ne trebuie este o mică temă de gândire. După ce Teddy pune mai departe melodia lui Lenny Kravitz „I Belong to You", mergem la ceilalţi. Tess îşi îndreaptă puţin ţinuta şi se uită apoi un pic ciudat, când trec pe lângă ea şi o invit pe Nina la dans. Nina mă ia de mână. Arne are nevoie de ceva mai mult timp. Totuşi îi ia mâna lui Frauke, pentru că toţi îl fixează cu privirile. Apoi, alături de capturile noastre, eu şi Frauke ne ducem înapoi pe ringul de dans.

Dansăm. Sau aşa ceva. Nina se mişcă stângaci în braţele mele. Lângă noi, Arne îi masacrează degetele lui Frauke. Niciodată nu l-am văzut să danseze altceva în afară de pogo, şi mă feresc să-l privesc prea mult. Tess a înţeles şi îmi face o bezea cu mâna. Îi fac şi eu o bezea, schimb cu Frauke o privire, iar când după Kravitz vine Costello, dăm drumul partenerilor, ne luăm de mâini şi începem să dansăm. Arne şi Nina se fac mici. Ea îi aruncă o privire. Iii face un pas nesigur spre ea şi rămâne din nou pe loc, până când că îi apucă mâinile. Şi, în sfârşit, Doamne-Dumnezeule, dansează.

Frauke se uită la ei.

— Incredibil. Arne dansează.

Se holbează la ei fără jenă. A naibii de drogată.

— Spune-o mai tare, mai holbează-te mult la ei, şi n-o să ţi se mai găsească în veci cadavrul. Viermii o să-ţi roadă picioarele, clienţilor or să le fie dor de tine, câmpurile de cannabis or să putrezească…

— Bine, bine, chiuie ea, şi renunţă să se mai uite înainte să se prindă Arne şi să ne execute pe toţi. Însă nici faţa asta de poker nu-i mai bună, căci din fiecare colţişor se străduieşte să iasă la iveală un rânjet de drogată. Doamne, oare cum de reuşesc drogaţii să iasă mereu nebătuţi? Că nu se bat singuri, Ok, asta şi pentru că sunt prea relaxaţi, dar când dau peste oameni cărora nu le place să li se râdă în nas, ar cam trebui să se simtă cu un picior în groapă.

— Ascultă. În ceea ce îl priveşte pe bulangiu… Cred că e momentul potrivit să scapi de el.

Îşi desprinde privirea evident neevidentă de pe cei doi şi se uită ciudat la mine.

— Nu-i mai spune aşa. Şi oricum n-am chef să vorbesc despre asta.

— Marfa.

Privirea îi devine posomorâtă.

— E treaba mea, nu? Şi cu voi? Totul în ordine? A aflat că ţi-o tragi aiurea?

Arunc repede o privire spre Tess.

— Nu. Cum ar fi putut să afle? Mă uit insistent la Frauke. Te-ai scăpat cumva, din întâmplare?

Dă din cap că nu.

— Nu. Dar păreţi aşa de… Caută cuvintele potrivite. Îndrăgostiţi. Ca şi cum v-aţi fi împăcat recent. Şi a fost şi la spectacol. Ultima dată cred că a fost acum câţiva ani.

— Aproximativ.

Mă cercetează cu privirea.

— Aproximativ ce, ani sau îndrăgostiţi?

— Ambele.

Zâmbeşte.

— Atunci poate că ar trebui să dansezi cu ea, nu cu mine.

— Ok.

Se uită destul de surprinsă la mine când îi dau drumul, mă întorc şi plec. Tess se ridică şi îmi alunecă în braţe. Îmi bag nasul în părul ei şi respir. Ne mişcăm domol.

— O zi mare pentru iubire, spune ea.

Îmi scot nasul din părul ei şi arunc o privire pe ringul de dans, acolo unde Arne o împinge pe Nina cum ar face ursul cu un sac de cartofi. Lângă ei dansează Nina, cu ochii închişi.

— Care iubire? Arne vrea doar să i-o tragă.

— Sigur, gângureşte ea. Îşi trece braţele după gâtul meu şi-mi zâmbeşte. A fost frumoasă povestea cu Far.

Dau din cap.

— Dar din păcate, nepotrivită pentru televiziune.

Face o mişcare lascivă în ceafa mea.

— Cine mai vrea la televiziune…

— Eu. Dar fără Clemens o să fie cam greu.

Iese un pic din ritm.

— Clemens te-a dat afară?

Îmi vine să râd. Chiar şi pentru ea e mai probabil să mă dea Clemens afară decât să fi demisionat eu.

— Cam aşa ceva. Dar să nu intrăm în panică. Am deja una nouă. Se uită la mine.

— Agenţie, spun eu.

Face o grimasă şi dă din mână.

— Cum s-a întâmplat asta?

Ridic din umeri.

— Clemens e un bulangiu.

— Asta e ceva nou?

— Nu, spun eu. Noutate e că acum nu îmi mai e totuna. Nu pot să-l las pe unul ca el să pună pe piaţă poveştile lui Far.

Privirea ei albastră se odihneşte în ochii mei; îşi scutură scurt capul.

— Sună bine. Caracterul urât se ia.

Şi caracterul bun se ia, şi de aceea îmi place să fiu cu ea, dar în curând o să plece în China, şi nu cred că aurele pot călători şi la mii de kilometri distanţă. *Hello*! *încă e la tine în braţe*, *aşa că încetează să te mai plângi şi fă ceva mişto*, carpe diem *şi alea-alea*…

O strâng mai tare la piept. Îşi culcă obrazul pe umărul meu. Wyclef Jean[32] vine peste noi. Cântec nou – o nouă şansă pentru Arne să se retragă, galant, din afacere – însă el preferă s-o împingă în continuare pe Nina. Frauke se holbează la noi. Aştept până când Arne e întors cu spatele spre noi şi-i rânjesc scurt. Tess se mai dezlipeşte un pic de mine, îmi pune podul palmei pe piept şi îmi zâmbeşte.

— Am o surpriză pentru tine.

Mă uit cum îi sclipesc ochii şi inima mea, proasta de ea, începe să bată împiedicat. VW – faliment! Şomeră! Nu primeşte viză! îi e frică să zboare! S-au anulat contractele! A descoperit maşina timpului!

Mă ia de mână, mă trage după ea, deschide uşa camerei mele, se sprijină de uşă şi arată spre pat. Tocmai mă pregătesc să zic ceva urât când o descopăr. Pe cuvertură e un pacheţel mic învelit în hârtie de cadou. Mă aşez pe pat, iau cutiuţa şi o cercetez.

— Ce e?

— Uită-te.

Surâde până când încep s-o scutur tare.

— Hei!

— Deci nu-i un porcuşor de Guineea.

Face o grimasă. Rup hârtia şi mă trezesc cu un telefon mobil. Mă uit la Tess. Ea se uită la mine şi ridică din umeri.

— Mă gândeam… Descoperă brusc ceva pe pereţi, ceva ce trebuie neapărat să cerceteze. Mă gândeam că dacă e să se întâmple ceva cu Far, sau te simţi singur…

Tot la perete se uită. Când vede că nu spun nimic, se întoarce spre mine şi-şi aruncă iar privirea ei albastră. Partea stângă a feţei îi e ascunsă după bucle, un picior într-o parte, curbele corpului i se conturează pe sub jeanşi şi cămaşă. Sânii ei mici şi tari. Undeva pâlpâie o scânteie.

— Mulţumesc.

— Cu plăcere, spune ea.

Ne privim în ochi. Pun telefonul pe pat, mă ridic, fac doi paşi, îi ating bărbia şi o sărut. În loc de aşteptata senzaţie de bine, simt cum scânteia se amplifică. Nu ştiu dacă e din cauza şampaniei sau dacă nu cumva Mona a izgonit ursita, dar, în orice caz, mă trezesc brusc cu

---

[32] Cântăreţ, compozitor şi producător, fost membru al trupei The Fugees.

mâna dreaptă înfiptă în ceafa ei şi cu stânga pe sub cămaşă. Şi deja se urcă pe mine şi scoate sunetele acelea pe care nu le-am mai auzit de nu ştiu când. Şi îi ridic cămaşa. Şi îmi desface cureaua. Şi trag de fermoarul ei. Şi îşi aruncă cizmele. Şi trag de pantalonii ei în jos. Şi mă trage de păr în sus şi-mi bagă limba în gură. Şi mâna îmi alunecă în chiloţii ei. Şi iar aud sunetele alea. Şi degetele mele dau de ceva fierbinte, ud. Şi-mi freacă pantalonii. Şi ne zvârcolim înspre pat. Şi ne aruncăm în pat. Şi…

Sigur că după ce s-a întâmplat, poţi să tot interpretezi, însă există momente care parcă nu-s de aici. Unii ar spune că sunt de umplutură. Alţii numesc asta hazard. Nu ştiu cum s-o numesc eu, dar când am ajuns în pat, s-a întâmplat. Adineaori, când eram în picioare, eram el şi ea, încinşi, excitaţi, dornici. În pat am aterizat ca prieteni. Pentru câteva clipe continuăm, pentru că mâinile şi gurile nu vor să recunoască evidenţa, însă erecţia mi-a murit mai ceva ca drepturile omului în vreme de război.

Stăm liniştiţi. După un moment, Tess deschide ochii şi mă cercetează cu privirea. Apoi întoarce capul într-o parte ca să-şi ascundă dezamăgirea. O mângâi pe sâni, pe care tocmai i-am atins atât de provocator, apoi până şi asta devine prea intim şi îi trag cămaşa ceva mai jos.

Uşa camerei se deschide. Frauke bagă capul pe uşă.

— Aveţi cumva…

Ne vede pe pat şi amuţeşte. Apoi începe să zâmbească ba la unul, ba la celălalt. După o clipă îşi retrage capul şi închide încet uşa. Mă uit la Tess, care-şi ţine capul tot într-o parte. Apoi mă ridic un pic.

— Tess.

Mai stă un pic cu faţa întoarsă, apoi şi-o întoarce spre mine şi mă priveşte. Spre uşurarea mea, nu are lacrimi în ochi, ci uşurare. Clipesc de câteva ori. Da. Uşurare, fără discuţie.

— Ştii… când… începe ea. Îşi drege glasul şi-o ia de la capăt. Deci, dacă aş fi ştiut, îţi cumpăram de mult un mobil.

Îmi ia câteva momente bune ca să-mi dau seama că foloseşte tactica mea. Şi funcţionează, căci îmi vine să râd, şi atmosfera din cameră se schimbă. Aşa, pur şi simplu.

Mă pupă pe obraz şi mă împinge de pe ea. Îşi pune cămaşa cu o mişcare timidă. Se sprijină cu călcâiele în saltea, ridică bazinul şi-şi trage pantalonii. Când trage fermoarul, sunetul îmi aminteşte de fâsâitul din filme când cineva trage fermoarul sacului în care e

cadavrul. Se şi potriveşte. Dincolo de fermoarul ăsta e cadavrul vieţii mele sexuale. Momentul morţii: acum doi ani. Cauza morţii: necunoscută. Autopsie: nu mai e necesară. Linişte şi pace. Amin.

Tess vine lângă mine, la marginea patului, şi dă din picior.

— Ar fi fost cea mai scumpă partidă de sex din istorie.

Îngenunchez în faţa patului, îi iau piciorul stâng în braţe şi apuc una dintre cizme.

— Cum aşa?

— Din cauza amenzii convenţionale.

Îi trag cizma pe picior şi mă uit întrebător la ea. Convenţional. Creierul meu are nevoie de câteva clipe, însă până la urmă se stabilesc nişte legături şi înţepenesc.

— Ai semnat contractele?

Scutură din cap.

— Încă nu. Le-am luat cu mine. Vreau să le semnez de faţă cu tine.

Mă uit surprins la ea.

— Cum aşa?

— Pentru că aşa vreau eu.

— Ah, bine.

Ne uităm unul la celălalt. Îmi pune celălalt picior în poală. Îi pun şi cealaltă cizmă. Îşi pune ambele picioare pe jos şi tropăie de câteva ori.

— Şi cum adică amendă convenţională?

— Pentru că nu ştiu ce-aş fi făcut dacă acum am fi făcut sex, spune ea, fără să mă privească.

Mă aşez lângă ea pe marginea patului şi încerc să ignor inima mea cea proastă.

— Ce crezi că ai fi făcut?

— Aş mai fi făcut-o o dată. Şi încă o dată, spune ea, încercând să zâmbească. Când vede că nu pricep, ridică din umeri. Problema e… ezită un moment. Problema e că e frumos cu tine. Tot în faţă se uită. Mai mult decât frumos.

— Şi mie mi se pare.

— O să-mi lipseşti.

— Şi tu mie, spun eu, luptându-mă cu sentimentul dezamăgirii, care m-a cuprins. Măiculiţă, speranţa asta prostească. Oare chiar îi e totuna ce speră?

— Asta înseamnă că dacă am fi făcut sex, ai fi rămas? Asta înseamnă că pleci pentru că n-am făcut sex? Asta înseamnă că mă părăseşti din cauza sexului?

Nu râde, ci îşi muşcă buza de jos şi se holbează la perete.

— Nu mă mai găseşti atractivă?

O iau de mână.

— Vai, iubi, ai înnebunit, sau ce?

— Păi şi-atunci de ce nu facem sex? întreabă ea, fără să-şi dezlipească privirea de la perete.

Mă gândesc la nenumăratele nopţi petrecute lângă ea, la trecerea de la excitaţie la senzaţia de bine, de la iubită la prietenă, şi ridic din umeri.

— Uneori, când am făcut sex, erai prea stresată. Nu simţeam că eşti cu mine, aşa că după ce te întorceai de la serviciu te lăsam în pace. Am crezut că e doar o fază. Care fază nu s-a mai terminat.

— Şi cum de nu mi-ai tras-o aşa, pur şi simplu? Pe vremuri, când ţi se scula, aşa făceai.

Când ţi se scula… Cum sună asta? Oare m-a lăsat la dospit? Aproape că îmi vine s-o întreb, însă mă opresc în ultima clipă. Mai bine să rămân cu amintirile plăcute.

Prin uşă se aud râsete de afară. Probabil că Frauke le povesteşte ce facem noi aici.

— Într-un fel, am acceptat asta, mormăie Tess. Dar nu înţeleg. Adică: cum poţi să mă iubeşti, să mă găseşti atractivă, dar să nu vrei să faci sex cu mine?

O mângâi pe spate.

— Iubi, nu ştiu. Am avut şi înainte faze cu sex mai puţin. Şi faza s-a transformat în stare. Habar nu am de ce. Poate că am făcut o pauză prea mare. Poate că nevoile noastre s-au schimbat.

Râde încet, scoate aerul pe nas şi scuturã capul.

— Of, ar fi trebuit să te întreb mai de mult. Am crezut în tot acest timp că e vorba de mine, că nu mai pot să te seduc. De fiecare dată când am încercat şi n-a ieşit, mi s-a părut că nu sunt destul de atrăgătoare.

Mă uit la ea.

— Când, de exemplu?

Se uită. Surprinsă la mine. Se pare că am ratat marele moment când s-a dat la mine.

— Păi, seara de teatru, de exemplu.

Îmi amintesc instant de seara respectivă. A fost o seară faină. După spectacol ne-am dus să bem ceva şi am aterizat într-un club unde am dansat până s-a închis prăvălia. Apoi, pe când soarele tocmai răsărea, ne-am dus acasă. Şi în pat. Şi-am adormit pe loc. Eu, cel puţin. Hm. Acum, că stau şi mă gândesc, îmi vine în minte că Tess era îmbrăcată cu rochia ei neagră. Am spus toată seara bancuri şi complimente. O botezasem ţoala de preludiu. Probabil că ultima dată când făcuserăm sex fusese în urmă cu vreo şase luni, iar eu eram deja îmbrăcat în păturica de wellness, de vreme ce nu percutam la încercările ei. Doamne, cine ştie la ce n-am mai percutat…

— A fost o seară faină, spun eu, şi-mi dau seama imediat că pe viitor, va avea parte de seri faine cu altcineva. Marfă că îmi dau seama taman acum.

Se uită la mine.

— Chiar nu te-ai prins?

Ridic un pic din umeri, şi aproape că îmi vine s-o întreb ce altceva a mai făcut în seara aceea în afară de faptul că s-a îmbrăcat sexi, dar întrebarea ar fi redundantă. Semnele pe care le dădea erau mereu de tipul subtil. Cât timp eram atent la ea, găseam mereu semne. Însă din clipa în care nu mai eram sigur ce vrea, am ratat marcaje evidente.

— Nebunie, spune ea, şi-şi coboară privirea.

Mâna îmi alunecă în sus, pe ceafa ei. I-o mângâi încet.

— Vrei să afli superteza mea?

Dă din cap că da, fără să-şi ridice privirea.

— Cred că nu mai facem sex pentru că am ajuns prieteni, şi cu prietenii n-ai cum să te culci, aşa, ar trebui să dorm cu Arne în pat.

Nu râde, ci îşi cercetează vârfurile cizmelor.

— Am putea să mergem la terapie, ca să aflăm ce şi cum.

— Doar asta nu, mormăie ea.

— Bine.

— Deci ţi se pare că sunt atractivă? spune ea, după o clipă.

Îmi reprim un rânjet, îi pun un deget sub bărbie şi îi împing capul în sus, ca să-i pot vedea ochii.

— E o plăcere pentru mine să te privesc. Eşti una dintre cele mai frumoase femei pe care le-am văzut. Dar ştii ce e şi mai frumos? îmi place de tine, Tessa Krytowski. O pup pe ureche şi-i miros părul.

— Place, spune ea.

Dau din cap şi inspir adânc, încercând să reţin mirosul.

— De tine. De felul tău de-a fi.

Se lipeşte de mine.

— Şi mie îmi place de tine, şopteşte ea. Dar eu te mai şi iubesc. Nu că e groaznic?

O mângâi, mă gândesc la ultimii şapte ani. Oare relaţiile au sens doar dacă sunt pentru totdeauna? Oare există şi altceva în viaţă care să valoreze tot atât?

— Nu.

Începe să respire greoi. O ţin, o mângâi pe obraz şi simt că mă lupt cu aceeaşi presiune care vine din spatele ochilor. În mod excepţional îmi revin şi încerc nişte glume. La un moment dat, respiraţia i se linişteşte. În cele din urmă îşi suflă nasul, ia geanta, o pune pe birou şi o deschide. Gata, s-a întors. Nemiloasa schimbare de atmosferă. Adineaori era durerea despărţirii, acum se pecetluieşte viitorul. Scoate contractul din geantă, îl dezveleşte din mapă şi mi-l întinde.

— Vrei să-l vezi?

E mai subţire decât credeam. Atât de subţire şi are aşa mare greutate.

— Nu, spun eu, şi mă duc lângă ea, la birou.

Pune contractul pe tăblia mesei şi se mai uită o dată la mine. Dau din cap. Îl semnează. Ne uităm la semnătură, apoi închide contractul şi-l bagă în geantă. Apoi stăm şi ne privim. Pleacă în China. Eu plec în Danemarca. Nimeni nu ştie ce va fi, dacă o să ne mai vedem. Ea cu un altul. Eu cu o alta. Nimeni cu nimeni. Iar noi? Inima mi se împiedică, deşi chiar nu pot să-mi imaginez asta. Totul e o nebunie.

Dincolo de uşă, Les Mecann ne spune că mâine soarele va străluci. Mă gândesc la Far. Doamne, ce dor îmi e de el.

— Şi acum, ce facem? întreabă Tess.

— Dansăm, spun eu, şi-o iau de mână.

Stăm aşa preţ de o clipă. Apoi o sărut. Un sărut plin de prietenie şi căldură. Cu totul diferit de sărutul de dinainte.

Când ne desprindem unul de celălalt şi intrăm în hală, nu mai vorbim despre asta. Dar altfel decât în celelalte episoade aproape-că-am-făcut-sex din anii trecuţi, acum ştiu sigur că acesta a fost ultimul.

Capitolul 36

Aerul, mirosul, aparatele, corpul inert de pe saltea – dormitorul pare salon de spital. Când ajung la căpătâiul patului şi-l văd pe Far respirând, sunt cuprins simultan de uşurare şi de şoc. O zi Ură el a fost de ajuns pentru ca vechea imagine să-mi revină în minte. Pielea lui e gri. Faţa îi e îngustă. Părul îi e lipsit de vlagă.

Mă prăbuşesc în fotoliul preferat al Ebbei, îl apuc de mână şi-l ascult cum respiră. Cât timp am lipsit a apărut şi perfuzorul. Nu ştiu la ce m-am aşteptat, dar sigur nu la ceva care să semene cu un fax. Dacă acolo, în locul unde se pune hârtia, n-ar fi un ditamai recipientul cu soluţie, m-aş fi apucat să caut cadranul pentru formarea numerelor. Lângă mâna lui Far e o telecomandă. Pentru o clipă am crezut că e pentru noul aparat, apoi o recunosc, e telecomanda patului. Respir adânc şi încerc să mă gândesc la ceva frumos. La el. La felul lui de a ne educa. La felul lui de a ne iubi. La bucuria lui de a-i face pe oameni să râdă.

Uneori, la cinema, plătea bilet pentru cei din urma noastră şi le ura o seară bună. Unii se simţeau măguliţi, alţii deveneau neprietenoşi pentru că li se părea dubios, alţii refuzau biletele. Dar cei mai mulţi, după ce înţelegeau că e doar un străin care vrea să le facă o plăcere, se bucurau. Zâmbeau şi mulţumeau, căutau cuvinte, le găseau, şi atunci ne urau viaţă lungă şi frumoasă, binecuvântarea lui Dumnezeu şi sănătate şi noroc. Far zâmbea aşa de tare că i se vedea dintele cel aurit, iar eu şi Sune îl strângeam tare de mâini. Chestia asta o numea cea mai ieftină bucurie a vieţii. Chiar şi în timpul filmului unii se întorceau să ne facă semn cu mâna, şi uneori, după film, ne mai aşteptau ca să ne mulţumească. De câteva ori am fost invitaţi la masă. Iar o familie ne-a vizitat ani la rând la casa de la ţară.

Respiraţia i se modifică. Pe sub pleoape i se mişcă pupilele. Deschide ochii. Privirea i se întoarce din depărtări. Mă aplec ca să mă poată vedea mai bine.

— Eu sunt, îi spun, şi-i mângâi mâna.

O strânge slab.

— Ai că… şti… gât?

Fiecare silabă e grea ca un sac de nisip.

Scutur din cap.

— Nu. Dar m-am distrat.

Obrazul drept îi tresaltă.

— Așa… trebuie.

Surâsul de pe chipul meu vine de tot atât de departe ca și al lui. E pentru prima dată când simt autocompătimire în ce spune.

— Nu… nu-mi… mai… place, spune el, poticnindu-se.

Încerc să-mi ascund starea de șoc. Își apleacă încet capul și se uită la mâna care stă întinsă lângă telecomandă. Ajunge cu greu la buton și-și ridică un pic căpătâiul patului. Se linge de câteva ori pe buze și se uită la paharul cu apă de pe noptieră. I-l întind, dar îl țin totuși, pentru siguranță, cu mâna. Mi-l ia din mână și bea o înghițitură, încă una. Apoi se uită la mine.

— Asta-i apă?

Iau paharul, gust, și dau din cap că da.

— Stătută. Să-ți aduc apă proaspătă? Sau vrei mai bine ceva cu gust? Poate îți tom niște suc?

— Da, spune el, și închide ochii.

— Ok, așteaptă aici.

Nu râde. Mă duc în bucătărie, acolo unde Ebba și Sune vorbesc și pregătesc prânzul.

— Avem suc?

— Am cumpărat suc ecologic și limonadă, spune Sune.

Ebba scutură din cap.

— Trebuie să-l lungești cu apă. Așa nu îl suportă.

— Dar să nu fie rece, spune Sune.

Tom câteva picături de sirop de zmeură într-un pahar și-l umplu cu apă călâie. Ebba mă cercetează cu privirea.

— Nu te speria. A avut o zi grea.

— E atât de slab.

Dă din cap.

— Nu mai mănâncă.

— Nu mai vrea, spune Sune. Se uită pe geam, cu mâinile nemișcate.

Întorcându-mă în dormitor încerc să înec acea scânteie de speranță care mi-a încolțit cât am fost plecat. Care-i problema cu speranța asta? E mereu gata să ignore faptele.

Far soarbe o înghițitură și face o grimasă ca un nefumător care a inhalat fum.

— Pfui, diavole… îmi întinde paharul înapoi, mai ridică un pic căpătâiul patului și dă senzația că s-a mai înzdrăvenit.

— Cum a mers?

— Povestea a avut succes. Toţi au plăcut-o, mai puţin agentul meu. Aşa că am demisionat.

Se uită la mine.

— A fost o mişcare isteaţă?

Pun, în sfârşit, paharul pe noptieră.

— Mă simt bine.

— Atunci a fost o mişcare inteligentă, spune el, şi dă căpătâiul un pic mai jos.

— Şi-acum o să primesc tanti?

Îmi ia un moment ca să pricep ce vrea să spună.

— Vrei să spui tantieme?

Face semn cu mâna.

— Ştii ceva, mai bine lasă, oricum, în curând o să moşteneşti. Mult nu mai ţine figura. Unui câine de mult i se făcea injecţia letală.

Îşi reprimă tuşea şi-şi freacă mâna stângă, apoi închide ochii, gura i se deschide şi adoarme pe loc. Stau aşa până când simt mâna Sunei pe umărul meu.

Când punem masa, sună la uşă. În faţa uşii e o femeie mai în vârstă. Freză ciudată, palton ciudat, sprâncene machiate ciudat, ca în filmele din anii ’60. Când mă vede, se uită la mine cu nişte ochi mari, spune oh, se apucă cu mâinile de piept şi face un pas înapoi. Eu fac un pas în faţă şi reuşesc s-o apuc de palton înainte să se rostogolească pe scări. Puţin mai târziu stă în fotoliu, cu un pahar de coniac în mână, şi şi-a revenit suficient de mult încât să-mi arate dantura ei strălucitor de albă.

— Dom’le, doamne, ce mai semeni cu el.

— Normal, suntem înrudiţi.

Se uită la mine fără să priceapă.

— Ah, e tatăl tău.

— Corect.

Îi arunc o privire Sunei. Se uită încruntată la tavan. Ebba mai toarnă nişte coniac. Tanti Gitte îl bea ca pe un medicament: îl dă peste cap, se scutură scârbită, suspină uşurată, se simte mai bine. Tanti Gitte, care l-a întrebat pe soţul ei, după operaţia pe care acesta a suferit-o la faţă, dacă vede mai bine cu ochiul de sticlă. Tanti Gitte, a cărei voce n-are decât o octavă, pentru că nenea Torben a trebuit să folosească în ultima parte a vieţii un laringofon, iar ea obişnuia să-l imite. Tanti

Gitte, care n-a citit în viaţa ei o carte, dar care a ajuns fan Sartre pentru că şi el fuma Gauloises. Tanti Gitte, a cărei maşină rablagită suna ca un container cu sticle de fiecare dată când trecea peste o groapă. Tanti Gitte, care de fiecare dată când vine în marele oraş se înţoleşte de parcă ar merge la operă. Stă aşa, mică, gârbovită, sfrijită, cu o haină veche de cincizeci de ani care miroase a nicotină şi a naftalină. Doamne, ce dor îmi era de ea.

După încă o pileală merge în dormitor. Nu e nevoie să tragem cu urechea, vocea ei monotonă trece prin ziduri şi umple cariile la fel de eficient ca pe vremuri, când la fiecare petrecere aflam toate secretele ei de familie, fie că aveam chef, fie că nu. Comentează scurt schimbările pe care le constată la Far şi apoi nu mai vorbeşte decât despre ea, de marea ei călătorie la Copenhaga. Sightseeingtour Copenhaga. Prima staţie, patul de bolnav, a doua staţie, vizită la fiu-su.

Când iese de acolo, Sune merge în grabă la Far pentru ca el să ştie că nu toţi cei din afara dormitorului sunt duşi cu capul. Ebba îi toarnă lui tanti Gitte o cafeluţă, iar eu îi umplu păhărelul de medicament. Apoi ne spune care-i viaţa ei. Frica ei de străini. Frica ei de boală. Frica ei că nu există Rai. Frica ei că o să se scumpească chiriile. Frica ei că n-o s-o mai viziteze fiu-su. Nicio vorbă despre Far. Ebba încearcă să schimbe subiectul, dar eu sunt cel care pune întrebările. Ea face parte din trecutul meu. Dacă rămâneam în Danemarca, ar fi fost o părticică din prezentul şi din viitorul meu. Dacă aş sta aici, ar face parte din familia lărgită şi atunci aş vedea-o suficient de des încât să nu mi se mai pară interesantă.

Se întoarce Sune şi mâncăm. Far rămâne în pat. Nu sunt sigur dacă e vorba de starea lui de sănătate, dar şi în timp ce ne sperie când îşi înfige dantura în mâncare, tot frică împrăştie. Sistemele de securitate socială, mediul, pensia… în comparaţie cu ea, până şi Nostradamus era un romantic. Ajunge să rosteşti un cuvânt-cheie, că pe masă apar scenarii de groază, de-ţi vine să dai din urechi. Chiar mă amuză.

După masă chiar că trebuie să plece. Când se ridică, se clatină uşor. Ne spune că totul o să fie bine, şi-şi bagă mâna pe mâneca greşită. Interesantă strategie. Mai întâi distrugi totul, apoi pozezi ca optimist. Îi ţin paltonul, Sune, tanti şi Ebba de abia reuşesc să se ţină cu firea. Apoi pleacă. Uşa se închide. Ne aruncăm o privire. A uitat să-şi ia rămas bun de la Far. Tanti Gitte. Aşa e ea. Aşa a fost. Aşa rămâne.

Strângem masa, Ebba ne povesteşte cum odată, la o petrecere, tanti Gitte a vomitat la budă şi şi-a pierdut proteza, aşa că Far şi nenea Torben au trebuit să meargă în grădină şi să sape prin canalizare ca s-o găsească. A spălat-o, şi-a pus-o în gură, şi petrecerea a continuat. Poftă bună! Uite încă unul dintre lucrurile de care îmi e dor: să trăiesc alături de cineva drăgăstos, alături de care să vreau să-mi petrec tot restul vieţii. Familia.

Sune şi cu mine preluăm sarcina de a spăla vasele, Ebba merge în dormitor ca să vadă ce mai e cu Far. Când tocmai sunt pe cale s-o lovesc pe Sune cu prosopul ud peste fund, se aude un zgomot. Înţepenim şi ne uităm unul la celălalt. În ochii Sunei se citeşte spaima, îmi duc mâna peste gura deschisă şi simt cum mi se ridică părul pe ceafă. Sune scapă o ceaşcă din mână. Clinchetul ne trezeşte din paralizie. O luăm la fugă. Ebba e lângă pat şi-şi ţine ambele mâini la gură. Jumătatea stângă a feţei lui Far arată de parcă cineva ar fi tras-o violent înspre gât. Colţul gurii atârnă în jos, una dintre pleoape e pe jumătate închisă, ochii sunt goi.

Următoarea oră e una dintre cele mai ciudate pe care le-am trăit. Fiecare mărunţiş durează o eternitate şi costă energie, însă când medicul de urgenţă îl consultă, pare că s-a materializat din nimic. Far stă întins pe-o parte. Ebba îl ţine de mână. Sune stă atât de aproape de pat, încât o încurcă pe doctoriţă. Eu stau în picioare, lângă brancardierii indiferenţi, şi mă sprijin de perete ca să nu mă prăbuşesc.

— A vorbit cumva aiureli, s-a plâns că nu mai aude? întreabă doctoriţa fără să ridice capul.

— Avea mâna amorţită, spune Ebba imediat.

— Azi dimineaţă a încurcat silabe, sau nu le-a mai rostit deloc.

— A suferit o comoţie. Trebuie dus la spital.

— Nu, spune Ebba.

— Imediat, spune doctoriţa.

— Rămâne la noi, spune Ebba.

Medicul de urgenţă dă din cap, înţelegător, şi ni se adresează nouă, copiilor.

— Tatăl vostru a avut un atac ischemic tranzitor. Creierul lui nu mai este oxigenat în totalitate. Astfel de simptome sunt adesea semne precursoare ale unor atacuri cerebrale grave, de pe urma cărora pacientul nu se va mai recupera, sau se va recupera greu. Se uită când

la unul, când la celălalt. La un atac cerebral, primele minute sunt hotărâtoare în ce priveşte leziunile cerebrale pe care le suferă pacientul. Cu cât stăm mai mult aici, cu atât mai mici sunt şansele de recuperare.

Sune se înghesuie mai aproape de pat. Are privirea ei tunelară, dar doctoriţa o ignoră, a trăit şi chestii mai nasoale. În schimb, îi acordă din nou atenţie Ebbei.

— Rămâne la noi, spune ea.

Doctoriţa se întoarce de la Ebba spre mine, ultimul din trupă, fiul cel responsabil. Dă din cap şi mai încearcă o dată.

— Următorul atac e, din experienţa mea, mai puternic. Se poate face preventiv câte ceva, de aceea vă recomand să-l ducem de urgenţă la spital pentru a-i face analize suplimentare.

— Nu, spune Ebba.

— Nu, spune Sune.

Doctoriţa nu-şi întoarce privirea de la mine.

— Înţeleg bine chestia asta, nimeni nu merge cu plăcere la spital, dar dacă nu vedem, de urgenţă, la ecografia doppler, care e starea arterelor, dacă nu îi supraveghem îndeaproape tensiunea şi dacă nu-i facem un…

— Nu, spun eu.

Amuţeşte, se mai uită o dată la noi şi suspină. Ebba se apropie de pat, iar ea se aşază în fotoliu, apucă mâna lui Far şi i-o mângâie. Ochii i se umplu de lacrimi. Uşa apartamentului se deschide. Ole intră în fugă, cu o geantă neagră, de medic, în mână. Aruncă o privire la Far, apoi îi zâmbeşte doctoriţei.

— Hei, Marianne.

— Ole. Pacientul tău a suferit un atac cerebral. Trebuie să meargă la spital.

— Nu, strigă în cor Ebba şi Sune.

Ole se mai uită o dată la Far, apoi o apucă pe doctoriţă de braţ, ca s-o tragă la o parte. Scutură din cap şi-şi eliberează braţul.

— Nu, de data asta, nu, Ole. Doar ştii că primele minute sunt critice.

— Critice? Pentru ce? îngaimă el. Uită-te la spitalul tău. Unde ai prefera să fii: acolo, sau cu familia?

— A avut atac cerebral, şi cât timp stăm aici şi vorbim…

— Sunt mulţi alţii care au nevoie de ajutorul tău, o întrerupe

Ole.

Se holbează unul la celălalt şi vorbesc în aparteu, de parcă noi am fi nişte outsideri. În fine, iar oftează.

— Vă rog să aşteptaţi un pic afară, ne spune Ole, şi deschide geamul. Şi tu, Ebba.

Aşteptăm. Afară. Iar în faţa uşii. Chiar şi în situaţia asta Ebba funcţionează. Brancardierii primesc câte o cafeluţă. O ajutăm. Fiecare minut durează cât o viaţă de om. A naibii, frică. A naibii, speranţă. Nici nu ştiu ce e mai rău.

Un an lumină mai târziu se deschide uşa. Doctoriţa iese, ne salută şi merge la uşă. Se opreşte acolo, lângă brancardieri, şi cotrobăie prin geantă. Ebba merge degrabă în dormitor. Sune şi cu mine o urmăm. Faţa lui Far e în continuare răvăşită. Ole ne explică, liniştit, că Far a suferit un atac cerebral şi că medicul de urgenţă are dreptate

— În asemenea momente, reacţia rapidă e hotărâtoare în ceea ce priveşte urmările. Dacă vrem să evităm riscul unei situaţii urâte, ar fi mai bine să meargă la spital.

Scuturăm cu toţii din cap. Ebba se aşază iar lângă pat, apucă mâna lui Far şi-i explică ce a păţit. Ne retragem împreună cu Ole. Pe hol îi aruncă doctoriţei o privire. Se uită resemnată la el, deschide uşa şi dispare împreună cu brancardierii. Ole aruncă o privire în sufragerie şi la masa de cafea, descoperită.

— O să se facă bine? izbucneşte Sune.

Deci nu sunt singurul care visează. Ole se uită compătimitor la noi.

— Leziunile pot să dispară după o zi, însă în funcţie de cât de grav a fost atacul suferit, poate să dureze şi mai multe zile. Se uită la noi ca să se asigure că îl urmărim. Sau leziunile nu se retrag deloc. Dă din cap. Mai degrabă n-or să dispară.

Prima care îşi revine e Sune.

— Şi ce urmează acum?

— Tot ce putem face e să aşteptăm.

Sune îşi strânge pumnii.

— Chiar nu se poate face nimic?

Se uită surprins la ea.

— Ba da, sigur că da. Puteţi să-l duceţi la spital, asta ar fi cel mai sigur. Dar el nu vrea asta, aşa că faceţi ce-i mai bine. E acasă. Se uită la mine. Pe bune. Dacă tot nu merge la spital, pentru tratament, atunci

măcar stă alături de cei dragi. Iar voi îi faceţi bine.

— Mulţumesc, spun eu, şi încerc să-mi relaxez muşchiul maxilarului înainte să-mi plesnească vreun dinte.

— Poate că totuşi o să-şi revină, spune Sune, mai mult pentru sine.

— Nu se ştie niciodată, spune Ole, dar nu se uită la niciunul dintre noi. Trebuie să-l urmărim zi de zi. Se uită la ceas. Scuze, trebuie să plec. De fapt, sunt la alt pacient. Helle e în drum spre voi, dar eu nu mai pot s-o aştept. Vă descurcaţi?

Dăm din cap că da şi îl conducem la uşă.

— E treaz? Adică, cât pricepe din ce se întâmplă? Putem să vorbim cu el?

Dă din cap şi deschide uşa.

— Nici aici nu există un răspuns standard. Cel mai bine e să vă purtaţi ca de obicei. Fiţi voi înşivă.

Sune îl îmbrăţişează spontan.

— Mulţumesc, spune ea.

Zâmbeşte şi ne face semn cu mâna.

— N-aveţi de ce. Pe curând.

Uşa se închide. Şi uşa de la dormitor se închide. Stăm aşa. Excluşi, îmi petrec braţul peste umerii Sunei.

La un moment dat, uşa se deschide. Ebba iese şi merge direct la baie, fără să ne privească. Când iese, are ochii înroşiţi. Aprinde televizorul din living şi se aşază. Mă duc în dormitor. Far e în aceeaşi poziţie ca înainte. Respir adânc, mă aşez lângă pat şi-i iau mâna. E caldă.

— Far?

Nu reacţionează. Mă aplec un pic.

— Totul e bine. Ai avut o comoţie cerebrală uşoară, dar eşti acasă şi vei rămâne acasă. Suntem aici, cu toţii. Te iubim şi avem grijă de tine. Eşti în siguranţă. Totul e bine.

Scoate un sunet. Mă uit la el. Buzele nu i s-au mişcat. Mai suspină o dată.

— Mai spune o dată, nu am auzit.

Iar scoate un sunet. Mă aplec şi-mi lipesc urechea de buzele lui. Aproape că mă aştept să emită o răutate despre surzenia mea sau ceva de genul ăsta.

— Încă o dată, încă o dată, îl îndemn.

Gâfâie, braţul drept îi zvâcneşte.

— …latul meu.

Dau din cap.

— Da, sunt băiatul tău. Te doare ceva, dragul meu Far? Dacă mai vrei o injecţie, clipeşte de două ori.

Îmi întorc capul şi îi cercetez faţa. Mă uit după cel mai mic semn, mă uit de mă ustură ochii dar, nimic. Apoi, ochiul drept clipeşte… odată, de două ori, de trei ori, nu se mai opreşte. Mă uit la perfuzor. Apoi la uşă, ca s-o strig pe Ebba. Intră deja.

— Are dureri.

— Mă ocup eu, spune ea.

Îşi pune ochelarii de citit, se apleacă în faţă, cercetează, atentă, aparatul, apoi apasă pe nişte butoane. Doza cu soluţie din aparat se mişcă un pic, este pompat nişte lichid care curge prin furtun direct în braţul lui Far. Aproape instantaneu pleoapa încetează să mai clipească. Partea dreaptă a gurii i se cască. Respiraţia îi devine groaznic de greoaie, ca şi cum fiecare gură de aer ar presupune un efort. Ebba îmi aruncă o privire. Ies.

Sune stă ca o figură de ceară în faţa televizorului şi se uită orbeşte la ecranul mai. Stau o vreme în cadrul uşii şi o privesc. Lumina scânteietoare a ecranului îi străfulgeră faţa în care nu se oglindeşte nimic. Mă duc în bucătărie şi mă sprijin de aragaz. Din dormitor nu răzbate niciun sunet. Camera de zi e lipsită de viaţă. Deschid frigiderul şi-mi scot o bere. După a doua, frigiderul rămâne fără alcool. Nici măcar de beţivăneală nu mai e rost. Şi nici să ies nu pot. Nu mai plec de aici. Scot o pătură din dulapul de pe hol, mă duc în living şi-i iau Sunei telecomanda din mână. Sting televizorul. Nu protestează nici măcar când o iau de pe fotoliu şi o duc pe canapea. Când mă cuibăresc lângă ea începe să tremure. Tragem pătura peste cap.

Vid întunecat. Un corp cald lângă mine. Prea fierbinte. Prea neliniştit. Sentiment prost. Deschid ochii. Tot beznă e. În afară de dârele de lumină. Mă rostogolesc din aşternut, mă ridic şi urmez lumina care vine dinspre dormitor. Ebba stă în cămaşă de noapte lângă patul lui Far şi se leagănă în faţă şi în spate în timp ce îl mângâie pe mână.

— Prietenul meu… Prietenul meu bun şi drag… şopteşte ea.

Mă apropii, o pup pe obraz şi mă aşez lângă ea. Apoi mă aplec şi-l pup pe el. Starea e neschimbată. Helle a trecut ieri seară şi, după ce

l-a îngrijit pe Far, ne-a adunat pe toţi la masă şi ne-a explicat, precaută, dar precisă, că de-acum totul va fi altfel. I-a pus o perfuzie cu o substanţă anticoagulantă, care îi curge, încet, în vene. De asta pe o parte a patului atârnă acum, de un stativ, o pungă cu lichid, din care iese un furtun care dispare sub pătură. Deocamdată Far n-o să se poată ridica din pat, motiv pentru care Helle i-a pus şi un cateter pentru urină. Şi scutece. Nu ne-a dat niciun fel de speranţă că va putea, în viitorul apropiat – sau vreodată – să se descurce fără. Ieri seară, când l-am văzut clipind, am scăpat în sfârşit de ultima rază de speranţă. Aşa, pur şi simplu. De la un moment la altul mi-am dat seama că asta a fost. Dar poate că nu se poate încă spune că a fost, la urma urmei, mai există şi opţiunea miracol. Şi opţiunea spital. Dar asta e încă şi mai nerealist, căci în faţa mea e tata, care ne-a rugat, pentru prima dată în viaţă, să-i facem o favoare. Omul care odată, când am fost bolnav, m-a ţinut timp de două zile în braţe. Un om care şi-a împărţit şi împărtăşit întreaga iubire, experienţă de viaţă, şi pricepere. Uite-l. Chinuit de dureri. În scutece. Fără perspective.

Sune intră desculţă în cameră. Îşi aduce un scaun şi o pătură. Se aşază între noi, se înfăşoară în pătură şi se uită la Far. Apoi se ridică, se apleacă şi-l sărută pe Far. Şi iar se aşază.

— Mai ţineţi minte povestea cu biletele la cinema?

Vocea mea e spartă. Îmi dreg glasul. În jurul meu, tăcere.

— Cea mai simplă bucurie a vieţii, spune Ebba în cele din urmă.

Iar se lasă liniştea pentru o vreme.

— Cel mai frumos era cu bileţelele, spune apoi Sune. Am făcut şi eu asta.

Şi ne apucăm să vorbim despre obiceiul lui Far de a lăsa, la restaurante, alături de bacşiş, şi câte un bileţel. Iar Ebba îşi aminteşte cum odată o chelneriţă a ieşit din restaurant şi a început să fugă după maşina noastră ca să-i mulţumească lui Far. A fost singurul bileţel pe care l-am văzut. *Mulţumim frumos. A fost o bucurie să te privim cum munceşti. O viaţă frumoasă îţi urează… întreaga mea familie*. Şi începem să emitem presupuneri despre ce ar fi putut scrie pe celelalte bileţele. Şi ne vine să râdem. Şi uite cum bezna se mai risipeşte. Şi iar putem să respirăm mai adânc. Şi iar se lasă cu surâsuri. Şi iar terminăm poveştile. Şi iar vine bezna şi ocupă tot mai mult spaţiu în încăpere. Stăm aşa până se crapă de ziuă. Nimeni nu vorbeşte. Nerostitul se face simţit.

Capitolul 37

De dimineaţă, când îşi fac apariţia Ole şi Helle, Far tot nu şi-a recăpătat cunoştinţa, tot n-a dat vreun semn de viaţă. Stăm în jurul patului şi mâncăm micul-dejun. Ole şi Helle ne privesc compătimitori.

— Noapte lungă, nu? spune Ole.

Sune dă din cap, deşi n-a fost o întrebare. Helle se apleacă deasupra patului.

— A fost conştient?

Dau din cap că nu. Apoi ieşim. Ebba merge la baie. Sune şi cu mine punem masa în sufragerie, ceea ce îmi provoacă o scârbă pe care n-o pot localiza. Mă lungesc pe covor şi mă întind. Spatele trosneşte o melodie matinală, şi între timp îmi dau seama ce nu e în regulă. În camera alăturată, nişte străini îl spală pe tata. Nu vreau asta. Nu vreau nimic din toate astea.

După ce Ole şi Helle l-au îngrijit, mai stau un pic cu noi, ca să sondeze situaţia, însă se prind repede care e atmosfera şi se cară. Îi conduc afară, pe uşa apartamentului, până în casa scărilor.

— Ole. Aşteaptă te rog o clipă.

Închid uşa locuinţei în urma mea. Ole rămâne în picioare şi se uită întrebător la mine. Helle se prinde de abia la următoarele trepte. Se opreşte şi ea, se uită în sus, ne vede, pleacă privirea, îşi scoate mobilul din geantă şi începe să butoneze la el. Observ că mâna mea dreaptă s-a agăţat de stânga şi-i dau drumul.

— Ce va urma?

— Cum adică?

Trag aer în piept şi-mi fac avânt.

— Când încă era conştient, avea dureri. Cum e acum? Poţi să excluzi în totalitate că îl mai doare ceva?

Dă vag din cap.

— Niciodată nu se poate exclude cu certitudine. Dar e puţin probabil să sufere. Am mărit puternic doza pe care i-o administrăm.

— Dar tu ce crezi? Ne aude? Cât mai simte?

Se uită pentru o clipă, inexpresiv, la mine. Apoi expiră prelung şi mă cercetează calm.

— Cred că doarme. Tu ce simţi când dormi?

Dau din cap şi mă gândesc, pentru scurt timp, la asta.

— Şi, după părerea ta, care sunt şansele să se trezească? Vreau să spun, să se trezească de-a binelea?

Îmi pune o mână pe braţ.

— Lasse, nimeni nu poate prevedea aşa ceva. Am făcut ce-am putut. Acum nu putem decât să aşteptăm.

Scutur din cap.

— Eu unul nu pot să aştept când tatăl meu e căzut la pat şi probabil suferă. Te mai întreb o dată: Ole, poţi să excluzi că suferă şi că nu ţipă de durere fără ca noi să-l auzim?

Îşi ia mâna de pe braţul meu, se ciupeşte de lobul urechii stângi şi-şi îndreaptă ochii lui căprui spre peretele de lângă mine.

— Lasse, nu vreau să te mint şi să-ţi promit că nu simte nimic. Nimeni nu poate exclude nimic.

— Care sunt şansele să vorbească din nou?

Suspină şi ridică uşor din umeri.

— Din punct de vedere statistic, şansele de revenire în cazul unei comoţii netratate nu sunt prea mari, dar unii s-au trezit şi după traume mai mari.

Îmi ridic privirea şi mă uit la el.

— Haide, Ole, nu-mi vine să cred că eşti atât de laş.

Îşi dezlipeşte privirea de pe zid şi se uită la mine. Pentru o clipă, ochii îi pâlpâie. Apoi îşi vine în fire. Experienţa profesională.

— Ce vrei tu să ştii nu-ţi poate spune nimeni cu certitudine. Nimeni.

Iar trebuie să-i poruncesc mâinii drepte să dea drumul încheieturii mâinii stângi. Înfig ambele mâini în buzunarele pantalonilor şi mă sprijin de tocul uşii. Ole aruncă o privire în jos, pe scări.

— Deci stă aşa. Nu poate vorbi. Poate are dureri. Şi tu nu ştii dacă se poate schimba ceva în starea lui.

Scutură capul cu hotărâre.

— Şi dacă i-am da şi mai multe calmante, doar ca să fim siguri?

Iar scutură din cap.

— Deja are o doză foarte mare. Nu putem să-l lăsăm să doarmă mai adânc prin sedare terminală, altminteri n-o să-şi mai recapete niciodată cunoştinţa.

Cunoştinţa. Niciodată. Niciodată conştient. Niciodată.

Se holbează la mine. Privirea îi devine mai moale.

— Lasse, cred că îţi înţeleg foarte bine grijile. Mama mea a murit în casă. Dar nu pot să-ţi răspund la întrebare.

Vocea lui răsună ceva mai tare. Jos, pe scări, Helle şi-a ridicat capul. Ole îşi face avânt ca s-o ia din loc.

— Ole. Aşteaptă puţin.

Îi lipesc podul palmei de perete, blocându-i drumul spre scări. Mă priveşte încremenit, dar se opreşte şi aşteaptă. Arunc o privire spre scări.

— Ce se întâmplă dacă starea lui se înrăutăţeşte? Ce-o să fie dacă mai păţeşte un atac cerebral?

Aruncă o privire spre Helle, care se uită iar la display-ul telefonului.

— Acum, dacă starea tatălui tău se înrăutăţeşte, nu putem face prea multe pentru el. Poate să-i dăm încă un pic mai mult, dar mult mai mult n-ar suporta.

— Ce se întâmplă dacă moare din cauza atacului cerebral? Sau dacă moare, aşa, pur şi simplu?

Ochii lui căprui devin inexpresivi.

— Dacă tatăl tău ar muri fără vreo intervenţie externă – începe el, şi face o scurtă pauză, pentru a mă privi fix – atunci probabil că medicul de urgenţă va constata decesul natural al unui bătrân în vârstă de optzeci şi doi de ani prin atac cerebral.

Scormonesc în ochii lui căprui în căutarea unei emoţii, dar nu găsesc nimic.

— Mai am şi alţi pacienţi, mormăie el.

Îmi retrag mâna, făcându-i loc să treacă. Mai zăboveşte o clipă. Apoi coboară treptele.

— Din păcate, nu am cum să te ajut, spune el, cu voce tare.

Helle îmi mai aruncă o privire în sus, apoi îl urmează pe Ole pe scări, în jos.

În dormitor aerul e curat şi proaspăt. Lampadarul împrăştie o lumină caldă. De dincolo, din sufragerie, se aude melodia preferată a lui Far de Louis Armstrong, dar se aude atât de încet încât de abia o recunosc. Frecvenţa inconfundabilei trompete străbate apartamentul şi luminează încăperea. Far stă întins pe pat. Nu şi-a mai recăpătat starea de conştienţă, nu s-a mai mişcat, doar pieptul i se ridică odată cu respiraţia greoaie. Nu ştim ce simte, nu ştim dacă simte ceva, nu ştim dacă se va mai trezi vreodată şi cum va fi atunci. Tot ce ştim e că îl iubim, iar el e neajutorat. Stăm de ore întregi aici, bem cafeluţe şi-l punem să asculte sunete care-i plac.

După ce au plecat Ole şi Helle m-am dus într-un Cafe Internet. După două ore de navigat mi-am dat seama că aş putea să-mi petrec zile sau chiar săptămâni cântărind argumentele pro şi contra ale altora. Căutam ceva, însă părerile competente nu mă atingeau. Părerile erau ca de obicei împărţite în vreme ce a mea era prea puternică pentru a se lăsa influenţată de străini, pe Internet. Caut ceva… cald. Ceva…

Corect. Nu ştiam ce anume până nu am găsit. Un text scurt despre calitatea vieţii şi a morţii. Unii au noroc cu prima. Foarte puţini au noroc cu a doua. Ciudat. O viaţă întreagă facem cele mai ciudate lucruri pentru a atinge o cât mai înaltă calitate a vieţii. Şi până la urmă ne împotmolim undeva pentru că refuzăm să ne gândim cum vrem să ne sfârşim viaţa. Ignorăm moartea. Dar până acum, nimeni nu i-a supravieţuit. Nici eu nu m-am gândit niciodată la asta, dar acum sunt copleşit de aceste întrebări. De ce există mai mulţi asistenţi pentru naştere decât pentru moarte? Cum am eu de gând să mor? Vreau să fiu menţinut în viaţă de aparate? Vreau să-mi donez organele? Cum de n-am discutat niciodată cu Far despre asta?

Stă aşa. Palid. Cu faţa răvăşită. Neajutorat. Fără chef. Pentru prima dată după mai bine de şaptezeci de ani, dependent de ajutor. Da, sunt fiul lui. A făcut totul pentru mine. E timpul să fac şi eu ceva pentru el. Nu mă simt bine, dar ştiu că e corect. Niciun contra-argument nu se poate opune sentimentului că l-aş lăsa de izbelişte.

Îmi desprind privirea de pe faţa lui răvăşită şi-mi şterg obrajii. Ebba dă din cap, în semn de aprobare. Mă uit la Sune. Îl ţine pe Far de mână şi se leagănă în faţă şi în spate, privind la podea.

— Sune.

Dă din cap fără să ridice privirea. Mă uit la Ebba, căutând sprijin.

— Sune, spune ea.

Umerii Sunei se ridică. Apoi se uită la mine, dând tânguitor din cap. Se apleacă.

— Te pup, Far, tăticul meu.

Vocea îi tremură. O mângâi pe spate, mă aplec şi-o sărut pe obraz.

— Far, şoptesc, mulţumesc. Te iubesc. Drum bun.

Ebba se apleacă peste el şi-l sărută pe gură.

— La revedere, prietenul meu drag.

Dau pătura la o parte şi-i eliberez piciorul stâng. Îi înfig cu grijă

canula în venă şi o privesc pe Ebba. E singura care nu plânge în momentul în care eliberează, cu ajutorul perfuzorului, doza de urgenţă, în vreme ce eu apăs uşor pe pistonul seringii. Aparatul pompează încă o sută de miligrame de morfină în sistemul vascular, iar eu îi administrez simultan raţia din doza de urgenţă. Scot acul, masez înţepătura, îl acopăr iar cu pătura şi arunc seringa. Apoi aşteptăm.

Inspiră.

Expiră.

Gura Sunei începe să tremure. Lacrimile îi curg pe obraji şi i se pierd prin decolteu. Îşi lipeşte faţa de mâna lui Far şi lacrimile i se scurg pe piele. Ebba îi mângâie cealaltă mână. Respiraţiile ei devin la fel de lente ca ale lui.

— Nu-ţi fie frică, şopteşte ea. Sune, Lasse şi Ebba, suntem cu toţii alături de tine.

Enumeră numele noastre în mod repetat şi spune că totul va fi bine, că îl iubeşte şi că a făcut-o fericită. Pieptul i se ridică şi coboară uşor. Până când nu mai respiră. Sune se ridică şi îl priveşte disperată, faţa ei se transformă într-o grimasă.

Trei oameni îşi ţin respiraţia.

Urmează o inspiraţie aspră, slabă, când trage uşor aer în piept.

Trei oameni răsuflă.

Inspiră.

Expiră.

În camera de alături, Louis Armstrong promite că lumea întreagă va surâde dacă tu vei surâde. Îl ţin pe Far de mână şi mă lupt cu lacrimile. Ce simte acum? Ce vede? Ştie că suntem aici? Se uită la noi? E uşurat? îi e frică? Cine o să-mi fie mie alături? La căpătâiul meu va fi o femeie? Tess? Sune? O alta? Nimeni? Copii? Voi putea să le transmit aceeaşi senzaţie de căldură ca el, mie? în aceeaşi clipă, sunt cuprins de emoţie. Un sentiment indescriptibil mă invadează, storcându-mi lacrimile. Simt de parcă mi-ar plesni inima, dar nu e decât iubire, nimic altceva decât iubire în stare pură. Viaţa e atât de mare… atât de al naibii de mare… şi aici sunt nişte oameni mici… şi plâng… şi râd… şi trăiesc… şi mor.

— When you're smiling…

Sune întoarce capul şi mă priveşte buimacă.

— When you're smiling… the whole world smiles with you… Ebba îşi pune mâna peste a mea şi vocea ei suavă răsună cu o octavă

mai sus.

— When you're laughin … When you're laughin îi întind Sunei mâna mea stângă.

— The sun comes shinin through…

Îmi ia mâna şi mormăie textul mai departe.

— And when you're crying… you bring on the rain…

Ne ţinem de mâini şi cântăm imnul lui Far.

— …se stop your sighin … and be happy again…

Lacrimile picură pe plapuma lui, inima palpită de iubire şi recunoştinţă.

— When you're smiling… keep on smilin … and the whole world smiles with you.

Amuţim şi ne holbăm la pieptul lui. Ebba se apleacă un pic. Aşteptare. Stăm cu respiraţia tăiată până se ridică. Sune plânge încetişor. Îmi dau capul pe spate şi mă uit în tavan. Nimic. A trecut. O viaţă. A trecut.

Capitolul 38

Nicio lumină. Moale. Corp cald. Ce bine e să mă trezesc din nou în patul meu. Dacă mai dormeam câteva nopţi pe covorul din sufragerie, aş fi avut nevoie de-un kinetoterapeut. Înşfac deşteptătorul înainte să apuce să sune a doua oară. E cinci şi jumătate. Lângă mine, corpul lui Tess se ridică şi coboară la fiecare respiraţie. Îi mângâi spatele cald şi mă gândesc la Far. Dacă aş putea să mă obişnuiesc cu gândul că nu mai e aici… Că n-o să mai facă niciodată o glumă. Gândul că o să-mi petrec tot restul vieţii fără el e mult prea bizar.

Am rămas mult la căpătâiul lui. Doctoriţa a venit şi a constatat decesul. I-a pus în mână un transmiţător ca să poată da alarma în caz că s-ar produce învierea, Part II, şi a plecat. Noi am rămas. Inima a încetat să bată, dar noi nu ştiam cât de departe a ajuns, şi nu voiam să-l lăsăm singur. Ebba s-a pus pe telefon şi i-a informat pe ceilalţi membri ai familiei şi pe prieteni. Sune şi cu mine ne-am uitat la el cum stătea întins. Aşteptam un semn. Simţeam cât e de rece. Cu cât stăteam mai mult lângă pat şi-l vedeam cum devine tot mai palid, cu atât îmi doream mai mult să-i iau transmiţătorul din mână şi să apăs de câteva ori pe buton. Cred că ar fi apreciat gestul. Doctoriţa a revenit după câteva ore constatând, cu surprindere, că e tot mort. Îi luă transmiţătorul, făcu semn cu mâna către doi tipi puternici, care veniră cu un sicriu şi ne rugă să aşteptăm afară. Uşa dormitorului se închise şi

iar stăteam în faţa nenorocitei ăleia de uşi, trăgând cu urechea. Când se deschise, patul era gol şi Far dispăruse. Bărbaţii cărară, gâfâind, sicriul afară din casă. Când se loviră de balustradă, a trebuit s-o împiedic pe Sune să sară de gâtul lor. Dispărură nevătămaţi pe scări în jos. Ne-am dus la geam şi ne-am uitat cum împinseră sicriul în maşina mortuară, închiseră portiera şi plecară.

Din acela moment am vorbit puţin şi am făcut mult. Am demontat patul şi l-am dus. Patul Ebbei a fost împins la geam. Fără patul matrimonial, dormitorul părea mai gol şi mai mare – de altfel, întreaga locuinţă a început să mi se pară uriaşă fără Far. Atât de mult spaţiu pentru ce? Tot ce e în casă e pentru doi oameni, iar de-acum, Ebba va locui singură aici. Nimic nu mă întristează mai mult să-mi închipui câtă liniște va avea de îndurat Ebba aici. Faptul că nu mi-a mers cu Tess e trist, dar există posibilitatea ca odată să fiu fericit cu o altă femeie. Faptul că Far a murit e trist, îmi e dor în permanenţă de el, şi e de necrezut că brusc, nu mai e, dar a avut o viaţă lungă şi frumoasă. Însă ce perspective are o femeie de optzeci şi patru de ani a cărei tovarăş de viaţă a murit? Far a lăsat în urma lui un mare gol. Trebuie să umplu măcar o parte din el.

Înmormântarea a fost frumoasă. Cer senin, capela plină de oameni, iar preotul, conform dorinţei Ebbei, tăcut. S-a reunit familia extinsă. Pe mulţi nu-i ştiam, iar cei care nu mă cunoşteau m-au recunoscut. S-au depănat amintiri şi am primit mai multe invitaţii decât aş putea onora în următorii ani. Printre acestea invitaţii de la colegi de serviciu, vecini, oameni cărora le-a zugrăvit casele, părinţi de ai căror copii a avut grijă. Far era iubit. Avea fani. Uite încă o chestie pe care aş putea s-o preiau de la el.

Când ne-am dus la groapă, cerul s-a deschis, şi mormântul a fost inundat de razele soarelui. Dar eu nu cred în chestii din astea. La groapă a trebuit să spun ceva. Dar ce mai rămâne de spus. Nici Sune n-a vrut. Aşa că sarcina a fost preluată de Ebba. A mulţumit că i-a apărut Far în cale şi ne-a urat tuturor să avem în viaţă acest noroc.

Asta a fost totul până am ajuns în localul pe care l-a rezervat Sune pentru pomană. O cârciumă veche chiar lângă cimitir. Probabil că mii de oameni au mai băut aici pentru morţii lor, şi noi ne-am alăturat lor.

Am închinat, rundă după rundă, pentru Far, şi-am depănat poveşti de demult. Am aflat lucruri care ar putea fi despre un străin. În

al doilea război mondial, Far şi cu prietenul lui din tinereţe, Åge, au fost puşi să strângă după diverse acte de sabotaj. Pentru că populaţia nu trebuia să afle că există o mişcare de rezistenţă, li s-a ordonat să nu sufle o vorbă – greşelile erau aspru pedepsite. Dar Åge şi cu Far au făcut poze pe şest pentru a păstra mărturii ale rezistenţei. După război au avut şi expoziţii. M-am uitat întrebător la Sune. Iar ea m-a privit la fel de descumpănită. Doamne, credeam că ştim totul despre părinţii noştri, pentru că îi ştim de atâta vreme, dar ei au avut o viaţă şi înainte să venim noi pe lume. Când ne naştem multe lucruri sunt deja atât de vechi că nimeni nu mai vorbeşte despre ele. Cine ştie câte nu ştim. Tot mai multe poveşti ieşeau la iveală, alcoolul dezlega limbile. Plângeam cu oameni pe care nu i-am mai văzut din copilărie, şi-n tot acest timp o ţineam pe Tess de mână. Ea a ajuns cu o seară înainte. Arne şi Frauke au venit şi ei, cu trenul. El era mereu în preajma mea, de parcă prin simpla lui prezenţă putea să sperie moartea. Cine ştie.

Tess se zvârcoleşte lângă mine. La fiecare mişcare, de sub plapumă iese miros de căldură somnoroasă. Când se întoarce şi îi alunecă pătura, văd, pe de o parte, bustul unei femei frumoase, pe de altă parte o văd pe prietena mea care se trezeşte. Prima e amintire, a doua, o stare. E neverosimil că acum câteva zile aproape că am făcut sex.

— Bună dimineaţa.

Braţele ei calde îmi cuprind ceafa şi mă trag spre ea.

— Bună dimineaţa, spune ea şi suspină. Îmi place să mă trezesc cu tine.

— Poţi s-o mai faci o dată, spun eu, mirosindu-i atât de familiara mireasmă a gurii. Mă întorc imediat.

Se sprijină scurt în coate şi-şi plesneşte coama de pieptul meu.

— Vin cu tine.

— Vrei să te trezeşti în ziua ta liberă la ora şase dimineaţa?

Dă din cap pe pieptul meu.

— Nu vreau să te mai scap din ochi.

Zâmbesc. Cam târziu. Dar frumos. Mâine plec iar în Danemarca şi-o să stau o vreme la Ebba. Încă nu ştiu cât timp. Atâta timp cât va fi nevoie. Mâine se termină şi vacanţa specială a lui Tess. Apoi trebuie să se întoarcă la Wolfsburg ca să se pregătească, pentru că într-o lună pleacă în China. China. Te obişnuieşti cu toate, deci există posibilitatea să mă obişnuiesc şi cu asta.

— Şomer, cu fobie de călătorii, nefutut.

Îşi mişcă un pic capul. Mă pupă pe piept.

— Hm?

— Femeia visurilor mele. M-am gândit cum ar trebui să fie ca să funcţioneze relaţia.

Simt cum zâmbeşte pe pieptul meu.

— Tu nu ai nevoie de-o femeie de vis.

— Aha. De ce?

Se întoarce cu faţa spre mine şi trage de o şuviţă care i s-a insinuat în colţul gurii.

— Ai deja una.

Mă uit la ea. Dă din cap.

— Nu ne-am despărţit ca oameni. Doar am făcut un update al situaţiei.

— Aşa deci, spun eu.

Se sprijină cu totul în coate, îşi sprijină capul în palme şi mă priveşte.

— Avem un hardware super, doar partea de software e cam învechită. Anumite programe trebuie actualizate.

Mă uit la ea. Dumnezeule, şi-o trage cu un programator.

— Sună mişto, spun în cele din urmă.

Îşi răşchira degetele.

— Nu înţelegi ce vreau să spun? Iubire 1. O devine Prietenie 2.O. Îşi închide ochii pentru o clipă, stă pe gânduri apoi scutură din cap. Nu, ştii ceva, şi mai bine. Din Lasse şi Tess 1. O facem Lasse şi Tess 2.O. Noi ne schimbăm, iubirea rămâne.

— Înţeleg, spun eu, şi simt cum mi se îndepărtează colţurile gurii.

Zâmbeşte dulce.

— Ce e?

Mă uit insistent în ochii ei.

— Nu ştiu cine eşti, dar dispari imediat din corpul iubitei mele, mutant rău ce eşti.

Primesc o palmă.

— Au, ce e? M-am updatat, Dumnezeule.

Dă din cap.

— E de râs.

— Ce anume?

— Că nu ne-am certat niciodată.

Ridică un pic din umeri şi face botic.

— Asta se face la sfârşitul unei relaţii. Pentru că astfel despărţirea e mai uşoară. Câteva învinovăţiri fac minuni – apuci să-l urăşti şi nici că mai vrei să-l vezi vreodată. Şi ce facem noi? Declaraţii de dragoste, dormim în acelaşi pat, călătorim împreună – asta chiar n-are cum să ducă la ură.

— Zdreanţo!

Îşi încreţeşte fruntea şi se uită la mine, nesigură dacă a auzit bine. Iar ridic mâinile sus.

— Hei, am vrut doar să ajut.

Nu râde. Mă uit repede la ceas.

— Trebuie să plecăm.

Cer senin, albastru. Aer rece ca gheaţa. În maşină e cald. Şi un anunţ bizar despre starea drumurilor care durează la fel de mult ca ştirile. Cum e posibil ca informaţiile rutiere să ţină mai mult decât jurnalul? Nu că ar trebui să aflu la prima oră că populaţia planetei e în creştere, că gheţarii se topesc mai repede, că se fac defrişări în pădurea amazoniană şi că politicienii iar şi-au mărit porţiile, dar un anunţ de mai multe minute despre blocajele din trafic chiar mă deprimă. La final, animatorul ne promite că iar o să ningă. Marfă. Alunec în spatele unei Volvo care taie peisajul cu cincizeci de kilometri la oră. Pe locul din dreapta, Tess cască şi se chinuie să-şi ţină ochii deschişi. E obosită, dar în rest, pare mulţumită. Mai mult decât mulţumită.

De când era cât pe aci să facem sex, s-a întâmplat ceva cu ea. Dă impresia că şi-a mai limpezit gândurile. Poate că aşa şi-a eliminat şi ultimele îndoieli. La ce să mai stăm împreună dacă n-o să mai facem niciodată sex, dacă n-o să avem copii, şi asta, încă fără să fi împlinit optzeci de ani. Poate şi din cauza lui Far. Încă un motiv pentru care nu e bine să reprimi moartea. Ratezi bucuria de a te afla la start.

— Nu, spun eu.

Îşi întoarce faţa spre mine şi-mi zâmbeşte iar foarte dulce, dar nu mă întreabă, aşa că merg mai departe.

— Pe bune, de ce să ne certăm? De fapt, avem doar două probleme. Ne vedem rar, şi când ne vedem, nu mi se scoală.

Ar trebui să fie haios, dar, ca de obicei când discutăm tema S, apropierea mă intimidează. Îşi coboară privirea şi se uită la bărbia mea. Ca să schimb vorba, o întreb ce urmează acum, cu jobul. După

doar câteva fraze, se entuziasmează. Povesteşte euforică despre o ofertă de vis: coordonarea departamentului de coaching pentru cadrele de conducere din reprezentanţele internaţionale ale concernului VW. Plimbări. Contacte. Lumea. Când rosteşte suma pe care vor să i-o dea pentru asta, mă simt nevoit s-o pun să repete, ca să fiu sigur că am auzit bine. Da, am auzit bine, Doamne, Dumnezeule.

Cât urmăresc Volvo şi-o ascult pe Tess cum turuie, sunt din nou cuprins de convingerea că decizia pe care am luat-o împreună e bună. Iubeşte jobul ăsta. Pe vremuri îmi vorbea cu acelaşi entuziasm despre relaţii. Stau şi mă gândesc ce reacţie îmi provoacă această concluzie. Regret. Ego rănit. Un pic de mânie şi un pic de teamă că n-o să mai iubesc niciodată pe cineva.

E încurcată, mă priveşte, se trage la faţă şi-şi cere scuze. Far a murit şi ea sporovăieşte despre noul ei job. Iau mâna de pe schimbătorul de viteză şi-o pun peste mâna ei. E în regulă, Far ar fi fericit dacă ar afla cât de fericită e ea. Poate că iar ura, în pofida faptului că ne-am despărţit, o moarte rapidă, fără chinuri. Nu râde. În schimb, îşi lasă bărbia în jos, îmi ia mâna dreaptă şi o strânge între genunchi.

— Totuşi, am avut o relaţie frumoasă.

Mă uit la faţa ei, nesigur dacă a fost sau nu o întrebare.

— Unii au avut căsnicii mai scurte.

Dă din cap şi se uită prin parbriz.

— Şi mai proaste, adaug.

Conduc şi aştept să văd dacă mai urmează ceva. Nu mai urmează nimic.

Terminalul e aproape gol. Câţiva oameni stau şi aşteaptă la un bar oval. Prin hală trece un şir de maşinării care curăţă podeaua. Doi poliţişti flirtează cu o femeie de serviciu. O duzină de oameni aşteaptă la una dintre porţi. După o privire pe monitor aflăm că avionul a aterizat la timp şi că suntem în locul potrivit, aşa că ne aşezăm pe scaune şi comandăm câte o cafea. Chelneriţă are spre treizeci de ani, e machiată neglijent şi are nişte sprâncene teribil de jumulite. Arată ca nişte râme înfometate, care au fost despărţite, netam nesam, la mijloc. Ne ia comanda cu o privire inertă şi se întoarce fără să scoată o vorbă.

— Ai văzut-o pe asta? şoptesc eu.

Dă din cap. O buclă îi cade peste faţă. O dă la o parte şi o petrece după ureche.

— Probabil că s-a machiat pe întuneric, ca să nu-şi trezească bebeluşul.

— Poate că e doar un gest de frondă la perspectivele de viitor ale omenirii.

— Sau trage marfă pe nas.

Dau din cap gânditor.

— Poate că pur şi simplu nu ştie să se penseze.

Îmi face cu ochiul şi-şi îndreaptă arătătorul spre mine. Îmi perii praf imaginar de pe palton. Cea analizată ne aduce cafeaua. Tess plăteşte, îşi toarnă lapte şi amestecă. Linguriţa se învârte tot mai încet, ca şi cum ar fi lipsită de vlagă.

— Hm, fac eu.

Ridică privirea, zâmbeşte dulce şi-şi petrece iar o buclă după ureche.

— Ce mai e cu pisica?

— De când i-am aruncat castronul de mâncare, nu mai dă pe la noi, animalul.

— Ah, spune ea, şi soarbe un pic de cafea.

Aştept o clipă să văd dacă mai zice ceva. Nici de data asta nu mai urmează nimic. Poate că în general n-ar mai trebui să aştept. Marfă pontul.

Mai arunc o privire la tabel. Avionul tot ca aterizat e anunţat, şi nu doar avionul, căci brusc, atmosfera se încinge. Oameni bine bronzaţi năvălesc în sala de primire. În pofta lor de a demonstra cât de mişto a fost în vacanţă, nicio vorbă nu li se pare prea tare sau prea proastă. Cum de se întâmplă atât de rar să auzi oameni inteligenţi vorbind tare? Să fii trezit în puterea nopţii de un grup de bărbaţi care discută, ţipând, despre al patrulea amendament din Constituţie

— Mă laşi… Dar nu. Prostul nu numai că fute bine, dar mai şi vorbeşte tare. Liniştea ar trebui să fie un drept fundamental. Dar noi avem linişte noaptea[33]. Hm. Cunosc pe cineva care câştiga binişor mergând noaptea cu un aparat de măsurare a decibelilor prin oraş, ca să verifice nivelul de zgomot din discoteci, pentru ca apoi să ceară

---

[33] În Germania există o legislaţie specială care interzice - şi amendează - adunările gălăgioase (discoteci, concerte in aer liber etc.) sau folosirea anumitor utilaje zgomotoase in apropierea zonelor rezidenţiale pe timp de noapte (intre orele 22 şi 06).

șpagă. Ar putea fi un job pentru mine acum, că s-a scufundat vasul MS Moartea Carierei. Poate că aș putea să interzic grupele astea de oameni care tropăie pe aici – banii sau vă interzic! Sau știți ceva, păstrați banii, dar tăceți din gură! Poate că legea s-ar putea extinde și asupra panseurilor matinale stupide. Exact. Un aparat de măsură pentru vacarmul gândurilor. Sigur n-aș muri de foame cu așa ceva. Marfa.

— Ar trebui să facem ceva.

Îmi desprind privirea de pe un exemplar deosebit de groaznic de turist-sangria. Tess se uită în cafea. Iar i s-a desprins bucla, aproape că atârnă în cafea.

— Ce anume?

— Ceva, orice.

Dau din cap. Bine gândit. Ce să facem? De pildă, să le spunem turiștilor ăstora că nu au voie să vină în țară decât dacă trec testul pentru obținerea cetățeniei. Trei munți germani?… Ah, în sfârșit, liniște. Ce înțelegeți prin Reformă și cine a fost la originea ei? Nu, nu Klinsmann la DFB; iar evenimentul important care s-a petrecut pe 20 iulie 1944 n-a fost o finală de fotbal. Deși. Hm. Un gând bun de la Stauffenberg și de la toți ceilalți care au luptat pentru ca noi să ne îmbrăcăm și să spunem cum și ce vrem. Ca noi să putem fi diferiți. Chiar dacă uneori e enervant. Un gând fiecăruia dintre cei care, necunoscuți și nenumiți, au murit sau au suferit în acea încercare de a curma nedreptatea și de a face posibilă democrația.

— Ar trebui sărbătorit mult mai mult, explic eu.

Tess îmi aruncă o privire întrebătoare și se uită spre turiști. Deschide gura ca pentru a scăpa de o tâmpenie, însă gura îi rămâne încremenită într-un O. Se uită la mine cu ochi mari.

— Asta e…

Dau din cap.

— Tocmai ce-ți spuneam.

— Nu, nu înțelegi. Îmi apucă antebrațul cu ambele mâini și râde neîncrezătoare. Facem o petrecere. Pentru noi.

— O petrecere…

Dă din cap. Ochii îi sclipesc.

— O petrecere de despărțire. Sărbătorim iubirea noastră.

Îmi stoarce brațul. Mă uit în ochii ei sclipitori și simt cum inima mi-o ia razna. Chiar trebuie să reușesc să iubesc iar pe cineva. Restul se rezolvă cu mobbing și Viagra.

— Bine, dar când?

Ridică mâinile.

— Păi, azi.

Se uită voioasă la mine, apoi privirea îi alunecă pe lângă mine şi zâmbeşte larg. Mă întorc pe scaun şi urmăresc încotro bate privirea ei. Stan şi Stella ies împovăraţi din sala de sortare a călătorilor. Când mă vede Stan, începe să urle.

— BĂI ŞMECHERAŞ MIC CE EŞTI!

— BĂI GURALIVULE, urlu şi eu, sărind de pe scaun.

Alergăm, răgind, unul spre celălalt. Şi începem să ne îmbrăţişăm, ţipând şi bătându-ne pe umăr, în timp ce turiştii ne privesc zâmbitori.

La întoarcere, aşa, ca o variaţie, ninge. Sunt în spatele aceleiaşi Volvo. Ori e BND[34] cu o nouă metodă de urmărire, ori e cineva care întâmplător a avut aceeaşi treabă ca mine şi are acelaşi drum. Ar fi Ok oricum, numai să depăşească cincizeci de kilometri la oră. Ceea ce nu are de gând să facă, şi nici s-o depăşesc nu pot graţie şantierelor care împodobesc drumul. Ar trebui să mă înscriu la concursul *Pui pariu că*… pui pariu că pot să merg de la Köln la Düsseldorf fără să părăsesc şantierele?

Cu cât drumul durează mai mult, cu atât mai mult timp are Stan să ne povestească despre planurile lui de călătorie de după nuntă.

Mai întâi la noi, apoi la părinţii lui, la Haga, apoi la Dresda, Berlin, Varşovia, Praga, şi apoi, înainte să ajungă în Sudul Europei, poate prin Peninsula Scandinavă. Îi promit cazare gratuită la Copenhaga şi trag cu urechea în spate, unde fetele vorbesc despre nuntă. Tess vrea să ştie totul: aşteptări, sentimente, dezamăgiri, bucurii, schimbări, dorinţa de-a avea copii, planuri. Când îmi vede privirea în oglinda retrovizoare, mă bate pe umăr. Când vede că mă uit în continuare la ea, îşi coboară privirea.

— Azi avem petrecere, spun eu.

— Nu era nevoie, spune Stella.

— Ba da, normal că e nevoie, spune Stan.

— Dar nu e pentru voi, spune Tess. E pentru noi.

Stan se uită la mine. Apoi se uită în spate, la Tess, apoi iar la mine, apoi zâmbeşte ca fraierul şi-mi dă un brânci de aproape că ies pe

---

[34] Bundesnachrichtendienst, Serviciul Federal de Informaţii.

contrasens.

— Băi, era şi timpul, ce naiba. Şi-mi mai dă un brânci. De ce n-ai spus nimic, boule? N-avem ţoale festive la noi. De abia se mai stăpâneşte. Băi, nenică. Futu-i! Porcilor. Ce mişto!

— A fost o idee spontană, spun eu şi arunc o privire în oglindă.

— Ce e? întreabă Stella din spate.

Stan se întoarce şi-i zâmbeşte neveste-sii.

— Şi ăştia doi fac o mică serbare.

La *serbare*, scutură din cap, elocvent. Stella prinde pista falsă şi-i zâmbeşte lui Tess.

— Oh, ce frumos, mă bucur pentru voi.

Din cauza calvarului de a nu divulga nimic, lui Tess îi tremură bărbia. Iau volanul în braţe şi mă uit în faţă. Tess se apleacă în faţă, printre scaune. Îi simt respiraţia pe obraz.

— Ştii cum o să finanţăm mica noastră… serbare? şopteşte ea.

Îmi strâng buzele şi scutur din cap.

— Cu porcuşorul… sexual.

Ne uităm o clipă în retrovizor, apoi se lasă, scâncind, pe spate. Reuşesc cumva să bag Volvo în boscheţi. O, Doamne, o cioacă haioasă, iar Frauke o să mă masacreze. Dar gândul că ne-am futut pentru banii de petrecere îmi face bine. În sfârşit, un concept plăcut de finanţare. Renta de futut. Te fuţi înainte, încasezi mai târziu. Băi, nene…

La început, Stan şi Stella râd cu noi, însă apoi stau aşa şi ne studiază.

Nu e tocmai un mic-dejun danez, dar masa e atât de bogată încât se potriveşte cu motto-ul olimpian. Jamie Cullum[35] ne explică cum e cu ziua şi diferenţa, şi toată lumea vorbeşte alandala. Mănânc cornflakes şi încerc să evit privirea lui Tess pentru ca nu cumva s-o luăm iarăşi pe arătură. Stan şi Stella cred probabil că ne-am ţăcănit, într-un fel e normal, şi ei au fost irascibili înaintea nunţii, dar, cu toate astea… sau? încă nu m-am încumetat să le spun adevărul. Cred că m-ar omorî Stan.

E şi Nina aici, stă lângă Arne, care participă, şi el, la discuţie. Povesteşte despre ultimele peripeţii alături de tovarăşii lui terorişti –

---

[35] Jamie Cullum este solist şi instrumentalist de pop şi jazz, cunoscut mai ales datorită hitului „What a Difference a Day Made”.

ups!

— Ecologişti, despre cum a început totul. Lucra pentru municipalitate. La o acţiune de renovare a unui spaţiu de joacă pentru copii, a descoperit că pământul are o culoare ciudată. Verde, lila, albastru, roşu – un colţişor al spaţiului de joacă strălucea mai ceva ca un curcubeu. Analizele de laborator realizate de un amic de-al lui, student la Chimie, au revelat faptul că pământul era puternic contaminat cu metale grele şi alte substanţe toxice, printre care cadmiu – o substanţă care pe timpul celui de-al doilea război mondial fusese folosită ca gaz otrăvitor. Au mai cercetat şi au aflat că pe acel loc se aflase o fabrică de vopsele, iar patronul, un om caritabil, a oferit spaţiul municipalităţii. Restul e istorie. Tovarăşii ecologişti ai lui Arne au iniţiat cea mai mare campanie de presă din vremurile noastre, au adăugat informaţiilor o fotografie cu un copil care plânge, presa l-a filmat pe proprietarul fabricii ajuns la ananghie, municipalitatea a deschis proces, părinţii furioşi au năvălit în şedinţele acţionarilor, s-au făcut petiţii, s-a polemizat, s-au dat despăgubiri şi toată lumea a fost mulţumită. Cred că trebuie să fie un sentiment minunat să-i asiguri chiar şi doar unui singur copil despăgubiri pe viaţă. Cum de nimeni nu-i recunoaşte acest merit? Hm.

Îl ascult mai departe şi lopătez următorul castron de cornflakes, deşi am aflat recent că ambalajul conţine mai multe substanţe nutritive decât conţinutul. Dar faptul că am aflat asta nu schimbă cu nimic gustul. Cineva bocăneşte pe masă în faţa mea. Între degete e un joint aprins.

— E totul în regulă?

— E perfect, spun eu, şi mai împing o lingură de zahăr şi amelioratori de gust în gură.

Se uită la mine, mă lasă în pace şi mai trage odată din micul-dejun. Doamne. Stan o să mă omoare. Frauke o să mă omoare. Arne o să mă omoare. *Despărţirea* – noul album horror. Apropo de hardcore: acum câteva secunde, Nina a adus untul mai aproape de farfuria lui Arne, pentru ca el să se servească mai uşor. E doar un mic gest, dar aha. Arne îl onorează stând, din acel moment, înţepenit. Mişto tactica. Poate are noroc şi tipa o să cadă, la un moment dat, dacă leşină, la el în braţe. Stan împinge farfuria la o parte, îşi loveşte palma stângă cu mâna dreaptă şi ne priveşte cu un aer întreprinzător.

— Okay, deci, la cât e petrecerea?

Frauke suflă un nor perfect deasupra mesei, ridică din sprânceană şi se uită în jur.

— Care petrecere?

Stan îi zâmbeşte cu aerul că ştie el mai bine.

— Nu ştiaţi?

— Ce să nu ştim? întreabă Frauke.

Stan se uită la mine, apoi la Tess, apoi iar la mine. Frauke ne priveşte. Nina ne priveşte. Stella ne priveşte. Mă uit la Tess şi-o invit, printr-un gest, să ia cuvântul. Scutură din cap şi-şi îndreaptă privirea spre farfurie. Înţeleg.

— Un moment vă rog.

Mă duc în cameră. Când iau porcuşorul sexual de pe etajeră şi-l şterg de praf, mă surprinde greutatea lui. Înainte să apuc să mă gândesc la obscenităţi, mă întorc în hală, mă aşez şi pun porcul pe masă. Toţi se holbează la el. Apoi, la mine. Iau cuţitul de pâine de pe masă şi i-l întind lui Tess.

— Vrei?

Scutură din cap că nu şi tot nu şi-a ridicat privirea din farfurie. Apuc cuţitul de mâner.

— Ok, cine nu se poate uita la bani, să întoarcă capul.

Îi înfig porcului cuţitul în burtă, zgâlţâi lama încoace şi încolo, tai din greu până când îi fac o incizie. Apoi bag două degete în crăpătură şi trag de rană până când încep să-i iasă măruntaiele. Pe masă încep să cadă monezi.

— Băga-mi-aş zice Stan.

Toţi se uită la porcărie, apoi la mine, apoi la Tess, iar la porc şi iar la mine. Privirile astea dau de înţeles că sunt pe punctul să-mi mut domiciliul în imobilul de vizavi. Tess îşi ridică privirea, se apleacă peste masă şi pescuieşte o hârtie de o sută. O ridică în aer şi mă priveşte plină de înţelesuri.

— Mai ştii?

Ne privim în ochi. Nenică, în ziua aceea ar fi trebuit s-o întreb. Ar fi spus da, şi astăzi am fi avut doi copii şi cine mai ştie ce. Dar aşa e viaţa. Un şir de decizii pe care uneori nu le iei. Poate pe bună dreptate, dar cine ştie? Poate că azi am fi avut copii, dar şi o relaţie de căcat, pentru că ea preferă să se ocupe de carieră, dar trebuie să mai rezistăm încă zece ani din cauza copiilor. Şi probabil că eu, din frustrare, mi-aş trage-o cu BH.

Frauke îşi drege glasul.

— E careva în stare să-mi spună şi mie, înainte s-o iau razna, ce se petrece?

Tess îi surâde drăgăstos.

— Facem o petrecere de despărţire.

— O ce?

Amuţeşte şi se uită la Tess. Apoi la mine. Apoi iar la Tess.

— Ce e? spune Stan, căutând poanta în ochii noştri.

— Ne despărţim, confirmă Tess. Şi vrem să sărbătorim cu voi chestia asta.

Linişte.

Apoi, toate capetele se îndreaptă spre mine. Dau din cap.

— E adevărat.

Stan e primul care îşi revine.

— Băi… şmecherilor! spune el. Chestia asta e sigur o fraiereală de logodnă sau măritiş. Se uită când la unul, când la celălalt, dar încetul cu încetul bucuria îi păleşte. Aşa-i?

Nimeni nu spune nimic. Poţi să-i citeşti pe faţă cum se manifestă recunoaşterea adevărului.

— Hai, bulangiilor, spuneţi că nu e adevărat!

Tess coboară privirea în farfurie şi scoate un sunet. Stan loveşte cu pumnul în masă.

— Băi bulangii căcăcioşi şi blestemaţi!

Figura i se întunecă. Nu mă mai pot abţine să rânjesc.

— Hai, bătrâne, zi şi tu, pe faţă, ce părere ai…

— Băi bulangiilor!

E de-a dreptul consternat. Tess se smiorcăie. La masă se aruncă priviri confuzate. Până şi mimica lui Arne îndrăzneşte să iasă din defensivă. Frauke ne priveşte impresionată. În momentul în care îşi ridică mâna, scrumul jointului cade pe masă.

— Haideţi, copii, toată lumea are probleme. O să treceţi voi şi peste asta, ne imploră ea.

Tess dă din cap.

— Am trecut peste – suntem prieteni.

Pune mâna peste grămăjoara de bani.

— Şi cu banii ăştia, câştigaţi din greu, chemăm o firmă care organizează evenimente, invităm o droaie de prieteni şi petrecem până rupem podelele.

Se uită la noi cu privirea scânteietoare. Bucuria ei nu e contagioasă. Ochii lui Frauke se umplu de lacrimi. Se ridică şi se duce, cu capul plecat, la ea în cameră. Uşa se trânteşte. Şi apoi, Stan se ridică brusc ca să-i arate Stellei terasa de pe acoperiş. Nina merge la duş. Tess dispare în camera lui Frauke ca să o consoleze, iar eu mă trezesc singur, cu Arne la masă. Se uită în ceaşcă. Muzica s-a terminat. Undeva ticăie un ceas.

— Nimic nu e mai frumos decât un brunch cu prietenii.

Şterge cu grijă nişte firimituri de pe masă şi le aruncă în farfurie.

Apoi îşi înfige degetul lui gros prin farfurie până când firimiturile se lipesc de vârf, şi molfăie aşa până când le rade pe toate.

— E din cauza ăleia de atunci? întreabă el, fără să se uite la mine.

Arunc o privire spre uşa lui Frauke şi scutur din cap.

— Nu, e din cauza noastră. Ştiu că asta îl şochează la fel de mult, dar el nu lasă să se observe nimic. Hei, pleacă doar în China, continui eu.

Nicio reacţie. Mai stoarce câteva firimituri şi aşteaptă. Mai am un pic şi-mi vine să-i sar la gât când îşi ridică totuşi privirea.

— Eşti toată ziua cu gura pe mine, să-mi găsesc un job adevărat, să-mi caut o gagică nouă, să-mi repar dinţii, să mă îmbrac mai bine, să ascult altă muzică, aud de ani de zile toate aceste căcaturi, şi ce faci tu? O laşi să plece pe cea mai bună femeie din viaţa ta.

— Nu ai cum să înţelegi asta.

— Aici ai dreptate – pot să înţeleg până şi faptul că am caftit o femeie, pot să înţeleg chiar dacă nu mă încântă ideea, dar chestia asta e la fel de aiurea.

Amuţeşte fără să scuture din cap. Mă strâmb la faţă.

— Băi, că tot am atins subiectul: nu crezi că te-ai învinovăţit destul? Fosta ta gagică e la fel de vinovată ca tine. Crezi că după povestea aia a încetat să mai aibă relaţii?

Îşi coboară privirea. Piatra împietreşte. Ţeapănul înţepeneşte. Liniştea se linişteşte.

— Pe bune. Mi se pare de căcat că ai pocnit-o. Dar te pedepseşti de ani întregi fugind de iubire, nu crezi că ajunge? îţi găseşti gagica dezbrăcată şi călare pe un bărbat, eşti beat şi de emoţie o pocneşti. E de căcat, dar se mai întâmplă. Dacă făcea reclamaţie, poate că ai fi stat un an sub observaţie, dar ea nu te-a reclamat, şi ştii de ce? Pentru că ea

a avut mai multă înţelegere pentru tine decât tu. Erai beat. De atunci, nu mai bei, şi îţi pare rău şi n-o să ţi se mai întâmple niciodată aşa ceva. Dacă mă întrebi pe mine, n-o să poţi face mai mult. Deci, ce-ar fi să uiţi de trecut şi să te concentrezi pe prezent? Nina te place, asta poate să vadă şi un orb.

Nu cunosc pe nimeni care poate să încremenească fără ca înainte să fi făcut vreo mişcare, dar nu mă las aşa, cu una, cu două. Aştept. Ceasul ticăie. De pe acoperiş îi aud pe Stan şi pe Stella vorbind, probabil că-i explică toată faza până când o pricepe şi el. Şi asta poate să dureze.

— Nu ştiu cum mă place, spune el, fără să ridice privirea.

— Vrei să spui că nu ştii dacă te place ca bărbat sau ca amic?

După o secundă, capul lui se apleacă un milimetru.

— Păi, ştii, Nina… spun eu, aşteptând să ridice capul şi să mă privească, deci Nina, reiau eu, doar ca să-l mai ţin în suspans. Ezit să continui până când îi văd scânteile din ochi. Mda, păi Nina, deci te place… ca bărbat.

Buza inferioară îi coboară imperceptibil.

— Pe bune? întreabă el, cu un ton pe care nu l-am mai auzit niciodată.

— Yep, spun eu, şi remarc valul de uşurare de pe chipul lui. Doamne, Dumnezeule, cred că e îndrăgostit până peste cap. E timpul pentru un serviciu prietenesc.

— M-a întrebat dacă eşti single.

Se luptă din răsputeri să nu o facă, dar, până la urmă, cedează.

— Zâmbeşti.

Strânge imediat din buze şi mă priveşte inexpresiv, însă privirea asta ţine doar o secundă, căci apoi expiră, îşi coboară privirea, iar buzele lui se transformă într-un zâmbet minunat, candid. Îi zâmbesc şi eu. Mai departe.

Capitolul 39

Cerul e tot senin şi albastru. Aerul e tot îngheţat. La radioul din maşină, o trupă de salsa se luptă cu urmările schimbării de anotimp. Don Quijote avea şanse mai bune. Mergem iarăşi pe străzi, care chiar dacă s-a topit zăpada, sunt bântuite tot de şoferi aparţinând naţiunii celor în mintea cărora poleiul s-a întipărit atât de puternic încât doar cei mai nebunatici dintre ei depăşesc treizeci de kilometri la oră. Pe bancheta din spate stau Arne şi Frauke. Mimica lui Arne s-a împietrit la

loc. Frauke, în schimb, se uită la străzi de parcă cine ştie ce secrete ar ascunde, şi încearcă tot timpul să-mi surprindă privirea în oglindă.

— Hai, spune odată, unde mergem?

Când vede că nu răspund, se uită la Arne. Optimistă, dar fără sens. Când e întrecută de realitate, ridică ambele mâini şi începe să-şi numere degetele.

— Deci avem aşa: luare de ostatici… coerciţie… şantaj…

— Hei, stai un pic, o întrerup eu. Băi pizdă, te-am întrebat şi eu dacă vrei să dăm o tură, şi tu îmi intri cu doi tipi în maşină.

Mai pune un deget la socoteală.

— Dacă această „tură mică" nu se apropie repejor de-o ţintă, mai avem neîndeplinirea sarcinilor de serviciu şi…

— Am ajuns.

Întoarce, surprinsă, capul, şi se uită afară.

Parchez maşina vizavi de cafenea. Frauke cercetează strada de parcă la fiecare colţişor ar pândi un infractor. Când constată că nu e nimeni, se uită în oglindă.

— Şi ce căutăm noi aici?

Trupa de salsa atacă, euforică, încă o moară de vânt. Închid radioul, mă întorc în spate şi dau din cap.

— Nu noi, ci tu!

Îşi încreţeşte fruntea şi dă să spună ceva, dar nu spune nimic, pentru că acum a descoperit. La geamul cafenelei stă bulangiul şi răsfoieşte nervos prin meniu.

— Ce-aţi făcut? întreabă încetişor, îndreptându-şi faţa spre noi.

— Încă nimic, spun eu. De aceea tu o să mergi acum acolo ca să rezolvi chestiunea.

Se uită la mine, la Arne şi iar la mine. Clipeşte.

— Aţi înnebunit, sau ce?

Arne se uită pe geam. Ridic din umeri.

— Ştii, e aşa o chestie la modă. Arne ar vrea să şteargă cu el pe jos, dar fiindcă ţine la ideea de egalitate a şanselor, te lasă pe tine mai întâi.

Se mai uită o dată când la mine, când la el, şi râde sarcastic.

— Aţi înnebunit de-a binelea.

— Hai, du-te.

Se strâmbă la faţă, se sprijină în pernă, îşi încrucişează mâinile la piept şi se uită la mine cu un aer compătimitor.

— Lasse, ştiu că tocmai treci printr-o perioadă grea, dar chestia asta e…

— Fals, o întrerup eu. Tocmai trec printr-o perioadă minunată şi tristă. Relaţia mea s-a terminat. Tata a murit. Viaţa mea a ajuns într-un punct de cotitură. Dar sunt iarăşi treaz. Sunt cu mine. Tu unde eşti? Nu eşti tu cea care se întoarce seară de seară frustrată acasă, te gândeşti la el şi te droghezi pentru că ştii că n-o să-l ai niciodată doar pentru tine? Nu eşti tu cea care te uiţi toată ziua la filme de dragoste şi citeşti romane siropoase şi apoi te mulţumeşti cu o aventură? Nu eşti tu cea care vrei dragoste şi apoi te laşi devorată, ba încă cu plăcere, de un tip care după aceea se duce acasă şi-o lasă pe nevastă-sa însărcinată?

Se uită cu ochii strânşi la mine.

— Mă iubeşte.

— Nu vrei să iubeşti şi tu un bărbat care se culcă doar cu tine? Nu vrei să mai pleci niciodată în vacanţă cu iubitul tău? Să trăieşti cu el? Să vă faceţi planuri împreună? Să vă treziţi împreună? Vreau să spun, altundeva decât într-o cameră de hotel de căcat.

— Mă iubeşte, repetă ea, şi poate aude şi ea cât de disperat sună, căci ochii i se umezesc. Îşi întoarce privirea. Îşi îndreaptă din nou privirea spre cafenea.

— Dacă îl iubeşti, atunci du-te şi închei-o, altfel o să meargă Arne şi-o să se joace cu el de-a Guantánamo.

Capul lui Arne se mişcă un centimetru înspre mine. Ok, ia-o mai uşor. Frauke scutură din cap. Din ochi i se desprinde o lacrimă şi picură pe rochie.

— Lasse, dacă crezi cumva că…

— Indiferent.

— Nu puteţi să…

— Indiferent.

Îşi ridică privirea şi se uită ba la mine, ba la Arne.

— Măi băieţi, sigur aveţi intenţii bune, dar dacă aveţi impresia că eu…

Lovesc cu mâna peste tetieră.

— Bagă la cap: tu îl iubeşti, dar el nu te iubeşte. Nimeni care te iubeşte nu te poate trata în felul ăsta. O să se întâlnească cu tine doar atâta timp cât tu îi respecţi regulile. N-o să vină niciodată la tine. N-o să-ţi cunoască niciodată prietenii, tu n-o să-i cunoşti niciodată pe ai lui, o să vă vedeţi doar pe ascuns. Nu ai de gând să te măriţi niciodată? Nu

vrei copii? Familie? închipuie-ţi că te lasă însărcinată. Ce-o să se întâmple atunci?

— Ne protejăm, spunea ea posomorâtă.

— Şi dacă e totuşi să se întâmple? Atunci o să vină o dată la două săptămâni în vizită, o să i-o tragă lui mama, o să se joace cu ăla micu' o oră, şi-o să se care iar la familia lui, în vreme ce tu o să rămâi acasă şi-o să-i explici copilului de ce trebuie tata mereu să plece. Frauke, povestea asta n-are cum să se termine bine. Ăsta nu e un film şi oricum, dacă ar fi, nu eşti tu eroina. Eşti personajul negativ, şi nu există şanse de happy-end, pentru că el va trebui să-şi părăsească familia ca să fie cu tine. Şi dacă ar face asta, tu vei avea mereu sentimente de vinovăţie – şi ştii de ce? Pentru că tu nu eşti ca el. Tu ţii cont de ceilalţi oameni. El, nu. Nu ţine cont de tine, nu ţine cont de soţia lui, nu ţine cont de copiii lui. Nu te merită. Te face nefericită. De când l-ai cunoscut nu faci decât să fumezi iarbă în aşteptarea telefonului, dar asta îl lasă rece, pentru că el obţine ce vrea. Nu te menajează, şi asta n-are cum să fie iubire, iar noi, cei care te iubim, nu mai suportăm asta, aşa că du-te. Acum. Acolo. Şi rezolvă.

Îşi trece mâna prin păr, aruncă o privire spre cafenea, apoi se uită iar în podea. Stăm aşa preţ de o clipă. Apoi se uită la mine şi-şi îndreaptă arătătorul tremurător spre mine.

— Asta nu e fair.

— Ştiu, dar… încerc să transmit tot ceea ce simt pentru ea prin privire şi prin voce. Te iubesc.

Se uită la mine surprinsă. Apoi iar începe să-i curgă lacrimile şi să picure pe rochie.

— Şi Arne te iubeşte, continui eu. E foarte greu să nu te iubim. Eşti un om bun care s-a îndrăgostit de cine nu trebuie şi de aceea trebuie să avem grijă de tine. Facem asta pentru că te preţuim, pentru că te plăcem, pentru că te iubim. Vrem să te vedem fericită. Ai înţeles? Eşti supărată pe noi pentru că te punem sub presiune, dar nu plecăm de aici până nu rezolvi problema asta.

Nu se mişcă. Stă aşa şi se uită în jos. Mă uit la Arne.

— Aşa-i, spune el.

Mă uit în continuare la el. Ridică din umeri un milimetru mai sus. Marfă. Iar mă uit la Frauke.

— Şi dacă nu mă crezi, încearcă să impui nişte reguli. Fixează-ţi nişte obiective. Deci… tu sau noi?

Pe lângă noi trece un autobuz. Maşina noastră e stropită cu noroi. Frauke nu se mişcă niciun piculeţ. Îi arunc o privire lui Arne. Îşi mişcă uşor capul. Mă întind după uşă şi o deschid. Frauke ridică capul.

— Nu. Aşteaptă…

Închid uşa la loc, mă întorc spre ea şi o privesc. Frauke respiră zgomotos. Aruncă o privire spre cafenea, îşi şterge faţa de lacrimi, apoi apucă de mânerul uşii, deschide şi coboară din maşină. O urmărim cum traversează şi intră în cafenea, vedem cum îl salută, moderat, vedem cum se uită bulangiul spre noi. Ridic mâna şi-i fac semn. Arne rămâne nemişcat. Bulangiul îşi întoarce privirea de parcă l-ar fi văzut pe Necuratul. Frauke îi ia ceaşca de cafea şi se duce la o masă pe care n-o mai putem vedea. O urmează ca un căţel plouat. Stăm şi aşteptăm.

Două educatoare trec prin zloată trăgând de un cărucior imens, plin cu copii înfofoliţi. Mă gândesc la Sune. Îmi e dor să o văd la lucru. Şi îmi e dor de Far. Sune s-a mutat la Ebba şi-o să stea acolo până mă duc eu. Mă bucur că pot să-i fac un bine. S-o fac să râdă. S-o fac să se gândească la altceva. S-o ascult. Să-i ascult swingul, să bem cafeluţe şi să scormonim printre amintiri în timp ce viaţa merge încet mai departe. Şi se schimbă. Şi schimbarea devine firească. N-o să poată fi totul bine. Dar măcar atât de bine cât este posibil. Aş vrea să fi avut o ţigară. Nu mai fumez de şase ani, şi nu mi-a lipsit niciodată. Respir adânc.

— Îmi place că nu-ţi arăţi durerea, dar tatăl meu era şi mai şi.

Arne nu reacţionează şi se uită în continuare vizavi, spre cafenea.

— Îşi păstra durerea pentru el, dar îşi împărtăşea mereu bucuria. Ar fi frumos dacă şi tu ţi-ai arăta bucuria, măcar din când în când.

Arne tot spre cafenea se uită. Iar trece un autobuz şi iar împroşcă noroi pe caroserie.

— În ordine, spune el.

— Şi încă ceva, spun eu, întorcându-mă spre el. Vreau să te ajut.

Ezită, dar nu se poate abţine să mai irosească nişte silabe.

— La ce?

— La trupa ta de şoc.

După încă o clipă îşi îndreaptă privirea spre mine şi mă priveşte inexpresiv.

— Nu-i mai spune aşa.

— Ok.

Mă cercetează în continuare cu privirea.

— Cum aşa?

— Vreau să fac şi eu ceva cu sens.

Probabil că iar l-am surprins, dar nici acum nu se vede mai nimic pe faţa lui. Doar dă uşor din cap.

— O să fie în curând o demonstraţie împotriva celor de la Bayer. Vrem să monteze apărătoare la hor…

Ridic repede mâinile.

— Nu. Stai. Mă gândeam la text. Cuvântul e arma şi chestii din astea… Ştii ce mă enervează cel mai tare la toată treaba asta cu mediul? Că tot ce ţine de relaţiile publice e prea serios. Vreau să spun că da, realitatea e de căcat, dar uită-te un pic la comunicatele de presă şi la pliantele voastre. Nimic altceva decât date tipărite cu litere mici – aşa, nu faci decât să-i chinui pe oameni, care oricum ştiu, în mare, cum vine chestia, sau cel puţin aşa mi se pare. Oamenilor trebuie să le explici astfel încât să priceapă imediat. Teoria relativităţii a lui Einstein e complexă, dar tot poţi s-o explici prin cinci semne. Ăsta ar trebui să fie exemplul nostru.

În caz că l-a impresionat, ştie să disimuleze. Mă priveşte nemişcat. Scutur din cap.

— Nu te teme, n-o să fie de râs, doar… cool. Trebuie să le arătăm ăstora că chestia asta nu numai că face sens, dar mai e şi mişto. Luăm lucrurile în serios, dar, hei, viaţa e frumoasă.

Nicio reacţie. Continui.

— Ecologia trebuie să fie sexi şi isteaţă, de abia atunci poţi să ai o mişcare de masă… aşteaptă… futu-i! Asta el Trebuie să fie ca un carnaval.

Cu asta reuşesc să-i provoc, până la urmă, o încreţire a frunţii.

Dau euforic din cap.

— Dacă reuşeşti să-i aduci pe oameni la demonstraţie ca să dea o bucă şi să se îmbete, atunci, Dumnezeule, ai renaşterea procesiunilor de Paşti, dar ce spun eu, cu futut şi beţivăneală, vin până şi suporterii de fotbal! Şi toţi carnavaliştii! Şi adolescenţii! Şi oamenii singuri! Ce nebunie. Trebuie să facem petreceri eco pentru singles şi să alegem o Miss Protecţia Mediului. Salvatoare de foci în pielea goală – asta sigur o să-i atragă.

De abia mă mai pot abţine să nu-i propun, ca agaţament, şi fete

la bustul gol stropite cu iaurt eco. Iar mă priveşte nemişcat. Zâmbetul i-a dispărut. Ridic mâinile.

— Ok, bine, ai dreptate, mă gândeam doar că… în orice caz, aş putea să vă mai periez un pic textele pentru presă. E în regulă? Chiar aş vrea să vă ajut. Adică, pe bune, chiar vreau să vă ajut, hai să salvăm mediul înconjurător.

Capul i se apleacă un pic în faţă.

— Îi întreb, spune el. Apoi se uită iar spre cafenea.

— Marfă, răspund eu, şi-i urmez exemplul. Nu se vede nimic. Stăm aşa, nemişcaţi, în timp ce temperatura din maşină scade. Aş porni motorul, dar să stai aiurea cu motorul pornit mi-ar anula şansele de colaborare la fel de sigur ca o vacanţă petrecută împreună cu Le Pen.

Uşa cafenelei se deschide şi Frauke vine ca o zombie spre noi. Arne îi deschide uşa. Intră, trânteşte portiera, se sprijină de spătar şi respiră adânc. Ochii îi sunt uscaţi, dar faţa e pătată.

— N-o să-şi părăsească niciodată soţia, să nu-l mai sun niciodată, şi-mi urează mult noroc. Acum sunteţi mulţumiţi?

Dau din cap.

— Ce i-ai spus?

— Voiam doar să ne vedem şi noi la date fixe şi să mai doarmă din când în când pe la mine.

— Şi?

Scutură încet din cap.

— Nu îndrăzneşte să-i facă asta neveste-sii.

Încerc să fiu serios, dar până la urmă tot îmi vine să zâmbesc.

Frauke se uită când la mine, când la el.

— Sunteţi bolnavi, pe bune, ştiaţi?

— Da, dar noi te iubim mult mai mult decât el, spun eu.

Spre surprinderea mea, Arne dă din cap. Mă întorc iar în faţă şi pornesc maşina, în timp ce-o privesc în oglindă.

— Ai făcut ce trebuie. Crede-mă. Adică, vorbeşti cu un expert în relaţii tărăgănate aiurea. Uneori e mai bine să te desparţi când vezi că perspectivele nu se suprapun.

Uitându-mă în retrovizor văd că Frauke roşeşte. Îşi pleacă privirea şi începe să plângă cu sughiţuri.

— De-acum, totul o să fie mai bine, spun eu, uitându-mă, în oglindă, la Arne. Stă acolo şi tace mâlc. Mă uit la el… la Frauke… iar la el.

Braţul lui drept se ridică şi se aşază pe umerii ei. Încetează să mai bocească, îşi ascunde faţa în pieptul lui şi plânge încetişor. Dau din cap, recunoscător, în oglindă. Colţurile gurii se strâmbă. Mă lupt cu lacrimile şi-o iau din loc. Atât de multă iubire în viaţa mea.

Capitolul 40

Hala se umple surprinzător de repede pentru o petrecere spontană. De parcă de abia aşteaptă să-i vadă pe cei doi nebuni care se despart şi care pe deasupra mai şi petrec. Am stat câteva ore pe telefon ca să chemăm cât mai mulţi dintre cei pe care i-am cunoscut în ultimii şapte ani. Reacţiile au fost în general sceptice. Petrecere de despărţire? Aţi nimerit raftul greşit al frigiderului? Multora li se părea total aiurea, dar acum vin puhoaie pentru ca nu cumva să rateze ceva, iar noi trebuie să-i explicăm fiecăruia în parte care-i faza. Ăăă, sărbătoriţi faptul că vă despărţiţi? Da. Şi chiar vă despărţiţi? Da. Chiar dacă vă iubiţi? Da. Le explicăm, răbdători, că doar ne-am updatat relaţia. Toţi dau din cap înţelegători, femeile ne recomandă să mergem la terapie de cuplu, tipii ne sugerează să mai dăm o bucă. Am încercat şi asta, explică Tess. Exact, confirm eu, ea marţi, eu miercuri. Tocmai de asta ne despărţim, continuă ea. O trag spre mine şi o sărut. Ceea ce provoacă oarecare confuzie, pentru că iar întreabă: ăăă, şi chiar vă despărţiţi? Off. Următorul.

Domnul Scheunemann vine cu nevastă-sa, o tipă relaxată, de vreo şaizeci de ani, cu riduri adânci, de fumătoare, pe faţă. Se ţin de mânuţă, au un buchet de flori şi două cadouri. Nu prea ştiau ce se aduce la o petrecere de despărţire. Dar, oricum, mai bine două bucăţi diferite, spune ea, surâzând discret. Ne urmăresc cât timp desfacem cadourile. Pentru Tess: o carte despre animale de companie ca înlocuitor al partenerului. Pentru mine: un pachet cu prezervative.

Ne privesc amuzaţi. Le mulţumim frumos şi le arătăm drumul spre scara de care îşi pot agăţa paltoanele. Dacă alegerea iubitei spune într-adevăr atâtea despre un om, atunci chiar mă bucur că mi l-am luat drept partener de afaceri.

Stan şi Stella stau pe canapea, lângă Frauke, şi trag din mahorci cât îi ţin plămânii. De fiecare dată când ni se întâlnesc privirile, amândoi dau din cap – *fucking crazy europeans*. Ceva mai devreme Stan m-a luat deoparte ca să avem o discuţie ca între bărbaţi. Am încercat să-i ofer argumentele, dar cum să-i explici unui tip care tocmai s-a însurat cu o femeie pe care o cunoaşte de abia şase luni, că mă

despart de tipa pe care o iubesc de şapte ani? Că nu mai vrea Tess, asta o poate înţelege, dar că eu las să plece o femeie ca ea, pentru asta chiar că n-am nicio scuză. China? Şi ce dacă. V-aţi înstrăinat? Şi ce dacă. Eram cât pe aci să-i spun şi de faza cu sexul, dar m-am oprit la timp. Normal, dacă ar şti că nu ne-o mai tragem de câţiva ani, ar înţelege, dar mai bine un prieten care nu le ştie chiar pe toate decât douăzeci de ani de miştocăreli despre puie blege. Aşa că îi spun că sunt prea îndrăgostit ca să pot gândi clar. De atunci se mulţumeşte să tragă, jignit, din joint. Ar fi fost mai uşor să dea, jignit, din cap. Ar fi fost mult mai uşor dacă Tess n-ar fi atât de iubită, căci aşa oamenii ar încerca să mă dădăcească în loc să-mi tot repete că sunt un trădător. Hm. Şomer, cu fobie de călătorii, nefutut şi neiubit. Încetul cu încetul se întrevede o relaţie clasa întâi.

Vin tot mai mulţi oameni. Afară, mângâie blestemata de mâţă, înăuntru admiră hala, ne întreabă dacă ne despărţim *pe bune*, îşi agaţă paltonul de scară, descoperă bufetul, apoi se împart pe grupuleţe şi discută despre *adevăratele* motive ale despărţirii. Eu, curvar, motiv pentru care ea e aproape frigidă. Cum era de aşteptat într-un oraş precum Köln, îşi face apariţia şi o echipă tv care a prins de veste despre marea chestie. Când Tess îi roagă să plece, se fac că nu pricep. Apoi vine Arne şi le strânge instalaţia de sunet, fără însă să o şi distrugă. Atunci capătă, brusc, respect pentru viaţa privată, şi o iau spre ieşire. Înainte să ajungă la uşă, apar nişte amici ecologişti de-ai lui Arne – şi nu-s mari fani mass-media: Maşinăria de propagandă a concernelor! Războiul din Irak! Jurnalul lui Hitler! Ştiri false! Echipa tv înghite în sec şi se cărăbăneşte. Tovarăşii eco se uită rânjind după jurnalişti, figurile lor nu se luminează nici măcar când Arne le-o prezintă pe Nina. Înainte să se prindă că Arne a realizat contact cu o femeie, apar alţi duşmani ai statului care le distrag atenţia: comedianţi.

Intră Slomo-Manne, însoţit de o thailandeză căreia de abia dacă i-aş da douăzeci de ani. Rămâne în faţa noastră şi o pupă pe Tess pe obraz. Oamenii lui Arne mormăie încetişor şi se holbează pasiv-agresiv la turistul sexual. Manne crede că sunt nişte fani obişnuiţi de-ai lui şi le face un semn prietenos cu mâna. Sper că nu are de gând să le ofere un autograf, că s-ar putea să iasă cu sânge pe pereţi.

Îmi zâmbeşte.

— Felicitări pentru ultimul loc.

— Eu măcar am fost în finală. Tu unde ai fost?

— E drept şi asta. Îşi descheie hanoracul şi se uită ba la mine, ba la Tess. Acum sunteţi fraţi sau aşa ceva?

— Sau aşa ceva, spune Tess.

Îi arunc thailandezei o privire. Ne zâmbeşte cu zâmbetul acela asiatic. De aproape se cam vede că e cu zece, cincisprezece ani mai în vârstă decât pare.

— Pot să-ţi văd buletinul?

— Asta numesc eu şarmant, spune ea într-o germană fluentă.

— Deci voi sunteţi cuplul care se desparte?

Dăm din cap şi de abia mă abţin de la comentariul vai-dar-ce-bine-vorbeşti-germana. Ne priveşte cu ochii ei migdalaţi, când pe mine, când pe ea.

— Ar trebui să vă felicit?

Dăm din cap, în semn de aprobare.

— În cazul ăsta, vă felicit din toată inima. E un semn frumos, pe care o să-l purtaţi în suflet toată viaţa.

Se înclină. Ne uităm la ea.

— Ha, râde Manne, şi-şi trage iubita mai aproape. Ţi-e sete, nestemata mea? Ăştia doi trebuie să-şi revină mai întâi din şocul că nu te-am luat de la bordel.

Îi face cu ochiul. Nestemata zâmbeşte.

— Petrecere frumoasă vă doresc.

— Eh, mulţam.

— Ha, mai face Manne, şi o trage după el.

O virează strâns pe lângă bufet şi salută adunarea. Oamenii lui Arne se uită urât la ei. Mă uit după ei şi le fac semn. Mă ignoră. Comic tv şi turist sexual. Cine ar putea să-şi ia ochii de la aceste modele duşmănoase.

— Soră Tess, spun eu.

— Frate Lasse.

Ne zâmbim.

E şi ăsta un mod de a-ţi face familie.

Ochii ei se măresc un pic şi se îngustează la loc când începe să spună ce are pe suflet. N-am mai văzut-o de mult atât de relaxată. Toată chestia asta îi face bine. Asta e frumos. Dar dincolo de asta, e un mic drăcuşor ascuns undeva în mine care scormoneşte după un ceva acolo care să-mi arate că şi ei îi e greu. Un număr gen fără-tine-mă-ofilesc ar da aripi egoului meu. Poate de asta e şi atât de

greu să te desparţi de cineva pe cale amiabilă. Îţi dai seama că ar fi o decizie bună, dar nu spui nimic pentru că nu vrei ca celălalt să accepte pur, şi simplu, despărţirea. Pentru că dacă şi celălalt vrea, te simţi rănit, şi-apoi nu mai vrei, şi-apoi trebuie să faci diverse chestii pentru ca nici celălalt să nu mai vrea, şi de abia atunci, când nici celălalt nu mai vrea, reîncepi să vrei. Doamne, ce complicaţi mai suntem. Să renunţi e o artă pe care nimeni n-are cum să te înveţe.

Tess îmi ridică braţul drept şi şi-l pune peste umeri. Se cuibăreşte lângă mine şi-şi petrece braţul în jurul taliei mele. Mă uit la Stan şi ridic din sprâncene. Îşi scutură capul şi se uită în altă parte.

— La ce te gândeşti?

Îmi aplec capul şi-i miros părul.

— Credeam că nu se întreabă aşa ceva.

— Asta, doar în cazul unei relaţii, spune ea.

— Unde scrie asta?

Umerii ei se ridică şi coboară la loc.

— Nicăieri. Tocmai asta e frumos, că ne putem face singuri regulile.

— Bine, spun eu. Îmi place să fac reguli. Odată am întâlnit un cuplu care a hotărât să locuiască în continuare împreună după ce s-au despărţit şi ea a rămas însărcinată cu alt tip. Tipul cel nou s-a mutat şi el în casă, vechiul tip şi-a găsit şi el o femeie, pe care a lăsat-o însărcinată. Cele două perechi au trăit mai departe, împreună cu copiii. Fantastic. Astea sunt poveşti care îmi dau curaj. N-au nicio urmă de prostie, de scârbă, de falsă iubire. Cum de nu apar niciodată în ziare poveşti din acestea? Cum de frizerul meu nu trăncăneşte niciodată despre aşa ceva? De ce suntem setaţi doar pentru *bad news*? Cum de alea ni se par mai interesante? Cum de mai degrabă mi-aş face griji, decât să fiu fericit? Cum de o parte din mine vrea mereu să fiu nefericit din cauza lui Far? Far a murit. A murit numai pentru că înainte de moarte a trăit. Şi încă cum! Am avut parte de el mai bine de patruzeci de ani, aşa că de ce să mă plâng, în loc să fiu fericit? Să fie pierderea mai importantă decât câştigul? Cum de ghinionul acţionează pe termen mai lung decât norocul? Şi cum de îmi pun asemenea întrebări la un party?

Kohl vine cu nevastă-sa, care arată exact ca el. Cizme grele, palton deformat, căciulă îmblănită, faţă obosită. Ne-o prezintă cu o figură deprimată, ea ne salută printr-o mişcare a capului, tema

petrecerii de despărţire pare să-i deprime încă şi mai mult pe amândoi. Îşi vede agentul şi pentru o clipă, pe faţa sa se vede o vagă urmă de însufleţire, care dispare însă repede, iar el merge gârbovit, mai departe. Este urmat de soţie. Ne uităm cum se luptă cu gravitaţia ca să ajungă, într-un târziu, până la domnul şi doamna Scheunemann, care s-au aşezat, confortabil, pe băncuţe.

— Credeam că faze din astea nu au decât animalele de casă.

Tess mă împinge într-o parte, dar nu atât de tare pe cât mă aşteptam. Se uită spre Nina, care a întors acum armele şi îl prezintă colegilor ei pe Arne. Desigur, băieţii nu fac glume proaste. Arne, marele petrecăreţ, îi priveşte imobil.

— E de necrezut, mormăie Tess.

— E cum nu se poate mai bine. Ea face bancuri, şi el îi doboară pe ăia care nu râd.

Chicoteşte.

— Acum, pe bune, la ce te gândeai adineauri?

— Despărţirea ar trebui să fie materie de studiu.

Îşi dă capul pe spate şi mă priveşte fix.

— Am putea deveni profesori.

Dau din cap.

— Şi atunci, am lucra amândoi în acelaşi loc.

— Ar fi o chestie, spune ea.

Ne uităm unul la celălalt, apoi iar se sprijină de mine. Îi sărut părul. Văd, cu coada ochiului, că Stan ne priveşte. Îi fac semn cu mâna. Iar el îmi arată degetul mijlociu.

— Chiar că e ofticat, spune Tess.

— Crede că ne despărţim prea uşor.

Îşi ridică privirea şi se uită la mine.

— Dar nu e cazul.

Scutur din cap.

— Nu e cazul Doamne, dacă ar şti…

Amuţesc. Tess mă priveşte curioasă.

— Dacă ar şti ce?

— Păi, adevărul, spun eu. Tu ai o relaţie cu un chinez şi eşti însărcinată cu el. Şi pentru că n-ai cum să-mi pui copilul în cârcă, şi nici nu poţi să faci avort, din motive religioase, te duci în străinătate, naşti, copilul creşte împreună cu familia lui, şi apoi te întorci şi lupţi ca să mă recucereşti.

Ridică din sprâncene. Ochii ei albaştri strălucesc de bucurie.

— Poveşti mincinoase?

Dau din cap. Zâmbetul îi devine mai larg, ochii îi alunecă pe faţa mea. Înainte să mai pot spune ceva, apare UFZ. Dumnezeule, are copii. Şi dacă e ceva ce le lipseşte celor mici, atunci e disciplina militară. Nici nu apar bine, că într-un loc se şi răstoarnă ceva, dincolo flutură un şervet… Soţia lui ne salută şi ne întreabă dacă chiar ne despărţim, spune, dintr-un foc, că e şi asta o opţiune, miroase, cercetează peisajul, descoperă norul de deasupra locului unde se găseşte Frauke şi-o ia în acea direcţie, lăsându-i lui UFZ sarcina de-a avea grijă de copii. Schimbăm câteva impresii despre ce compensează UFZ prin rolurile sale şi despre cum merg treburile la ei în pat. Apoi trebuie să-şi salveze unul dintre copii, care e gata-gata să cadă de pe scară. Şi imediat apare şi următorul cârd de invitaţi. De data asta e vorba de nişte oameni de promovare şi de nişte organizatori de evenimente din vremurile bune. Printre ei, organizatoarea care s-a ocupat de primul spectacol din viaţa mea. Nici acum nu i se pare că am devenit un comediant bun, însă ar lucra oricând cu mine, pentru că mă place. Motto-ul ei: mai bine o seară frumoasă, într-o sală doar pe jumătate plină, decât o seară cu casa închisă din cauza unui dobitoc. N-o să ajungă niciodată bogată cu asemenea priorităţi, dar nu dă senzaţia că ar fi nefericită. Tess şi cu mine îi salutăm, confirmăm că ne despărţim *pe bune*, culegem tot felul de priviri, răspândim bârfe despre *adevăratele* motive, mâncăm ceva, îl împiedicăm pe unul dintre copiii lui UFZ să se stranguleze în hamac, îl implorăm pe Arne să nu pună mânuţa pe combina muzicală, şi-l scoatem pe celălalt copil din birou, unde s-a încuiat.

Apare şi Robotul, la braţ cu o tipă latino, super-gravidă. Îmi amintesc de Mona şi mă lupt cu sentimentul de vinovăţie faţă de Tess, dar scap repede şi de asta, îi trimit Monei gândurile mele bune şi mă dedic Robotului, care ne-o prezintă pe nevastă-sa incredibil de nemecanic. Îi felicităm pentru bebeluş. Se uită la noi cu nişte ochi mari, căprui, şi-l întreabă pe soţ într-o portughezo-engleză, dacă noi suntem cuplul pe cale să se despartă. El confirmă. Privirea ei alunecă pe feţele noastre, apoi pe mâinile care se ţin. Poate că în momentul următor ar fi fost tentată să ţină un discurs catolic-familial, însă înainte să apuce s-o facă, a descoperit bufetul. Şi pa.

Iată-i şi pe următorii invitaţi care-şi scutură paltoanele. Fosta mea parteneră preferată de sex, împreună cu Gernot al ei. Îmi deschid

braţele pentru Anja. Care îi sare în braţe lui Tess. Marfă. Mă uit la

Gernot. Gernot se uită la mine. Îi întind mâna. O apucă. Ne strângem mâinile.

— Ce mai faci?

— Bine. Tu?

— Bine.

— Mă bucur.

Ne dăm drumul la mâini. Se uită în jur şi se gândeşte la ce ar mai putea să spună.

— Drăguţ aici.

— Şi mie îmi place mult, spun eu, şi nici măcar nu fac eforturi ca să pară că e mai mult decât o conversaţie formală.

Amândoi ne agăţăm cu privirea de cele două tipe care se ţin de braţ şi trăncănesc voioase. Oare de ce cu anumiţi tipi de după te simţi în concurenţă şi cu alţii nu. Tess o iubeşte pe Anja, dar pe exexex nu poate nici măcar s-o salute dacă ne nimerim lângă ea la cinema. Mie îmi place de Farid, tipul cu care a fost Tess înaintea mea, timp de vreo trei ani, însă pe Gernot îmi vine să-l dau cu capul de ceva de fiecare dată când îl văd – şi *sentimentul* e reciproc. Concurenţă de căcat. Câtă energie am irosit pe porcării din astea. E o tâmpenie. Pe bune. Păcat că e atât de mişto să-l dispreţuiesc pe Gernot.

În sfârşit, Anja o lasă pe Tess şi mă îmbrăţişează pe mine. Din cauză că e şi Gernot de faţă vrea să mă pupe pe obraz. Dar în ultima clipă îmi întorc capul şi-i dau un pupic languros pe gură. Mai aveam un pic şi-mi băgăm şi limba doar ca să văd cum îi creşte tensiunea.

— Bine aţi venit la cutia cu nisip, şopteşte ea.

— A, te referi la mărimea puţei?

Îi aruncă lui Gernot, care vorbeşte cu Tess fără să ne scape din ochi, o privire fugară, apoi se uită iar la mine.

— Dacă nu încetezi cu tâmpeniile astea adolescentine, chiar că mă oftic.

— Am înţeles.

Se mai uită o dată, insistent, la mine, ca să-mi arate că e pe bune. Întotdeauna a fost aşa. Priviri şi pauze. Armele ei de bătălie.

— Bine, spune ea în cele din urmă, uitându-se în jur. Noi de ce n-am făcut aşa ceva?

Îmi încreţesc fruntea.

— Deci, acum, că tot veni vorba, eu am sărbătorit despărţirea

noastră, dar fără tine.

Mă plesnește, cicălitoare, cu palma peste piept, dar o face zâmbind. Gernot se uită la noi. Îi fac cu ochiul. Anja face un pas în spate.

— Băi, ce mă enervați…

Îl ia pe Gernot de mână și pornesc în direcția bufetului. Tess o ia pe a mea, o ridică, și-o petrece peste umeri și se lipește iar de mine, scuturând din cap.

— De ce trebuie mereu să-l faci gelos?

— N-am făcut decât să-mi salut fosta iubită.

Dă din cap și se gândește la altceva. Și eu mă gândesc la altceva: ce ne facem dacă mie n-o să-mi placă de urmașul meu, sau ei de urmașă?

— Deci, eu mă așteptam să se pișe pe ea, ca să-și marcheze teritoriul, continui eu.

Îmi dă o palmă peste fund și își lasă privirea să zboare prin hală.

Și eu mă uit prin hala aproape plină. Oamenii stau în grupuri și vorbesc. Există mâncare, alcool și muzică, și cu toate astea atmosfera e oarecum tensionată.

— De parcă ar mai aștepta ceva, spune Tess.

— Poate ar trebui să le facem o scenă.

— Ai putea să-mi dai nume de animale, propune ea.

Dezbatem posibilitățile care ne-au rămas ca totuși să părem despărțiți de-adevăratelea, în vreme ce în hală apar tot mai mulți oameni pe care i-am cunoscut la petreceri, la spectacole, în vacanțe petrecute împreună, prin baruri și așa mai departe. Doar din viața cea nouă a lui Tess n-a apărut nimeni. Ăia sunt la fel de departe cum e și viața asta. Farid s-a întors în Zambia, părinții lui Tess s-au mutat în Sauerland, însă acum sunt în Portugalia. Iar colegii sunt la Wolfsburg. Asta dacă într-adevăr lucrează la VW, eu doar o văd când vine și când pleacă. Cine știe, poate că lucrează ca ucigașă în slujba mafiei. Poate că mafia o trimite acum în China, pentru că aici e deja prea de tot. Poate că ar trebui s-o iau mai ușor cu băutura.

Mă duc la frigider și-mi scot o sticlă de apă. Când mă întorc, Tess tocmai primește un incredibil buchet de flori de la un turc îmbrăcat de gală. Pe Oktay, care o pupă pe Tess și-apoi îmi strânge entuziasmat mâna, nu prea știu unde să-l plasez, însă cei doi îmi amintesc de Hanovra și de seara aceea când eram în turneu și-am rupt patul de la

hotel. Aşa l-am cunoscut pe lucrătorul de la hotel care a venit să repare patul şi apoi a mai stat cu noi până când s-a golit minibarul. Când l-a sunat Tess, a luat imediat maşina – şi uite-l, a şi ajuns. Râsetele voioase ale lui Tess răsună prin încăpere. Ea este cea care preia sarcina de a-i arăta hala şi de a-i prezenta nişte oameni. Am grijă de uşă până când Tess îl înfige pe Oktay într-un colţişor şi se întoarce cu un pahar de şampanie. Îmi pun braţul după umerii ei şi o trag mai aproape de mine.

— Ştii ce-mi place la tine?

Îşi dă capul pe spate şi-mi zâmbeşte.

— Ia spune-mi.

— Faptul că mereu ne-ai sărbătorit aşa.

Ridică o sprânceană.

— Sărbătoresc…

— Da, dau din cap, îmi place asta. Putem să păstrăm chestia asta?

— Bine, spune ea.

— Trebuie să-mi dai motive serioase s-o facem.

— O s-o fac, spune ea, şi iar îmi arată surâsul ei minunat. Inima îmi bate împiedicat. Ne îmbrăţişăm şi ne lipim buzele. E un sărut drăgăstos şi recunoscător. Când ne desprindem, constatăm că Stan şi Stella nu sunt singurii care ne privesc dând din cap.

— Sex cu ex, strigă cineva.

Unii râd. Alţii ne privesc batjocoritor.

— Când se întâmplă chestia? strigă Manne.

— Da, exact, când se va desăvârşi despărţirea? întreabă unul dintre organizatori.

— Băi, nene, ăştia aşteaptă un soi de ceremonie, mormăie Tess.

— Poate cred că aici o să fie un soi de nuntă pe invers. Ar trebui să ieşim la rampă ca să spunem „nu”.

Se gândeşte o clipă, apoi scutură din cap.

— Prea mare maimuţăreala.

— Atunci o fi mai bine cu o ceartă?

În loc să răspundă, se uită iar prin hală.

— Iubitule, îmi faci şi mie o favoare?

— Nu. Doar ai văzut ce s-a întâmplat, atunci, în seara aia.

Nu râde.

— Trezeşte-i şi tu pe obosiţii ăştia. Am chef de-o petrecere adevărată.

— Nicio problemă.

Îi pun un pahar în mână, mă duc la staţie, dau muzica mai încet, arunc nişte paltoane de pe scară şi mă urc câteva trepte mai sus, ca să am întreaga hală sub ochi.

— Bine aţi venit. Ne bucurăm că sunteţi alături de noi. Au venit aici şi multe cupluri, iar eu aş vrea să ştiu care dintre voi mai faceţi sex.

În hală, câteva chipuri împietresc, alţii rânjesc. Slomo-Manne ridică mâna şi arată spre el şi nestemata lui.

— Aşa cum toţi fotbaliştii de ocazie pe care-i cunosc zic de fiecare dată când ne vedem că pe vremuri au jucat în liga naţională, fiecare cuplu spune că face sex, însă se ştie că după câţiva ani, îţi cam piere cheful. Mie şi lui Tess ne-a trecut cheful după cinci ani. De asta, comoara mea, îţi sunt recunoscător.

Îi fac semn cu mâna. Mai multe capete se întorc. Îşi acoperă faţa cu amândouă mâinile. În faţa mea, Kohl şi nevastă-sa stau pe-o băncuţă de cârciumă. El şi-a aplecat capul şi priveşte spre pantofi. Ea îşi ascunde privirea de-a lui. Lângă ei sunt cei doi Scheunemann. El zâmbeşte suav, ia scoate fum pe nări şi-mi face semn să continui.

— Mda, sex într-o relaţie e o temă tabu. E destul de amuzant – în unele cupluri, sexul se duce de râpă fără ca iubirea să dispară, alţii şi-o trag în continuare chiar dacă relaţia s-a cam stricat. Îi fac cu ochiul lui Gernot. Dar nu lipsa sexului e ceea ce ne-a determinat, pe mine şi pe Tess, să ne despărţim. După cum ştiţi, am fost multă vreme pe mare. Acum m-am întors la mal şi mă bucur că de-acum încolo, o să vă văd mai des. Întâi şi întâi o să petrec ceva vreme alături de familia mea, în Danemarca. Tess, în schimb, o să plece în China, unde va urca noi trepte în carieră.

— Acum s-au găsit să ne mai ia şi femeile, suspină UFZ, şi recoltează nişte hohote de râs. Se înclină în toate direcţiile, mândru de aplauze, până când constată că unul dintre puştii săi bea dintr-o sticlă de bere.

— Danemarca, China – mai departe de-atât, nici nu se putea, aşa că vrem să punem punct final acestei chestii şi să ne despărţim, cu toată dragostea… fac o mică pauză, pentru a întreţine tensiunea… la ora douăsprezece fix.

Din încăpere răsună câteva „ah”-uri. Tess se uită acum printre degete la mine. Iar Gernot şi-a dus gura la urechea Anjei.

— În această noapte sărbătorim faptul că am devenit prieteni. Şi

mai sărbătorim faptul că suntem în viaţă. Nu oricine are bafta asta. Sunt sigur că aţi văzut cu toţii hârtiile acelea albe de la intrare şi de deasupra frigiderului – arăt cu degetul spre teancurile cu foi pe care le-am descărcat azi după-amiază de pe net: sunt împuterniciri medicale. Aş vrea ca fiecare dintre voi să ia câte o foaie, să o citească acasă şi să discute, în familie, despre asta.

Unii se uită, curioşi, pe hârtii, alţii îmi evită privirea.

— Vrei să ne facem testamentul? mă întreabă Manne.

Scutur din cap.

— Împuternicirile medicale nu sunt testamente. Sunt nişte acte prin care lăsăm medicilor indicaţii despre anumite măsuri şi proceduri medicale pe care trebuie să le adopte în caz că noi înşine nu suntem conştienţi sau nu ne mai putem exprima. Sunt anumite lucruri pe care e bine să le clarifici din timp. Când eşti deja în comă, îţi vine mai greu să vorbeşti.

O secundă se face linişte. Zăpăceala se simte de la distanţă. Trecerea de la sfârşitul unei relaţii la sfârşitul vieţii e cam bruscă.

— E cumva vorba de moarte asistată? întreabă unul dintre tovarăşii eco.

— Gosh, te-am văzut evoluând live, pe scenă, sforăie Rich. Să vezi acolo moarte asistată.

Ca foarte adesea, râsul schimbă atmosfera. Brusc, oamenii respiră iar în voie. Îi arăt lui Rich degetul mijlociu. Îmi face semn cu ţigara.

— Nu, nu despre moarte asistată e vorba. Spuneam doar că…

— Poate ai mai putea să faci o dată numărul ăla aggro, urlă o voce masculină, greu de identificat, din mulţime.

— Exact, zbiară Rich. Dă-ne nume de animale!

La ultima silabă începe să tuşească exploziv, însă se aud alte voci, care cer nume de animale. Mă uit în mulţime, unde se bea, se mănâncă şi se fumează ierburi.

— Luaţi o împuternicire din aceea cu voi. Sau nu, şi, căcat, hai să sărbătorim!

Toţi chiuie uşuraţi, în timp ce eu cobor de pe scară. Aşa e când ai ceva adânc de spus – dacă îi reţii de la băutură, pot să se şi pişe pe tine. Pun muzica de două ori mai tare, şi când, în sfârşit, reuşesc să mă strecor prin mulţime, îl găsesc pe Rich lângă Tess. Ţigara lui produce aproape la fel de mult fum ca jointurile lui Frauke. Tess dă din cap,

mimând recunoştinţa.

— Bine jucat. Gernot era cât pe aci să plece, iar Anja ar fi trebuit şi ea să se care, din solidaritate.

— Ups.

— Ups, exact.

Scutură din cap. Rich strânge ochii ca să scape de propriul fum.

— Gosh, ce-i cu căcatul ăsta? E aşa, un soi de eveniment informativ pentru cei care vor să-şi taie venele?

Arăt cu degetul spre ţigara lui.

Stai liniştit, Rich, dacă e vorba de moarte asistată, pot să-ţi spun că tu chiar eşti foarte avansat. De fiecare dată când îţi aprinzi una din asta în public, te faci vinovat de sprijin pentru omucidere.

— Să mă pupi. Eu măcar nu sar calul la cel mai mare spectacol al meu.

— E drept şi asta.

— Vă las un pic singuri, băieţi, da?

Tess îi zâmbeşte lui Rich şi se înghesuie prin mulţime, spre încăperile private. Ori vrea la toaletă, ori vrea pur şi simplu să respire nişte aer fără aromă de azbest. Rich mă priveşte cu ochii lui palizi.

— Şi chiar o laşi să plece?

— Ne despărţim.

Îşi scoate ţigara din gură şi scutură din cap.

— Eşti ditamai idiotul!

— Nu eşti primul care-mi spune asta.

— Şi nici ultimul, idiotule! spune el, şi iar începe să tuşească.

Fac automat un pas în spate. De fapt, ar trebui să fiu călit, după episodul cu Far, dar când tuşeşte Rich, mi se cam ridică părul de la subraţ.

Suge ceva umed şi lipicios, şi-apoi înghite.

— Doamne, Dumnezeule, Rich!

Îşi bagă iar ţigara în gură.

— E adevărat că ai rupt-o cu Clemens?

— Nu, doar ne-am încheiat înţelegerea.

Îşi încreţeşte fruntea.

— Eu unul, am auzit altceva. Şi ştii ce-am mai auzit? Aşteaptă o secundă, şi, cum nu-l întreb, continuă: că treci la Scheunemann şi că o iei şi pe aia mică. Chestia e că televiziunea e super încântată de ea, şi Clemens o să piardă afacerea.

— Asta e situaţia.

Dă din cap, cu un aer preocupat, şi-mi dă o palmă peste braţ.

— Nu-l subestima. Dacă va avea ocazia, o să te termine. Dar ştii care e bafta ta? Iar aşteaptă, de pomană, o reacţie, şi continuă: Şi mie mi-a plăcut de aia mică, şi dacă mă ofer să fac regia, postul de televiziune s-ar putea să-i dea un show al ei.

— ÎI şi merită.

Răsuceşte o ţigară între degete şi se uită câş la mine.

— Într-un show din ăsta există şi roluri secundare.

Dau din cap. Aşteaptă o secundă, apoi îmi zâmbeşte şi mai larg.

— Chiar nu vrei să pui botul?

— La o fază ca asta? Nu, mersi.

Ridică din umeri şi-şi împinge ţigara în colţul gurii.

— Păi, mai gândeşte-te un pic, poate pun şi eu o vorbă bună dacă promiţi să nu mai faci pe nimeni de căcat.

O ia spre butoiul cu bere. Arunc o privire spre hala afumată şi o descopăr pe Tess pe-o canapea. Frauke şi doamna UFZ s-au făcut surate şi lucrează împreună la un nor de canabis. Tess trage şi ea dintr-o mahorcă. Şi tovarăşii eco se droghează, şi peste toate, mai e şi ţigara lui Rich: încă un pic şi guvernul o să dea alarmă de smog. Lângă frigider, unul dintre copiii UFZ încearcă să deschidă o cutie cu biscuiţi: o ţine deasupra capului, scutură bine şi se uită, încrâncenat, în sus. În faţa camerei lui Frauke sunt domnul Scheunemann şi Nina, stau de vorbă. Îmi iau o sticlă cu apă rece şi mă duc la ei.

— Ei, ce clociţi voi aici?

— Tocmai ne gândeam cum o să arate viitorul. Ştiţi deja că nu pot să fac câte făcea fosta dumneavoastră agenţie.

Mă uit speriat la el.

— Pe bune? N-o să mai am niciodată parte de inaugurări de magazine, de sicrie plutitoare? Mamă, ce-o să mai regret. Dar staţi, staţi, cred, totuşi, că pot să trec peste asta… Un moment… Aşa. Gata, am trecut.

Nina zâmbeşte. Domnul Scheunemann mă priveşte blând.

— Sunteţi pregătit să mergeţi din nou în pelerinaj, prin sate?

Ridic din umeri.

— Sunt pregătit să fac tot ce trebuie, dar mai întâi o să merg în Danemarca şi-o să scriu următorul program de spectacol live.

— Poveştile alea gen Švejk?

Eu dau din cap, el la fel.

— Aş putea deja să-mi întind antenele pentru următorul sezon, dar ce facem până atunci? Sigur vreţi să mai câştigaţi nişte bani în acest timp. Aveţi vreo idee ce se poate face?

— Mie mi-ar face plăcere să lucrez ceva cu tine, spune Nina.

Îi zâmbesc.

— Acum, că tot sunt single…

Figura i se mai întunecă câteva nuanţe. Aruncă o privire fugară spre Arne, care discută cu tovarăşii lui, prea departe ca să-l putem auzi, cum se poate arunca în aer un concern chimic fără să foloseşti violenţa. Un zgomot înfundat. Un ţipăt. Urlete de copii. S-a deschis cutia cu biscuiţi. UFZ aleargă spre linia frontului ca să salveze ce mai e de salvat. Soţia lui ridică doar pentru o clipă privirea, apoi se întoarce iar spre Frauke şi ia următoarea mahorcă.

— Deci, ce facem? ne zoreşte iar domnul Scheunemann.

Ridic din umeri, dar insistă.

— Haideţi, improvizaţi!

— Oh, nu, doar asta nu, mi-o plăteşte Nina.

— Hm, să vedem, mi-a venit mie la un moment dat ideea, poate e o tâmpenie… ştiţi Cartea Contribuabililor?

— Am citit-o, spune Manne, care tocmai trece pe lângă noi cu o farfurie încărcată. Tipul habar nu are să scrie.

Îl ignor.

— Din cazurile cele mai tari de acolo facem numere de cabaret, şi mergem în turneu prin oraşele mic-burgheze. Poate că reuşim să atragem astfel atenţia asupra irosirii banului public.

Se gândeşte un pic la asta, apoi dă din cap.

— Îmi place ideea. Chestia asta ar putea fi interesantă şi pentru

Hildebrandt, Rogler sau Jonas, şi dacă unul dintre ei vrea să intre în spectacol, atunci poate captăm şi mai multă atenţie. Ar trebui să ne gândim la asta.

Soţia lui ne priveşte de pe băncuţă.

— Scuzaţi-mă, sunt chemat.

Ne salută şi pleacă. Mă uit după el. Se duce la soţia lui, îi pune o mână pe umăr, se apleacă şi o întreabă ceva. Când i se răspunde, dă din cap, îşi trage crăcii pantalonilor şi se aşază. Un gest pe care nu l-am mai văzut de-o eternitate şi care îmi aminteşte de Far.

— Ştii de cine îmi aminteşte? mă întreabă Nina.

Dau din cap că nu.

— De Roy Schneider[36].

Tocmai mă pregătesc s-o corectez când, dintr-un colţişor, răsună o voce de femeie. Aproape toate capetele se întorc spre locul din care s-a pornit zarva. Aha. Vecinii artişti au dat curs invitaţiei şi-au pus de-o ceartă. El şi-a încrucişat braţele şi i-a întors spatele. Ea îl pisează la cap şi încearcă să-l determine să o privească, dar el îi întoarce mereu spatele până în momentul în care o exasperează atât de tare încât îl numeşte găozar şi-o ia la fugă, spre ieşire. O urmează imediat. Încerc să schimb o privire cu Tess, dar ea este prea ocupată să-şi facă, sub îndrumarea lui Frauke, o mahorcă. Se pare că vrea să se facă muci.

Mergem spre canapelele în faţa cărora Arne şi tovarăşii eco stau turceşte şi mestecă biluţe. Mai lipseşte doar un gard electric în jurul lor. Mă strecor între Tess şi Frauke. Nina se lasă jos, pe covor, lângă Arne, ceea ce atrage mai întâi priviri spre ea, apoi spre Arne. Unul dintre tovarăşi mormăie ceva despre linguşeli. Ceilalţi râd ca proştii. Apoi le vine în minte defrişarea pădurilor tropicale, şi iar privesc răutăcios. Tess se încolăceşte de mine şi-mi aruncă o privire.

— Ce s-a întâmplat acolo?

— Vecinii se ceartă.

Hăhăie ameţită.

— Mai avem bani? Am putea să le plătim o terapie.

— Dar atunci arta lor va fi mai proastă, dau eu de înţeles.

— Dar iubirea, mai bună, adaugă ea.

— Pah, iubirea, spun eu, batjocoritor, uitându-mă spre prietenii lui Arne. Arta şi ecologia cer sacrificii, nu-i aşa, prieteni?

Dau din cap cu hotărâre. Mă uit la ceasul de pe perete. Şi acesta arată douăsprezece fără cinci. Mă ridic şi-i întind mâna lui Tess.

— Vino.

— Unde?

O apuc de mână şi o ridic în picioare. Frauke aproape că o zgârie pe spate, pentru că se năpusteşte să-i smulgă jointul din mână înainte să dea foc la ceva. O trag pe exa mea spre combina muzicală şi închid

---

[36] Richard Roy Schneider, actor american, cunoscut mai ales datorită rolurilor din filmele Jaws şi All That Jazz.

muzica. Vacarmul şi hărmălaia se amplifică.

— Oh, nu, te rugăm, nu încă un discurs, se tânguie o voce pe care i-aş atribui-o doamnei UFZ. S-a lăbărţat pe-o canapea, la chill-out, în vreme ce capul lui UFZ se agită prin hală ca un instrument de detectare a catastrofelor.

CD-ul e unde l-am lăsat. Îl pun, apăs pe „start" şi o conduc pe Tess în mijlocul încăperii. Îmi zâmbeşte şi e un pic nesigură pe ea.

— Ce se întâmplă?

— N-ai auzit de valsul de despărţire?

— Nenică, spune ea.

Îi iau mâinile. Toţi îşi întind gâturile spre noi. Începe muzica. Dansăm. O ţin în braţe pe femeia vieţii mele de până acum şi o învârt. Nici dacă am fi dansat dansul nupţial nu ar fi strălucit aşa. Dar nu e un vals nupţial, şi, în timp ce dansăm, mă gândesc la dorinţa lui Far.

Capitolul 41

Lumină caldă. Aer împuţit. Fundal nasol. Stau chircit pe-o canapea. Mâna stângă e înţepenită. O trag cu grijă şi aud un geamăt. Deschid ochii şi văd, sub tavanul halei, un nor de ceaţă atât de dens că ar putea ascunde sectoare întregi ale oraşului; dincolo de nor, prin luminatoare se strecoară lumina lăptoasă a dimineţii, aruncând raze blânde prin încăpere.

Când mă ridic încetişor îmi dau seama de amploarea dezastrului. Podeaua e presărată cu pete, bălţi şi urme de picioare. Peste tot, numai sticle goale, pahare, farfurii. Două dintre lămpile de tavan atârnă câş şi luminează doar peretele din stânga. Combina muzicală a amuţit de ceva vreme, ici şi colo mai sunt câţiva invitaţi. Cred că s-au lăţit prea tare ca să se mai poată ridica în picioare. O pereche, probabil că Stan şi Stella, stă în hamac şi s-a acoperit cu jachete. Singurii treji sunt Nina, Arne şi unul dintre tovarăşii eco. Stau la masa din bucătărie şi se holbează în gol. Tess suspină, din nou, lângă mine, şi şi-a ascuns capul buclat sub o pernă. Pe cealaltă canapea stau întinşi Frauke şi unul dintre organizatori. Pe a treia canapea sforăie doamna UFZ. Bandajul din jurul piciorului străluceşte vioi. Când soţul ei a plecat să-i ducă pe copii la culcare, şi-a dat drumul. La un moment dat i-a venit să danseze în picioarele goale. La scurt timp după aceea, domnul şi doamna Scheunemann au dus-o la spital. S-a întors cu un taxi şi-a continuat să danseze într-un picior. Săracul UFZ.

Un scaun se prăbuşeşte pe podea. Ultimul dintre tovarăşii lui

Arne se ridică, nesigur, în picioare, şi bâjbâie spre ieşire. Înainte ca uşa să se trântească în urma lui, în hală ţâşneşte o umbră neagră. Mă ridic, dar nu pot să văd nimic, pentru că în aceeaşi clipă se ridică şi Nina şi Arne, şi-mi închid unghiul vizual. Se îndreaptă spre camera lui Arne. Se pare că au aşteptat doar să se care ultimul martor.

— Somn uşor, şoptesc eu, şi gândiţi-vă: fără sex înainte de căsătorie.

Mă ignoră. Nina îl ia, demonstrativ, de mână. Uşa se închide fără zgomot. Băi, nenică, Arne o să aibă parte de sex. Ar trebui să pun muzică pop la maximum, şi-atunci o să vadă şi el cum e să ţi-o bagi automat, în ritmul muzicii. Tess îşi trage perna de pe faţă şi clipeşte în aerul încărcat.

— Ai văzut chestia asta?

— Ce anume? cască ea, cu ochii închişi.

— Arne şi Nina o pun.

În loc să răspundă, îşi freacă tâmplele, îşi atinge burta, clipeşte şi se linge peste buze. Asta e, dacă s-a luat la întrecere cu Frauke, cine pufăie mai mult.

— Vrei o bere?

— Încetează, se plânge ea.

— Atunci, poate un joint?

Mai oftează o dată, îşi sprijină mâinile în pieptul meu şi se chinuie să se ridice. Iar îmi amintesc de umbra întunecată. Îmi las privirea să circule prin hală. Îmi e destul de greu să focalizez. Tess se ridică, ameţită, de pe canapea.

— Vii în pat?

— Cum sună şi asta? întreb eu, în timp ce mă ridic cu grijă.

— Vino, mormăie ea, clătinându-se.

— Cred că a intrat pisica, spun eu, uitându-mă în jur. Acolo, sub masa din bucătărie.

Acolo e vaca naibii. Mă priveşte neîncrezătoare. Mă uit după ceva cu ce-aş putea arunca după ea.

— Las-o.

— Feriţi-vă de începuturi, spun eu, şi mă întind după o pernă.

Tess se apleacă, nesigură, şi mă priveşte printre pleoapele întredeschise.

— E a lui Frauke. De peste un an. Locuieşte aici. Iese afară numai când apari tu. Deci e la fel de des pe aici ca tine. Şi acum, vino.

Mă ia de mână şi porneşte. Eu rămân pe loc şi prelucrez informaţia. Pisică. Frauke. Un an. Ea aici când eu plecat.

Tess îmi dă drumul la mână şi se clatină spre cameră. Îmi întorc capul spre cealaltă canapea.

— Frauke.

Deschide ochii. Arată ca nişte munţi de lavă fotografiaţi de sus.

— Pisica masochistă a intrat în casă. Tess zice că e a ta, dar n-are cum să fie.

Stă o clipă să se gândească. Apoi se ridică şi se uită în jur.

— Mausi?

Pisica miaună.

— Mausi, spun eu.

Frauke mă ignoră şi scoate nişte sunete bizare. Mă sprijin cu mâna de spătar şi strănut preventiv. Frauke mă ignoră. Uşa de la cameră se închide. Frauke se luptă să stea în picioare, îşi întoarce, încet, capul, şi mă priveşte cu ochii ei înroşiţi.

— Azi rămâne aici.

Nu-mi vorbeşte cu o voce neobişnuit de joasă, şi nici nu mă îndeamnă să-l recunosc de mare maestru pe Lucifer, cu toate astea…

— Avem o înţelegere, îi amintesc eu: fără animale de casă.

— Nu contează, mormăie ea.

— Şi alergia mea?

— Nu contează.

O ia, clătinându-se, din loc, deschide uşa camerei, mai rămâne un pic pe loc şi iar scoate sunetele alea ciudate. Pisica o zbugheşte de sub masă, se gudură pe la picioarele ei, apoi dispar amândouă. Frauke şi Mausi. Arne şi Nina. Doamne, ce zi.

Mă întorc, mă împiedic de piciorul măsuţei şi şchiopătez spre camera mea. Tess e deja întinsă, pe burtă, în pat, cu toate membrele întinse.

— Iubi, va trebui, în sfârşit, să înveţi să te dezbraci şi singură.

În loc să răspundă, îşi ridică fundul. Durează ceva, dar, la un moment dat, suntem amândoi dezbrăcaţi în pat. Ea, beată, eu, iar mahmur şi prea treaz. După ce am încercat toate poziţiile, mă dau bătut. Îmi scutur perna, mă sprijin cu spatele de perete şi mă uit în sus, acolo unde, dincolo de luminatoare, cerul e tot mai deschis.

— Ştii care a fost ultima lui dorinţă?

Mai întâi mi se pare că doarme, apoi aud cum fâşâie cearşaful

şi-şi întoarce capul spre mine.

— Care?

— Voia să te întreb dacă vrei să fii soţia mea.

Preţ de o clipă se lasă liniştea, apoi se mişcă, îmi pune mâna pe burtă, se sprijină de pieptul meu şi mă priveşte cu ochii mijiţi. Respiraţia ei afumată mă loveşte în faţă.

— Pe bune? Asta a fost ultima lui dorinţă? întreabă ea.

Dau din cap. Se uită la mine, se linge pe buze şi încearcă să-şi limpezească gândurile.

— E prea târziu, spune ea. Sunt deja soţia ta. Îşi lipeşte buzele ei calde de ale mele. Un superb sărut de somn uşor. Încă în timp ce buzele ne sunt lipite, sărutul ei se transformă într-un căscat. Alunecă în jos şi-şi pune capul pe pieptul meu. Îmi e dor de el.

— Şi mie.

O clipă stă liniştită. Apoi se întoarce şi-şi împinge fundul spre mine.

— Cine te iubeşte? mă întreabă.

— Tu.

— Da, şopteşte ea, şi în următorul moment, corpul ei se relaxează.

Stăm aşa. Ascult cum respiră. Inspiră. Respiră. Afară e tot mai luminos. Am reuşit. Fără drame, fără jale, doar iubire. O să-mi lipsească. Far îmi lipseşte. Mama îmi lipseşte. A murit exact acum zece ani. Aşa e viaţa. Ying şi Yang. Iubire şi despărţire. Câştig şi pierdere. Unii oameni devin mai deştepţi, unii au noroc, unii sar în sus, alţii se prăbuşesc, dincolo de ziduri, unii se iubesc, în libertate se plânge – viaţa e o nebunie. Dacă ai noroc.

Alunec mai adânc în pat şi mă lipesc de fosta mea preferată, îi sunt recunoscător că îmi e îngăduit să-mi iau adio. Că iar îmi e îngăduit să-mi iau adio.

Atât de bine. Atât de frumos. Inspir adânc mirosul de măr al părului ei şi încerc să reţin această clipă. Chiar s-o reţin. Clipa în care o relaţie încetează la fel de frumos pe cât merită. Conştient. Între prieteni. Şi cu multă iubire. Aşa mi-aş dori să-mi închei şi viaţa, într-o zi.

Mă uit în sus, spre luminatoare. Acolo, chiar acolo, dincolo de nori, străluceşte soarele.

Respiro

În mod normal…

Mulţumesc, în romane, după motto-ul:

Nu numi pe nimeni, căci numai aşa nu vei uita pe nimeni. Numai aşa poţi să eviţi ca volumul să fie, la final, de două ori mai greu. Şi cu toate astea, tot uiţi pe cineva.

În mod excepţional…

Îmi asum riscul şi…

Mulţumesc…

Familiei mele pentru familiaritate.

Fostei mele iubite preferate, pentru anii frumoşi, pentru porcul plin şi pentru petrecerea de despărţire.

Lectorului meu Nicola Bartels pentru ajutor şi umor. Întregii edituri Lübbe pentru faptul că datorită lor am putut să redefinesc „relaţiile de afaceri".

Antagoniştilor Eckermann Müller. În particular. Şi în întreg.

Familiei Kling pentru dragoste şi pedagogie.

Familiei Rosenthal pentru prietenie fin.

Ştefan pentru SUA şi SMS.

Familiei Mohr pentru azil.

Fără motiv, *dar în niciun caz nemotivat*:

Alex, Alina, Anabela, Andrea, Anja, Annelie, Bernd, Care, Christine, Claudia, Dana, Dirk, Eckes, Elke, Frauke, Gika, Harald, Jøm, Kairotte, Karin, Krieg, Lion, Lisa, Martin, Pat, Pamela, Raukia, Roland, Sabrina, Schocker, Selim, Sophia, Stahlator, Steffi, Steven, Suzana, Tatjana, Tine, Uni şi… Anke.

Vechii mele patrii

Pentru o copilărie frumoasă în democraţie.

Noii mele patrii

Pentru o viaţă bună şi democraţie.

Respectiv…

Ţie. Pentru opţiunea potenţială.

Michel BIRBÆK

Relații exuale

El o iubește pe ea.
Ea îl iubește pe el. De șapte ani.
Iubire multă, sex deloc.
Sunt la biserică. O nuntă.
Iar nu-i a lor.

Relații exuale e un roman cu final într-adevăr fericit:
acolo unde alte povești de dragoste se sfârșesc,
aceasta de abia începe.
Cum întreții o relație bună? Ce faci în momentul în care
rămâi în pană de iubire? Sau de pasiune? Ce mai rămâne
de făcut în clipa în care se termină o relație?
O carte fermecătoare și în același timp emoționantă
despre dragoste, despre recunoștință
și despre raportul cu despărțirea... de orice fel.

www.all.ro

ISBN 978-973-724-258-7